

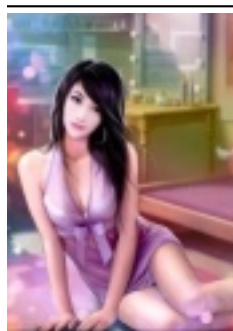
Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc

Contents

Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3: Sắc Túc Là Không	7
4. Chương 4: Anh Trở Lại?	9
5. Chương 5: Mộng Ma	10
6. Chương 6: Áo Sômi Khi Nào Thì Trả Lại Cho Tôi	12
7. Chương 7: Thuốc Tránh Thai, Anh Mua Giúp Tôi Sao?	14
8. Chương 8: Mộng Tỉnh Người Ở Chỗ Nào	15
9. Chương 9: Lê Thiên Qua Kỳ Quái	16
10. Chương 10: Thuốc Tránh Thai Còn Có Vị Hoa Quả?	18
11. Chương 11: Lê Thiên Qua Không Vui	20
12. Chương 12: Lại Muốn Gặp Xui Xẻo	21
13. Chương 13: Anh Cũng Sẽ Ghen?	23
14. Chương 14: Trở Tay Không Kịp	24
15. Chương 15: Mùi Quáng Cây Mạnh	25
16. Chương 16: Là Mơ Hay Là Thật	28
17. Chương 17: Tối Cùng Có Muốn Trả Áo Sơ Mi Cho Tôi Hay Không?	29
18. Chương 18: Đã Lâu Không Có Cảm Giác Ấm Áp	31
19. Chương 19: Không Nên Tối	32
20. Chương 20: Không Nên Tối 2	34
21. Chương 21: Tôi Là Ông Chủ, Tôi Là Người Quyết Định	36
22. Chương 22: Cái Thế Gới Này Diên Hết Rồi.	38
23. Chương 23: Ruồi Bọ Không Bầu Thì Không Có Để Trứng 1	41
24. Chương 24: Ruồi Bọ Không Bầu Không Có Để Trứng 2	43
25. Chương 25: Ruồi Bọ Không Bầu Không Có Để Trứng 3	46
26. Chương 26: Ruồi Bọ Không Bầu Không Có Để Trứng 4	47
27. Chương 27: Ruồi Bọ Không Bầu Không Có Để Trứng 5	50
28. Chương 28: Ruồi Bọ Không Bầu Không Có Để Trứng 6	52
29. Chương 29: Ruồi Bọ Không Bầu Không Có Để Trứng 7	54
30. Chương 30: Đã Lâu Không Gặp Ác Ma	59
31. Chương 31: Nếu Tôi Là Chó Thì Cô Chính Là Cứt	63
32. Chương 32: Chương 32: Mộng Xuân Kiều Diễm 1	67
33. Chương 33: Chương 32: Mộng Xuân Kiều Diễm 1	71
34. Chương 34: Mộng Xuân Kiều Diễm 2	74
35. Chương 35: Có Đi Hay Không	80
36. Chương 36: Tính Chì Rất Lạnh Nhạt Sao	83
37. Chương 37: Ba Người Đàn Ông Gặp Nhau Cùng Một Chỗ	87
38. Chương 38: Tiệc Rượu Mập Mờ	90
39. Chương 39: Là Ngoài Ý Muốn Hay Là Trong Dự Liệu	93
40. Chương 40: Tôi Chết Cô Cũng Đừng Hy Vọng Còn Sống 1	96

41. Chương 41: Tôi Chết Cô Cũng Đừng Hy Vọng Còn Sống 2	98
42. Chương 42: Bảo Vệ Hạnh Phúc	101
43. Chương 43: Mang Thai?	105
44. Chương 44: Có Thể Chạm Tay Tôi Hạnh Phúc, Nhưng Cô Lại Không Muốn	108
45. Chương 45	111
46. Chương 46	114
47. Chương 47	116
48. Chương 48	123
49. Chương 49: Không Có Chị Em Nào Lại Hôn Môi	127
50. Chương 50	131

Tình Nhân Làm Ấm Giường Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Hướng Văn từng sốt một phen, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe xong anh nói. Kéo khóa váy ra, váy từ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-lam-am-giuong-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1

Mở đầu

Đêm trăng.

Hướng Văn nhìn thoáng qua bóng đêm, không khỏi nở nụ cười, kỳ thật cô chỉ nhìn thủy tinh, sẽ chống đạn đi, Hướng Văn càng cảm thấy buồn cười. Thủy tinh chống đạn, mới có thể thể hiện thân phận địa vị của Lê Thiên Qua.

Hướng Văn cởi giày cao gót, đặt ở chỗ cổng vòm. Lê Thiên Qua thích sạch sẽ, anh thích tất cả mọi chuyện đều trật tự rõ ràng, tất cả đều không nhuộm bụi trần, nhưng Hướng Văn cảm thấy kỳ quái, vì sao anh yêu sạch sẽ như vậy, lại cứ từng tháng đều phải gặp người không sạch sẽ?

Theo như lời Hướng Văn, Lê Thiên Qua thích tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của mình, đây là người thích thành công, đã thích thành thói quen. Một khi phát sinh biến hóa, anh sẽ phẫn nộ, thậm chí khủng hoảng.

Hướng Văn cầm một đôi dép lê, đặt ở chân, từ từ đi vào. Giẫm lên lên thảm thật dày dưới chân, gần như không nghe được chút tiếng động nào.

Người đàn ông trên sofa đưa lưng về phía Hướng Văn, hai cái đùi tùy ý gấp xếp cùng một chỗ, đầu ngón tay ánh lửa lúc sáng lúc tối.

“Lê Thiên Qua.” Nghe không ra tiếng chủ nhân hỉ nộ, tự nhiên xinh đẹp quyến rũ giống như ngày xưa, gần như không có gợn sóng, bình tĩnh như cục diện đáng buồn. Hường Văn đi đến trước mặt anh, lẳng lặng đứng.

Lê Thiên Qua nhìn cô một cái, đồng dạng không hề gợn sóng thanh âm: “Cởi giày, không phải chuẩn bị cho cô.”

Hường Văn yên lặng cởi cặp giày nhung mao kia, xách ở trên tay.

“Ném.”

Hường Văn xích chân đi ở trên mặt đất, đẩy mở cửa sổ, cầm đôi giày sa hoa đỏ, “Vù” một tiếng, ném xuống.

Lê Thiên Qua dập tắt khói, vẫy vẫy tay với Hường Văn, “Quá đây.”

Hường Văn lại đi trở về, đứng ở vị trí vừa rồi.

“Cởi quần áo ra.”

Hường Văn sưng sốt một phen, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe xong anh nói. Kéo khóa váy ra, váy từ trên thân thể cô nhanh chóng rơi xuống, trong phòng phủ đầy khí lạnh, cảm giác kích thích, khiến cô nổi da gà.

Lê Thiên Qua đứng lên, qua lại đánh giá thân thể của cô, thản nhiên nói: “Cởi toàn bộ.”

“Lê Thiên Qua!”

Trong giọng nói mang chút tức giận.

“Cởi!” Giọng anh vẫn như cũ nghe không ra nửa điểm cảm xúc.

Hường Văn cắn cắn môi, môi của cô rất mỏng, tựa như muốn cắn chảy máu.

Nếu là người khác thì đã sớm đau lòng, nhưng người đàn ông trước mặt này là Lê Thiên Qua, Lê Thiên Qua lãnh huyết, cho nên không có tác dụng gì với anh.

Phong tình vạn chủng, quyến rũ xinh đẹp, vẫn là đặc điểm của Hường Văn, bộ dạng hiện tại có chút ủy khuất, lại càng thêm xinh đẹp.

“Bốp” một tiếng, nút thắt bị tháo ra, hai luồng nhục cầu trắng bóng, hoàn hảo bày ra, cô cảm thấy có một chút lạnh, cho nên thở gấp gấp, dẫn đến, ngực của cô giống như hai con thỏ trắng, rung động, như đang mời gọi.

Cô cong khom lưng, che đi nơi tư mật, thẳng thắn nhìn anh.

Lê Thiên Qua nhíu mày, đánh giá thân thể của cô, ánh mắt rơi vào ngực cô, mượn màu lam nhạt của ngọn đèn, ngực cô tỏa ra ánh sáng, bộ dáng thật đẹp.

Lê Thiên Qua vẫn băng lãnh như cũ, tựa hồ một gương mặt tuần tú từ nhỏ đã không có biểu cảm, một đôi tay của anh cầm nơi đầy đặn của Hường Văn, dùng lực xoa nắn, bộ ngực tinh xảo dưới sự xoa nắn của anh biến thành các dáng.

“Đừng như vậy. . .” Hường Văn dùng tay nhỏ bé khê đẩy trong lòng Lê Thiên Qua.

Như vậy đối với Lê Thiên Qua lại càng như một loại mời gọi. Lê Thiên Qua dùng lực, ôm Hường Văn tiến vào trong lòng mình.

Để cô vĩnh viễn thuộc về tôi.

Hường Văn cắn răng, không phát ra tiếng cũng không phản kháng, tùy ý người đàn ông này đùa bỡn thân thể của mình.

Tay Lê Thiên Qua từ từ rời khỏi ngực Hường Văn, từ từ trượt xuống bụng dưới. . .

Hường Văn thanh tĩnh lại, thần tốc bắt được tay anh, nước mắt rùng rùng nhìn anh: “Không thể được, đừng như vậy, tôi không muốn. . .”

“Hứ, Cô không muốn? Cô không có quyền cũng không có tư cách nói lời này! Cô chỉ là công cụ làm ấm giường của tôi!”

Nói xong, Lê Thiên Qua tiếp tục thô xoa nắn trên da thịt của Hương Văn, thấy Hương Văn vẫn không nhúc nhích, Lê Thiên Qua nhíu mi không kiên nhẫn quát cô “Không phải lấy lòng đàn ông là sở trường của cô hay sao? Cô không muốn ba mẹ cô có việc làm. Lấy lòng tôi!” Lê Thiên Qua gần từng chữ thì thầm.

Hương Văn giật mình, Đúng vậy, ba. . . Mẹ. . .

Thấy Hương Văn ngơ ngác thất thần, Lê Thiên Qua cúi người, miệng ngậm chặt ô mai của cô, dùng lực cắn xé, ngực tuyết trắng của cô bị anh cắn in hằn rất nhiều dấu răng, thân thể nhưng không còn biết đau đớn ngược lại có một loại cảm giác như giật điện, Hương Văn cắn môi, không cho chính mình lộ ra bất cứ âm thanh dâm dăng nào.

Người đàn ông gầm nhẹ một tiếng, phóng ra chính mình trong cơ thể cô.

Nhưng nhìn cô vẫn không hết đỏ ửng, lần đầu tiên anh có chút không đành lòng, nhìn cô gắt gao cắn môi dưới, bộ dáng đối kháng, anh vậy mà cảm thấy bị ai.

Cô gái này, nếu thanh tỉnh, khẳng định chính là bộ dáng xinh đẹp quyến rũ, sẽ không như hiện tại, tuy không ngăn cản, nhưng khóe mắt đã có nước mắt, tới cùng là cô không muốn.

Lại một lần nữa anh tiến nhập thân thể của cô, nhưng là nhẹ nhàng.

Hôn lên môi của cô, không cho nàng tàn phá môi của mình, đầu lưỡi cực kỳ tự nhiên trượt vào, đoạt lấy ngọt ngào trong miệng cô, từ từ gặm nhấm cánh môi của cô.

“Mạc Tịch... ” Cô nhẹ nhàng gọi, nước mắt từ khóe mắt chậm rãi chảy ra, giống như hạt châu cắt đứt quan hệ, sao cũng không dừng được.

Anh giống như bị sấm đánh, lại là cái tên này, lần đầu tiên bọn họ cùng một chỗ, cô cũng khóc kêu hô cầu cứu, sau cùng thật sự không có khí lực, vẫn khóc vẫn khóc, sau đó thì thào kêu cái tên kia.

Lửa giận là tất nhiên, đàn ông sẽ cho phép người phụ nữ dưới thân thể mình, thời điểm hưởng thụ chính mình hoan ái, nhưng lại kêu tên của một tên đàn ông khác? Tự nhiên là không thể.

Cho nên bạo lực là có thể lý giải, tạm thời tên là xứng đáng.

Khi Hương Văn tỉnh táo lại, mông lung nhớ rõ có người lấy roi quật mình, lại thấy trên thân thể mình cực xanh cực tím, những vết thương này, cô xác định không phải nằm mơ, chỉ là cười khổ.

Sắc trời vẫn còn sớm, đồng hồ báo thức hiện mới rạng sáng. Nhưng mà Lê Thiên Qua đã không thấy nữa, từ trước đến nay đều là như thế này, Hương Văn đã thành thói quen, mỗi lần sau khi chấm dứt, Lê Thiên Qua đều rời đi, để cô tự mình rời đi.

Cô quần một tấm thảm, xoay người đi vào phòng tắm. Trên người cô nơi nơi đều là chất lỏng của anh, điều này làm cho cô chán ghét, muốn nhanh chóng rửa sạch.

Khoảnh khắc cửa phòng tắm mở ra, cô trợn tròn mắt. Lê Thiên Qua đang đứng dưới vòi hoa sen. Hương Văn cả kinh làm rớt tấm thảm trong tay, hai người lại một lần nữa ** gặp mặt.

Hương Văn không biết làm sao, cúi đầu, “Thực xin lỗi, quấy rầy, anh cứ tiếp tục.”

Đụng chạm một tiếng, Hương Văn té lăn trên đất, cô chỉ lo cúi đầu lui về phía sau, quên bậc thang dưới chân, đầu đụng xuống mặt đất, trước mắt lơ mơ một mảnh.

Lê Thiên Qua khản trương một phen, Hương Văn mò mẫm đứng lên, nhếch miệng nở nụ cười, “Thực xin lỗi, tôi lập tức đi, anh cứ tiếp tục đi.”

Lê Thiên Qua nhìn mặt cô ửng hồng, đột nhiên nở nụ cười. Những lời này, nghe qua, giống như phá vỡ chuyện tốt của người khác vậy?.

Ảo nào, trừ bỏ ảo nào Hương Văn không biết nên làm cái gì.

Vừa rồi anh đã nhìn thấy cô luống cuống, tuyệt đối sẽ cười cô, chắc chắn anh sẽ cười cô rồi!

Hương Văn lắc lắc đầu, dùng nước cọ rửa thân thể. Không phải chỉ là nhìn thoáng qua thôi hay sao, cũng không phải chưa thấy qua.

Hương Văn trùm khăn tắm đi ra ngoài, cô nhớ hôm qua để quần áo ở phòng khách, nhưng sao lại không tìm thấy.

“Cô làm gì vậy?”

Hương Văn bị giọng nói đột nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, “Cái kia, cái kia, Lê Thiên Qua, anh có thấy quần áo của tôi không?”

Lê Thiên Qua đi qua cô, ngồi trên ghế sofa, đốt một điếu thuốc, nuốt mây nhả khói, “Tôi ném rồi.”

“Anh nói gì?!”

“Làm sao vậy? Tức giận? Không phải chỉ là quần áo thôi sao, cô tôi cũng dám ném.”

Hương Văn hít sâu một hơi, tâm bình khí hòa nói: “Vậy tôi về nhà như thế nào?”

Trong khăn tắm, tay Hương Văn nắm chặt thành quyền, cắn môi không nói được lời nào, tóc dài đen nhánh che đi biểu cảm của cô.

Cô ẩn nhẫn, cất giấu tất cả phần hận của mình, sau đó ngẩng đầu cười với anh, quyến rũ xinh đẹp.

“Sao có thể ném đi được?”

“Nội y và giày của cô trong thùng rác, cái khác đều bị tôi ném hết. Nhưng tôi sẽ trả cô gấp bội.”

Anh đứng dậy, từ trong ngăn kéo lấy ra hai xấp tiền, ném vào mặt cô, tiền lỏng lẻo rơi ra, tung bay rơi trên mặt đất, cô cắn răng, cũng không có thể có nửa câu oán hận.

“Nhặt lên.” Anh ra lệnh.

Cô ngồi xổm xuống, nhặt lên từng tờ từng tờ, nắm chặt trong lòng bàn tay, móng tay đâm vào trong thịt, cũng không thể bằng nhục nhả lúc này, cô phải nhớ toàn bộ, cho dù đời này cô không có năng lực để trả thù anh, cô cũng phải nhớ kỹ, cô muốn nguyên rửa anh.

“Cầm lấy rồi rút đi.”

Hương Văn đứng dậy, đầu có chút choáng váng, lay động một hồi, miễn cưỡng đứng dậy, đi đến thùng rác, lấy nội y và giày của cô ra, ở trước mặt anh, kéo xuống khăn tắm, mặc quần áo vào, ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo giống như Khổng Tước.

“Lê Thiên Qua, cảm ơn tiền của anh.”

“Cút.”

Thang máy dừng lại ở tầng 40, người ở đây vốn ít, lại là rạng sáng, mà còn là tần 40 trong toàn cao ốc của văn phòng nhân viên công tác, cô từ từ tiêu sái ra khỏi thang máy, trên người vết thương bởi vì được cọ rửa bởi nước, càng thêm tiên diễm (tươi đẹp), cảm giác đau đớn tự nhiên nảy sinh, cô chịu đựng đau đớn, từ từ tiêu sái, tìm nhân viên công tác văn phòng.

Nhưng hình như cô đã nghĩ quá đơn giản, cô lạc đường, đi một vòng, vậy mà lại thấy được thang máy.

Con số trên thang máy không ngừng tại nhảy, 38, 39, 40, Một tiếng trống vang lên, thang máy mở ra rồi! Hương Văn vừa vội vừa thẹn, cô không nghĩ tới đã trẻ thế này còn có người tới, nơi này không có vật gì, tránh cũng không thể tránh.

Cửa thang máy mở, Ninh Tri Nhiên lại thấy một cô gái đứng ở trước mặt mình, trên da thịt trắng nõn của cô ấy có rất nhiều vết thương, cô ấy chỉ mặc một bộ nội y gợi cảm màu đen, hai bầu ngực kiêu ngạo sinh động.

Cô cắn môi dưới, bộ dáng quẫn bách, làm cho người ta thấy đều đau lòng.

Thấy cảnh tượng sinh động như vậy, không có phản ứng, tên đàn ông đó chắc chắn không bình thường.

“Chưa thấy phụ nữ sao? Quay đi!” Hướng Văn cả giận nói, kỳ thật cô rất thẹn thùng.

Nhưng tên đàn ông trước mắt này chẳng những không có quay đi, ngược lại càng không kiêng nể gì nhìn chăm chăm cô, đôi mắt rơi vào trắng nõn trước ngực cô.

Hướng Văn liền thoải mái cho anh ta xem, hai tay chống nạnh. Ninh Tri Nhiên nở nụ cười, bị cô gái này trêu đùa nở nụ cười, “Cô là kỹ nữ.”

Ngữ khí của anh ta không phải nghi vấn, anh ta khẳng định cô là kỹ nữ. Hướng Văn cười lạnh, “Anh là người phục vụ.”

2. Chương 2

Người phục vụ? Ninh Tri Nhiên nhin không được bật cười, người phục vụ sao?

“Anh cười cái gì?”

Ninh Tri Nhiên mấp máy môi, nhin cười ý, “Tôi tới nơi này gặp bằng hữu, tiểu thư cô hiểu lầm rồi.”

Anh ta nói cô là kỹ nữ, một tiếng tiểu thư này, càng khiến cô chói tai, có cần lặp lại thân phận của cô nhiều lần như vậy không?

Hướng Văn trừng mắt anh ta: “Anh chắc không phải là Ngưu Lang đi?!”

Cô biết rõ cách ăn mặc của anh ta có khí chất, cũng không phải là Ngưu Lang, nhưng cô muốn nói như vậy, ai kêu anh ta gọi cô là kỹ nữ.

“Tôi nên xưng hô với cô như thế nào? Cô nương? Có vẻ như hiện tại không phải cổ đại rồi. Tôi gọi cô là tiểu thư cũng không ý khác, cô đừng hiểu sai.”

Hiểu sai sao? Hình như vậy. Hướng Văn cười xấu hổ.

Ninh Tri Nhiên mặc kệ cô, vòng qua người cô đi vào bên trong.

“Tiên sinh!”

“Cô có việc?”

Hướng Văn đuổi theo, cắn môi, “Chuyện này, có thể cho tôi mượn điện thoại của anh một chút được không, tôi gặp chút phiền toái, muốn gọi điện thoại cho bạn.” Cô lại cắn môi, rõ ràng nói.

“Không cần, đưa quần áo của cô cho tôi.” Ninh Tri Nhiên sớm đã có ý giúp cô, nhưng lại đột nhiên nghĩ muốn trêu chọc cô.

“Vì sao? Quần áo của tôi vì sao phải đưa cho anh?” Hướng Văn cả giận nói.

“Cô không phát hiện hiện tại thân thể cô trần truồng sao? Tôi sao có thể thấy chết mà không cứu được?!”

Cô hiển nhiên không biết, thời điểm cô dậm chân mắng, bộ dáng chính mình có bao nhiêu đáng yêu, quyến rũ, giờ phút này cô không phấn son, một gương mặt trái xoan, mắt phượng, răng trắng tinh, mỹ lệ không gì sánh nổi.

Hồn nhiên thiên thành, không trang điểm chải chuốt, mới đúng đẹp nhất.

Ninh Tri Nhiên nhìn bề ngoài, sắp bốn mươi.

Do vì mùa hè, cũng không phải trường hợp chính thức, anh ta cũng chỉ mặc mỗi cái áo sơmi caro, giờ phút này cởi ra, thân thể anh sẽ trần truồng.

Bây giờ mày lên làm gì, cho, chính mình hết, không cho, cô sẽ phải để trần. Anh càng tò mò, tới cùng cô tiếp khách nhân nào, mới biến thành cái dạng này.

Khí chất trên người cô, tinh thuần, càng xem càng không giống kỹ nữ, Ninh Tri Nhiên thử mở miệng nói: “Cô có phải bị ** rồi hay không hả ? Muốn tôi báo ảnh sát hay không?”

“Anh mới bị **!” Hướng Văn giận dữ kêu, nhưng nghĩ lại, cô và bị ** không có gì khác biệt, vì thể diện xuống.

“Đúng, tôi bị **, cho nên anh nhất định phải giúp tôi.” Cái dạng này quả thật như là bị **, nhưng thái độ này, thiên tài mới tin cô bị **.

Ninh Tri Nhiên tuy không phải mê nhân, nhưng bạn tốt của anh ta nhiều như vậy, mỗi ngày đều rượu trì nhục lâm, đối nữ nhân như đối một đôi vợ, thời điểm thích, sẽ giữ bên cạnh, nếu chán ghét, hoặc cũ, sẽ không chút do dự ném đi. Có thể nói, Ninh Tri Nhiên ‘chưa ăn thịt heo’, nhưng tuyệt đối thấy heo chạy. Cô gái này tuy xinh đẹp, nhưng anh ta cũng không muốn trêu chọc, anh ta ghét nhất mấy người có sinh hoạt cá nhân thối nát.

Đang do dự, Hướng Văn đầu thềm quần nhiều, xông lên bám vào quần áo của anh ta. Ninh Tri Nhiên sửng sốt: “Cô làm gì?”

“Cởi quần áo của anh!” Hướng Văn thốt ra, hiển nhiên không phát hiện những lời này rất có nghĩa khác.

Ninh Tri Nhiên đột nhiên nở nụ cười, anh ta cười.

Hướng Văn cũng không biết bắt đầu đã sai lầm rồi, một đôi tay ngọc trắng nõn, nằm ở trước ngực anh ta, bộ dáng ái muội miễn bàn.

Khí lạnh trong hành lang, lại là rạng sáng, Hướng Văn có một chút lạnh, cô lắc lư thân thể.

Ngay sau đó nghe ‘bốp’ một tiếng, hai người đều ngây ngẩn cả người.

“A! Quay qua!” Hướng Văn thét chói tai.

Ninh Tri Nhiên lại động cũng không động, nhìn chăm chăm ngực của cô, thân thể của cô rất đẹp, bộ ngực đầy đặn, eo nhỏ mảnh khảnh, nhưng đầy đặn trước ngực kia, lại nhiều vết thương như vậy, tới cùng tên đàn ông biến thái như vậy là ai?

Hướng Văn thấy anh ta bất động, vừa tức vừa thẹn, tự xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh ta. Không bởi vì gì khác, chỉ vì nội y Hướng Văn không tốt, không chịu nổi ngực lớn của cô, nút thắt mở, nội y rơi trên mặt đất.

Hiện tại tên đàn ông này, không có một xu quan hệ nào với cô, để ột tên đàn ông xa lạ nhìn, cô khó tránh khỏi xấu hổ. Xem ra loại nội y này, nhất định phải mua chất lượng tốt, loại cực kỳ rắn chắc.

3. Chương 3: Sắc Tức Là Không

Ninh Tri Nhiên trước kia không nghĩ tới sẽ như vậy, khăn trương cởi áo sơmi của mình ra.

Vừa rồi Hướng Văn mặc nội y mỏng manh, thấy Ninh Tri Nhiên cởi áo, liền đưa chân giẫm anh ta, cô dùng đế giày cao gót một cước giẫm xuống, không biết có thể đoạn tử tuyệt tôn hay không.

Ninh Tri Nhiên đau đớn dậm chân, “Cô làm gì vậy?”

“Ai cho anh cởi áo, tôi mới là người cần hỏi anh đang làm gì!”

Ninh Tri Nhiên căm tức nhìn cô, “Không phải cô muốn quần áo của tôi sao, tôi cởi ra cho cô, cô lại giẫm tôi?”

A? Thì ra là như vậy? Chỉ là như thế này? Hường Văn xấu hổ nở nụ cười, muốn xem thương thế của anh ta, tiến lên một bước, lại thối lui trở về, cô đi nhìn cái gì, cô một cước đá vào mệnh căn tử.

Hường Văn đảo tròn mắt, dè xuống thang máy, sau khi cửa thang máy mở, cô túm lấy áo sơ mi của anh ta, bỏ chạy.

“Ủy! Cô gái kia! Cô nhớ kỹ cho tôi!” Ninh Tri Nhiên rống lớn với cửa thang máy.

Tính anh xui xẻo, kỳ thật anh cũng không muốn so đo với Hường Văn, thành phố to lớn như vậy, khả năng bọn họ gặp lại giống như sao chổi va vào Trái Đất vậy.

Anh nhịn đau, hít sâu vài lần, xoa nhẹ vài cái, lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Kể trong ngôi nhà lớn này, không phú tức quý, đây là ngôi nhà điển hình của phú hào.

Bình thường người mua phòng ở trong này, đều không muốn đi quán rượu, nơi công cộng các loại, cho nên mang phụ nữ tới nơi này, không thể tốt hơn.

Mà nơi này mỗi ngày đều có người tới dọn dẹp, giảm bớt cho họ rất nhiều phiền toái, cho nên nơi này nhà cửa cực kỳ quý.

Đừng hiểu lầm, Ninh Tri Nhiên không phải tùy tiện mang phụ nữ tới đây qua đêm, hôm nay anh ta tới, chẳng qua là gặp một người bạn mà thôi.

Anh ấn chuông cửa 4017, cửa mở ra, người đàn ông bên trong kia có khuôn mặt tinh xảo yêu mị, trên người anh có một loại khí chất ngang tàn thâm trầm, tà tà mà cũng rất đẹp.

Người đàn ông như mới vừa tắm rửa xong, chỉ quần khăn tắm, nhìn thấy Ninh Tri Nhiên cũng không mặc gì, kinh ngạc nói: “Ninh Tri Nhiên, cậu cũng vừa tắm rửa? Trong lòng vội vàng đến kíp không mặc áo?”

Ninh Tri Nhiên liếc anh một cái, đẩy anh ra đi vào, đi đến trước cửa phòng ngủ, chần chờ một chút, “Lý Diên Tuyết, Trong phòng không có phụ nữ đó chứ?”

Lý Diên Tuyết tức giận nói: “Cút đi!”

“Không có phụ nữ thì tốt.” Ninh Tri Nhiên đẩy cửa đi vào, tìm nhất quần áo của Lý Diên Tuyết để thay.

Lý Diên Tuyết ôm bả vai, có chút buồn cười nhìn anh ta, “Cậu nói, tới cùng sao cậu lại thế này? Trần trường tới? Ca ca, cậu đã đạt tới trình độ đó rồi hay sao, tớ vừa tìm cậu có việc, cậu đã vội đến không kịp mặc quần áo, nhưng sao lại tới trễ vậy?”

Ninh Tri Nhiên một bên nút thắt vừa nói: “Cậu có thể nói ít vài câu giúp tớ được không? Có nửa năm không gặp mặt, cậu vừa tới liền gọi điện thoại cho tớ, tớ còn chưa nói cậu! Cậu lại vẫn chê tớ đã tới chậm!”

Lý Diên Tuyết cười nói: “Cậu nói một chút, quần áo của cậu? Chẳng lẽ nơi này lưu hành trần truồng?”

“Đi đi đi! Cậu đã học của ai? Trước kia cậu cũng không phải như vậy! Có phải vợ cậu dạy cậu hay không, Thích Vi Nhiên? Đúng rồi, vợ cậu? Như thế nào không tới?”

“Cô ấy lạc đường rồi.”

“Lạc đường rồi hả? Vậy sao cậu không đi tìm?”

Lý Diên Tuyết liếc anh ta một cái nói: “Tớ biết cô ấy ở nơi nào, tớ sẽ không đi tìm cô ấy.”

Ninh Tri Nhiên cười cười, “Lại cãi nhau rồi hả?”

“Cái gì mà lại cãi nhau rồi hả? Ai chấp nhặt với cô ấy! Cậu khẩn trương đi tìm cô ấy, hơn nửa đêm cô ấy một người ở bên ngoài không an toàn.”

“Sao cậu không đi?”

“Cậu chưa kết hôn! Hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Ninh Tri Nhiên không biết làm sao, đành phải gật đầu đáp lại, “Hiện tại tớ sẽ đi thành phố!”

Anh vừa muốn đi, Lý Diên Tuyết lại giữ anh ta lại, “Chờ một lúc, cậu nói cho tớ biết trước là cậu đã xảy ra chuyện gì.”

“Bị một người đoạt.”

Lý Diên Tuyết gật gật đầu: “Phụ nữ, rất được? Không thì Ninh thiếu gia sao có thể đưa tay chịu trời?”

Ninh Tri Nhiên lại nghĩ tới, cô giẫm anh một cước kia, cảm giận nói: “Cực kỳ hung tàn!”

Lý Diên Tuyết nở nụ cười, “Cậu có thể đi, đi tìm vợ của tớ đi!”

4. Chương 4: Anh Trở Lại?

Dáng người của anh rất cao lớn, thắt lưng hẹp rộng, dáng người đạt tiêu chuẩn người mẫu, áo sơ mi của anh, Hướng Văn mặc qua hông, che trên bắp đùi, đùi đẹp như ẩn như hiện, càng thêm gợi cảm.

Cô không dám đi đại sảnh, nên đi vào bãi đỗ xe ở tầng hầm, sau đó từ nơi này đi ra ngoài, bắt xe taxi về nhà trọ.

Hướng Văn theo thói quen lấy chìa khóa dự phòng ở khung cửa sổ, không thì hôm nay cô thật sự phải ăn ngủ đầu đường rồi.

Nhà cửa không lớn, chỉ có hơn 100 thước vuông (10 thước Trung Quốc cổ = 3,33 m), một người vừa ở.

Sau khi bật tắt cả đèn thấp sáng, cô trở lại phòng, nằm xuống liền ngủ, dù sao cũng tắm rồi, áo sơ mi trên người cũng thoải mái.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, trên người vô cùng đau đớn, uống hai viên thuốc giảm đau, tiếp tục ngủ.

Cô bị tiếng kêu cứu lay tỉnh, bao tử kêu lợi hại, nhìn ngoài trời, đã hơn bốn giờ chiều rồi.

Cô đối diện hốt hoảng, nhà cô chỉ có tủ lạnh, không có phòng bếp. Vốn là có phòng bếp, bị cô cải biến, đổi thành tủ quần áo.

Gặm hai quả táo, vẫn cảm thấy đói, mặc quần áo đơn giản xuống lầu, đi ăn mỳ vằn thắn.

Con đường đối diện tiểu khu, có một quán vằn thắn rất ngon, Hướng Văn thích vằn thắn nơi đó.

“Hướng tiểu thư đến đây, hai chén mỳ vằn thắn?” Cửa hàng không lớn, là một đôi vợ chồng kinh doanh, ông chủ nấu mỳ vằn thắn, bà chủ làm thu ngân kiêm người phục vụ.

Hướng Văn cười cười với bà chủ, gật gật đầu. cô là khách quen nơi này, mỗi lần tới đều là hai chén mỳ vằn thắn. Mới đầu bà chủ cho rằng cô đang đợi bạn, mãi cho đến khi cô ăn xong, cũng chỉ một người, nhưng mỗi lần tới đều muốn hai chén.

Cô chọn vằn thắn, không ăn mỳ, nhưng mỗi lần đều là mỳ vằn thắn. Có một lần bà chủ nhìn không được hỏi cô, Hướng Văn liền cười với bà, đáng vẻ cực kỳ hạnh phúc, cô nói, bởi vì anh thích ăn mỳ, cho nên cháu chỉ ăn vằn thắn.

Mỳ vằn thắn đến đây.

Hướng Văn tách chiếc đũa ra, nhặt mỳ sợi trong chén của mình sang cái chén kia, trong cả quá trình đều ngây ngô cười, mãi đến khi trong chén mình không còn mỳ, cô mới bắt đầu ăn vằn thắn.

Mở miệng một tiếng, cô quả thật đói bụng. Bà chủ nhìn cô cười, “Ăn từ từ.”

Hướng Văn nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa muốn nói gì, đột nhiên nhìn thấy hình ảnh trong màn hình TV. Lúc này đúng là thời gian ăn cơm, cho nên người trong quán rất nhiều, Nhưng Hướng Văn vẫn có thể nghe rõ ràng thanh âm bên trong TV.

“Anh chạm tay có thể làm bỏng giới thần tượng âm nhạc, anh là vương tử tốt nhất, anh là tình nhân mà mọi cô gái đều ước ao. Vị khách quý khiến chúng ta phải vô tay hoan nghênh, Lâm Mạc Tịch!”

Bang bang bang bang.

“Mọi người khỏe, tôi là Lâm Mạc Tịch!!”

Cô nghe không được câu nói kế tiếp của anh, đầu óc chỗ trống, mặt anh càng thêm tinh xảo, anh cũng thành thực, anh không có thay đổi, vẫn đẹp như vậy, đối xử với mọi người đều là hiền lành, thời điểm anh cười, ánh mắt sẽ cong cong, lông mi trong nháy mắt.

Nhưng cô lại thay đổi, vừa bản vừa cũ. Cô run rẩy dán sát mặt trên mặt của anh, ngăn cách màn hình, nước mắt chảy dài, sao cũng không dừng lại được. Mọi người trong quán thấy bộ dạng này của cô, đều dừng lại nhìn cô. Bà chủ vội vàng, “Hương tiểu thư, cô làm sao vậy? Nha! Sao lại khóc?”

“Vấn đề này, tôi đại biểu cho tất cả những cô gái hỏi, Mạc Tịch đã có bạn gái chưa?”

“Không có.” Anh không do dự.

Hương Văn cảm thấy cô bị sấm đánh trúng, vắng ra, lại không thể động đậy, nhìn chằm chằm người trong màn hình, gắt gao cắn môi dưới, khóc đến không thể đè nén.

Bà chủ đỡ Hương Văn, để cho cô ngồi ở trên ghế. “Đang yên đang lành, sao lại khóc?”

Hương Văn nhếch môi, cười như khóc, “Cháu cắn vào đầu lưỡi, đau quá, toàn thân đều rất đau, rất đau. .”

Cô cuộn mình ở trên ghế, giống như một đứa bé.

Bà chủ không biết bây giờ nên làm cái gì, liền ở một bên cùng cô. Khóc một hồi lâu, Hương Văn đột nhiên ngừng đầu, cũng ngừng khóc, cầm lấy chiếc đĩa liền ăn vằn thắn, cũng không ăn, trực tiếp nuốt xuống.

Anh là Mạc Tịch, em là Văn, trước có màn đêm buông xuống, mới có ban đêm, cho nên Hương Văn em xem, chúng ta rất xứng đôi. Rất có thể diện, rõ ràng là anh có trước, mới có em, anh lớn hơn em có đúng hay không? Vậy em chiếu cố anh đi, tương lai anh sẽ ở nhà, cái gì cũng không làm, em nuôi anh.

Được được được, em đi tìm một người nuôi sống em, sau đó em sẽ nuôi anh.

Em dám!

Sao em không dám, anh muốn nghe em nói.

Vậy cả đời này chúng ta không kết hôn, sống nương tựa vào nhau, em đừng nghĩ rời khỏi anh, anh cũng không thoát khỏi em.

Thời điểm đó, bọn họ mới bao nhiêu? Cô hai mươi tuổi, anh mười tám tuổi. Hiện giờ cô 24 tuổi, anh hai mươi hai tuổi.

Chỉ là vài năm, vì sao cô cảm thấy dài như thế kỷ, trải qua mấy lần luân hồi chuyển kiếp.

5. Chương 5: Mộng Ma

Hương Văn không biết làm sao về nhà. Vô tri vô giác, tất cả trong đầu đều là khuôn mặt tươi cười kia, xua đi không được, cô muốn quên, nhưng vô luận cố gắng như thế nào, cô vẫn sẽ không chú ý mà nhớ tới.

Có lẽ trong tiềm thức cô không muốn quên, cô đã hai bàn tay trắng, hiện giờ cô, chỉ vì một người mà sống, đó là người bà hiền lành, bà từng là vú em của mẹ Hương Văn, trước đây đối xử với Hương Văn rất tốt, hiện tại Hương Văn chỉ con một người thân, cô vì bà mà sống.

Hương Văn kêu bà là bà nội, tuy vú em luôn luôn nói không được không được, người là tiểu thư, bà chỉ là hạ nhân. Hương Văn đột nhiên khóc, ôm bà khóc hu hu.

Vú em không biết làm sao, một lần một lần quát cô. Về sau vú em cũng không chối từ, Hường Văn liền gọi bà là bà nội.

Vốn là muốn sống chung với cô, vú em không có con cái, tuổi lại lớn, một mình bất tiện, nhưng thời điểm Hường Văn muốn đón bà lên sống cùng, vú em cự tuyệt cực kỳ kiên định.

Kỳ thật Hường Văn hiểu rõ, bà không muốn liên lụy cô, nhưng bà không biết, cô không sợ liên lụy, chỉ sợ cô đơn.

Một khi đã như vậy, Hường Văn cũng không miễn cưỡng, từng tháng đều gửi tiền về cho bà. Hường Văn chỉ chờ ra một phần để chi tiêu hàng ngày, còn lại đều đưa cho vú em.

Ngày đó rõ ràng là một ngày cảnh sắc tươi đẹp, nhưng cô lại kinh lịch cửa nát nhà tan, trong khoảnh khắc hai bàn tay trắng, chỉ còn lại có vú em là người thân. Sao cô có thể không quý trọng? Cô không rõ, vì sao dưới ánh mặt trời, lại phát sinh nhiều chuyện máu tanh tàn nhẫn như vậy?

Đau, cô cảm thấy rất đau, đau đến sắp hít thở không thông. Một cái bóng màu đen từ từ tiếp sát cô, thân hình anh ta cao lớn, nhưng mắt lại lộ ra hung quang, toàn thân anh ta tản ra một loại rét lạnh. “Cô là ai?”

Cô hoảng sợ.

“Từ hôm nay trở đi, cô là nô lệ của tôi, tôi muốn cô làm cái gì, cô phải làm cái đó, cô nhớ kỹ tên của tôi là Lê Thiên Qua, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết. Cô có thể trả thù tôi, chỉ cần cô có dũng khí này, tôi bất cứ lúc nào cũng chờ cô.”

“Không, tôi không cần ở đây, tôi không biết anh. Để cho tôi đi, tôi phải về nhà!” Cô cuộn mình ở trong góc, gian phòng tối như mực, khiến cô sợ hãi.

“Nhà? Cô cho rằng cô có nhà sao?”

“Tôi phải về nhà, để cho tôi về nhà.”

“Từ hôm nay trở đi, cô là một con chó lang thang, việc cô phải làm là phải lấy lòng chủ nhân, chủ nhân của cô là tôi.”

“Anh nói bậy! Anh muốn làm gì, ba tôi là Phó Tư Lệnh quân khu, anh dựa vào cái gì đối xử với tôi như vậy, thả tôi đi, không thì ba tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Cô đứng thẳng, là vì cô sợ hãi, kiêu ngạo của cô không cho phép cô khuất phục.

Anh đột nhiên nở nụ cười, khinh miệt khinh thường: “Cô nghĩ cô còn có ba sao? Hường Văn, còn cần tôi nhắc nhở cô sao? Xế chiều hôm nay, cả nhà cô đều đã chết. Nếu cô không muốn chết, thì hãy ngoan ngoãn lấy lòng tôi, hầu hạ tôi.”

Cô che lỗ tai, liều mạng lắc đầu khóc: “Anh nói bậy, anh nói bậy, anh nói bậy!”

“Loại thái độ này tôi cực kỳ không thích, trước kia không ai dạy cô, hiện tại tôi tự mình dạy cô, nên hầu hạ đàn ông như thế nào.”

Cô hoảng sợ như nai con, mở to hai mắt nhìn anh, “Anh muốn làm gì?”

Anh một bên tiếp sát cô, một bên cởi bỏ cúc áo, “Biết rõ còn cố hỏi, tôi không thích phụ nữ làm ra vẻ.”

Cô tránh cũng không thể tránh, anh một phát xé rách áo cô, để ở trên tường. Cô đá anh, lung tung đánh anh. Nhưng mà thực lực quá mức cách xa, anh dễ dàng đề cô lại, khiến cô kêu trời không nghe kêu đất không được.

Anh thô bạo xé rách quần áo của cô, da thịt tuyết trắng trần trụi xuất hiện, chiếc áo màu trắng đang quấn lấy thân thể của cô bị xé rách.

“Buông, tên hỗn đản này! Anh buông!” Cô gào thét, nhưng lại không ngăn cản được hành vi man rợ của anh.

Anh vút cô ở trên giường, cô muốn chạy, lại bị anh bắt được mắt cá chân, dùng lực lôi kéo, đầu cô va chạm vào đầu giường, cảm giác mơ hồ.

Có lẽ cứ chết như vậy, ngược lại lại là giải thoát. Nhưng anh sẽ không buông tha cô đơn giản như vậy. Anh muốn cô ở dưới thân thể anh cầu cứu, muốn cô cầu xin tha thứ, muốn cô tuyệt vọng.

Bàn tay to của anh vung lên, chiếc áo màu trắng của cô liền biến thành hai mảnh, còn lại là thân hình trắng nõn, lồ lộ run rẩy của cô, cô sợ hãi, cô lớn như vậy, chưa từng bị ai đối xử như vậy, cô là thiên chi kiêu nữ ở trong lòng bàn tay, công chúa trong nhà, chưa bao giờ có người nói nặng lời với cô, càng không đánh cô.

Cô đánh anh, mắng anh, chỉ càng khiến anh thô bạo. Hường Văn không rõ, lần đầu tiên gặp mặt anh, vì sao anh muốn đối xử với cô như thế.

Cường thế của anh, sự vùng vẫy của cô biến thành mảnh nhỏ. Cô khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, “Van cầu anh, không cần, không cần như vậy, buông tha tôi đi, không cần, không cần.”

Anh nâng mặt cô lên, “Cô cầu xin tôi, cô mở miệng cầu xin tôi, thấp hèn!”

Một cái tát của anh đánh vào trên mặt của cô, anh hận cô, hận cô dối trá, hận cô mặt báo, hận cô khiến anh biến thành như vậy, nếu không phải người phụ nữ này, hiện tại anh vẫn ở dưới đôi cánh của ba, có lẽ tương lai của anh sẽ tốt đẹp hơn, sẽ không như hiện tại.

Nhưng mà tất cả mọi chuyện này Hường Văn đều không biết, cô không biết bởi vì một câu hỏi nhỏ của cô khi đó, đã làm thay đổi một thiếu niên.

Hiện giờ Lê Thiên Qua, anh nhất định phải ngoan độc, nhất định phải tuyệt tình, nếu cô chém tôi một nhát, tôi sẽ khiến cô tan xương nát thịt.

Cho nên yêu hận rõ ràng, làm sao có thể nghe lời cầu xin tha thứ của cô? Anh mở hai chân của cô ra, hai đùi trắng nõn, anh mạnh mẽ tiến nhập thân thể của cô.

“Không cần! Tên hỗn đản! Hỗn đản! Anh ra ngoài, ra ngoài.” Cô khóc lớn, hạ thể giống như bị xé rách, cô cực kỳ yêu sạch sẽ, chuyện này cô chưa từng trải qua.

6. Chương 6: Áo Sơ mi Khi Nào Thì Trả Lại Cho Tôi

Anh không quan tâm tiếng khóc của cô, trong cơ thể cô tiến vào rút ra, thần tốc luật động, lặp lại như vậy, như trải qua luân hồi, cô bị dày vò nổi khổ.

Cô nghiêng nát, tất cả đều vỡ vụn rồi. Cô đã từng là công chúa kiêu ngạo, nhưng hiện giờ thân thể thảm bại, cô còn kiêu ngạo sao được, cô phải đối mặt như thế nào.

Tất cả mọi chuyện, trong một đêm, gia đình khốn đốn, ngay sau đó cửa nát nhà tan, toàn bộ, muốn bả vai gãy yếu này thừa nhận như thế nào?

Thời điểm anh ở trong cơ thể cô đòi lấy, hoan ái hai đêm một ngày, cô tuyệt vọng, buông tha tất cả vùng vẫy, tùy ý người đàn ông này phát tiết. Cô yên lặng rơi lệ, khẽ kêu tên một người, “Mạc Tịch, Mạc Tịch, Mạc Tịch...”

“A!” Hường Văn đột nhiên kinh tỉnh, từng ngệm từng ngệm thở hổn hển.

Cô nhìn chung quanh, nơi này là nhà trọ của cô, không phải căn phòng tối đó. Trên mặt, nước mắt còn chưa khô, là mộng, cảnh trong mơ quá chân thật, cô không muốn hồi tưởng lại, cô liều mạng muốn quên đi, nhưng những thứ đau xót này, lại luôn luôn xuất hiện ở trong mộng, một lần lại một lần hành hạ cô, giống như là mộng ma, luôn luôn muốn nhắc nhở cô, những chuyện tanh máu trước kia.

Đúng là Mạc Tịch, toàn bộ, anh cũng biết? Nếu anh biết, nhất định sẽ đến dẫn cô đi. Mạc Tịch, sẽ không vứt bỏ cô.

Cô một lần lại một lần nói với chính mình, ôm chầm khóc hu hu. Không có bả vai cho cô dựa vào, cô không thể trông cậy vào ai, hiện giờ chỉ còn lại có mình cô, kéo dài hơi tàn.

Mạc Tịch đã đạt được ước mơ của mình rồi, anh chói mắt như vậy, mà cô lại bắn lại ghê tởm, cô làm sao dám đi tìm anh, làm sao dám xuất hiện trước mặt anh. Nhưng hy vọng xa vời mà thôi.

Màn đêm lại buông xuống. Tiếng giày cao gót lạnh lạnh, đánh vào đá cẩm thạch. Kỳ thật trong hành lang là pho trầm, nhưng Hướng Văn thích nghe tiếng bước chân của cô, cho nên cô chưa bao giờ đi trầm, luôn luôn đi chỗ bên cạnh không rải trầm.

Tiêu Tiêu mỗi lần gặp cô như vậy, đều nói cô là quái thai. Về sau có một lần, Tiêu Tiêu hỏi cô, vì sao cổ quái như vậy. Hướng Văn đã nói, cô không có cảm giác, như vậy sẽ không độc thân sao? Phía sau tôi thật giống như có rất nhiều người đi theo.

Tiêu Tiêu dùng ánh mắt đưa mắt nhìn, phía sau Hướng Văn, nhanh chóng chuyển lại, chụp vỗ ngực, chuyện này quả thực là buồn nôn.

Ở một góc, là toilet. Đẩy ra một cái cửa, hướng trái là nam, hướng phải là nữ. Trong lúc này, là bồn rửa tay. Hướng Văn chỉ muốn hít thở không khí, cho nên cô mở cửa, đi vào, tìm một gian tận cùng bên trong. Cô có thói quen mỗi lần đều đi vào một gian tận cùng bên trong, nếu gian đó vừa vặn có người, cô sẽ chờ, nếu gian đó bị hỏng, cô liền đổi sang tầng trệt, đi cái toilet kia.

Bóp một tiếng, khép lại cái nắp bồn cầu, Hướng Văn giẫm đạp giày cao gót, an vị ở mặt trên, tiếp theo bắt đầu ngẩn người.

Cửa, đã bị mở. Ninh Tri Nhiên tỉnh rượu, không nghĩ tới... “Là cô?!!!!”

Hai người đồng thời kêu “Khụ, đi giày vào. Tôi ở bên ngoài chờ anh” Cô do dự thật lâu, vẫn không đẩy ra cánh cửa kia.

Nếu nơi này không phải toilet, Hướng Văn ngốc cả đời cũng có khả năng, lẽ mà một lúc vẫn đi ra ngoài.

Ninh Tri Nhiên đứng ở phía trước bồn rửa tay, nhìn không ra trên mặt anh ta có biểu tình gì. Ninh Tri Nhiên cười cười, dập tắt khói, “Không phải cô nói không biết tôi sao? Thật sự không biết?”

Hướng Văn nghe anh ta nói, có chút tức giận, vừa rồi không phải anh ta cũng nói không biết cô sao, hiện tại sao ngược lại hỏi cô vấn đề này.

Tức giận là tức giận, Hướng Văn từ nhỏ được giáo dục, là người ta giúp cô, cô mang ơn, cho nên cô không cãi nhau với anh ta, trầm thấp nói: “Không biết tên, chỉ gặp có 1 lần, cũng không thể xem như biết nhau?”

Ninh Tri Nhiên gật gật đầu, vươn tay, “Xin chào, tôi là Ninh Tri Nhiên.”

Hướng Văn không nghĩ tới anh ta sẽ nói như vậy, chần chờ một lúc, mới vươn tay ra, bắt tay với anh ta.

“Thì ra cô là Hướng Văn.”

“Tôi nổi tiếng thế sao?”

Ninh Tri Nhiên gật gật đầu, “Cô không biết cô cực kỳ may mắn sao?”

Hướng Văn thè lưỡi, trên người tự nhiên toát ra một loại khí chất, cho dù sa đọa, khí chất kia vẫn tồn tại. Giống như Chu Nguyên Chương, ăn mày thì sao, cũng chỉ là một thân phận mà thôi. Hướng Văn cũng như vậy, cô đã từng quá ưu việt, cho nên cô kiêu ngạo, cho dù đến nông nỗi này, cô vẫn không thể vứt bỏ tôn nghiêm của mình, cho nên ở trước mặt đàn ông, cô không chỉ quyến rũ, còn có kiêu ngạo, giống như chim công, không vui vẫn sẽ cần người một miếng.

Cho nên thời điểm đối mặt với Ninh Tri Nhiên, khí thế của hai người ngang nhau, tranh chấp chắc chắn không thể tránh được.

“Kỳ thật anh cũng cực kỳ may mắn, trên bia mây tạp chí nổi tiếng thường thấy anh xuất hiện với một cô gái rất nữ tính, ôm nhau rất ái muội.”

Ninh Tri Nhiên sờ sờ cằm, “Cô quan tâm tôi sao?”

Hướng Văn cười lạnh, “Tôi hi vọng gian thương không có kết cuộc tốt.”

Ninh Tri Nhiên cười nói: “Ừ, áo sômi khi nào thì trả lại cho tôi?”

7. Chương 7: Thuốc Tránh Thai, Anh Mua Giúp Tôi Sao?

Thân thể cao lớn + dáng người hoàn mỹ + khí chất phi phàm + xuất thân tốt + có nhiều tiền = đàn ông tốt sao? Đương nhiên không phải rồi!

Cho nên Ninh Tri Nhiên không được cho là đàn ông tốt rồi, nguyên nhân rất đơn giản. Thứ nhất, vài lần anh gặp mặt Hướng Văn, đều cực kỳ xấu hổ. Thứ hai, anh đã trợ giúp Hướng Văn hai lần. Ha ha, đây không phải là đàn ông tốt sao?

Thấy chết mà không cứu mới được tính là đàn ông tốt sao? Đương nhiên không phải, nếu chỉ như thế này cũng được, điểm chết người chính là người đàn ông này, nở nụ cười rõ ràng cực kỳ không có ý tốt, ánh mắt Hướng Văn cũng không biết là cận thị hay là yếu kém, cứ cảm thấy anh là châm chọc, là cười nhạo. Cho nên ấn tượng là rất kém rồi!

Ninh Tri Nhiên nhìn chăm chăm cô, anh nhìn cô là vì cô nhìn anh, ánh mắt kia, giống như mua thịt heo, kén cá chọn canh không nói, lại còn ép giá!

“Nhìn cái gì vậy?!”

Ninh Tri Nhiên cười khở, nhìn xem đi, cô gái không dễ chọc, cắn ngược lại anh một miếng! Ninh Tri Nhiên không uống nhiều rượu, liền tự mình lái xe, đuổi thư kí trở về.

“Lên xe đi!”

Hướng Văn trừng mắt nhìn anh, sau đó lên xe, dùng lực đóng cửa xe.

Ninh Tri Nhiên lên xe, sau đó hỏi cô: “Đi đâu?”

Hướng Văn quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ, thuận miệng nói: “Quán rượu gần đây.” Giọng nói của cô từ trước đến nay đều là ngọt ngào mà có khí phách, bây giờ, hiển nhiên khiến hai người kinh hãi rồi.

Ninh Tri Nhiên muốn cười, nhưng thấy biểu tình oán hận kia của cô, liền nhịn xuống, “Đó, tôi hỏi cô, nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về nhà, không có ý tứ gì khác.”

Hướng Văn liếc anh một cái, sau đó nhàn nhạt nói ra địa chỉ. Ninh Tri Nhiên liền yên lặng lái xe, hai người rõ ràng dựa vào gần như thế, nhưng khoảng cách giữa hai người lại xa đến vô tận.

Thật lâu về sau, Ninh Tri Nhiên cầm tay Hướng Văn, em xem, nếu lúc ấy tôi cứ bắt em lại như vậy, có phải sẽ không có nhiều lần lần hỗn loạn hay không?

Thời điểm đi qua một ngôi nhà nhỏ, Hướng Văn vội vàng nói: “Dừng xe!”

Vốn trong xe im ắng, cô vừa kêu anh liền nhảy dựng lên, một cái dừng ngay, hai người đồng thời nhao về phía trước. Hướng Văn lại trợn mắt nhìn anh, sau đó liền là một màn mèo vờn chuột với cái cửa xe, nhưng vẫn không mở ra được.

Ninh Tri Nhiên lên tiếng nói: “Muốn mua cái gì? Tôi đi mua giúp cô, cô ở trên xe chờ đi.”

Hướng Văn vẫn đang đấu tranh với cái cửa xe, nghe anh hỏi như vậy, liền lấy tức giận đối với cửa xe, dồn hết lên người anh, “Thuốc tránh thai, anh mua giúp tôi sao?”

Ninh Tri Nhiên cười nói: “Được, cô muốn bao nhiêu?”

Nói gì vậy? Tôi cùng anh ta có biết thuốc tránh thai dùng làm gì hay không, muốn bao nhiêu? Anh ta cho là mua đường sao? “Voi ăn được bao nhiêu, anh mua tưng đầy về cho tôi!” Cô vẫn tức giận.

Ninh Tri Nhiên không buồn bực, mở cửa xe đi xuống.

Khi dễ người! Dựa vào cái gì anh ta mở ra được? Đây quả nhiên là ma cũ bắt nạt ma mới! Hướng Văn tức giận, hung hăng đập mấy đá, nào biết, bốp một tiếng thanh thủy tiếng vang, gót giày bị gãy. Gặp xui hét sức, nóc nhà thủng còn gặp mưa suốt đêm, cái gì không tốt đều tới.

Thôi, gãy rồi thì cho gãy hết luôn đi, coi như giày đế bằng cũng được. Đôi giày kia, tử trận dễ dàng như thế, nhưng đến phiên chiếc này, sao đá cũng không gãy. Kéo, túm, chặt, Hường Văn chỉ kém chút nữa là không cần, nhưng cái giày kia vẫn đứng vững không ngã.

Hường Văn mắng, lúc này, mày còn anh hùng cái gì, lại vẫn đối kháng thượng với ta! Thôi, kệ, Hường Văn triệt để buông tha rồi. Chẳng qua chân không!

Ninh Tri Nhiên ở trong quán tiện dụng đi vài vòng, nhưng xấu hổ không mở miệng hỏi thuốc tránh thai ở nơi nào. Tựa như vào một cái mê cung, dù thế nào, cũng không tìm thấy cái được gọi là thuốc tránh thai, loại cảm giác này, có phần thần bí, giống như cảm giác Hường Văn cho anh vậy. Bất đắc dĩ, anh đến hỏi người thu ngân.

Người thu ngân nhìn nhìn trên mặt anh, cực kỳ tự nhiên liền liên tưởng đến, trên giường chưa toại nguyện. Cười hì hì, từ phía sau giá để hàng cầm một hộp đưa cho anh. Khó trách anh tìm không thấy, thì ra là để ở chỗ người khác không nhìn thấy, trên mặt Ninh Tri Nhiên nhất thời nóng rát.

Đừng hiểu lầm, không phải vì thẹn thùng, dù sao anh cũng là đàn ông trưởng thành, cũng đã trải qua những chuyện này rồi. Mặt anh, bị Hường Văn bắt lấy, hiện tại cảm giác thấy đau rồi. Ninh Tri Nhiên nghĩ một chút lại nói: “Có bằng keo cá nhân không? Đưa tôi mấy cái.”

Người thu ngân đưa thứ anh cần cho anh, mỉm cười nói: “Anh cẩn thận thân thể vào!” Lời này, khiến cho Ninh Tri Nhiên đỏ mặt hời.

Hiểu lầm rồi. Anh với cô là trong sạch!

8. Chương 8: Mộng Tỉnh Người Ở Chỗ Nào

Trời đêm vào giữa hè, cho dù là rạng sáng, gió cũng ẩm áp, một người không mở điều hòa, nhất định không cách nào đi vào giấc ngủ. Nhưng Hường Văn lại cảm thấy lạnh, cô thấy rất lạnh, từ sau buổi trưa ấy, sau khi cô thấy cửa nát nhà tan, thì cô đã không còn cảm nhận được ẩm áp nữa rồi.

Trên người vẫn khoác áo khoác của Ninh Tri Nhiên, có mùi thuốc lá nhàn nhạt và nước hoa hòa vào nhau.

Bọc nhanh áo khoác vào người, đứng ở ven đường chờ xe. Cô có chút ảo não, cô tùy tiện nói một chỗ, đến chỗ mới phát hiện, thì ra là căn hộ của Lê Thiên Qua, mỗi lần đều giao hoán với cô ở nơi này. Khó trách thời điểm Ninh Tri Nhiên nghe thấy địa chỉ này, sắc mặt có phần không bình thường.

Nơi này cũng là nơi bọn họ gặp mặt lần đầu tiên. Hường Văn cố ý che giấu, cô không muốn cho anh ta biết, cô đang ở nơi nào, cô không muốn lại cùng xuất hiện với anh ta. Cô đã đủ phiền toái, một Lê Thiên Qua có thể muốn tính mạng của cô, lại thêm một Ninh Tri Nhiên mà nói, cô trực tiếp xuống Địa ngục đi, trọn đời không siêu sinh.

Đây đúng là một nơi phồn hoa, dù là ban đêm cũng không khó để tìm được một chỗ để xe.

Khập khiễng vài bước, chênh lệch thật sự là quá lớn, 12 cm giày cao gót, một cái còn hoàn hảo, một cái bị tổn hại, đây là muốn cô đi như thế nào?

Rõ ràng là xích chân. Vẫn mở tất cả đèn trong phòng, ném đôi giày cao gót vô cùng thê thảm kia xuống, sau đó bắt đầu cởi quần áo, mới vừa đi đến ngưỡng cửa phòng tắm, cô lại quay trở về, lấy ra hộp thuốc tránh thai ở trong túi.

Tuy nhiên những thứ này đối với thân thể có hại, nhưng cô cũng không thể không ăn, không có biện pháp. Uống thuốc rồi cô mới an tâm, cũng không đóng cửa, vặn mở vòi nước, xả trực tiếp lên thân thể cô. Cô không thích không gian kín, cho nên cho tới bây giờ thời điểm cô đi ngủ cũng không đóng cửa phòng ngủ, phòng tắm cũng như vậy, không gian kín làm cho cô hít thở không thông, dường như một căn phòng tối không thấy ánh mặt trời.

Cô tắm rửa sạch sẽ ước chừng một giờ, làn da đã sớm bị cô tẩy đỏ lên, cô muốn rửa thân thể cô, nếu không ai yêu quý cô, cô sẽ tự yêu quý chính mình.

Tóc khô một nửa, thỉnh thoảng có giọt nước nhỏ, làm ướt áo ngủ của cô. Máy sấy vù vù kêu, lung tung tóm lấy vài cái, tóc vốn cực kỳ mượt, bị cô làm cho lộn xộn, cô cũng không quản, cứ để máy sấy tóc thổi tung tóc cô.

Tóc của cô rất dài, từ nhỏ cô đã yêu nhất là tóc của cô rồi. Người hầu mỗi lần sấy tóc cho cô đều rất cẩn thận, nhưng vẫn sẽ làm cô đau, cô có chút yếu ớt, hơi đau một chút, cô đã kêu hô đau chết rồi.

Chỉ có một người sấy tóc cho cô, là cô im lặng. Tay anh ta xuyên qua tóc dài của cô, một tầng một tầng, theo chân tóc, đến lọn tóc, anh ta rất cẩn thận.

Bộ dáng thật sự làm cho người ta muốn cười. Cô nhìn anh ta trong gương, anh tỉnh mỉnh cười. Mỗi lần, anh ta luôn luôn cau mày hỏi cô, em cười cái gì. Cô vẫn ngây ngô cười, thật lâu sau mới nói, tay anh thật là đẹp. Chỉ có anh sấy tóc cho em, em mới không thấy đau, Mạc Tịch, về sau mỗi ngày anh đều phải giúp em sấy tóc có được hay không?

Hướng Văn ngốc trệ nhìn chằm chằm gương mặt một hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười, tự giấu khinh miệt, Mạc Tịch ơi Mạc Tịch, đời này anh sẽ không sấy tóc cho em được nữa rồi. Đời này, còn ai có thể so sánh anh, đối tốt với em?

Cô mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Đêm nay cô ngủ rất an ổn, lại có thể không gặp ác mộng, cái ác mộng bám dính lấy cô lâu như vậy, hôm nay lại không tới tìm cô.

Đã lâu rồi, giấc ngủ của cô không có thoải mái như vậy, trước kia cô chỉ có dựa vào thuốc ngủ mới có thể ngủ, mới có thể ngủ thiếp đi mà không gặp ác mộng.

Hướng Văn nhìn bốn phía, đột nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp, ngày hôm qua rõ ràng cô ngủ ở nhà trọ của cô, phòng của cô là màu xanh nhạt, nhưng hiện giờ căn phòng cô đang ở lại có thể là màu trắng đen!

Cô xoa nhẹ mắt, xác định không phải do cô hoa mắt, đây là đâu?

“Cô thức dậy rồi sao?” Hướng Văn bị giọng nói đột nhiên xuất hiện này làm cho hoảng sợ, tiếp theo hoảng sợ, sau đó là bình tĩnh, sau cùng là quyến rũ xinh đẹp, nhưng loại quyến rũ xinh đẹp này, lại làm cho người ta cảm thấy mang theo một chút khinh thường, làm cho người ta nhìn liến liến, cô đang coi thường họ.

Tất cả biểu cảm của cô đều bị anh thu hết vào mắt, cũng sớm dự liệu. Đường như đã thành thói quen, ngồi ở cạnh cô.

Hướng Văn đột nhiên hiểu rõ, cô ngủ sâu như vậy, là có nguyên nhân, cực kỳ hiển nhiên cô bị hạ thuốc, sau đó bị mang đến nơi đây, mà người này là Lê Thiên Qua. Có vẻ như bọn họ mới thấy qua không bao lâu, anh ta vì sao muốn bắt cô đến nơi đây? Tóm lại cô hiểu rõ một việc, hôm nay cô ở giữa cuối cùng, số phận đen đủi thật không đơn giản!

9. Chương 9: Lê Thiên Qua Kỳ Quái

Lê Thiên Qua nhìn Hướng Văn, bên môi cong cong mỉm cười, không hiểu đây là có ý tứ gì, chỉ cảm thấy đẹp, khiến người đàn ông này có mùi vị đặc biệt.

Rõ ràng áo mũ chỉnh tề, lại luôn có cảm giác giống lưu manh, giật mình cảm thấy, đây là Dương Quá và Vi Tiểu Bảo tổng hợp lại!

Hướng Văn cũng nhìn anh, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, anh cười, cô cũng cười. Nàng không nói lời nào, xem đến cuối cùng là ai có thể chịu thua.

Lê Thiên Qua đánh giá cô, cần cẩu tinh tế, một loạt đỏ thắm trái cây. Anh biết rõ nghề nghiệp của cô, tuy trước kia thời điểm hai người gặp mặt, trên thân thể cô thỉnh thoảng cũng sẽ có hôn ngân, nhưng hôm nay không biết vì sao, anh nhìn những cái màu đỏ trái cây này, anh đột nhiên cảm thấy phiền toái, tâm tình nhất thời cực độ khó chịu.

Tối cùng vì sao khó chịu, anh cũng không biết, có lẽ có người biết.

Thô lỗ, anh cho tới bây giờ đều thô lỗ, điểm này cô đã sớm biết, từ lần gặp mặt đầu tiên, anh cho cô ấn tượng, một người áo mũ chỉnh tề.

Lê Thiên Qua đột nhiên xốc chăn của cô lên, kéo áo ngủ của cô, lộ ra thân thể trắng nõn. Cô không mảnh vải, ngồi yên ở trên giường, mặc anh đánh giá. Cô sớm đã thành thói quen, coi như bị chó cắn, mà còn là một con chó điên.

Phản kháng hữu dụng sao? Trừ bỏ khiến bản thân bị thương thì còn gì sao? Ánh mắt Lê Thiên Qua từ trước đến nay đều sắc bén như ưng, mà hiện tại ánh mắt anh, đó chính là ưng đói bụng.

Anh đột nhiên cắn môi của cô, không phải hôn môi, mà là cắn, anh dùng lực cắn cô. Tuy đau, nhưng cô nhẫn nại. Anh ấn cô ở trên giường, vuốt ve thân thể của cô, môi dạo chơi ở trên thân thể cô. Anh thích hôn xương quai xanh của cô, thích hôn bờ vai của cô.

Một loại vui sướng, nhưng lại mang theo cảm giác đau đớn đánh úp lại, anh chưa bao giờ yêu quý thân thể của cô, mỗi lần ra vào đều thô lỗ, mặc kệ cô có chuẩn bị tốt hay không.

Cô giống một cỗ thi thể, không có phản ứng nào, đối với toàn bộ cô sớm đã lạnh nhạt. Cho tới bây giờ cô đối với anh đều không nhiệt tình, trừ một lần kia anh cho cô uống thuốc, cô chưa bao giờ từng chủ động với anh.

Lê Thiên Qua tắm rửa xong, trở lại, tóc còn có chút nước, cầm lấy một cái khăn mặt lau chùi lưng tung. Hướng Văn vẫn nằm ở trên giường ngẩn người, Lê Thiên Qua trở lại, cô đều không phát hiện.

Lê Thiên Qua cực kỳ không thích cô không cảm giác, coi anh như không có, khăn mặt trong tay càng qua đi, vừa lúc hất vào mặt Hướng Văn. Hướng Văn hoảng sợ, nhíu nhíu mày. Lê Thiên Qua ngồi ở bên người cô, vung tóc nói: “Tóc của tôi không khô.”

“Tôi biết, anh cũng đã hất nước lên mặt tôi rồi.”

Lê Thiên Qua trừng mắt cô, không nói được một lời.

Hướng Văn hiểu rõ, anh là chờ cô hầu hạ anh. Vì thế quần chăn ngồi xuống, dùng khăn mặt xoa tóc của anh. Nàng biết xoa sát như vậy sẽ đau, nhưng đó là cô cố ý, nhưng rõ ràng, cô chỉ mong sao anh ghét bỏ cô, như vậy cô cũng bớt được chút việc.

Thật lâu sau Hướng Văn buông khăn mặt xuống, “Được, đã khô.”

Lê Thiên Qua đột nhiên ôm lấy cô, vô cùng thân thiết đặt cô trên chân mình, cười nói: “Trước kia cô cũng lau tóc cho Lâm Mạc Tịch như vậy sao? Nên cô có gì tốt? Tiền bạc là thấp hèn, dụ dỗ hết người này đến người khác, nói một chút xem, là Lâm Mạc Tịch tốt, hay cảm giác với Ninh Tri Nhiên tốt hơn?”

“Không cho anh gọi tên của anh ấy! Anh không xứng!” Cô không khống chế được, mỗi lần nghĩ đến Lâm Mạc Tịch, hai người bọn họ sẽ không khống chế được, anh là một cái nút thắt của cô, một cái nút thắt gắt gao, quấn quanh trong lòng cô, cởi bỏ sẽ để lại sẹo, không cởi bỏ vĩnh viễn sẽ là khúc mắc.

Lê Thiên Qua lại không buồn bực, ánh mắt vẫn mang ý cười, “Nóng nãy? Mỗi lần nói đến cậu ta, cô liền thất thường. Thì ra cô cũng không phải không có biểu tình của một con người, chỉ có Lâm Mạc Tịch mới khiến cô như vậy. Tối cùng đó là tên đàn ông như thế nào, khiến cô yêu như vậy? Thời điểm cô gặp chuyện không may, cậu ta ở nơi nào? Bỏ mặc cô biến thành như vậy, cậu ta có từng đi tìm cô? Hiện tại nổi tiếng rồi, thần tượng của giới trẻ, Hướng Văn cô ở trong lòng cậu ta cái rắm cũng không bằng!”

“Anh ngậm miệng! Anh ngậm miệng! Đều là anh, nếu không phải anh tôi sẽ không thay đổi thành như vậy! Tên hôn dân này! Là anh hại tôi, là anh, anh đi chết đi!” Cô che lỗ tai, khóc to, cô không khống chế

được, cô không cho người khác vũ nhục Lâm Mạc Tịch, đó là Mạc Tịch của cô, những chuyện của cô và anh, những người khác không bao giờ hiểu được.

Anh bắt lấy tay cô, lạnh lùng nhìn cô: “Cô hi vọng tôi chết như thế? Cực kỳ đáng tiếc, tôi lại trường thọ. Tôi chết cô cũng phải chôn cùng, đời này cô đừng nghĩ thoát khỏi tôi!”

Hương Văn trừng anh, hận không thể ăn thịt uống máu, thật lâu trước kia, thời điểm anh giữ lấy của cô, cô cũng nhìn anh bằng ánh mắt như vậy. Là một ánh mắt, khiến anh có hứng thú, mới giữ cái mạng này của cô lại.

Vài năm nay, cô ở bên người Lê Thiên Qua, dần dần thu mình lại, trở nên khôn khéo đưa đẩy, khiến anh muốn phát tác đều không có cơ hội, cô biến thành mèo, nhưng anh hi vọng cô là một con nhím, quá mềm mại, anh không cần.

“Muốn gặp cậu ta sao? Tôi an bài hai người gặp mặt, như thế nào? Không phải cô thích nghe cậu ta ca hát sao, tôi gọi cậu ta tới, mở một buổi biểu diễn, chỉ có cô là người xem. Cô xem tôi đối với cô thật tốt!” Anh đang cười, nhưng lại khiến cho người ta không rét mà run.

Cô cắn chặt răng, “Lê Thiên Qua, anh không nên ép tôi!”

“Ép cô? Cô cảm thấy tôi đây là đang ép cô? Hương Văn cô nằm mơ đều kêu tên người ta, tôi phải giúp cô, cho cậu ta biết!”

Cô nắm chặt nắm tay, khớp xương kéo kẹt rung động, lại chậm rãi buông ra, trắng xanh vô lực, “Lê Thiên Qua, đừng, tôi không muốn thấy anh ấy, tôi thành cái dạng này, còn có mặt mũi gì đi gặp anh ấy? Lê Thiên Qua, coi như là tôi cầu xin anh, không cần như vậy.”

“Cô yêu cậu ta như thế? Thấp hèn!” Anh oán giận, chỉ vì anh nhìn đến, mỗi một lần nhắc tới Lâm Mạc Tịch, trong mắt cô lại long lanh nước mắt.

Trước kia anh đối với cô quả thật không để tâm, nhưng ngày đó cô nằm ở dưới thân anh, chảy nước mắt, kêu cái tên kia. Từ sau đó, anh liền phải người tra xét người tên Lâm Mạc Tịch này, còn cả những chuyện mà xảy ra với hai người bọn họ.

Lê Thiên Qua biết, đời này người cô yêu, phỏng chừng sẽ là Lâm Mạc Tịch rồi. Tình yêu lúc còn trẻ, làm sao có thể lâu dài? Anh chính là muốn để cho cô biết, Hương Văn cô, căn bản là không xứng có được tình yêu, cho nên anh muốn đánh nát ảo tưởng của cô.

10. Chương 10: Thuốc Tránh Thai Còn Có Vị Hoa Quả?

Mê mang, không phải là vì không có phương hướng, chỉ là không chạm được đầu não, trang cuối cùng trong đầu Lê Thiên Qua là cái gì, tới cùng anh nghĩ như thế nào, những thứ này Hương Văn không thể nào suy đoán, tâm tư của anh so với biển còn sâu hơn, một khi đặt chân vào, tuyệt đối chết đuối.

Cho nên Hương Văn cũng không phí đầu óc tìm hiểu điều đó, mặc kệ anh nghĩ như thế nào, Hương Văn đều biết anh muốn làm cái gì. Đó là một tên đàn ông biến thái, giống như nhìn Hương Văn thương tâm khổ sở, anh sẽ vui vẻ.

Chỉ là Lâm Mạc Tịch, Mạc Tịch của cô, chỉ cần nghĩ đến cái tên đó đều sẽ đau lòng. Vì sao anh lại xuất hiện trong cái thành thị này? Có nhân vật Lê Thiên Qua như vậy, cho dù là không muốn gặp, cũng không thể không gặp mặt.

Hương Văn nhìn Lê Thiên Qua, sững sốt một hồi lâu, đột nhiên kinh hô một tiếng: “Hôm nay là bao nhiêu?”

Lê Thiên Qua hiển nhiên bị cô dọa giật mình, nhú mày không vui nói: “Cô không xem lịch sao?”

Hương Văn nghĩ một lát, vỗ đầu mình một cái, sau đó nói: “Lê Thiên Qua thuốc tránh thai, cho tôi vài viên.”

Lê Thiên Qua lườm cô một cái nói: “Người cho rằng đây là nơi nào nào? Thuốc tránh thai, cô muốn thì tự mình mua đi!”

Hương Văn bấu môi, mềm mại xuống, “Lê Thiên Qua, anh cho rằng tôi có biện pháp đi sao, tôi cũng không biết đây là đâu, sao đi mua được. Hôm nay là kỳ nguy hiểm, mang thai sẽ nguy đó! Sẩy thai cực kỳ hại thân.”

Lê Thiên Qua đột nhiên nở nụ cười, ôm cổ cô, một bàn tay to ma xát bụng phẳng của cô, “Mang thai không tốt sao? Như vậy cô sẽ mẹ vinh nhờ con, nói không chừng tôi sẽ giữ đứa nhỏ bên người.”

Không bằng cô đi tìm chết! Ở trong lòng, Hương Văn khinh thường, từng tháng gặp một lần, đều là ác mộng của cô, nếu mỗi ngày đều đối với anh, vậy cô sẽ như đã chết đi.

“Biểu tình kia của cô là sao?” Lê Thiên Qua không vui, thậm chí là phẫn nộ.

Hương Văn cười hì hì nhìn anh, cố ý ôm lấy cổ anh, “Đương nhiên là biểu tình vui vẻ rồi.”

Lê Thiên Qua một phát đẩy cô ra, “Cô cho tôi đồng ý cho cô sinh con sao?!” Phần phật một tiếng kéo tủ đầu giường ra, tìm một lọ thuốc ném cho cô.

Hương Văn nhìn một chút, là một cái bình trắng, cái nhãn cũng không có, mở ra, đổ ra vừa thấy, thực ra là viên thuốc màu sắc rực rỡ, còn có các loại hình dạng, Hương Văn nghi hoặc nhìn anh, “Đây là?”

“Không phải cô muốn thuốc tránh thai sao, cho cô cô vẫn còn không ăn? !”

Hương Văn lại khinh thường một hồi, vừa mới nói không có, hiện tại cư nhiên cách giường tìm một lọ cho cô, tên đàn ông này quả nhiên khẩu thị tâm phi. Chọn 2 viên màu hồng cho vào trong miệng, liếm liếm, lại có thể là vị ô mai! “Cái này, Lê Thiên Qua, thuốc tránh thai còn có vị hoa quả?”

Lê Thiên Qua liếc cô một cái, “Giả bộ cái gì? Đừng nói với tôi, lần đầu tiên cô ăn thuốc tránh thai!”

Hương Văn đối với thứ này không biết, về tình cũng có thể tha thứ. Hương Văn oán hận trợn mắt nhìn anh. Lê Thiên Qua liền không nghĩ như vậy, tức giận nói: “Cho cô ăn cô liền ăn! Tôi còn lừa cô hay sao? Nếu cô muốn mang thai, tôi có lợi gì?”

Hương Văn còn lo lắng, lại ngậm mấy viên.

Lê Thiên Qua xô đẩy cô một phen, “Đi tắm rửa đi.”

Hương Văn đứng dậy đi, cũng không mặc quần áo, liền đi chân trần đi trên thảm trải sàn, mới vừa thân thủ chuẩn bị vặn cửa phòng tắm, Lê Thiên Qua lại gọi cô. “Cô làm gì?”

“Không phải anh bảo tôi tắm rửa sao?”

“Ai cho cô dùng phòng tắm của tôi hả ? Sang phòng tắm của phòng khách mà tắm!”

Hương Văn không lên tiếng, quẹo khúc quanh, vừa muốn đi ra. Ai ngờ lúc này Lê Thiên Qua không phải gọi cô, trực tiếp xông đi tới giữ chặt cô, sau đó phịch một tiếng đóng cửa lại. “Cô ngu ngốc sao? Cô cứ như vậy mà ra ngoài?”

Hương Văn cắn môi, “Tôi không có quần áo.”

Lê Thiên Qua lôi kéo cô đi trở về tủ quần áo của anh, tùy tiện lấy ra một bộ quần áo, “Trước cứ thay bộ này, tôi gọi An Mạn tìm mấy bộ quần áo cho cô.”

Áo sômi màu đen, mặt trên nhàn nhạt mùi thơm ngát, là hương vị bột giặt, tựa hồ là hương chanh, Hương Văn cực kỳ thích loại hương vị đen phần này, nước hoa đàn ông thơm nức, cô khó có thể tiếp thu, cô cảm thấy đàn ông đều nên là giống Mạc Tịch của cô, trên người có mùi thuốc lá nhàn nhạt, còn có nhàn nhạt hương đen phần.

11. Chương 11: Lê Thiên Qua Không Vui

Ra khỏi phòng, Hường Văn mới hiểu được vì sao anh muốn cô mặc quần áo rồi mới ra ngoài.

Tình cảnh trước kia, lúc Hường Văn ở nhà cũng luôn nhìn thấy, thời điểm cô vẫn là hòn ngọc quý trên tay người nhà, ba là Phó tư lệnh quân khu, trong nhà cũng có nhiều người canh gác, nhiều người hầu, cảnh vệ các loại.

Trong phòng khách kiến trúc Châu Âu, cầu thang uốn lượn, trên vách tường treo mấy bức tranh cực kỳ trù tượng, cô không thích cũng không hiểu cái loại này. Nhà cửa cân đối, cô đứng ở bên này, không thấy rõ tình hình bên kia.

Mỗi bước đều có thể nhìn thấy một người đàn ông mặc quần áo màu đen, mặt không chút biểu cảm, giống như một pho tượng. Điều này làm cho Hường Văn nhớ tới ‘Matrix’.

Có đôi khi ba vui vẻ, sẽ mang cô đi dạo trong quân khu, vài bước có một cảnh vệ, không giống chính là quần áo và thân phận.

Vốn dĩ nơi này là nhà của Lê Thiên Qua, một ngôi nhà thật sự, không phải nhà trọ. Hường Văn vẫn đi chân trần, đã trở thành thói quen, Lê Thiên Qua chưa bao giờ chuẩn bị giày cho cô, cô cũng thành thói quen không đi giày.

Lê Thiên Qua cũng thuộc loại đàn ông thân hình cao lớn, quần áo của anh trên người Hường Văn dài rộng thùng thình, che đi đôi tay trắng, xuân sắc như ẩn như hiện, thiên kiều bá mị.

Cô vặn mấy vòng, chán nản hoàn toàn, thật muốn đập nát cái cửa. Mê cung, đây tuyệt đối là một cái mê cung, khả năng xác định phương hướng của cô từ trước đến nay đều rất tệ, trước chơi Tiên Kiếm, cô đau đầu nhất là mê cung, mỗi lần gặp mê cung, cô liền tội nghiệp nhìn Lâm Mạc Tịch, mới đầu Lâm Mạc Tịch không để ý tới cô, về sau Hường Văn ôm cổ anh ta, hôn anh ta, Lâm Mạc Tịch bị cô làm cho ngứa, gãi gao ôm chặt cô, cúi đầu hôn xuống, lúc này Hường Văn liền đẩy ra, cô bĩu môi, ‘anh giúp em vượt qua cái mê cung này, em mới cho anh hôn!’

Lâm Mạc Tịch không có biện pháp, đành phải giúp cô chơi trò chơi, không tới vài phút liền vượt qua, Hường Văn ngây người, cô chơi mấy tiếng đồng hồ, sao vẫn không được? Cô cười ngây ngô, ôm anh ta, lẩm bẩm nói, ‘tôi là Mạc Tịch tôi là thiên tài’.

“Hazz? ? ? ? ?” Hường trề trề dài, đi tiếp.

“Hường tiểu thư!”

Hường Văn quay đầu, trước mắt là một người phụ nữ trên dưới ba mươi tuổi, có một khuôn mặt lạnh, trên người tản ra một loại hơi thở tên là giới giang. Cô ta mặc một bộ trang phục công sở màu đen, tóc dài buộc lại, khóe miệng cong cong.

“Cô là ai?”

Người phụ nữ đó cười cười, “Chào Hường tiểu thư, tôi là An Mạn, ông chủ bảo tôi mang quần áo tới cho cô.”

Thích một người, không nói rõ được nguyên nhân, chán ghét một người cũng không nói rõ được nguyên nhân, tóm lại Hường Văn vừa gặp An Mạn liền cảm thấy chán ghét, từ trong nội tâm chán ghét. Nếu là trước kia, Hường Văn sẽ không liếc nhìn cô ta một cái, nhưng hiện giờ, cô đang ở dưới mái hiên nhà người ta, tâm cao khí ngạo phải thu lại, đây gọi là xưa đâu bằng nay.

Hường Văn khẽ cười, tiếp nhận quần áo trong tay cô ta, “Cảm ơn.”

Đi được hai bước, cô lại dừng lại, căn môi, hỏi: “An tiểu thư, cô có thể nói cho tôi biết phòng tắm ở nơi nào hay không?”

An Mạn tiện tay mở ra một cánh cửa, đưa tay ra hiệu xin mời: “Nơi này, mỗi một gian phòng khách đều có phòng tắm. Hường tiểu thư nếu không có việc gì, tôi đi trước, ông chủ còn đang chờ tôi.”

Hương Văn đảo mắt, có gì đặc biệt hơn người? Cho rằng cô ta mặc một bộ quần áo màu đen, liền là Biên Bức hiệp rồi hả ?

Đã sớm nghe nói qua An Mạn này là quản gia của Lê Thiên Qua, quản gia là cái gì cũng quản. Không chỉ là quản lý nhà cửa của anh ta, còn có quản lý cả công việc làm ăn của anh ta, nhân tài, cô ta là trợ thủ đắc lực của Lê Thiên Qua. Điển hình của nữ cường nhân, mà Hương Văn, chính là tên xứng với thực, cho nên hai người sao có thể vừa lòng nhau?

Mở quần áo ra, chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, nội y, giày cao gót đều đã chuẩn bị tốt rồi. Chỉ là Hương Văn có một chút không thích, những thứ này toàn bộ đều là màu đen. Cô cũng không phải không thích màu đen, chỉ là Lê Thiên Qua thích màu đen, mà An Mạn kia cũng không biết có phải bởi vì Lê Thiên Qua mà cũng toàn thân màu đen hay không, cô cũng một thân màu đen, nhìn sao cũng cảm thấy nước chảy bèo trôi.

Quần! Cũng không thể để trần đi, không tình nguyện cũng phải mặc vào. Thời điểm tắm rửa xong, cực kỳ rõ ràng cô lại lạc đường, chuyển đổi vài vòng đều tìm không thấy phòng Lê Thiên Qua, đơn giản liền đi xuống lầu.

“Hương Văn? !” Thanh âm kinh ngạc mười phần.

“Thực khéo.” Hương Văn cười xấu hổ.

Dương Thụy nghi hoặc nói: “Sao cô lại ở đây?” Theo anh ta biết, ông chủ chưa bao giờ mang phụ nữ về nhà.

Hương Văn thở dài, “Đúng, sao tôi lại ở chỗ này.”

“Sao cậu lại ở đây?” Lê Thiên Qua không biết khi nào thì xuất hiện, trong giọng nói có một chút không vui.

Hương Văn bất đắc dĩ, “Đúng, sao tôi lại ở trong này, tôi cũng không biết.”

“Lộn xộn, tôi hỏi Dương Thụy, cậu tới có việc gì?” (trong tiếng trung đều xưng là ta-ngươi, tỷ hiểu nhầm ý của ca rồi)

Từ khi Lê Thiên Qua giành chính quyền, Dương Thụy liền đi theo anh, cho nên giờ phút này anh tự nhiên có thể nghe ra vui buồn của ông chủ, hiện tại có thể nói ông chủ cực kỳ tức giận, anh ta đâu có đắc tội ông chủ?

“Ông chủ, tôi tới báo sổ sách, tổng lợi nhuận của tháng này.”

Lê Thiên Qua muốn cười, anh quá mức khấn trương, cậu ta tới tìm anh, không phải tìm cô. Tính ngày, hôm nay quả thật là ngày báo sổ sách.

“Nếu đến đây, cùng ăn cơm đi.” Lê Thiên Qua nói xong liền tự nhiên đi đến nhà ăn.

Hương Văn và Dương Thụy anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không thể không theo sau. Thời điểm Lê Thiên Qua ăn cơm không thích có người nói chuyện, cho nên bữa ăn này cực kỳ nặng nề.

“Sao ăn ít vậy? Ai cho cô buông đũa?”

Thời gian dài yên lặng, bị Lê Thiên Qua nổi giận phá tan, mỗi người đều kinh hãi một phen. Chỉ có Hương Văn không chút biến sắc, thản nhiên nhìn anh nói: “Tôi ăn no, muốn đi làm rồi.”

Lê Thiên Qua nhíu mày, “Cô đi làm cái gì?”

12. Chương 12: Lại Muốn Gặp Xui Xẻo

“Ai cần anh lo! Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi, không phải anh sắp xếp công việc sao?”

Lê Thiên Qua lạnh lùng nhìn cô: “Cho cô một cơ hội nữa, ngoan ngoãn ở chỗ này.”

Hương Văn cười càng thêm quyến rũ, gần từng chữ nói: “Tôi không cần anh cho cơ hội!”

Trên trán Lê Thiên Qua gân xanh: “Cô nói lại lần nữa xem? !”

Hương Văn cười duyên cổ bữu môi nói: “Ông chủ tôi còn ở nơi này, anh lại ngang nhiên bảo tôi trốn việc? Nếu ông chủ khấu trừ tiền lương của tôi thì làm sao bây giờ?”

Dương Thụy cười khở, sao lại chĩa mũi nhọn vào anh ta rồi. Nhưng Lê Thiên Qua chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta, mỉm cười nói: “Được, một lát nữa tôi đưa cô đi làm.”

Hương Văn không hiểu, tên đàn ông này, là uống tam tụ tình mà lớn lên hay sao?

Lúc lái xe Lê Thiên Qua thích một tay nắm tay lái, một cánh tay kia theo tiết tấu gõ cửa kính xe. Động tác này của anh bắt đầu từ lúc lên xe, vẫn kiên trì đến công ty, Hương Văn cũng vẫn nhìn anh, ngón tay kia cũng không sợ đứt gãy hay sao?

“Cô nhìn tôi làm gì?” Lê Thiên Qua đột nhiên quay đầu, dọa Hương Văn nhảy dựng.

Lê Thiên Qua vui vẻ nhìn cô luống cuống, vẫn cười tít mắt nhìn cô.

Hương Văn cảm thấy hôm nay anh cực kỳ không bình thường, trước kia hầu như anh không bao giờ cười với cô, cho dù có cười, cũng là nụ cười nhiều hàm xúc, có đôi khi là cười nhạt, có đôi khi là đùa cợt, có đôi khi là khinh thường hèn mọn. Cười đơn giản giống như vậy, rất ít gặp. Vì thế Hương Văn cũng cười với anh, trên phương diện quyến rũ xinh đẹp, không ai chuyển biến nhanh bằng cô, một giây trước vẫn hận anh hận muốn chết, nhưng là một giây sau cô là có thể quyến rũ anh, nhưng là đáng và không đáng thôi.

“Anh không nhìn tôi, làm sao biết tôi đang nhìn anh?”

Lê Thiên Qua nhú mày, “Tôi không nhìn cô cũng biết cô đang nhìn tôi.”

“Hả?” Hương Văn kinh ngạc, “Anh có mắt đằng sau gáy sao?”

Lê Thiên Qua liếc cô một cái, không nói nữa. Hương Văn tự biết không thú vị cũng yên lặng. Xe lại đi nửa giờ, chốc lát sau đã đi vào giữa một khu rừng, một tòa nhà xa hoa hiện ra trước mắt bọn họ. Hương Văn nhếch môi mà cười, lộ hết mỉa mai, “Cảm ơn anh đưa tôi tới đây, tạm biệt. Tôi sẽ không tiễn anh.”

Lê Thiên Qua ném cái chìa khóa cho bảo vệ, sau đó đi vào.

Hương Văn giữ chặt anh, “Anh không quay về sao?”

Lê Thiên Qua quay đầu nhìn cô, “Cô cho cô là ai? Tôi muốn tới liền đến, muốn đi thì đi!”

Nói xong vòng qua Hương Văn đi thẳng vào. Hương Văn trợn mắt, nổi giận dùng dùng đi theo vào.

Soi gương nhìn một hồi lâu, nhìn từ góc độ nào, cũng đều cảm thấy khó chịu. Bộ váy trên người này, quá bảo thủ, quá nghiêm túc, tuy nhiên tính chất kiểu dáng đều rất tốt, nhưng cô không thích, Lê Thiên Qua cho gì cô cũng đều không thích!

Từ trên giá tìm một cái váy màu đỏ, thấp ngực đai đeo, quần áo vừa vặn. Cái váy này thể hiện rõ dáng người tuyệt đẹp của cô. Đường cong linh lung, vòng eo mảnh khảnh, váy ngắn vừa qua hông, lộ ra cặp chân dài của cô, thấp ngực thiết kế tự nhiên không cần phải nói, ngực cô là 34E cũng không phải là nói đùa, đàn ông nhìn thấy nhất định sẽ động tâm?

Hương Văn thuộc loại loại tay chân không linh hoạt, hoàn toàn là vì từ nhỏ cô được người hầu hạ quen rồi. Khóa kéo của váy, sao cô không kéo ra, cô tức giận đến dậm chân.

“Váy mắc kẹt, cô cứ cố kéo sẽ bị hỏng đó.” Tay Dương Thụy có một chút lạnh, đem hờ nóng bức như vậy, đụng vào trên da thịt cô, đặc biệt thoải mái.

Hương trở từ trong gương nhìn anh ta, dù anh ta có lịch sự, nhưng vẫn là người trong hắc đạo. Hương Văn đột nhiên cười, vì sao một người đơn giản như cô, bên cạnh lại có nhiều người không đơn giản như vậy? Quả nhiên Hương Văn run rẩy một phen, Dương Thụy trầm thấp cười ra tiếng.

“Hai người ở đây làm gì? !”

13. Chương 13: Anh Cũng Sẽ Ghen?

Đỉnh tai nhức óc cũng là như vậy thôi? Chủ nhân của giọng nói này, Hương Văn và Dương Thụy đều nhận ra, có thể đi vào chỗ này, tự nhiên so với Dương Thụy càng có thể lực hơn, chẳng thể thì những bảo an cũng không ngoan ngoãn cho đi.

Lê Thiên Qua chờ mòn chờ mỏi cũng không thấy Hương Văn đi ra, anh không chịu nổi liền đến tìm cô, không nghĩ tới bốn bảo an phòng hóa trang, anh đen mặt hỏi bọn họ, bọn họ ấp úng cũng nói không rõ ràng, anh liền biết bên trong khẳng định có vấn đề.

Lê Thiên Qua nhìn Dương Thụy đỏ mặt hộc máu, nhất thời liền nổi trận lôi đình. Nâng lên một cước mạnh.

“Này, anh làm gì?! Dương Thụy chỉ giúp tôi kéo lên mà thôi, anh hiểu lầm rồi!!”

Tới cùng là tức giận, một cước này cũng không nể tình, Dương Thụy quỳ trên mặt đất, đầu đầy mồ hôi, lại không dám kêu đau, đành phải cắn chặt răng chịu đựng.

Hương Văn lại cười khách khách, như xem phim hài vậy, cười đến không kịp thở, vỗ tay cười nói: “Dương Thụy, lần này anh thăm, Lê Thiên Qua là ai, tâm ngoan thủ lạt thành nết, vẫn còn không giết người? Ha ha, thảo thành tám khối...! Mặt mũi, mặt mũi quan trọng nhất mà!”

Tới cùng là anh em cùng lớn lên từ nhỏ, anh lại tức giận. Hung hăng trừng mắt Dương Thụy một cái, như muốn ăn thịt người. Dương Thụy kinh hãi, nhưng lại không nghĩ gì, anh ta biết ông chủ sẽ không giết anh ta, nhất là Hương Văn nói mấy câu kia, càng sẽ không giết anh ta. Cũng an tâm chờ ông chủ xử lý, nhưng Hương Văn cứ như vậy, không phải thăm rồi hả? Xem ra vẫn là chính mình làm việc thiếu suy xét, chỉ lo mình thoải mái. Anh ta ảo não hối hận, nhưng tất cả đều vô dụng rồi.

Tiếng cười của Hương Văn là một cái chất xúc tác, Lê Thiên Qua một đôi con ngươi cháy hỏa chuyển hướng qua cô, lạnh lùng nói: “Dương Thụy cậu lần ra đi!”

Dương Thụy sao có thể an tâm, tính cách ông chủ không bóp chết cô mới là lạ, nhưng lên tiếng, không đi được không? Tự nhiên không được, hai người bảo an tiến vào nâng anh ta ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại có Hương Văn và Lê Thiên Qua. Lê Thiên Qua cảm tức, Hương Văn liền cười đáp lại. Cô càng cười, anh lại càng là tức giận, người phụ nữ này thật sự không biết sống chết sao? Là cô sớm biết anh sẽ không giết cô, cho nên hết lần này tới lần khác khiêu chiến độ nhẫn nại của anh?

Hương Văn đảo mắt qua nội y của cô, vừa muốn cài nút thắt, đã bị người thô lỗ kéo ra. Lê Thiên Qua cắn môi Hương Văn, hung hăng cắn cô, va chạm này, khiến Hương Văn rất đau. Nhưng cô không hề phản kháng, tùy ý anh hôn môi cô, rủa rủa cô, liền giống như nhìn người lạ, lạnh lùng, khinh thường.

Đáng chết, cô lại có thể không có phản ứng, nàng lại có thể không có chút đỉnh phản ứng. Nhưng mới vừa cười vừa nói với tên đàn ông khác, anh biết cô xem thường anh, anh chán ghét loại thanh cao này của cô.

Trở tay chế trụ cổ mảnh khảnh của cô, đến khi cô không thở nổi, mặt đỏ bừng. Anh nhìn chằm chằm ánh mắt cô, chỉ cần cô cầu xin tha thứ, tôi sẽ thả tay. Cô nhìn lại ánh mắt anh, chỉ có vẻ mặt khinh thường, giết tôi, tôi nên chết sớm rồi.

Cứ giằng co như vậy, anh phần nộ, hai tay không ngừng mà dùng lực, sắc mặt của cô đã có chút phát tím, nhưng cô lại không chút vùng vẫy. Một cặp mắt sáng, chớp động thực ra là thần sắc vui mừng.

Thì ra cô vẫn muốn chết. Tay anh đột nhiên mất đi khí lực, suy sút buông xuống.

Một lần nữa có được hô hấp, tuy Hương Văn không nguyện, nhưng vẫn tham lam hô hấp không khí. Mặt cô vẫn hiện tươi cười, thở hổn hển nói: “Lê Thiên Qua anh tức giận cái gì, ở trong mắt tôi anh chỉ là một con búp bê thổi khí, nghĩ muốn ném liền ném, cho nên anh dồn hết tất cả khó chịu của anh cho tôi!”

Ở giữa uy hiếp, anh tức giận cái gì? Cô không phải phụ nữ của anh, chỉ là công cụ phát tiết mà thôi, anh làm sao có thể tức giận vì cô? Quả thực là truyện cười! Thiên đại truyện cười! Nhưng anh biết không? Tại thời điểm anh thả tay cho cô hô hấp kia, ai thua ai thắng, sớm đã có định số.

14. Chương 14: Trở Tay Không Kịp

“Alo” Hường Văn cầm lấy điện thoại, không để ý Lê Thiên Qua đang ở bên cạnh.

“Hường Văn...”

“Tiêu Tiêu, có chuyện gì sao?”

“Chết tiệt! ! Ở trước mặt tôi không cho phép nói chuyện điện thoại! ! !” Lúc này lại vang lên giọng nói điếc tai nhức óc của Lê Thiên Qua

“Xùy. .” Hường Văn vừa gọi điện thoại vừa dùng tay ra hiệu cho Lê Thiên Qua giữ yên lặng.

Lúc này, trên đầu Lê Thiên Qua gân xanh đã sớm nổi lên.

“Hường Văn, cậu có thể cho tớ mượn ít tiền không?”

“Hả? Tiêu Tiêu sao đột nhiên cậu muốn mượn tiền vậy? Đương nhiên là có thể, chúng ta là bạn tốt nhất của nhau mà!”

“Cảm ơn. . . Cảm ơn. .”

“Ha ha, chúng ta gặp mặt ở đâu? ... Ừ ừ được.” Hường Văn để điện thoại xuống, chuẩn bị mặc quần áo tử tế rời đi.

Nhưng — —— “Đi đâu? ! !”

“Ai cần anh lo!”

“Nhưng cô phải biết rằng, hiện tại là thời gian đi làm. Cô muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?” Lê Thiên Qua nhíu mày nhìn Hường Văn.

“Tôi có việc gấp! Để cho tôi đi đi, nếu không, anh nói điều kiện, cái gì tôi cũng đáp ứng.” Kỳ thật nói xong những lời này Hường Văn còn có chút giả tạo.

“Thật sự?”

“... Ừ!”

“Cút.”

Hường Văn cầm lấy túi sách, khoác thêm áo khoác, kêu chiếc xe liên mã bắt đình đề (ngựa không dừng vó) chạy tới chỗ hẹn.

“Nơi này! ~”

“Tiêu Tiêu. . Sao cậu ăn mặc như vậy? ! !”

“Hường Văn. . Kỳ thật, không gạt cậu, hiện tại tớ làm ở quán Bar.”

“Hả? ? Quán Bar?”

“Chỉ là tiếp ông chủ uống rượu. . . Gì gì đó” Nói càng về sau giọng nói Tiêu Tiêu so với muỗi kêu còn nhẹ hơn.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, “Chị Tiêu Tiêu!” Một tiếng ồn ào vang lên, cắt ngang sự yên lặng của hai người.

Hốt ha hốt hoảng chạy tới là một nữ phục vụ, Tiêu Tiêu cảm thấy cô ta quen mắt, nhưng nghĩ không ra tên, mà Hướng Văn thì hoàn toàn xa lạ rồi.

Tiêu Tiêu nhú mồm nói: “Làm sao vậy, sao lại kích động thành bộ dạng này!”

Nữ phục vụ tuổi không lớn, cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi, cô ta lo lắng nói: “Chị Tiêu Tiêu, chị nhanh đi cứu Hi Lệ đi, cậu ấy bị khách giữ, nhất định phải là cậu ấy tiếp rượu.”

Tiêu Tiêu có ấn tượng, thì ra cô ta là bé gái đi cùng Hi Lệ. Hi Lệ kia, Tiêu Tiêu cực kỳ thích cô bé đó, tùy tiện, nhanh nhẹn nhanh miệng, chính là sự hồn nhiên đó tác động đến cô, vì thế mới thích nữ sinh đó. Hi Lệ tới đây làm thêm với bạn học, nơi này long xà hỗn tạp, gặp chuyện không may cũng là khó tránh khỏi, Tiêu Tiêu cũng đã bảo vệ các cô vài lần.

“Tới cùng sao lại thế, nói rõ ràng đi!” Tiêu Tiêu nói.

Nữ sinh kia gấp tới độ bật khóc, nói chuyện có chút lộn xộn, “Chị Tiêu Tiêu, Hi Lệ, vừa rồi cậu ấy đi tặng quà cho khách. Vốn không cần cậu ấy đi, nhưng cậu ấy nghe nói trong phòng khách có một vị là minh tinh, Hi Lệ cực kỳ thích anh ta, cho nên đã đòi đi, ai ngờ đến, lại bị giữ lại, nhất định phải là cậu ấy tiếp rượu.”

Những nữ sinh này là như thế, hâm mộ, lúc này hâm mộ đã xảy ra chuyện rồi! Tiêu Tiêu có chút chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, “Minh tinh nào đáng để Hi Lệ mạo hiểm như vậy? Ở yên ở quầy bar là được, lợi vào nước đục làm chi? !”

Nữ sinh nghe Tiêu Tiêu răn dạy, đã ủy khuất lại sốt ruột, “Hi Lệ cực kỳ thích anh ta, hình như là Lâm gì Tịch.”

“Lâm Mạc Tịch? !”

Nữ sinh bị Hướng Văn đột nhiên lớn tiếng dọa sợ, có chút cà lăm: “Đúng đúng đúng, chính là anh ta, chị Hướng Văn cũng biết anh ta? Vừa rồi em ghé vào khe cửa vụng trộm nhìn, bên trong đàn ông và đàn ông cũng ôm ấp cùng một chỗ, Lâm Mạc Tịch kia, cũng không phải người tốt, tóm lại bên trong rất nguy hiểm, chị Tiêu Tiêu, chị đi cứu Hi Lệ đi!”

“Tôi đi!” Cô đứng dậy, kiên định nói ra miệng.

Cuối cùng không bỏ anh ta xuống được, nơi đó có bao nhiêu hỗn loạn, cô rất rõ ràng, mà Mạc Tịch của cô, có bao nhiêu thuần khiết cô cũng rõ. Cô lại nghe nói, gần đây có một số ông chủ thích tìm minh tinh xinh đẹp tiếp khách, không cần biết nam nữ, chỉ cần đẹp đều được.

Như thế, chẳng phải Mạc Tịch đang rất nguy hiểm? Cô chạy trong Phòng Cung, giày cao gót ma sát với mặt đất, phát ra tiếng vang.

Đẩy mạnh cửa ra, đi vào. Một số người xăm trổ trên người, không cần nhìn chính diện, chỉ cần nhìn một bộ phận thân thể, cô liền biết là anh.

Mạc Tịch của cô quả nhiên ở trong này. Nhưng giờ phút này Mạc Tịch lại không nhìn thấy cô, thần trí của anh đã sớm mơ hồ, bộ dáng say mê mẩn. Một phú thương đang đề lên người anh. Đây là mua bán gì, Hướng Văn vừa thấy liền biết. Chỉ là Mạc Tịch, vì sao người này lại là anh?

15. Chương 15: Mù Quáng Cậy Mạnh

Hiện tại bây giờ đã được 28 lượt share, nếu ngày mai con số đó lên tới 38 – 45 lượt chia sẻ thì Ri sẽ edit và đăng ngay 1 chương nữa để cảm ơn các bạn.

Cửa lớn đột nhiên bị phá, trong phòng nhất thời yên lặng, đều nhìn chăm chăm người tới.

“Hướng Văn? !” Phí Thanh Khê kêu lên, anh ta quả thật có chút say rồi.

Hương Văn nhìn chăm chú, người này cô nhận ra, lần trước ăn cơm với Ninh Tri Nhiên, hình như là buôn bán châu báu. Cô nhìn thoáng qua Lâm Mạc Tịch, ngửa người trên người Phí Thanh Khê, nắm chặt hai mắt, cau mày. Cô nắm chặt quyền, sau đó lại buông ra, cười duyên đi đến.

“Phí tổng, thật khéo, anh cũng ở đây.” Mặt cô không biến sắc ngồi xuống, ngăn cản Lâm Mạc Tịch với nguy hiểm.

Phí Thanh Khê thêm muốn Hương Văn cũng không phải là một ngày hai ngày, lần trước không được, vẫn tìm cơ hội, không nghĩ tới cơ hội lại tới nhanh như vậy. Anh ta cũng không phải biến thái, nhưng thích phụ nữ, liền buông Lâm Mạc Tịch ra, ngược lại ôm Hương Văn.

“Em là tiểu yêu tinh, sao nói là khéo, tới đây còn không phải là vì có thể gặp được em một lần sao.”

Giọng nói dần ông lười biếng vang lên bên tai cô. Hương Văn muốn cười, anh tìm hoan là tìm hoan, lôi kéo quan hệ với tôi làm chi. Nhưng trong lòng muốn và ngoài mặt làm, lại là hai chuyện khác nhau.

Hương Văn cố ý nhích lại gần người anh ta, nửa là oán trách, nửa là làm nũng nói: “Sao không thấy anh đến tìm em, ngược lại chơi đùa ở trong này?”

Phí Thanh Khê lay động thân thể của cô, “Không phải anh sợ em không đến sao, em còn khó mời hơn thần tiên!”

Phí Thanh Khê lần lượt giới thiệu đám người bọn họ với Hương Văn, “Đây là Tổng U, Tề Uy Tổng Kinh Lý, vị này chính là Tô Tín. Ách, Tô Tín giới thiệu cậu như thế nào đây?”

Bị gọi tên là Tô Tín, đứng là người đàn ông vừa rồi lên tiếng, anh ta mỉm cười nói: “Tôi không có việc làm.”

Hương Văn biết người đến đây chắc chắn không phải dạng vừa.

Phí Thanh Khê cười nói: “Cậu thôi đi! Tô Tín, chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cậu có chuyện gì chẳng lẽ tôi không biết? Đứng ở chỗ này gạt Hương Văn của tôi.”

Hương Văn trầm nghĩ, khi nào thì tôi thành của anh rồi.

Phí Thanh Khê Nhìn Hương Văn nói: “Tên nhóc này cũng không phải dạng vừa, tự mình lập một công ty, hình như là bán phần mềm?”

Nghe giống như không được tốt lắm, kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, những người này đều là nhân vật có uy tín danh dự, người bình thường có thể chơi cùng sao? Bán phần mềm, Microsoft cũng là phần mềm, không phải cũng là 1 trong 500 công ty lớn nhất thế giới?

Tô Tín cẩn thận đánh giá Hương Văn, trừ bỏ xinh đẹp chút, thì không có ấn tượng khác. Phụ nữ xinh đẹp anh ta có không ít, quyến rũ như Hương Văn tự nhiên có tiếp xúc qua. Cho nên ngay từ đầu cũng không quá để ý, tiếp tục đùa với cô bé thanh thuần này.

“Tránh ra!” Hi Lệ vùng vẫy, tránh né tay Tô Tín.

Kỳ thật Tô Tín cũng không phải hái hoa tặc đại gian đại ác, nhưng vì rượu mạnh, cho nên nhìn thấy phản ứng của Hi Lệ này, thì cường thế một chút, khó tránh khỏi có chút không thương hương tiếc ngọc.

Mắt thấy đứa nhỏ Hi Lệ này sắp rơi vào bàn tay quỷ dữ, Hương Văn cũng thiếu kiên nhẫn, cô cũng thích Hi Lệ này. Bởi vì cô cảm thấy cô giống các cô. Cô nghe Tiêu Tiêu nói qua, bé gái này, tới nơi này làm việc, là muốn chữa bệnh ẹ, vì tiền lương ở đây cao.

“Mời anh buông em ấy ra.” Hương Văn lẳng lặng nói.

Giọng nói của cô vốn ngọt ngào như mút hoa quả, nhưng thời điểm cô nghiêm trang, thì có một loại cảm giác nói không lên lời. Tô Tín hứng thú nhìn Hương Văn, nhíu mày nói: “Cô có tư cách gì muốn tôi buông cô ta ra?”

Phí Thanh Khê thấy chuyện không tốt, vội vàng hoà giải nói: “Hương Văn, cô bé kia là thân thích của em? Chúng ta cũng không phải làm khó cô bé, đùa giỡn với cô bé chút thôi, muốn uống với cô bé ly rượu thôi, nhưng cô bé kia không nể mặt.”

Hương Văn bình tĩnh nhìn anh ta, mỉm cười nói: “Tôi thay em ấy uống.”

“Ôi! Lại một người muốn uống thay. Cô bé này duyên cũng không tệ.” Tô Tín nhéo nhéo cằm Hi Lệ, cười nói.

Phí Thanh Khê cũng đi theo xem náo nhiệt, “Nếu không anh thay em uống!”

Tô Tín cười mắng: “Tiểu tử cậu cũng đừng gây chuyện nữa!”

Phí Thanh Khê cười, rót cho Hương Văn một ly rượu, “Đây là em muốn uống, nhưng không được nói anh khi dễ em!”

Hương Văn cười với anh ta, tiếp nhận ly rượu. Hình như là Vodka, loại rượu này, cực kỳ mạnh, rượu rất mạnh. Hương Văn vừa muốn uống, Tô Tín liền giữ chặt tay cô, “Gấp gì. Tôi có quy định phải nói. Cô không được uống một chén, ít cũng phải uống 20 chén.”

(Vodka là loại rượu chưng cất, trong, thường là không màu (trừ khi pha thêm hương liệu) và có độ cồn tương đối cao từ 35% đến 50%.

Nguyên liệu để sản xuất vodka thường là khoai tây, hoặc một số loại ngũ cốc, lên men.)

Phí Thanh Khê vừa nghe, thiếu chút nữa mắt trợn trắng, Tô Tín này nói thật, uống hết 20 chén, Hương Văn còn không ngất mới lạ. Nhưng anh ta nghĩ lại, hôn mê cũng tốt, anh ta có thể ôm được mỹ nhân về. Nhưng anh ta yêu thương Hương Văn, nếu cô uống nhiều rượu như vậy, gặp chuyện không may, anh ta cũng chịu không nổi, vì thế nói: “Không được, vừa rồi Lâm Mạc Tịch uống 10 ly rượu, sao có thể để Hương Văn uống 20 chén. Chơi cái khác đi!”

Tô Tín cười nói: “Cậu thật đúng là người làm ăn, đều phải hơn thua, vậy được rồi, 15 chén.”

Hương Văn không nói một lời, nâng ly rượu lên mà bắt đầu uống. Tô Tín mỉm cười nhìn cô, rót một ly tiếp một ly cho cô.

Hương Văn uống đến hôn mê, cũng không rõ cô uống vào bao nhiêu chén, vẫn ngửa đầu rót rượu. Một chén này, cô vừa muốn uống, đột nhiên bị người giữ lại, cẩn thận nhìn thì ra là Tô Tín. “Đủ rồi, đã 15 chén rồi.”

Hương Văn dừng một chút, đặt cái chén xuống, “Tôi có thể dẫn bọn họ đi đúng không?”

“Bọn họ? Em còn muốn mang người nào đi?” Phí Thanh Khê nghi hoặc nói.

“Anh ấy, tôi muốn mang anh ấy đi.” Hương Văn say như chết chỉ vào Lâm Mạc Tịch.

Về mặt mọi người mê mang, Tô Tín cười nói: “Có thể, nhưng cô dùng gì trao đổi?”

Hương Văn nhìn anh ta, cắn cắn môi, nói không ra lời, dùng cái gì trao đổi, cô cái gì cũng không có.

Cô gái này anh ta hoàn toàn có ấn tượng rồi. Tô Tín có phần thưởng thức cô, không chỉ là một bình hoa xinh đẹp, thời điểm nhìn cô cắn môi, trong ánh mắt để lộ ra một loại kiên nghị, cô nhất định phải dẫn bọn họ đi. Tuy nhiên anh ta không biết Hương Văn làm như vậy với mục đích gì, nhưng cô gái này, anh ta có hứng thú rồi. Cũng bởi vì thời điểm cô nhìn mọi người nơi này với vẻ khinh thường.

“Được, bọn họ, cô mang đi đi. Nhưng tôi sẽ tìm được cô, bất cứ chuyện gì đều phải có cái giá.”

“Cảm ơn.” Hương Văn nói xong liền đỡ Lâm Mạc Tịch, nhưng anh say thật rồi, sao cô kéo mà không đứng dậy.

Hi Lệ đã sớm bị dọa sợ, lúc này thấy Hương Văn cật lực như vậy, thì đi tới, giúp đỡ Hương Văn kéo Lâm Mạc Tịch ra ngoài.

16. Chương 16: Là Mơ Hay Là Thật

Hiện tại bộ truyện này đã có 38 share, nếu trong ngày hôm nay lượng share được 40 thì Ri sẽ edit ngày một chương mới để cảm ơn mọi người.

Phí Thanh Khê mắt thấy miếng thịt béo đi mất, tự nhiên không vừa ý, nhưng ái ngại Tô Tín, anh ta cũng không tức giận. Bữa tiệc này cũng không giải quyết được gì, cứ như vậy tan cuộc thôi.

Tô Tín trái lại tỉnh rượu, tâm tình cũng rất tốt. Chân Hường Văn đã sớm mềm nhũn, cảm giác cả người phiêu phiêu say. Cô đi ra khỏi phòng rồi đi ra đường lớn. Cùng Hi Lệ và Lâm Tịch Mặc ra khỏi A Phòng Cung.

Cả người Hi Lệ vẫn ngây ngốc, Hường Văn nhìn bộ dáng của cô liền biết là sợ hãi, ôn nhu nói: “Hi Lệ em có khỏe không?”

Hi Lệ gật gật đầu, nước mắt ở trong vành mắt, cổ nén không khóc, “Chị Hường Văn, cảm ơn chị giúp em. Chị uống nhiều như vậy, sao rồi? Có phải rất khó chịu hay không?”

Hường Văn lắc đầu, “Em giúp chị đỡ Mạc Tịch, chúng ta đi thôi.”

“Chúng ta đi đi, chị Hường Văn.”

May mà không phải đã khuya, cũng không khó đi. Hường Văn đỡ Lâm Mạc Tịch lên xe, lại quay đầu nhìn Hi Lệ do dự một chút mới nói: “Hi Lệ, em có thể trốn việc không?”

Hi Lệ gật gật đầu, đi theo lên xe.

Hường Văn không thể xuất hiện ở trước mặt anh, cho nên cô cần có người giúp cô chăm sóc Lâm Mạc Tịch.

Ánh mắt Lâm Mạc Tịch chưa mở ra, chau mày, mím môi, nhìn là biết, anh rất khó chịu. Hường Văn ôm anh, ôm thật chặt. Mân Tịch, Mạc Tịch của em, không nghĩ tới đời này em còn có thể ôm anh như vậy.

Xe đi trên đường bằng phẳng nhưng Hường Văn có cảm giác bụng cô cuộn lên. Hi Lệ thấy sắc mặt Hường Văn cực kỳ xấu, vội vàng nói: “Lái xe, anh có thể dừng lại hay không?”

“Được, chờ đến chỗ rẽ phía trước.”

Xe vừa dừng lại, Hường Văn liền đẩy cửa xe lao xuống, đỡ cột điện, ới liên tục.

Trước đó cô chưa ăn gì, lúc này nôn ra cũng chỉ có nước chua. Ới một hồi lâu, lúc này mới cảm thấy thoải mái nhất chút, tỉnh rượu hơn chút.

Hi Lệ vỗ vỗ lưng cô, đưa cho cô một chai nước, Hường Văn uống vài ngụm, trong miệng vẫn khó chịu muốn chết. Giống như ăn Hoàng Liên (một vị thuốc Đông y), giống như hiện tại nhìn thấy lâm Mạc Tịch, khổ sở, khó tả.

Hi Lệ mơ hồ cảm thấy Hường Văn và Lâm Mạc Tịch quen biết nhau, nhìn nét mặt của Hường Văn, có vẻ như quan hệ hai người rất thân thiết, nhưng tới cùng là gì, cô cũng không dám hỏi. Đến khách sạn, cô rất thức thời ngồi ở phòng khách, để cho bọn họ ở trong phòng.

Hường Văn rửa mặt, sau đó cầm khăn mặt tiến vào. Cầm tay Lâm Mạc Tịch, nhẹ nhàng lau, ngón tay, lòng bàn tay, cô lau thật cẩn thận. Tay anh vẫn rất đẹp, giống như trong tranh, ngón tay thon dài.

Khuôn mặt Mạc Tịch rất dễ nhìn, tóc đen tuyền, có chút hỗn độn. Trước kia cô cũng chưa phát hiện, ánh mắt Mạc Tịch hẹp dài như vậy, khóe mắt kia, lông mi ở dưới mí mắt tạo ra một vòng bóng mờ, mũi anh cao thẳng, môi mỏng.

Càng nhìn càng giống con gái. Hường Văn nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười. Ngón tay từ xẹt qua lông mày anh, khóe môi của anh. Lông mày của anh nhú lại càng chặt, lung tung tóm lấy tay cô, như nói mè: “Hường Văn không được làm loạn, để cho anh ngủ một chút, ngày mai còn có kỳ thi.”

Đó như một tiếng sấm đánh vào người Hường Văn, nước mắt cô liền rơi xuống, ngậm chặt miệng, không dám khóc ra thành tiếng. Cô biết anh là đang nằm mơ, trí nhớ của anh còn đang ở sáu năm trước.

Một năm kia, anh muốn thi vào trường cao đẳng, cô chạy đến nhà, ngày ngày chăm sóc anh, nói là chăm sóc, kỳ thật cô gây không ít phiền phức cho anh, từ nhỏ cô đã quần áo tới vươn tay, cơm tới há miệng, chuyện trong nhà chưa bao giờ cô động đến.

Chỉ thương cho Lâm Mạc Tịch, vừa muốn ôn thi, vừa muốn chăm sóc Hường Văn, bận không thể ngừng. Thời điểm đó, Hường Văn thường nửa đêm thức giấc, quấy nhiễu mặt anh, như hiện tại vậy, vuốt ve từ khoe mắt, cảm giác nhất định sẽ ngứa.

Thì ra anh vẫn còn nhớ, vì sao anh vẫn còn nhớ, quên những thứ này đi không phải sẽ tốt hơn sao.

“Đồ ngốc, anh thật khờ, ngu ngốc, anh có biết hôm nay có bao nhiêu nguy hiểm hay không? Những người đó cũng không phải là người tốt, sao anh có thể ở cùng một chỗ với bọn họ? Mạc Tịch, anh phải nhớ kỹ, về sau ở những nơi như quán bar, người khác cho gì thì không được uống biết không?” Cô thao thao bất tuyệt nói, cô biết anh không nghe được, nhưng vẫn cứ muốn nói những thứ này với anh.

Lâm Mạc Tịch chuyển người lại, lập tức đề lên người Hường Văn, mắt anh vẫn đóng lại, cười hì hì nhìn Hường Văn, “Hường Văn, anh biết đây là nằm mơ.”

Em cũng hi vọng toàn bộ chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng, em sẽ là em, anh vẫn là anh, là Mạc Tịch, em đánh vào mặt vô số bạt tai, mãi đến khi mặt sưng lên, em mới phát hiện, đây không không phải là mơ.

Lâm Mạc Tịch đột nhiên hôn xuống, nhẹ nhàng cắn cắn môi của cô, đầu lưỡi hai người ở cùng một chỗ, hòa cùng mùi rượu trên người. Thời điểm anh hôn cô, hai mắt vẫn nhắm lại, lông mi khẽ rung động, bốn cánh hoa môi kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ.

Hường Văn không dám nhắm mắt, cô muốn nhìn anh thật nhiều, nhưng trong ánh mắt có lệ, đã làm tầm mắt trở lên mơ hồ. Trên mặt của cô ẩm ướt, cũng không phải nước mắt của cô.

“Hường Văn, tất cả không phải mơ, thật tốt, sao em không trở về bên cạnh anh? Sao anh tìm không thấy em? Sao anh tìm không thấy em?” Anh tựa vào thân thể cô gào khóc, giống như đứa trẻ bị lạc, chờ người lớn đến cứu, nhưng không ai có thể kéo anh ra.

Hường Văn cắn môi, máu đỏ tươi theo khóe miệng của cô chảy xuống. Em vẫn ở đây, nhưng em không thể hại anh. Mạc Tịch, Mạc Tịch của em, hiện giờ em còn mặt mũi nào gặp lại anh?

Lâm Mạc Tịch khóc đến mệt, có lẽ là do tác dụng của rượu, tựa vào người cô ngủ thiếp đi. Hường Văn thật cẩn thận đẩy anh ra, để cho anh nằm thẳng ở trên giường. Lại cầm khăn mặt lau mặt cho anh, lau cả người.

Lau xong, trời cũng sắp muốn sáng. Hi Lệ nghe bên trong có tiếng khóc, vài lần muốn vào, nhưng đều nhịn xuống. Nhìn thấy Hường Văn đi ra, ánh mắt sưng đỏ, cô biết không nên hỏi, liền nhịn xuống.

Hường Văn nhìn cô cười, ngồi đối diện ở sofa, nói khẽ: “Chị đã quen Lâm Mạc Tịch từ trước. Khi nào anh ấy thức dậy, em nhớ rõ nói cho anh ấy, hộp đêm là nơi long xà hỗn tạp, đừng boả giờ tới, đến rồi thì cũng không được tùy tiện uống với người khác, cẩn thận một chút. Lúc nữa, người ta sẽ đưa chút canh giải rượu tới. Đừng nói với anh ấy sự tồn tại của chị.”

Hi Lệ gật gật đầu, Hường Văn lại cười với cô, vừa chuẩn bị rời đi, liền nghe trong phòng có tiếng động. Cô kinh hãi tìm chỗ trốn, Hi Lệ chỉ vào ngăn tủ, Hường Văn không nói lời nào liền trốn vào đó.

17. Chương 17: Tới Cùng Có Muốn Trả Áo Sơ Mi Cho Tôi Hay Không?

Hiện tại đã có 50 share, nếu trong ngày hôm nay số share tăng lên 60 thì Ri sẽ edit ngay 1 chương để cảm ơn mọi người.

Thời điểm Lâm Mạc Tịch tỉnh lại, đầu giống như muốn vỡ ra. Anh đánh giá chung quanh một chút, nhìn như một quán rượu. Sao anh lại tới nơi này?

Nghe bên ngoài có tiếng nói, anh mới đứng dậy, muốn mau chóng đến xem. Một cô gái gầy gầy đứng trong phòng khách, nhìn bộ dáng anh có chút không biết làm sao.

Lâm Mạc Tịch nở nụ cười, “Xin hỏi cô là?”

Hi Lệ ngây ngẩn cả người, rất lâu mới lắp bắp trả lời: “Em là Hi Lệ.”

“Hi Lệ? Tên rất êm tai.”

Nói xong, cô thật muốn đánh ỳnh hai phát, làm sao anh có thể biết cô là ai, nói tên cũng vô dụng. Nhưng tới cùng cũng là cô gái nhỏ, Lâm Mạc Tịch lại mê ca nhạc, nghe được thần tượng nói tên tự mình dễ nghe, vẫn đỏ mặt, càng thêm vui sướng. Cô vẫn cho là, mình tinh đều tránh tiếp xúc với mọi người, cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ tiếp xúc gần gũi như vậy.

Cô cười ngây ngô một hồi rồi nói: “Em là phục vụ ở Phòng Cung, cảm ơn anh đã giúp em.”

Lâm Mạc Tịch có chút ấn tượng, là bé gái kia.

“Là em mang tôi tới đây?” Lâm Mạc Tịch hỏi.

Hi Lệ gật gật đầu, ánh mắt cũng không dám nhìn anh, “Uhm, là em mang anh tới.”

Lâm Mạc Tịch còn nói: “Vậy ai đi cùng tôi ra khỏi đó?”

“Em không biết, em thật sự không biết.”

Lâm Mạc Tịch nở nụ cười, thời điểm anh cười trên mặt có hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, thật đáng yêu.

Anh biết không nói thật, cũng không đi vạch trần cô. Anh ngồi trên ghế sofa, đề trán, vẫn vô cùng đau đớn.

Hi Lệ đột nhiên nhớ tới gì, “Đúng rồi, về sau anh đừng đi hộp đêm nữa. A... Không đúng, không đúng, là không được dễ dàng uống những thứ linh tinh người khác đưa. Tóm lại không an toàn.”

Chị Hướng Văn nói như vậy đi? Hi vọng em không có thuật lại sai lệch.

Lâm Mạc Tịch sửng sốt một chút, chợt gật gật đầu, “Cảm ơn, tôi biết rõ. Kỳ quái, vừa rồi tôi nằm mơ, trong mộng cũng có người nói như vậy với tôi. Nhưng tỉnh mộng, cô đã không thấy tăm hơi.”

Hi Lệ rất muốn nói, đó không phải mộng, cô thật tồn tại, sau lưng anh, trong ngăn tủ. Nhưng Hướng Văn có nói quá, không được cho anh biết, tuy nhiên miệng cô ngứa, nhưng nếu đáp ứng người khác, thì phải làm được, vì thế cũng chịu đựng không nói gì.

Lâm Mạc Tịch cười khổ, nói những thứ này với cô có ích lợi gì, Hướng Văn sẽ không biết, kỳ thật anh rất nhớ cô, nhớ đến sắp hít thở không thông, hiện tại anh không muốn làm gì cả, cũng chỉ nhớ một người, nhưng Hướng Văn, rốt cuộc em ở nơi nào? Anh nên làm sao mới có thể tìm được em?

“Cái này, muốn uống canh giải rượu hay không?”

Lâm Mạc Tịch lắc đầu, “Không cần, cảm ơn em, Hi Lệ. Tôi phải đi.”

Cửa được mở ra, lại đóng, phát ra tiếng vang thanh thúy. Vừa vặn ngăn cách cửa gỗ, cô ở trong ngăn tủ, khóc đến không thành tiếng. Cấn nát môi mình, máu tươi một giọt một giọt chảy theo dòng xuống, hòa thành một màu với làn váy.

Anh xem, đây là duyên phận. Mạc Tịch, đời này chúng ta nhất định không thể ở cùng một chỗ rồi. Rõ ràng gặp mặt, lại làm như không thấy. Khoảng cách giữa em và anh, đã sớm không phải một câu chân trời góc biển là có thể nói rõ ràng rồi.

Hướng Văn vô tri vô giác về nhà, vào phòng tắm, mở vòi nước, ôm chính mình, ngồi chồm hổm ở trong góc tường khóc, khóc đến cổ họng khàn đi, phân không rõ trên mặt là nước mắt hay là cái gì khác. Về sau cô chỉ vô thanh nức nở, nước mắt cũng ngừng, cảm thấy khổ sở, như lại chết một lần.

Thời điểm nên giường, cô cảm thấy toàn thân như là tan ra. Không bao lâu cô bắt đầu nằm mơ, trong mơ cực kỳ hỗn loạn, cô cũng không biết mình ở đâu, cô nghe được có người gọi cô.

Hương Văn, Hương Văn em ra đây, đừng giận anh có được hay không? Bà nội làm đồ ăn ngon cho em, em thích hay không?

Mặt thiếu niên kia cực kỳ ngây ngô, tươi cười của anh rất sạch sẽ, giống như bầu trời không nhuốm bụi trần.

Cô vui vẻ đi xuống lầu, cô đưa tay chụp bờ vai của anh, gọi anh, Mạc Tịch. Anh chờ lâu chưa?

Nhưng thời điểm anh quay lại, vẻ mặt lại thay đổi, nổi giận đùng đùng, như muốn ăn thịt người vậy, thực ra anh là Lê Thiên Qua, anh dùng lực bóp chặt cổ Hương Văn, gầm thét, cô yêu cậu ta đến vậy sao? Cô cho cô là gì trong lòng cậu ta? Cô căn bản cũng không là gì cả!

“A!” Hương Văn thét chói tai kinh tỉnh, đầu đầy mồ hôi, không ngừng thở hổn hển.

Chuông điện thoại một lần lại một lần vang, Hương Văn bình tĩnh lại, mới đi nghe điện thoại, giọng nói lại mang theo kinh hãi vừa rồi, “Alo, xin hỏi ai vậy?”

“Hương Văn, là tôi. Tối cùng cô có muốn trả áo sơ mi cho tôi hay không?”

“Ninh Tri Nhiên? !” Hương Văn nắm điện thoại, ngu ngơ ước chừng một phút đồng hồ.

Cô cũng không nghĩ tới, Ninh Tri Nhiên sẽ gọi điện thoại cho cô. Kỳ thật cô căn bản là không nghĩ tới, gặp lại anh ta

Ninh Tri Nhiên nghe giọng nói kinh ngạc của Hương Văn, tựa hồ cực kỳ thỏa mãn, ở đầu bên này anh ta vô thanh nở nụ cười, sau đó cổ ý lớn tiếng nói: “Sao, cô cầm áo sơ mi của tôi, không muốn trả lại sao? Nhiều ngày như vậy rồi !”

Hương Văn chán nản, cô biết Ninh Tri Nhiên đây là cổ ý chọc giận cô. Anh là một ông chủ có tiền, sao có thể thiếu một chiếc áo sơ mi. Cô nắm chặt điện thoại, giống như cái điện thoại kia là Ninh Tri Nhiên vậy, muốn bóp chết anh ta.

“Chắc chắn, Hương Văn, hiện tại cô nhất định hận không thể bóp chết tôi đi?”

18. Chương 18: Đã Lâu Không Có Cảm Giác Ấm Ấp

Ninh Tri Nhiên mơ hồ nghe được tiếng hít không khí ở đầu bên kia điện thoại, tuy Hương Văn cực lực ản nhẩn, cắn chặt quai hàm, nhưng vẫn khóc không ngừng.

Ninh Tri Nhiên lo lắng, lao xuống xe, chạy như điên.

“Hương Văn, cô đừng khóc, tôi không cố ý, áo sơ mi tôi không cần nữa, cô đừng khóc.” Anh ta vừa chạy vừa nói, thở hồng hộc.

Nhưng Hương Văn vẫn khóc không thể ngừng, die nda nle qu yd on kỳ thật cô không muốn khóc, cô muốn quên tất cả, muốn cứ sa đọa như vậy. Nhưng bản thân lại như thế này, có một người trong đời, khiến mỗi lần nhớ tới đều đã sẽ đau lòng, chỉ là một cái tên, đều khiến cô khóc không thành tiếng.

Ninh Tri Nhiên một hơi chạy lên lầu 8, dùng lực đập cửa nhà Hương Văn. Kêu to vào điện thoại, “Hương Văn, cô mở cửa ra, tôi là Ninh Tri Nhiên, cô làm sao vậy? Vì sao cô khóc?”

Cửa vẫn không mở ra, Hương Văn ngồi chồm hổm ở trong góc tường, khóc vô thanh.

Ninh Tri Nhiên nóng nảy, dùng lực xô cửa, nhưng cửa chống trộm quả thật cực kỳ rắn chắc. Ninh Tri Nhiên buông tha ý nghĩ phá cửa, die nda nle qu yd on ngược lại đi gõ cửa hàng xóm. Anh ta gõ cửa giống như đi cướp bóc, một bộ dáng hung ác.

“Ai vậy? !” Hàng xóm không vui mở cửa. Mở một khe hở, Ninh Tri Nhiên liền đi vào.

“Muốn chết! Cậu là ai? Cửa nhà tôi có thù oán gì với cậu? Aizz! Cậu muốn làm gì?”

Ninh Tri Nhiên đâu có thời gian để ý tới những thứ này, chạy đến ban công, liền trèo qua, bình an nhảy vào ban công nhà Hương Văn.

“Oa! Thực đẹp trai! Người dơi?” Hàng xóm trợn mắt há hốc mồm nhìn Ninh Tri Nhiên.

Ninh Tri Nhiên nở nụ cười, “Tôi là siêu nhân điện quang. Cám ơn cô rồi !” Nói xong anh ta liền đi vào trong phòng, tìm thấy Hương Văn ở trong phòng tắm .

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy rầm rì, Hương Văn ngồi ở góc tường, bộ dạng như bị thế giới vứt bỏ, tâm Ninh Tri Nhiên đột nhiên dao động, từ từ đi đến, ngồi xổm xuống ôm cô vào lòng.

“Có gì thì hãy khóc đi. Không cần miễn cưỡng chính mình.” Giọng nói từ tính giống như một quả bomb tấn, die nda nle qu yd on phá hủy tất cả phòng tuyến của Hương Văn, cô òa khóc.

Nước mắt của cô làm ướt áo anh ta, thấm thấu vào làn da, sau đó đi vào trong máu, rồi chảy vào tim. Anh ta chỉ cảm thấy đau lòng, bề ngoài cô xinh đẹp, cũng có thời điểm yếu đuối như vậy, anh ta yêu thương cô, ôm thật chặt.

Hương Văn khóc đến mệt, cổ họng khàn khàn, hiện tại càng thêm nghiêm trọng rồi. Ninh Tri Nhiên vẫn ôm cô, nhẹ nhàng mà vuốt ve lưng cô, ôn nhu dỗ dành.

Mãi đến khi nước mắt Hương Văn khô cạn, cả người trống rỗng, cô mới ngừng khóc. Mắt sưng đỏ nhiiinf Ninh Tri Nhiên, sau đó cười cười, nói: “Thực xin lỗi, để anh chế giễu rồi.”

Ninh Tri Nhiên biết trong lòng cô khẳng định có tâm sự, có thể khiến một người khóc thành như vậy, tuyệt đối là đã trải qua chuyện lớn gì, nhưng anh ta biết, hỏi cô cũng không trả lời, dù sao cũng là tình cờ gặp nhau. Vì thế Ninh Tri Nhiên liền trêu ghẹo cô, die nda nle qu yd on cố ý phiền muộn nói: “Xong rồi, Hương Văn, cô nhìn quần áo tôi đi, lại bị cô làm hỏng rồi, chiếc áo sơ mi kia còn chưa trả tôi. Giờ lại càng nghiêm trọng!”

Hương Văn hít hít cái mũi, “Tôi mời anh ăn cơm.”

Ninh Tri Nhiên cười đưa cho cô một tờ khăn giấy, nhéo nhéo mũi cô, sủng nịch nói: “Cô là quý lễ mễ, mau lau đi, tôi không thể ra ngoài với một con ốc sên.”

Hương Văn trợn mắt nhìn anh ta, “Tôi đi rửa mặt, anh ra bên ngoài chờ tôi.”

19. Chương 19: Không Nên Tới

“Hương tiểu thư đến đây, nhanh ngồi vào bên trong.” Bà chủ nhiệt tình chiêu đãi, nghênh đón bọn họ đi vào.

Hương Văn cười cười với bà, sau đó ngồi xuống.

Bà chủ lúc này mới thấy Ninh Tri Nhiên đằng sau Hương Văn, “Ôi, đây là bạn trai hả? Rất đẹp trai! Hương tiểu thư xinh đẹp như vậy, bạn trai nhất định là đẹp trai tài giỏi rồi!”

“Không phải, chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Hương Văn vội vã giải thích.

Ninh Tri Nhiên cầm tay cô, ôn nhu nói: “Lại đang giận anh hả?”

Bà chủ hiểu ý cười cười, “Hai chén mỳ vằn thắn?”

Hương Văn gật gật đầu, sau đó giẫm lên chân Ninh Tri Nhiên, “Anh nói lung tung gì đó? die nd anle qu yd on Ai là bạn gái anh hả? Hai người chúng ta chỉ là bạn bè bình thường thôi. Hoặc là nói bạn bè cũng không phải!”

Ninh Tri Nhiên liền cùng cô pha trò, “Cô nhìn cô, đây còn không phải đang tức giận sao, tôi nói gì rồi hả?”

Hương Văn nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới anh ta. Ninh Tri Nhiên mới vừa muốn nói gì, mỳ vằn thắn được bưng ra. Mỳ vằn thắn nóng hôi hổi, rau thơm xanh nhạt làm đẹp thêm, Hương Văn nhìn vằn thắn nở nụ cười một hồi, cô vẫn cảm thấy, đây là một loại đẹp trừu tượng, cảm giác này, liền giống như nhìn triển lãm tranh phái ấn tượng.

“Mỳ vằn thắn nơi này rất ngon, tôi thích nhất ăn vằn thắn nơi này. Anh đừng nhìn bề ngoài, mau ăn đi. Có đôi khi không nhất định phải đắt mới ngon.”

Ninh Tri Nhiên mỉm cười nhìn cô, Hương Văn hoàn toàn không biết, giờ phút này cô có bao nhiêu sao xinh đẹp, không phải xinh đẹp quyến rũ, là khuôn mặt tươi tắn, có phần dễ thương, có phần thẹn thùng, là loại cảm giác nói không nên lời.

Hương Văn giới thiệu xong xuôi, ngẩng đầu nhìn thấy anh ta nhìn chằm chằm vào mình, sờ sờ mặt mình, “Trên mặt tôi có bẩn sao?”

Ninh Tri Nhiên lắc đầu cười cười: “Hiện tại không còn.”

“Làm sao có thể có bẩn? Tôi đã rửa mặt rồi mà! Quên đi, ăn đi, đói bụng rồi.”

Hương Văn tuy cực đói, nhưng cô ăn cực kỳ lịch sự, vẫn là thói quen từ nhỏ, nhai kỹ nuốt chậm, chỉ có thời điểm ở cùng một chỗ với Lâm Mạc Tịch, cô mới không để ý hình tượng, die nd anle qu yd on có đôi khi lại cùng Lâm Mạc Tịch cướp đồ ăn, cho dù chỉ là một quả táo bọn họ ăn cũng thật sự vui vẻ, kỳ thật ăn gì cũng không sao cả, chỉ là tâm tình.

Hương Văn vui đầu ăn xong vằn thắn trong bát, ngẩng đầu phát hiện Ninh Tri Nhiên vẫn nhìn cô, mỳ vằn thắn trong bát cũng chưa động một chút. Mà trong bát Hương Văn, cũng chỉ còn lại nước dùng.

“Không thể ăn sao?”

“Nhìn đáng vẻ cô ăn thì đã biết rất ngon rồi.”

“Vậy sao anh không ăn?”

Ninh Tri Nhiên nở nụ cười, ánh mắt cong cong, “Tôi thích ăn mỳ, vằn thắn cho cô ăn.”

Tươi cười trên mặt Hương Văn cứng lại, ngơ ngác nhìn Ninh Tri Nhiên dụng chiếc đũa, từng bước từng bước gấp vằn thắn vào trong chén mình. Bộ dáng của anh ta cực kỳ chân thật, giống như là thời điểm làm việc vậy.

Hương Văn cứ như vậy nhìn anh ta, thật giống như về trước kia. Cô vốn không thích ăn mỳ vằn thắn, bởi vì Mạc Tịch thích, cho nên cô cũng ăn, sau khi thử một lần, liền yêu hương vị này, từ đó về sau, Mạc Tịch đều là chỉ ăn mỳ, vằn thắn cho tới bây giờ đều dành cho Hương Văn ăn.

Khi đó Mạc Tịch nói, anh thích ăn mì, Hương Văn liền tin như thế. Hiện tại trưởng thành mới biết được, người đó không phải không thích hương vị này, mà là Mạc Tịch anh ấy không nở ăn, là muốn dành cho cô ăn!

“Cô làm sao vậy?”

Hương Văn sững sốt, cười khổ: “Không có gì, nóng bỏng miệng rồi.”

“Đứa ngốc, ăn nhanh như vậy làm gì.”

Bữa cơm này ăn rất vui, Hương Văn ăn no liền cảm thấy khốn đốn. Hôm nay Hương Văn mặc một bộ quần áo màu trắng, die nd anle qu yd on cho nên lúc đi ra ngoài, Ninh Tri Nhiên tự nhiên liền phát hiện trên quần cô có một vòng đồ ửng.

“Hương Văn! Cô đừng đi!”

“Làm sao vậy?” Hương Văn có chút buồn bực. Ninh Tri Nhiên cởi tây trang, khoác lên vai cô.

“Cô ở chỗ này chờ tôi một chút, tôi lập tức trở lại.” Ninh Tri Nhiên nói xong rồi liền đi.

Hương Văn vẫn còn một đầu mờ mịt, ngồi ở trên ghế đá ven đường đợi anh ta.

Nơi này, Ninh Tri Nhiên không quen đường, tìm một hồi mới tìm được siêu thị, đứng do dự ở khu vực đồ nữ. Anh ta chưa từng mua băng vệ sinh, tự nhiên không biết loại nào tốt, nhiều màu sắc rực rỡ đóng gói như vậy, đau cả đầu. Hay là mua mỗi loại một bao?

Anh ta đang do dự, cô bán hàng liền đi tới, nở nụ cười ngọt ngào với anh ta, “Anh có gì cần phải trợ giúp à? Xin hỏi anh muốn cái gì?”

“Băng vệ sinh, loại tốt nhất?”

Cô bán hàng cũng sốt một chút, “Vệ băng vệ sinh? Mua cái này làm gì?”

“Đương nhiên là dùng rồi!”

Cô bán hàng kinh ngạc nhìn anh ta, Ninh Tri Nhiên có chút muốn cười, anh ta vẫn là lần đầu tiên quần bách như vậy, “Là mua cho người khác.”

Cô bán hàng xấu hổ cười cười, “Tôi biết không phải là mua cho anh mà. Loại tốt nhất, mua cái này đi!”

Ninh Tri Nhiên thanh toán tiền, trở về tìm Hường Vãn, thấy Hường Vãn ngồi ở trên ghế đá, một tay kéo cô. Độ mạnh yếu của anh ta có chút lớn, Hường Vãn kinh ngạc. “Anh làm gì vậy?”

“Sao cô có thể ngồi ở đây? Đau bụng thì làm sao bây giờ?”

Hường Vãn bị lời nói của anh ta làm cho sửng sốt, ánh mắt quét đến băng vệ sinh trong tay anh ta, hai má nhất thời giống cà chua, nếu là cái chảo, thì trứng gà chiên không thành vấn đề rồi.

Trời! Không cần sống, để cho tôi chết đi, mất mặt quá! Cô nhìn đất tìm kiếm kẻ hờ, ý đồ chui vào.

Sau này muốn cô làm sao nhìn mắt Ninh Tri Nhiên đây?

Ninh Tri Nhiên cười cười, lôi kéo cô đi. Dọc theo đường đi Hường Vãn chỉ lo thẹn thùng, chờ thời điểm cô phản ứng kịp, die nd anle qu yd on mới phát hiện chính mình đã đến trước cánh cửa, mà cánh cửa này rất đẹp, nhà cửa điển hình tiểu biệt thự, tự nhiên không phải nhà trọ của cô.

“Không vào sao?”

“Vì sao đưa tôi tới nhà anh?” Hường Vãn chết đứng ở cửa.

“Xin hỏi cô có chìa khóa nhà không? Cô vào không?”

Xong rồi xong rồi, ra nhiều như vậy (ra gì mọi người tự hiểu nha), còn ở bên ngoài một đêm, không sống không sống!

20. Chương 20: Không Nên Tới 2

Căn nhà cũng không phải rất lớn, không giống nhiều lắm trong ấn tượng của Hường Vãn, cao hai tầng, thiết kế đơn giản, xem ra là dành cho một người ở. Ninh Tri Nhiên tìm một bộ quần áo ngủ của mình đưa cho cô, sau đó đi vào phòng tắm mở nước, lúc này mới thấy người đang nhăn nhó đi vào phòng tắm.

“Tắm trước đi, tôi đi ra ngoài một chút sẽ trở lại.”

Hường Vãn nằm ở trong bồn tắm, nước ấm vừa phải, ngâm mình trong nước so với tắm vòi hoa sen thì thoải mái hơn nên làm cho cô ngủ thiếp đi. Ninh Tri Nhiên đi một vòng, cuối cùng cũng mua được đường đỏ, lúc anh ta về đến Hường Vãn vẫn còn chưa đi ra, anh ta bật bếp đun một nồi nước đường đỏ. Đối với nước đường đỏ, Ninh Tri Nhiên rất là mâu thuẫn. Thời điểm anh ta chưa sinh ra, mẹ anh ta đi khám thai các bác sĩ đều nói là một bé gái, mẹ Ninh rất thích con gái nên mua rất nhiều quần áo của bé gái, cũng trang trí căn phòng thành màu hồng phấn, nhưng khi Ninh Tri Nhiên cất tiếng khóc chào đời thì mọi người trong nhà họ Ninh đều tròn mắt, lời nói của bác sĩ thật không thể tin được, bây giờ nhiều hơn một miếng thịt, im lặng tuyên bố đây là một bé trai. Cố tình ba Ninh lại xuất thân là một quân nhân nên đặc biệt

hưởng ứng chính sách của quốc gia là một cặp vợ chồng một đứa con, cho nên có thể nói Ninh Tri Nhiên là con một. Mẹ Ninh không cam tâm, muốn dụ dỗ chồng để mang thai con thứ hai nhưng tất cả đều vô dụng. Vì vậy mẹ Ninh lại hướng về phía Ninh Tri Nhiên. Trước khi học tiểu học, Ninh Tri Nhiên không biết mình là một bé trai, mẹ của anh ta hoàn toàn coi anh ta như một bé gái để nuôi. Sau khi Ninh Tri Nhiên lên cấp hai, có một lần kêu đau bụng, mẹ của anh ta đi nấu một nồi nước đường đỏ cho anh ta uống..., đúng là uống có hiệu quả thật, anh ta bị cảm lạnh nên uống nước nóng đương nhiên là có hiệu quả. Vào thời điểm đó không biết nước đường đỏ để làm gì nên nghe lời mẹ uống trong ba năm, mỗi ngày một ly. Nhưng đến khi lên cấp ba lúc biết được thì thiếu chút nữa anh ta với mẹ của mình cãi vã dữ dội. Cho nên sở trường tốt nhất của Ninh Tri Nhiên là nấu súp và nước đường đỏ! Anh ta chờ mãi mà cũng không thấy Hường Văn đi ra nên bật bếp đun nóng lại một lần nữa.

“Hường Văn, cô đã tắm xong chưa?” Anh ta vừa gõ cửa thì cửa phòng tắm mở ra. Cả người Hường Văn nằm trong phòng bồn tắm, vẻ mặt hết sức bình thản, ngủ thiếp đi! Cả người không ngừng trượt xuống, mắt nhìn thấy đầu cô sắp sửa ngâm vào trong nước thì Ninh Tri Nhiên vội vã kéo cô lên một chút. Hường Văn kinh ngạc khi nhìn thấy Ninh Tri Nhiên nhưng vào thời điểm kinh ngạc còn kèm theo tiếng hét: “Anh... anh vào bằng cách nào? Làm sao anh lại ở trong nhà của tôi?”

Ninh Tri Nhiên cười cười, cố ý kéo gần khoảng cách của hai người, đến gần mặt của cô: “Cô hy vọng đây là nhà của cô hay sao? Nếu như cô hy vọng thì tôi sẽ cho cô một cơ hội.”

Khi anh ta vừa nói như vậy thì Hường Văn nhớ ra đây là nhà của Ninh Tri Nhiên. Nhưng cô đang tắm mà, anh ta vào bằng cách nào? Đại khái Ninh Tri Nhiên cũng biết suy nghĩ của cô, ngồi một bên nhân nhả mở miệng: “Có phải cô có ý hay không? Đi tắm cũng không đóng cửa, có phải cô muốn tôi đi vào làm cái gì đó với cô phải không?”

Hường Văn trợn mắt, bĩu môi nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Ninh thiếu gia thật là thông minh. Chính là tôi cố ý, đừng quên tôi chính là một cô gái chuyên tiếp khách nha!”

“Hường Văn, đừng phòng bị đối với tôi lớn như vậy, tôi chưa từng có ý coi thường cô. Nếu tắm xong rồi thì đi ra đi, nước lạnh dễ bị cảm lạnh đó.” Ninh Tri Nhiên xoay người đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại. Là phòng bị sao? Có thể là như vậy. Trên đời nay ngoại trừ Lâm Mạc Tịch, cô đã không còn tin tưởng vào đàn ông nữa rồi. Hường Văn đứng dậy xối nước lên người cho sạch bọt, sau đó lau khô nước ở trên người, sấy khô tóc, vào thời điểm không sai biệt lắm mới mặc quần áo rồi đi ra. Ninh Tri Nhiên chuẩn bị rất đầy đủ, đồ lót đều là mới mua, còn một túi thì Ninh Tri Nhiên dùng để đựng băng vệ sinh. Lúc Hường Văn thu dọn xong đi ra thì đúng lúc Ninh Tri Nhiên bê một chén nước đường đỏ đi tới, đặt ở trước mặt Hường Văn: “Uống đi, vẫn còn nóng, cẩn thận không bị bỏng đó.”

Hường Văn nhú nhú mày: “Đây là cái gì?”

“Nước đường đỏ, cô chưa từng uống qua à? Cô vừa ngồi trên ghế đá, nhất định sẽ bị đau bụng, nhanh uống đi.”

Không phải chưa bao giờ uống qua nhưng mà đã lâu rồi không ai nấu cho cô uống. từ nhỏ cô được chăm sóc rất tốt, rất ít khi bị đau bụng kinh. Lần đầu tiên bị đau bụng là lúc ở cùng với Lâm Mạc Tịch, tối hôm ấy, lúc đó Lâm Mạc Tịch vẫn đang đọc sách, Hường Văn đau đến nửa đêm vẫn không ngủ được, Lâm Mạc Tịch cũng nấu cho cô một chén nước đường đỏ cho cô uống..., bên trong còn cho thêm mấy miếng gừng, uống vào cả người ấm áp, quả nhiên là hết bị đau bụng.

Mấy năm nay cô luôn bị đau bụng nhưng không còn ai nấu cho cô uống nữa.

Ninh Tri Nhiên thu thập xong liền dẫn cô đến một căn phòng. “ Cô ngủ ở tầng một đi, tôi ngủ ở tầng hai, tránh cho cô nghỉ ngơi.”

Hường Văn đứng cúi đầu nhìn xuống đất, hàm răng trắng muốt cắn vào môi, hai má hơi hơi đỏ, tóc xoã ở trên người, bộ dáng cúi đầu làm lộ ra một phần cổ trắng muốt, bởi vì mới tắm nên có chút đỏ ửng.

Đột nhiên cổ họng của Ninh Tri Nhiên căng ra, cả người cũng không được tự nhiên, vội vàng quay mặt đi chỗ khác: “Cô chờ một chút.”

Anh ta đi mà giống như đang chạy trốn, nếu tiếp tục đối mặt với cô thì anh ta cũng không biết mình sẽ làm

ra chuyện gì nữa. Dù sao cũng là đàn ông có tinh lực, đối với một người như vậy ở trước mặt, khí huyết lên cao là chuyện bình thường.

Ninh Tri Nhiên tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được túi giữ nhiệt lần trước mẹ anh ta để lại, cầm một bình nước nóng đổ vào, túi liền nóng lên.

Anh ta gõ cửa, Hương Văn còn chưa có ngủ, đang ngồi ngẩn người ở trên giường.

Ninh Tri Nhiên cười cười đưa túi giữ nhiệt cho cô: “Đặt ở trên bụng, nên đi ngủ sớm một chút.”

Hương Văn nằm ở trên giường, bụng ấm áp, quả nhiên không còn đau bụng nữa. Nhưng làm thế nào cô cũng không ngủ được, Ninh Tri Nhiên làm sao lại đối tốt với cô như vậy?

Hết chương 20

21. Chương 21: Tôi Là Ông Chủ, Tôi Là Người Quyết Định

Tiếng điện thoại di động đột ngột vang lên như là gọi hồn. Kể từ khi Tô Tín đi, cô vẫn chưa có đi làm. Đây cũng không phải là do mong nhớ ngày đêm nên không có tinh lực để đi làm mà là lúc Tô Tín đi có bao cô ba tháng, tiền cũng đã thanh toán nên cô có đi làm hay không thì cũng có tiền trong tay, cô còn đi đến chỗ kia để làm gì, để chịu tội à? Đương nhiên là không đi, ở nhà làm đờ điều cho rồi. Mấy ngày nay cô ngủ nhiều đến mức ngu ngốc luôn, quên mất luôn hôm nay là ngày tháng năm nào, cho nên lúc điện thoại kêu lên thì cô cực kỳ phiền não, cầm lấy ném ra ngoài, bộp một tiếng, điện thoại đi động bay đi và không bao giờ có thể kêu lên được nữa. Hương Văn liền trùm kín chăn ngủ tiếp. Bình yên chỉ được một lát, âm thanh lại vang lên. Hương Văn tức giận đứng phắt dậy. Điện thoại này không có pin để xem ai có thể gọi được nữa? Là ai kiên trì như vậy? Hương Văn cầm điện thoại di động nằm ở góc tường lên, lúc này mới kịp phản ứng, không phải là điện thoại kêu mà là tiếng chuông cửa. Hơn nữa lúc này cái chuông cửa có xu hướng sẽ bị nổ tung. Hương Văn tiện tay khoác thêm một bộ quần áo lên người rồi đi ra mở cửa.

“Hương tiểu thư, thật xin lỗi vì đã quấy rầy cô.” Ở ngoài cửa là một cô gái xinh đẹp cười cười nói. Hương Văn dựa vào cửa, suy nghĩ một lát mới nhớ ra, cô gái này là Rabbah, là một trợ thủ đắc lực của Lê Thiên Qua.

“An tiểu thư, có chuyện gì sao?”

“Hương tiểu thư, làm phiền cô nghe một cuộc điện thoại.”

“À?” Hương Văn hơi sững sốt, chần chờ nhận lấy điện thoại, vừa mới đặt đến bên tai thì nghe được tiếng cười như có như không của Lê Thiên Qua: “Tối hôm qua có phải rất mệt hay không? Nhận được mấy người khách? Công phu trên giường như thế nào? Có phải rất hài lòng với công việc tôi vừa mới tìm được cho cô hay không?”

Hương Văn không có nằm mơ cũng thể ngờ được là Lê Thiên Qua sẽ gọi điện thoại cho cô, giống như là bị sét đánh, Lê Thiên Qua luôn là người tự cho mình là đúng, sẽ điện thoại cho cô? Hương Văn chê cười nói: “Chưa ra hình ra dáng nhưng cũng hơn hẳn anh.”

Lê Thiên Qua cười lạnh nói: “Vậy bây giờ có phải cô đã mệt mỏi rồi hay không? Bị gỡ ra bao nhiêu lần?”

“Cái này không có quan hệ gì tới anh!”

“Cô có nói cho tôi biết hay không cũng không có quan hệ gì? Nhưng trốn việc thì có liên quan tới tôi! Lập tức tới phòng Vip cho tôi nếu không thì trừ tiền lương của cô!”

Hương Văn biết Lê Thiên Qua gọi điện thoại cho cô thì cũng sẽ không có chuyện gì tốt đẹp. Cô cười với Rabbah: “Tôi đi thay bộ quần áo.”

Thật ra thì cô cũng không sợ Lê Thiên Qua trừ tiền lương, chính là không muốn phát sinh thêm sự cố nào mà thôi. Rabbah đứng ở một bên nhìn Hương Văn trang điểm, cũng không thể nói là Hương Văn đang

trang điểm, chỉ soi gương rồi tùy tiện sờ soạn một chút, kỳ quái không nói lên lời. Đến lúc chính Hường Văn cũng nhìn không nổi nữa thì đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Tiêu Tiêu không có ở đây thì không có người trang điểm cho cô, xem ra sau này phải đi học một lớp trang điểm.

“Cô cứ như vậy rửa mặt sẽ làm hỏng da.” Bây giờ Rabbah không nhìn nổi nữa rồi, da của Hường Văn rất tốt nhưng cũng không thể chà đạp như vậy.

“Nhẹ một chút, đừng dùng sức để lau mặt.”

“Cô biết trang điểm?”

Rabbah nở nụ cười: “Nếu như là con gái thì sẽ biết thôi.”

“Ý của tôi là cô trang điểm rất thành thạo?”

Đôi mắt của Hường Văn loé sáng, giống như một kẻ trộm. Rabbah nhìn một cái thì đã hiểu: “Tôi giúp cô trang điểm.”

Khi Hường Văn bước vào phòng Vip thì cô cảm thấy không khí ở đây rất khác thường, chỉ có vài ngày không tới mà thôi, lại cảm thấy cực kỳ xa lạ.

“Tối muộn hai tiếng, cô phải đến lúc năm giờ nhưng bây giờ đã bảy giờ rồi.” Chiếc ghế sofa màu đỏ rất lớn, một mình Lê Thiên Qua ngồi ở trên đó. Hường Văn nhìn đồng hồ, rõ ràng cô chỉ tới chậm có nửa tiếng, người này thích chuyện bé xé ra to.

“Lê Thiên Qua, không có người nói với anh hay sao? Có người bao tôi, ba tháng không cần làm việc.”

“Để tôi nói cô biết, bây giờ tôi là ông chủ của nơi này.”

Hường Văn thuận miệng nói: “Anh ăn no không có việc gì làm hay sao? Mặc kệ nhiều công việc như vậy lại chạy tới đây để quản người khác?”

Lê Thiên Qua mỉm cười một cái, quyến rũ không nói lên lời: “Cũng có thể nói tôi như vậy.”

Hường Văn nhú mày nhìn anh, ánh đèn mờ nhạt, cô không thấy rõ được vẻ mặt của anh trong tầm mắt, mơ hồ cảm thấy anh đang cười. Hường Văn không lên tiếng, xoay người tới quầy rượu ngồi. Lê Thiên Qua ngồi trên sofa, nhìn Hường Văn đứng ở xa xa, cười không ra tiếng. Cô gái này quá bình thường rồi lại không thú vị, quá quyến rũ thì lại quyến rũ người khác, quá diêm dúa loè loẹt lại khiến người ta lo lắng. Làm cho người ta có cảm giác nếu cô gái này ở bên cạnh mình cũng sẽ không an toàn, không biết ở bên ngoài có bao nhiêu người đàn ông đang mong nhớ cô. Lê Thiên Qua nghĩ như thế nào thì chính anh cũng không biết, anh là một người khó tính. Hường Văn đang đưa cái ly trong tay mấy vòng, liếc mắt nhìn Lê Thiên Qua ở trong góc, không nhìn ra ý tứ gì ở trên mặt của anh.

“Tiểu thư chỉ có một mình sao?”

Hường Văn ngồi ở quầy rượu, người ta thấy vậy coi cô như một khách hàng. Người đàn ông tự nhiên đến đứng ở bên cạnh cô, bộ dáng bình thường, vóc dáng hơi gầy, mắt kính có tơ vàng ở bên cạnh, đánh vẻ văn nhả. Hường Văn nở nụ cười với anh ta, ý bảo anh ta có thể ngồi xuống. Người đàn ông thấy có hy vọng, nâng một ly về phía Hường Văn, sau đó ngồi xuống bên cạnh Hường Văn.

“Gương mặt của cô rất giống một người mà tôi quen.” Người đàn ông chợt mở miệng.

Hường Văn nhếch môi cười, khoác tay lên bả vai của anh ta: “Không cần tiếp cận như vậy đâu tiên sinh, ở đây tôi là một ‘tiểu thư’, nếu như anh cảm thấy có thể thì chúng ta nói chuyện một chút, nhưng nếu anh cảm thấy chán ghét thì hãy nhanh rời khỏi đây thôi.”

Người đàn ông cũng cười: “Tôi thật sự thấy cô giống một người quen của tôi.”

“Được rồi. Vậy bây giờ anh muốn thế nào?”

Người đàn ông kia nhìn thấy đôi môi khiêu gợi của cô gần mình như vậy, cơ thể mềm mại như không có xương, yết hầu bỗng nhiên nhúc nhích, nhẹ nhàng ôm lấy hông của Hường Văn: “Chuyển sang nơi khác nói chuyện được không?”

Hương Văn cười khanh khách lên tiếng: “Nếu như anh bao tôi lâu dài thì có thể được.”

“Không thành vấn đề.”

Thoả thuận đạt được thì giao dịch bắt đầu.

Người đàn ông ôm lấy thân thể mềm mại, hai người tựa sát vào nhau đi tới cửa thì bị nhân viên bảo vệ giữ lại.

“Có chuyện gì vậy?” Người đàn ông có chút không vui.

“Hương tiểu thư không thể rời đi.”

“Tôi đã trả tiền rồi.”

“Ông chủ không cho Hương tiểu thư rời đi, mời Hương tiểu thư quay lại.”

“Các người còn có nói đạo lý hay không? ! Đối với khách như vậy à, thu tiền rồi lại làm ra một việc như vậy! Nhanh mở cửa ra mau lên!”

“Nếu như tiên sinh không hợp tác thì chúng tôi đành phải đắc tội.”

“ Các anh muốn làm gì?”

“Cũng không có gì, chỉ mời tiên sinh uống một ly trà thôi.”

Hương Văn lạnh mặt nhìn tất cả mọi việc diễn ra, nhìn người đàn ông kia vừa mới bị nhân viên bảo vệ mang đi, kết quả của anh ta có thể tưởng tượng được. Cô đứng ở cửa sừng sốt một lát, cho đến khi có người tới cô mới hoàn hồn lại.

“Hương tiểu thư, ông chủ đang gọi cô.” Người này có chút quen mắt, hình như là người bên cạnh Lê Thiên Qua.

Hương Văn hít sâu một lần, có chút không vui đi vào, đứng ở trước mặt Lê Thiên Qua.

Bởi vì ngược ánh sáng nên Lê Thiên Qua nhìn rất rõ nét mặt của cô, nhưng Hương Văn chỉ có thể đoán nét mặt của Lê Thiên Qua, mơ hồ cảm thấy anh tức giận không ít.

“Lê Thiên Qua, anh có ý gì?”

Đối với việc giận dữ mắng mỏ của cô, Lê Thiên Qua cười cười, cầm ly rượu lên uống một ngụm nhỏ. Trên mặt anh cười nhưng mà không giống như cười, Hương Văn thật sự chịu không nổi tức giận nhìn thẳng vào anh.

Vậy mà Lê Thiên Qua lại như không nhìn thấy, lắc lắc chất lỏng trong ly, một hồi lâu mới uống cạn sạch đồng thời kéo cô vào trong ngực. Hương Văn lảo đảo một cái rồi ngã vào trong ngực của anh, tư thế ngồi không thể duỗi thẳng ra được, Lê Thiên Qua liền đặt môi xuống môi của cô.

Hết chương 21

22. Chương 22: Cái Thế Gỡ Này Điên Hết Rồi.

Điên rồi, Lê Thiên Qua tuyệt đối là bị điên, Hương Văn cũng bị anh làm cho muốn điên rồi, anh đang làm cái gì đây? Tại sao lại đến đây, Hương Văn cũng không nghĩ Lê Thiên Qua rảnh rỗi không có việc gì làm, đặc biệt chạy đến đây để đùa giỡn cô. Hương Văn giãy giụa, bất mãn nhìn anh đang điều khiển mình. Lê Thiên Qua ấn cô lên trên ghế sofa: “Cô có tin là tôi sẽ cởi hết quần áo của cô ra hay không?”

“Lê Thiên Qua, anh buông tôi ra!” Cô nhìn anh chằm chằm không có chút sợ hãi.

“Thế nào, có phải cô không muốn, thẹn quá hoá giận rồi? Cô thủ thân như ngọc là vì ai? Lâm Mạc Tịch? Ninh Tri Nhiên? Hay là người tên Tô Tín gần đây? Cô có thủ đoạn quyến rũ đàn ông thật là nhiều!”

“Không cho anh nói tên của anh ấy!”

“Người nào a? Lâm Mạc Tịch? Hường Văn, cô nhìn lại mình mà xem, dáng vẻ của cô bây giờ như thế nào? Chẳng lẽ bây giờ cô cũng không hiểu rõ sao, cô cả đời này cũng sẽ không thể ở chung với anh ta, chỉ cần một ngày còn có tôi thì tôi sẽ không để cho hai người có được hạnh phúc!”

“Anh dám động đến anh ấy tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Hường Văn, cô hại tôi một lần đã đủ rồi, tôi sẽ không để cô có cơ hội lần thứ hai!”

Đừng tưởng rằng tôi vẫn có thể dễ dàng tha thứ cho cô!”

“Như vậy anh sẽ giết tôi.”

“Cô cho rằng tôi sẽ không giết tôi?”

“Đúng. Tôi nghĩ vậy.”

Lê Thiên Qua đột nhiên nở nụ cười: “Tối hôm nay tôi là khách của cô, biết rõ nên làm thế nào không?”

Âm tình bất định*, đây là ấn tượng của Hường Văn đối với anh.

* tâm tình không ổn định.

Người đàn ông giống như một lò xo, nếu như người mạnh thì anh ta yếu, còn nếu người yếu thì anh ta mạnh. Đạo lý này Hường Văn hiểu được, nhưng mà không cô dám áp dụng vào thực tế, mấu chốt vì đây là Lê Thiên Qua. Lê Thiên Qua là nhân vật nào, giống như một ngọn núi lửa, nếu như xúc phạm đến anh thì anh sẽ giống như một ngọn núi lửa phun trào. Đừng tưởng Bạch Mã là hoàng tử, nếu như thế thì Đường Tăng sẽ là gì đây? Người nhìn thì đẹp mắt, lòng ngứa ngáy khó nhịn nhưng Ngự Đệ ca ca lại không cho người ăn nha. Lê Thiên Qua cũng cùng một dạng như vậy, trêu chọc người không sai biệt lắm sẽ cho người một gáo nước lạnh để cảnh tỉnh người, làm cho người khóc cũng không được mà cười cũng không xong, đàn ông như vậy rất là khó dây dưa nhất. Nhìn qua thì Lê Thiên Qua có tiêu chuẩn rất tốt nhưng đáng tiếc người này lại không phải như vậy, không cần thận người sẽ chết không có chỗ chôn. Nhưng Hường Văn không sợ, cô đã không còn qua tâm đến sống chết nữa rồi. Cho nên đối với những người như vậy cô cũng đã tìm cho mình một con đường, vò đã mẻ lại sửa, thích thế nào thì như thế ấy! Hường Văn tựa đầu rồi uốn éo một cái, cười lạnh nói: “Lê Thiên Qua, cho dù anh có tiền thì tôi cũng sẽ không phục vụ anh!”

Lê Thiên Qua lại không có tức giận, ngược lại còn ôm cô vào lòng: “Bắt đầu từ hôm nay cô không phải đến đây làm nữa!”

Hường Văn thuận thế ôm cổ anh, thân mật nói: “Tôi bị đuổi rồi hả?”

“Từ ngày mai trở đi, cô sẽ đến công ty làm thư ký cho tôi.”

Gi? Hường Văn không có nghe lầm chứ? Đầu Lê Thiên Qua tuyệt đối đã bị hỏng rồi.

“Tôi không phải là thư ký chuyên nghiệp.”

“Cô cũng không phải là một ‘tiểu thư’ chuyên nghiệp.” Lê Thiên Qua suy nghĩ một lát rồi nói: “Tôi nhớ không nhầm thì cô tốt nghiệp Đại học A khoa quản trị kinh doanh quốc tế phải không?”

Chuyện này tuyệt đối không thể tìm ra, xin hỏi có trường đại học nào bồi dưỡng sinh viên tốt nghiệp rồi đi làm kỹ nữ đây?

“Không phải là tốt nghiệp, anh lầm rồi, tôi còn đang học, nguyên nhân là bởi vì anh đó.” Cô mỉm cười nhìn anh, mơ hồ có chút oán hận.

“A, là đang học, vậy cũng tốt. Tôi cũng nghĩ cô không thích hợp học quản lý chuyên nghiệp, còn là một đại học danh tiếng, quả thực chiếm một chỗ ngồi tốt của người khác. Chắc là cô dùng tiền để vào thôi. Một người đến việc sinh hoạt thường ngày của mình cũng không quản lý được thì nói gì đến việc quản lý công ty?”

“Vậy anh còn nói tôi đến công ty của anh để làm gì? Không sợ tôi làm cho công ty anh bị đóng cửa?”

“Nếu dễ dàng bị đóng cửa như vậy thì tôi không còn gọi là Lê Thiên Qua.”

Vậy gọi anh là Lê Thiên Heo! Hường Văn mắng thầm ở trong lòng, người đàn ông này hôm nay đầu óc bị hỏng hay sao, hay là bị cái gì kích thích?

“Dù sao tôi cũng không đi!” Hường Văn hạ quyết tâm, mỗi ngày đều nhìn thấy anh không bằng chết đi cho xong.

“Tôi không phải đang hỏi ý kiến của cô, Hường Văn, cô không đi cũng phải đi! Không nên thấy tôi bây giờ đối tốt với cô một chút thì liền quên hết tất cả.”

Hường Văn á khẩu không nói lên lời, anh nói rất đúng, những người mà có vẻ mặt càng ôn hoà thì càng đáng sợ.

“Có thể hay không cho tôi mấy ngày, tôi còn muốn sắp xếp một chút.”

“Có thể, cô có thời gian là một tuần, tuần sau tôi muốn thấy cô xuất hiện ở Tổng Công Ty đúng giờ.”

Hường Văn không có biện pháp gì, đành phải để cho anh quyết định, nếu thỉnh thoảng lộ ra một chút tính tình thì không biết anh sẽ đối xử với cô như thế nào nữa. Lần này cô bắt buộc dĩ phải thuận theo ý của anh, phản kháng thì có ích lợi gì chứ? Giấy giụa thì có ích lợi gì? Giống như một người bị đuối nước, càng giấy giụa thì chỉ càng nhanh chóng bị chìm mà thôi. Hai năm qua, Lê Thiên Qua một mực làm sạch sản nghiệp của anh, nhưng xã hội đen thì vẫn là xã hội đen mà thôi, dù làm sạch thế nào thì tiền của anh cũng không sạch sẽ. Ở vùng ngoại ô không tốt nhất chính là thuê xe, cho dù đường xa, có được nhiều tiền hơn thì những tài xế taxi cũng không chịu đi, bởi vì lúc quay lại rất có thể không còn xe nữa. Hường Văn gọi mấy chiếc xe, nghe nói cô muốn đi ra ngoại ô thì đều lắc đầu không đồng ý. Đi xe buýt, Hường Văn không có dũng khí để đi, cô nhìn thấy trạm xe cách đó không xa, thấy số người chờ xe buýt cũng phải gấp hai mươi lần số xe đó, từ trạm xe còn xếp hàng đến rất xa. Mà cô còn xách theo hai túi đồ nữa, nếu đi xe buýt nhất định sẽ hi sinh nha. Thật vất vả mới có xe chịu đi, cô vội vàng lên xe, chỉ là giá hơi đắt một chút.

“Bà nội, con đến thăm bà đây.” Cách đó thật xa Hường Văn bắt đầu lên tiếng, mỗi lần đi gặp bà nội, cô đều lấy ra trạng thái tốt nhất của mình. Buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, không có phấn son, gương mặt trắng ngần, cô có đôi mắt to và có hờn, váy dài màu trắng, đơn giản nhưng hào phóng, làm cho người khác có cảm giác sáng khoái. Bà nội đã lớn tuổi, tai không nghe được, tự nhiên sẽ không nghe được Hường Văn gọi mình, vẫn như cũ ngồi trong sân chọn đồ ăn.

“A, Hường Văn lại tới nữa à, tới thăm bà nội của cháu à. Đang nói chuyện gần đó là một phụ nữ trung niên, là người rất thật thà, Hường Văn cũng coi như là có quen biết.”

“Đúng vậy, bà nội cháu gần đây có khoẻ không?”

“Có, rất tốt, mau đi đi, bà nội cháu sẽ rất vui mừng đó.”

Hường Văn cười một cái rồi chào tạm biệt. “Bà nội” Hường Văn đi vào lại gọi một tiếng.

“Văn nhi đến rồi đấy à! Nhanh ngồi xuống đây, chắc là mệt muốn chết rồi, đi đường xa như vậy mà. Tại sao lại mua nhiều đồ như vậy? Bà không có ăn hết đâu, dùng không hết thì thật lãng phí.” Bà nội đã lớn tuổi, cười lên thì mặt có nhiều nếp nhăn, chông chất lại cùng một chỗ, nhìn rất hiền lành.

Hường Văn ôm lấy cổ của bà nội mình, đang đưa trái phải, nhìn mười phần là tính tình trẻ con: “Bà nội, con nhớ bà lắm, không có một mối chút nào. Nếu bà thương con thì chuyển sang sống cùng với con đi.”

“Nơi này không khí trong lành, yên tĩnh, bà là một bà lão có tuổi, không quen sống ở trong thành phố. Văn nhi, con đi làm vất vả lắm à, người cũng gầy đi. Bà đi mua thức ăn, đợi lát nữa làm đồ ăn ngon cho con.”

“Con đi cùng với bà!”

Hường Văn đỡ bà nội vào nhà dọn dẹp, vừa mới chuẩn bị đi thì điện thoại vang lên. Mới đầu cô cho là Lê Thiên Qua gọi đến để bối mớ, nhưng lại nhìn thấy một số lạ. Hường Văn hơi do dự nhưng vẫn nghe.

“Hường Văn, tôi bị lạc đường.”

“Ninh Tri Nhiên?”

“Làm gì mà mỗi lần cô nhận điện thoại của tôi thì cô đều ngạc nhiên vậy? Tôi có dọa người như vậy không?”

“Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Vấn nhi, ai gọi đến vậy? Nếu con có chuyện gì thì cứ về trước đi.”

“Không có gì đâu bà nội, là đồng nghiệp của con gọi tới thôi.”

Đồng nghiệp? Ninh Tri Nhiên nhin không được cười một tiếng, bọn họ được coi là đồng nghiệp à? Ninh Tri Nhiên hắng giọng: “Hương Văn, tôi thật sự bị lạc đường, cô có thể ra ngoài đường giúp tôi một chút hay không?”

“Trên xe của anh không có bản đồ chỉ đường hay sao? Anh đi hỏi cảnh sát đi.”

“Hương Văn, cô gạt tôi. Nơi này hẻo lánh như vậy lấy đâu ra cảnh sát chứ, cô cứ ra ngoài giúp tôi đi.”

Hương Văn cẩn thận nghe những lời nói này, gạt mình một cái: “Anh có ý tứ gì? Anh đang ở đâu?”

“Cô nhất định phải ra giúp tôi nếu không tôi sẽ hỏi hàng xóm xem nhà bà nội của cô là nhà nào.” Đây là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn.

Hương Văn gấp gáp nói: “Bây giờ anh đang ở đâu?”

“Đầu đường, có lái xe vào không?”

“Ở đó chờ tôi, tôi lập tức ra ngay.”

Bộp một tiếng gấp điện thoại lại: “Bà nội, con có một người bạn đến, bây giờ con đi xem, con sẽ trở lại ngay lập tức!”

Hết chương 22

23. Chương 23: Ruồi Bọ Không Bâu Thì Không Có Đẻ Trứng 1

Nhìn đầu ngõ trước mặt có một chiếc xe màu trắng bạc đang dừng, đầu xe đầy bụi đất, xem ra là vừa mới đi đường dài. Đứng ở bên xe, Ninh Tri Nhiên đi giày tây nhưng quần áo có chút xốc xệch, tóc ở trên trán bay bay theo gió. Vào thời điểm người đàn ông hút thuốc thì thật mê người, ngón tay hơi chếch lên một chút xíu, đang kẹp một điếu thuốc lá, hút một hơi thật sâu, dừng lại ở trong cơ thể một lát sau đó mới nhẹ nhàng thở ra giống như có sương mù bao quanh. Bọn họ đối với thuốc lá là yêu thích giống như phụ nữ đối với giày cao gót. Giày có khi không hợp với người, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân khác nhau nên người ta lại muốn mang nó. Có người mang vào hợp rồi thì giày sẽ làm đẹp cho chính người đó. Giống như giờ phút này Ninh Tri Nhiên chính là một bộ dáng đó, thuốc lá làm tôn nên vẻ đẹp của anh ta.

“Ninh Tri Nhiên.” Hương Văn kêu lên một tiếng. Ninh Tri Nhiên tắt điếu thuốc đi, xoay người cười với cô, lộ ra hàm răng trắng tinh, có một chiếc răng mèo nhìn rất đáng yêu.

“Làm sao anh ở chỗ này?” Giọng Hương Văn có chút không tốt.

“Tôi đi ngang qua.” Tính tình Ninh Tri Nhiên rất dễ chịu, nói thế nào cũng không tức giận. Hương Văn tức muốn học mẫu, những lời nói này mà anh ta cũng nói ra được: “Đi ngang qua? Sao Thủy có thể đi ngang qua mặt trời sao?”

Ninh Tri Nhiên cười nói: “Xin lỗi, nhưng tôi còn chưa đi khỏi Trái Đất. Hương Văn, tôi đói rồi, một ngày nay tôi còn chưa ăn cơm.”

Những lời này Aanh ta nói xong thì có vẻ rất mập mờ, vẻ mặt lười biếng, giống như cư xử của một người chồng đi làm việc về với vợ của mình vậy. Ở trong ngõ, người đi lại rất nhiều, đa số mọi người đều nhận ra Hương Văn. Hai người đứng ở chỗ này một lát, đã có rất nhiều người chú ý đến, Hương Văn bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là gạt đầu.

“Anh đi theo tôi, nhưng mà không được nói lung tung biết không?”

Ninh Tri Nhiên nhếch môi cười ngậy ngốc, lại làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Anh ta vốn rất mệt mỏi, nhưng khi vừa thấy cô thì tinh thần lại phấn chấn. Anh ta vừa mới xuống máy bay, đi công tác một tuần, khi trở lại thì đi tìm cô, không ngờ nghe được cô đến nhà bà nội rồi, nên vừa hỏi đường, vừa lái xe đến đây.

“Hương Văn, đưa bạn trai đến cho bà nội nhìn à.”

“Không phải đâu dì, dì hiểu lầm rồi, không phải vậy đâu.”

“Không cần phải giải thích đâu, nếu không phải là bạn trai thì nơi hẻo lánh này làm gì có ai tới chứ.”

Hương Văn càng giải thích thì người ta cười càng mập mờ, quả thực là càng tỏ càng đen. Ngược lại Ninh Tri Nhiên thì rất tốt, ở một bên cười ha ha. Hương Văn trừng mắt liếc anh ta một cái: “Anh cười cái gì? Không phải cần giải thích cho rõ ràng sao?”

Ninh Tri Nhiên thu lại nụ cười: “Tôi đi đến nhà bà của cô, có cần phải mua gì đó chứ, nếu đi tay không thì không có tốt.”

Hương Văn thuận miệng liền nói: “Nếu không anh cho tiền đi, đó mới thực tế.”

“Vậy cũng được a, là cô nói đó.”

“Nếu như tôi có thể quyết định thì anh lập tức đi đi, đừng có xuất hiện ở nơi này!”

“Này! Chuyện này sợ rất khó, tôi là đến thăm bà nội của cô, cũng không phải là tới tìm cô, nếu cô đuổi tôi đi không sợ có chuyện gì xảy ra sao?”

“Bà nội của tôi biết anh sao? Biết rõ anh là người như thế nào sao?”

“Tôi chỉ có một.”

“Đừng tìm tôi khua môi múa mép!”

“Bà nội của cô thấy tôi thì chắc chắn sẽ thích.”

Người này da mặt thật dày! Lại ỷ vào điều này nên Hương Văn vô cùng miễn cưỡng dẫn anh ta trở về. Bà nội đứng ở cửa nhìn quanh, thấy Hương Văn từ xa liền cười, nhưng khi nhìn thấy Ninh Tri Nhiên thì cười càng vui vẻ hơn.

“Bà nội khỏe, cháu tên là Ninh Tri Nhiên.” Ninh Tri Nhiên là người buôn bán đã lâu, hơn nữa lại vừa lớn lên trong một đại gia đình cho nên lời nói cực kỳ vui vẻ.

“Cháu chưa ăn cơm phải không, lại còn đi thật xa đến đây, bà nội sẽ làm nhiều đồ ăn ngon cho mấy đứa. Mấy đứa chờ ở nhà để bà đi mua thức ăn về.”

Ninh Tri Nhiên vội vàng kéo bà lão lại: “Bà nội, để cho cháu cùng Hương Văn đi đi, bà ở nhà chờ đi ạ.”

Hương Văn còn đang ngẩn người thì đã bị Ninh Tri Nhiên kéo đi nha. Một thị trấn nhỏ không có siêu thị cho nên mọi người khi đi mua thức ăn đều là đi chợ để mua thức ăn, đó là một khối đất trống ngoài trời, bày mấy gian hàng, được coi là một cái chợ. Cũng may ngày thường đều có người quét dọn nên cũng không có dơ nhiều.

“Muốn ăn cái gì?”

Hương Văn căn bản cũng không đói, vào lúc này lại nhìn thấy Ninh Tri Nhiên thì trong lòng lại càng buồn bực cực kỳ, nhìn cũng chưa nhìn anh ta một cái đã nói: “Tuỳ tiện.”

Ninh Tri Nhiên cười cười nói với người bán hàng rong: “Được rồi, ông chủ bán cho tôi hai cân tuỳ tiện.”

Hương Văn thật không ngờ tới Ninh Tri Nhiên lại nói như vậy, đấm một đấm xuống người anh ta: “Anh bị điện à, sao lại nói như vậy?!”

“Không phải cô nói muốn ăn tuỳ tiện sao, nên tôi nói với ông chủ bán cho hai cân tuỳ tiện.”

Quay sang người bán hàng rong cười xấu hổ: “Đừng giận, anh ta nói đùa đó.”

Ninh Tri Nhiên ngồi xổm người xuống, bấm vào rau cần nói: “Thật tươi a, mua một chút rau cần đi, rất tốt cho huyết áp đó.”

“Tôi muốn ăn cái này.”

Ninh Tri Nhiên nhìn theo tay của cô sau đó nói: “Cô muốn ăn cua? Vậy là canh cà chua trứng cũng không ăn được rồi.”

“Tại sao?”

“Cô thật ngốc, chuyện thông thường này cũng không biết? Cua cùng cà chua trứng ăn chung sẽ bị ngộ độc. Không biết một mình cô sống như thế nào nữa?”

Hướng Văn cúi đầu không nói một lời, Ninh Tri Nhiên cho rằng cô tức giận nên tới dụ dỗ cô: “Cái đó, là tôi thật khờ nha, cô không có ngốc chút nào a, cái này là cô muốn kiểm tra tôi có biết phối hợp thức ăn thôi, có phải không?”

“Tôi chính là rất ngốc, tôi chính là không biết gì. Ninh Tri Nhiên, anh không cần phải giả dạng như vậy.”

“Nói cô ngốc thì cô thật là ngốc, có người nào tự thừa nhận là mình ngốc đâu, cho dù cô có ngốc thì cũng phải nói mình thông minh.”

“Nhưng tôi chính là người ngốc, tôi cái gì cũng không biết, Ninh Tri Nhiên, đây là lần đầu tiên tôi đi chợ mua thức ăn, từ trước tới nay tôi chưa từng mua một túi đồ ăn nào.”

“Này! Vậy cái lần đầu tiên này đã cho tôi? Vậy thì tôi cần phải biết quý trọng rồi, đi theo tôi!” Ninh Tri Nhiên nói xong thì đặt hai túi đồ ăn vào tay của Hướng Văn rồi tự mình đi chọn cua.

Hướng Văn vốn còn có chút xấu hổ nhưng vào lúc này thì tất cả đều là tức giận, anh ta thật có thể làm cho người khác tức chết mà!

Hai người đi mua thức ăn về thì thấy bà nội đang cười cười.

Hết chương 23

24. Chương 24: Ruồi Bọ Không Bâu Không Có Để Trứng 2

“Thế nào bà nội? Không có tươi sao?” Hướng Văn nghi ngờ hỏi.

Cũng không phải là không tươi, hai đứa các cháu khẳng định bình thường không có đi mua thức ăn, sao lại mua rau cần có nhiều lá như thế này, như vậy ăn không có ngon.”

Hướng Văn nghiêng đầu nhìn Ninh Tri Nhiên chê cười: “Còn tưởng rằng anh biết rất rõ nhưng ngờ đâu anh cũng là gà mờ.” Thật ra thì Hướng Văn cũng hiểu, Ninh Tri Nhiên là một thiếu gia có thể biết nhiều loại rau cỏ như vậy đã là không tệ rồi, tối thiểu so với mình thì giỏi hơn, chỉ là mỗi lần Hướng Văn nhìn thấy anh ta thì nhìn không được muốn đấu võ mồm cùng với anh ta một chút mà thôi. Bà nội vừa nhìn thấy hai người như vậy thì mặt mày lập tức hớn hở, đẩy thẳng bọn họ vào nhà: “Các cháu đi nói chuyện đi, để bà đi nấu cơm.”

“Bà nội, cháu đến đây, cháu giúp bà nấu ăn.”

“Cháu là khách, ném thử một chút tay nghề của bà đi, Hướng Văn, cháu đi tiếp tiểu Ninh đi.”

Bà nội xoay người đi vào bếp, Hướng Văn liền dẫn Ninh Tri Nhiên đi vào nhà. Căn phòng rất sạch sẽ, đồ dùng trong nhà đơn giản, có thể nhìn thấy phòng bếp. Mặc dù là mùa hè nhưng do nấu cơm lên giường sưởi cũng nóng. Ninh Tri Nhiên vừa nhìn thấy giường sưởi thì ngay lập tức cởi áo khoác rồi nằm ngay trên đó, nhà của ông nội cô sử dụng chính là giường sưởi. Trong trí nhớ của cô, cái này chính là giường sưởi, phía trên phủ một lớp da thuộc màu sắc rực rỡ, thô ráp, đầu giường sưởi là nơi có thể làm cho người ta bị phỏng. Cụ và ông nội của Ninh Tri Nhiên đều là quân nhân, đến đời của cha anh ta thì chuyển sang nghề buôn

bán, còn đến đời của Ninh Tri Nhiên thì hoàn toàn là chuyển sang buôn bán rồi. Cũng đã từng mặc quân trang, khi còn bé đến chỗ của ông nội, ông nội anh ta đóng quân ở phương bắc, trời đông giá rét, Ninh Tri Nhiên mỗi lần đi lên vùng núi thì đều vui mình trên giường gạch, ở bên ngoài thì mặc quân phục nhưng vẫn có bộ dáng sắp chết rét rồi. Cho nên khi đó mọi người ở bên trong trụ sở quân đội đều biết, vị tiểu thiếu gia nhà họ Ninh này rất sợ lạnh. Về sau Ninh Tri Nhiên cũng không dám đi nữa vì rất sợ lạnh. Về sau ông nội của anh ta biết được thì rất tức giận, có một ít khó khăn như vậy mà cũng sợ thì đó là hèn nhát, không phải là cháu trai của ông! Sau đó bắt con trai đưa cháu đến, cưỡng ép bắt anh ta ở lại ba tháng, phải đến mùa hè mới được trở về. Ngày đó, mỗi lần Ninh Tri Nhiên hồi tưởng lại thì đều cảm thấy khổ không thể tả. Ông cụ hành quân đánh giặc nhiều năm tất nhiên là rất mạnh mẽ vang dội, đã từng một lần muốn đưa dòng tộc đình nhà mình lên tiền tuyến người nào khuyên cũng đều vô dụng, vẫn quyết tâm. Sau đó bà nội của Ninh Tri Nhiên đành phải nhờ một chiến hữu của ông cụ là Lục Tham mưu trưởng đi thuyết phục. Lão thủ trưởng, đứa bé Tri Nhiên này thân thể không được tốt, cuộc sống quân lữ rất khổ, ông thật sự không tiếc? Hơn nữa bây giờ cũng không có đánh giặc. Ông cụ vẫn quyết tâm, chỉ nói, không đánh trận thì diễn tập quân sự, năm đó cha của nó tôi không để ý, hiện tại đứa nhỏ này tôi không thể để cho nó làm đường lỡ bước được! Đứa bé này bây giờ yếu ớt như vậy, nếu không huấn luyện nó thì không biết tương lai sẽ có hình dáng như thế nào! Nhưng đứa bé Tri Nhiên này từ nhỏ đã nhiều bệnh, nếu như đi bộ đội không phải sẽ cản trở cho tổ chức à? Lão thủ trưởng, ông cũng biết rõ ràng! Ông cụ nghĩ lại thì thấy lời này cũng hợp lý. Tham mưu trưởng vừa thấy ông cụ động lòng thì vội vàng nói, rèn luyện thì ở chỗ nào cũng đều được cả, tôi thấy đứa bé Tri Nhiên này thật đúng là có khiếu buôn bán, không bằng để cho nó đi theo cha nó đi, hai anh em chúng ta cùng đi uống hai chén đi. Chuyện đầu quân cứ như vậy mà Ninh Tri Nhiên tránh khỏi, nhưng nếu như anh ta biết là ông nội là sợ cản trở anh ta, làm cho anh ta mất mặt, đoán chừng với tính cách này của Ninh Tri Nhiên thì nhất định sẽ đi đầu quân, không tranh giành khẩu khí là bán bao, nói đúng ra thì Ninh Tri Nhiên là người như vậy. Ninh Tri Nhiên rất mệt mỏi, đại khái là đã hai ngày không ngủ, bàn xong chuyện làm ăn thì phải tham dự lễ chúc mừng, sau đó thì lên máy bay, anh ta lại không thể ngủ được trên máy bay, găng gượng nằm đó cho đến lúc xuống máy bay. Cho nên vào lúc này, khi đầu vừa chạm vào cái gối thì ngay lập tức ngủ thiếp đi. Hướng Văn một mình ngồi trên ghế sofa xem TV, cầm điều khiển TV bấm một vòng lại một vòng, cô liền nhìn chằm chằm TV mà ngẩn người. Thật ra thì cô cũng không biết trên TV đang diễn những cái gì, chính là ngẩn người, cô giống như là rất ưa thích ngẩn người. Qua một hồi lâu, Hướng Văn bị một hồi chuông điện thoại đánh thức, sau khi hồi hồn thì lập tức sờ điện thoại của mình, sau khi cầm lên thì mới biết được là không phải điện thoại của mình kêu. Cô nhìn một vòng thì nghe thấy âm thanh truyền từ trong túi của Ninh Tri Nhiên.

“Này! Ninh Tri Nhiên, điện thoại của anh kêu kìa.” Hướng Văn gọi vài tiếng nhưng cũng không thấy Ninh Tri Nhiên phản ứng gì. Lúc cô cầm điện thoại của anh ta thì mới biết anh ta ngủ say như chết rồi. Đấy mấy cái cũng không tỉnh dậy, Hướng Văn tức giận đứng ở bên cạnh bóp lỗ mũi của anh ta. Hướng Văn đương nhiên không biết, Ninh Tri Nhiên am hiểu nhất chính là nín thở lặn xuống nước, cho nên bóp mũi anh ta vào lúc này cũng sẽ không hiệu quả, anh ta vẫn còn đang ngủ đấy.

“Ninh Tri Nhiên! Anh đứng lên cho tôi! Anh chạy đến đây là để ngủ hả?!” Hướng Văn hét lớn một tiếng, Ninh Tri Nhiên cũng không có phản ứng một chút nào, Hướng Văn nóng nảy, đẩy anh ta mấy cái: “Anh làm sao vậy? Khó chịu ở chỗ nào sao? Ninh Tri Nhiên?”

Ai ngờ Ninh Tri Nhiên đột nhiên lật người kéo cô lại, đè cô ở dưới người của anh ta. Hướng Văn bởi vì kinh sợ nên lồng ngực phập phồng kịch liệt, hai tay chống đỡ ở trước ngực.

“Có phải cô sợ tôi chết hay không?” Anh ta nâng khoe môi lên, nụ cười thật ảm áp có thể hoà tan người khác. Bốn mắt nhìn nhau, có lẽ trong phòng quá nóng nên đốt lên cảm xúc mạnh mẽ, hoặc có lẽ vốn dĩ bọn họ có tình cảm với nhau. Tóm lại là cơ duyên xảo hợp, đôi môi ướt át kia biến thành một ma chú, khiến Ninh Tri Nhiên không cầm lòng được hôn lên. Đàn ông hôn có rất nhiều loại, thô bạo, ** đấy, nhưng nụ hôn này của Ninh Tri Nhiên rất ôn nhu, đối với hai người họ mà nói thì đây là một kiếp số. Trong nháy mắt đầu óc của hai người rất ngổn ngang, hai người ôm ấp đầy mãnh liệt. Đầu lưỡi va chạm, mang theo từng đợt từng đợt kích thích, dây dưa vào nhau. Giống như được bao trùm, Hướng Văn cảm thấy môi của anh ta thật ảm áp không gì sánh kịp, ôn nhu như vậy làm cho cô chìm đắm vào. Cô dụi dụi mắt làm cho anh ta muốn ngừng mà không được.

“Hướng Văn, tôi rất nhớ cô. Nếu như nhất thời không thấy cô thì tôi sẽ rất nhớ cô.” Anh ta dừng ở bờ môi

của cô mà nỉ non, lặp đi lặp lại liếm đôi môi của cô.

“Ninh Tri Nhiên! Hường Văn là ai?” Đột nhiên có một tiếng thét làm phá vỡ tất cả ngọt ngào. Ninh Tri Nhiên cùng Hường Văn đồng thời nhìn về phía chiếc điện thoại di động, không biết ai không cẩn thận chạm vào nút trả lời. Ninh Tri Nhiên vừa nhìn thấy người gọi tới thì thiếu chút nữa ngất đi, hôm nay thật đủ chuyện ly kỳ! Hường Văn nhìn thấy vẻ mặt của Ninh Tri Nhiên thì biết chuyện này rất nghiêm trọng, đẩy anh ta một cái: “Nghe điện thoại đi a!”

“Mẹ, mẹ tìm con?”

Ninh phu nhân lúc này mới yên tâm, thấy con trai không có chết, tốt lắm, nhưng khi nghe thấy tiếng thở thì biết mình gọi tới không đúng lúc, thế nhưng Hường Văn là ai? Con trai lớn như vậy, còn chưa chính thức đưa bạn gái về nhà đây. Vì vậy, xuất phát từ một người mẹ thương con nên đã ép Ninh Tri Nhiên đang sống sờ sờ thành điên rồi.

“Con trai, Hường Văn là bạn gái của con? Bao nhiêu tuổi rồi, người trong nhà làm cái gì, dáng dấp như thế nào? Ngày sinh tháng đẻ có hợp với con không? Có muốn tìm một người tính toán không? Lúc nào thì đưa người về cho mẹ cùng cha của con nhìn một chút? Đưa điện thoại cho con bé để mẹ nói chuyện cùng nó một chút. Nếu thích hợp thì liền kết hôn, con cũng không còn nhỏ nữa. Gia tộc kết thân, chuyện này mẹ cũng không đồng ý, nếu cô bé này được thì mẹ liền định ngày, trở về thì cùng mẹ đi đến nhà con bé nhìn xem. Nếu không hai đứa liền tiền chăm hậu tấu? Trước tiên sinh đứa bé ra đã thì cha con nhất định sẽ không phản đối.”

Ninh Tri Nhiên đau đầu nhức óc, khổ não nhìn về phía Hường Văn. Hường Văn cũng đã mơ hồ nghe thấy một chút nhưng chỉ cảm thấy buồn cười.

“Mẹ, hiện tại con có chuyện, chờ con về nhà thì cùng mẹ nói chuyện.”

“Ồ! Mẹ gọi cú điện thoại này đến không đúng lúc phải không, đang tạo người hả? Con trai cố gắng lên, trở về mẹ nấu nước đường đổ cho con uống.”

Không đề cập đến nước đường đổ thì thôi, vừa nhắc đến thì Ninh Tri Nhiên lập tức cúp điện thoại.

Bà nội vừa vặn đi vào gọi hai người đi ra ăn cơm, ai ngờ hai người còn duy trì tư thế vừa rồi, Ninh Tri Nhiên vẫn còn đề lên người Hường Văn đấy. Lúc này thì tốt lắm, toàn bộ đã bị hiểu lầm rồi.

Lúc ăn cơm, bà nội vẫn nhìn chăm chăm Ninh Tri Nhiên, Hường Văn liền cúi đầu vùi vào ăn cơm ai cũng không để ý, bữa cơm này thật đủ lúng túng.

Trước khi đi, Hường Văn lén đưa tiền cho bà nội, đặt ở trong phòng của bà, bà nội không có biết, nếu như biết thì bà nhất định sẽ không nhận. Bà đau lòng Hường Văn, mặc dù không có máu mủ tình thân gì, nhưng cô là một tay bà nuôi nấng nên tình cảm rất sâu.

Thật may mà Ninh Tri Nhiên đến đây, nếu không khuya như thế này thì thật không biết Hường Văn sẽ trở về như thế nào.

Xe một đường lắc lư, thật vất vả mới lên được đường cao tốc. Hơn hai giờ đi đường, hai người vẫn một mực im lặng nên không khí có chút lúng túng.

Thật ra thì Ninh Tri Nhiên vẫn muốn mở miệng, nhưng hít sâu mấy lần nhưng thấy Hường Văn là người lúc này không có chuyện gì làm thì liền ngẩn người, nhìn ra ngoài phía cửa xe, cũng không biết là cô đang nhìn cái gì, dù sao thì tâm tư cũng không để trên người của anh ta.

“Tôi đến rồi, cảm ơn.” Thời điểm Hường Văn xuống xe, Ninh Tri Nhiên liền kéo tay cô lại: “Tôi mời cô ăn cơm.”

“Tôi không đói bụng, nhìn bộ dáng của anh rất mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi.”

“Vậy mấy ngày nữa tôi mời cô ăn cơm.”

“Mấy ngày nữa rồi hãy nói.”

“Hường Văn, thật ra thì tôi rất thích rất muốn gặp cô cho nên cô đồng ý với tôi đi.”

“Thật không may, tôi chính là không muốn gặp anh. Ngủ ngon.”

Hết chương 24

25. Chương 25: Ruồi Bọ Không Bâu Không Có Để Trứng 3

Bộp một tiếng, ngọn lửa cháy lên, lại bộp một tiếng, đóng nắp bật lửa lại. Hút thuốc cho đến khi đến trên lầu sáng lên, Ninh Tri Nhiên mới lái xe rời đi. Về nhà? Mẹ của anh ta sẽ bỏ qua cho anh ta sao? Còn không ép hối tất cả mười tám đời tổ tông của Hường Văn ra, vậy nên trong thời gian ngắn không thể trở về rồi. Đi khu nhà ở của mình? Mẹ của anh ta là nhân vật nào, rảnh rỗi ở nhà không có chuyện gì làm, thích dò hỏi khắp nơi, đoán chừng đã sớm biết khu nhà ở của Ninh Tri Nhiên rồi, chỉ là lão phu nhân mắt nhắm mắt mở đến khi chưa phát hiện ra chuyện gì thôi, vào lúc này xảy ra chuyện này thì cũng coi là chuyện lớn, về khu nhà ở cũng không thấy an toàn. Ninh Tri Nhiên lái xe một vòng rồi lại quay về chỗ cũ. Đứng ở trước cửa nhà của Hường Văn gọi điện thoại, nhưng phải nói cái gì đây? Nói anh ta không có nhà để về, muốn cô chứa chấp anh ta? Nếu không nói thì thâm một chút? Nói mình bị bệnh, không có ai chăm sóc? Hường Văn có thể tin sao? Thôi quên đi, Ninh Tri Nhiên cúp điện thoại. Vậy thì đi đâu đây? Cũng đã đứng ở cửa rồi chẳng lẽ cứ như vậy mà đi? Nghĩ đến đây, Ninh Tri Nhiên lại bấm điện thoại của Hường Văn. Nhưng nói thế nào? Một mình anh ta đứng ở cửa không được tự nhiên, một lúc lâu, điện thoại kêu một hồi. Hường Văn đang chuẩn bị đi tắm thì điện thoại vang lên vài tiếng, vừa định đi đến nghe thì đối phương lại tắt đi, cứ như thế lặp lại nhiều lần. Rốt cuộc Hường Văn cũng bực phát, ở trong phòng khách tức giận mắng to một tiếng: “Ninh Tri Nhiên cái người bị thần kinh này! Đi tìm chết đi!”

Ninh Tri Nhiên ở ngoài cửa nghe thấy lời này thì sững sốt một chút, anh ta không ngờ Hường Văn gầy tong teo như vậy lại có thể mắng người đến kích thích như vậy, quả thật tiếng giống như tiếng chuông lớn nha! Ninh Tri Nhiên cũng không do dự nữa, gọi một cú điện thoại đến: “Hường Văn, cô phải có trách nhiệm đối với tôi!”

“Cái gì?” Hường Văn sững sốt một chút, giống như một tia sét đánh xuống: “Anh đừng nói với tôi đây là nộ hôn đầu của anh nha!”

Ninh Tri Nhiên cười không ra tiếng: “Cô nghĩ đi đâu vậy, tối hôm nay tôi vì cô mà không có nhà để về nên cô phải chứa chấp tôi!”

Hường Văn có chút xấu hổ, thì ra chính mình đã hiểu sai rồi, nhưng lời nói kia không phải có ý nghĩa khác sao?

“Tại sao tôi phải chứa chấp anh?”

“Bởi vì đó là nộ hôn đầu của tôi.”

Hường Văn thiếu chút nữa thì ngất đi, người đàn ông này thật không giải thích được, đánh chết cô cũng không tin, kỹ thuật hôn của Ninh Tri Nhiên cao siêu như vậy mà hôm nay lại là nộ hôn đầu. Ninh Tri Nhiên còn cười nói: “Tôi mà về nhà thì mẹ tôi nhất định sẽ hỏi đến chuyện của cô, tôi thì không có sao cả, tôi không ngại để cho mẹ tôi biết về cô. Dù sao thì tôi cũng đã gặp bà nội của cô rồi, nếu không thì tôi định ngày ra luôn nha?”

“Vậy cũng không được, từ nhỏ tôi đã muốn làm tiểu tam, anh nên tìm người khác mà cưới đi! Sau đó tôi lại ra tay.”

“Đến Lâm muội muội cũng không có tìm thấy, nếu không tôi liền xem cô trở thành Tiết Bảo Thoa mà chấp nhận thôi, tôi chịu uất ức một chút vậy.”

“Ninh Tri Nhiên, anh có nhàm chán không?”

“Có chút, vậy cô chứa chấp tôi sao?”

“Một mình anh đi tìm khách sạn đi!”

“Cô nghĩ tôi không muốn hả, mẹ tôi là một trinh thám đó, nhất định sẽ tìm ra tôi. Cô nhất định phải mở cửa cho tôi, nếu không tôi sẽ không đi, tôi sẽ đứng ở cửa nhà cô một buổi tối.”

Hướng Văn đột nhiên muốn phát điên, Ninh Tri Nhiên là một người mũ áo chỉnh tề mà lại muốn ỷ vào mình. Đợi chút, anh ta vừa mới nói cái gì? Cửa? Hướng Văn xông ra mở cửa thì quả nhiên nhìn thấy Ninh Tri Nhiên mặt cười đứng ở cửa, đang tắt điện thoại ở trong tay.

“Anh đùa bọn tôi à? Đứng ngay cửa mà lại gọi điện thoại, anh nhiều tiền không biết tiêu như thế nào phải không?”

Ninh Tri Nhiên đứng ở cửa đổi giày: “Tôi không muốn đứng nói ở trước mặt cô, tôi xấu hổ đó.”

“U! Ngài đây cũng sẽ xấu hổ á? Tôi còn tưởng da mặt của ngài được làm bằng kim cương cơ đấy.”

Ninh Tri Nhiên đổi giày xong, khẽ đóng cửa lại, quay lại cười: “Khuôn mặt của tôi còn chưa cứng rắn được như thế kia, nếu không tin cô sờ một cái thử xem?”

Anh ta đưa mặt lại gần, dáng vẻ cười hì hì, Hướng Văn liền không tức giận được nữa rồi.

Cởi tây trang treo ở cửa, Ninh Tri Nhiên là một người sống có quy luật, làm việc thích cẩn thận tỉ mỉ, anh ta đã mặc quần áo này hai ngày rồi, rất là không thoải mái.

“Hướng Văn, cô có thể tìm cho tôi một bộ quần áo không, cả người tôi đều rất nóng.”

Hướng Văn liếc anh ta một cái, xoay người vào nhà tìm quần áo, chỉ chốc lát thì ra ngoài, ném cho Ninh Tri Nhiên một bộ quần áo màu trắng.

Ninh Tri Nhiên vừa mở quần áo ra nhìn thì thiếu chút nữa thì tức giận muốn chết: “Hướng Văn, cô đưa váy cho tôi làm gì?”

Hướng Văn nhíu mày, vóc dáng của anh ta rất cao, cho nên lúc Hướng Văn đang đứng ở gần anh ta thì phải ngẩng đầu lên: “Không phải anh muốn tôi tìm quần áo cho anh sao? Đây chính là nó!”

Sợi tơ tằm tổng hợp, mềm mại thoải mái, quần ngủ màu trắng rộng rãi, bộ đồ được thiết kế ở bên trong là một chiếc váy dây ngực thấp, bên ngoài là một cái áo choàng rất dài.

Ninh Tri Nhiên nhìn quanh, bất đắc dĩ nói: “Cô để tôi mặc cái này sao? Tôi là đàn ông, cái váy này làm sao tôi mặc được?”

Hướng Văn cắn cắn môi: “Vậy tôi tìm cho anh một bộ áo lót để thay nha? Tôi còn một bộ mới mua, màu đen Lace (viền tơ), anh có muốn không?”

Sắc mặt Ninh Tri Nhiên hết xanh thì lại trắng, sau đó liền cầm quần áo lên chạy về phía phòng tắm.

Cho đến khi cửa phòng tắm đóng lại, Hướng Văn mới nhớ ra, mình còn chưa có tắm đâu, sao lại cho anh ta vào trước? Hướng Văn tức giận đi qua đập cửa.

Đập cửa không lâu thì cửa liền mở, trọng tâm Hướng Văn không vững lên cả người liền nghiêng về phía trước, Ninh Tri Nhiên vội vàng ôm lấy cô, cười giống như không cười nói: “Đây là muốn cùng tắm uyên ương với tôi hay sao?”

Hết chương 25

26. Chương 26: Ruồi Bọ Không Bâu Không Có Để Trúng 4

Nửa trên không có mặc áo, phía dưới mặc một chiếc quần tây đứng đắn, eo thon vai rộng. Lê Thiên Qua là một người đàn ông thuộc loại có nhiều cơ bắp, còn Ninh Tri Nhiên lại ở giữa loại công tử bột cùng với người có cơ bắp, cơ bắp có hơi ít một chút nhưng cũng không làm cho người khác giật mình, nhìn thấy thì

là một người đàn ông rất thoải mái. Hướng Văn thanh thanh cổ họng, từ trong ngực anh ta tránh ra: “Tôi tắm trước, anh đi ra ngoài.”

Ninh Tri Nhiên nghiêng người sang, dùng tay làm dấu mời: “Cô vào trước đi, tôi đi ra ngoài. Tắm rửa thì không cần quần áo sao? Không thì một lát nữa để tôi lấy cho cô.”

Anh ta đã nói đến điểm quan trọng rồi, Hướng Văn quả thật tắm rửa thì không có cần quần áo vào. Bình thường cô ở một mình, tắm xong thì đều trực tiếp đi vào phòng không có mặc quần áo, vào lúc này dĩ nhiên không có cần quần áo vào rồi, vì vậy liền đi ra ngoài. Chân cô vừa bước ra thì Ninh Tri Nhiên liền đóng cửa lại, nghe thấy tiếng nước chảy vọng ra ngoài. Lúc này Hướng Văn mới phát hiện ra là mình bị lừa, tức giận giậm chân, thật là không gian thì không phải thương nhân. Tắm xong thì Ninh Tri Nhiên liền buồn rầu, nghĩ xem nên mặc hay không mặc đây? Mặc thì làm sao mà mặc? Anh ta là một đấng mày râu, để cho anh ta mặc váy sao? Tuy nói khi còn bé anh ta cũng mặc váy, nhưng năm đó còn nhỏ nên rất ngốc, bị người mẹ vĩ đại của anh nuôi thành một bé gái cùng với hiện tại thì không giống nhau, vấn đề giới tính này anh ta đã phân rõ ràng rồi. Thế nhưng không mặc thì anh ta làm sao đi ra ngoài được? Ai... vẫn nên mặc thôi. Chỉ là cái váy thì anh ta kiên quyết không mặc, chỉ còn lại cái áo khoác, khi buộc vạt áo lại do người anh ta cao nên vạt áo chỉ đến bắp đùi. Vào lúc Hướng Văn nhìn thấy Ninh Tri Nhiên ăn mặc như thế này vốn đang tức giận thì lập tức bật cười. Nằm trên ghế sofa lăn qua lăn lại.

“Cô còn cười được sao, đây không phải do chính cô ban tặng sao.”

Hướng Văn cười một lúc lâu mới đứng lên, chọc chọc cằm khiêu khích Ninh Tri Nhiên, cười nói: “Đây là cô dâu mới nhà ai nha, thật là một tiểu mỹ nhân.”

Ninh Tri Nhiên tránh tay của cô: “Đi đi, chớ nói nhiều. Chung quanh đây có tiệm giặt đồ nào không? Cô mang đồ của tôi đi giặt một chút đi.”

Hướng Văn nhàn nhã ngồi trên ghế sofa: “Bên ngoài tiểu khu hình như có một nhà, anh mang đi thôi.”

Ninh Tri Nhiên rất là tức giận nói: “Dáng vẻ của tôi như thế này, cô nói tôi có thể đi ra ngoài được hay sao?”

Hướng Văn nhú nhú mày nhìn anh ta: “Vậy thì anh nói tôi đi hay sao? Cái người này, thói quen đại thiếu gia hay sao, đến ở nhà tôi lại bắt tôi đi phục dịch cho anh hay sao, cái này còn có công lý hay không? Còn có vương pháp hay không?”

Ninh Tri Nhiên cười lấy lòng: “Tốt tốt tốt, cô chính là công lý, cô chính là vương pháp, có được hay không, mang đi nhanh một chút mau lên.”

“Không đi! Người nào thích đi thì đi đi!” Hướng Văn quay người đi vào phòng tắm. Phụ nữ quả nhiên là hay thay đổi. Ninh Tri Nhiên hết cách rồi, đành phải gọi số điện thoại của người chuyện gì cũng biết, lúc này mới tìm được một hiệu giặt phục vụ tới tận cửa. Hướng Văn tắm luôn luôn rất chậm, đi vào nửa giờ rồi mà cũng không thấy có giầy hiệu đi ra ngoài. Ninh Tri Nhiên nóng nảy, một lúc nữa người hiệu giặt tới lấy đồ thì anh ta phải mở cửa như thế nào a?

“Hướng Văn, cô ngủ thiếp đi ở trong đây à.”

Ngủ nơi nào? Phòng tắm nhà Hướng Văn không có bồn, cô phải ngủ ở đâu nha?

“Hướng Văn, cô ra đây đi, giúp tôi một chút, một lát nữa hiệu giặt đến lấy quần áo, cô đưa cho người ta giúp tôi.”

Hướng Văn chỉ có nghe nhưng không có lên tiếng.

“Cô không ra ngoài cũng được, tôi sẽ mở cửa chờ người ta, để hàng xóm chung quanh nhìn thấy, tôi cũng không có sao cả, tôi sẽ nói là bạn trai của cô.”

Ninh Tri Nhiên ở ngoài cửa cười trộm, Hướng Văn ở bên trong cắn răng. Đây là cô còn thiếu anh ta cái gì sao? Hướng Văn ở nơi này cũng không có biết nhiều người nhưng Hướng Văn cũng quen được một số người, bình thường cũng hay lui tới, cũng coi như có chút hoà thuận, cô cũng không muốn thanh danh của mình

bị Ninh Tri Nhiên phá hư. Tắm qua loa xong rồi mặc quần áo ngủ đi ra ngoài. Cô vừa mới ra ngoài có một lát thì chuông cửa liền vang lên.

“Làm ơn a.” Ninh Tri Nhiên bỏ lại câu này thì liền trốn vào trong nhà tắm. Hơi nước còn chưa có tan đi, lượn lơ ở trên cao, trong không khí trộn lẫn nhiều mùi hương thơm nhàn nhạt, không có giống như mùi nước hoa nồng đậm, đây là mùi hương của sữa tắm.

Sau khi bên ngoài yên tĩnh thì Ninh Tri Nhiên mới đi ra ngoài.

“Tôi ngủ ở đâu?”

“Phòng khách.” Hường Văn bỏ lại một câu này thì đi vào phòng ngủ, đóng cửa bốp một tiếng.

Ninh Tri Nhiên cười khổ, đối xử với mình như vậy thì xem ra thật không được tốt lắm.

Không lâu sau, Hường Văn lại ra ngoài, ném cho Ninh Tri Nhiên một bộ chăn gối.

“Ghế sofa quá ngắn, anh ngủ dưới đất đi, bên dưới có thảm nên cũng sẽ không lạnh.” Tóc Hường Văn vẫn còn có hơi nước, gương mặt trắng nõn có chút đỏ ửng, vì nguyên nhân vừa mới tắm xong nên trên người có một mùi hương nhàn nhạt.

Cổ họng Ninh Tri Nhiên đột nhiên bị xiết thật chặt, quay đầu đi không nhìn cô nữa, không nói tiếng nào trải chăn nệm xuống đất, lúc xong liền chui vào chăn.

Hường Văn đương nhiên không biết tại sao anh ta như vậy, cho rằng anh ta không biết cảm kích liền đứng ở chỗ gần với đầu của anh ta cúi xuống: “Này, Ninh Tri Nhiên tại sao anh lại ngủ thiếp đi? Như thế nào một tiếng cảm ơn cũng không nói.”

Hường Văn mặc một chiếc áo T-shirt cỡ lớn. Vì đang là lúc khom lưng nên cái gì cũng lộ ra bên ngoài, nhưng chính cô lại hồn nhiên không có biết là cảnh xuân của mình lộ ra ngoài rồi. Nhưng Ninh Tri Nhiên lại bất đồng, khi vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy hai hòn châu ngọc lộ ra, nửa che nửa đầy làm cho khí huyết của anh ta cương lên, làm sao mà có thể chịu được. Liền quay đầu đi chỗ khác, run rẩy nói một câu: “Cô nhanh đi ngủ đi.”

Hường Văn bĩu môi, thật là hẹp hòi.

Thật ra thì người ta không phải là hẹp hòi mà sống là để phản ứng thôi.

Hiển nhiên là Ninh Tri Nhiên có một phen mệt mỏi nên một phản ứng cũng không có liền ngủ thiếp đi.

Thế nhưng Hường Văn không ngủ được, không bởi vì cái khác mà là cô đói, buổi chiều ở nhà bà nội cô ăn không có bao nhiêu, vào lúc này thì ngực dán vào lưng rồi. Trái nhịn phải nhịn, cuối cùng cũng không có nhịn được rồi, nhưng cũng không dám mở đèn, mò tới phòng khách, mở tủ lạnh ra thì thấy không còn có gì. Tâm nguội lạnh một nửa. Cô uống hết mấy ngụm nước nhưng lại càng đói hơn.

Cô nhớ đến hình như trên khay trà còn một quả táo, lục lọi một lúc, đột nhiên thấy dưới chân mềm nhũn, giống như đạp lên một cái gì đó. Ai u một tiếng thì liền ngã xuống.

“A u!” Ninh Tri Nhiên vốn đang ngủ ngon thì đột nhiên bị đánh thức.

Hường Văn có chút xấu hổ, giùng giàng đứng dậy, ai biết được là cô tùy tiện nhấn một cái thì lại mà tới một dị vật, mới đầu không biết là cái gì, còn dùng tay nắm hai cái, sau đó vật kia lại cứng rắn hơn, hơn nữa còn có khuynh hướng phát triển, lúc này cô mới hết hoảng, biết được rốt cuộc mình đã sờ vào cái gì.

Hết chương 26.

27. Chương 27: Ruồi Bọ Không Bầu Không Có Đẻ Trứng 5

Mặt của Hường Văn nhất thời nóng có thể chín được trứng gà sống, muốn từ trên người anh ta xuống, cũng không biết tại sao lại đè vào quần áo, không đợi đứng được lên thì đã ngã lên trên người Ninh Tri Nhiên. Hai luồng mềm mại ma sát ở trước ngực anh ta, cho dù Ninh Tri Nhiên có là chính nhân quân tử thì vào lúc này cũng không chịu nổi.

“Cái đó, tôi hơi đói, muốn đi tìm cái gì để ăn. Tôi không biết có thể dẫm lên anh, tôi không có cố ý. Tôi không biết là nằm ở chỗ này nếu không thì tôi cũng đạp vào anh.” Hường Văn lấp bắp giải thích. Ninh Tri Nhiên cười nhỏ một tiếng, nắm lấy cánh tay của cô, rỉ tai nói: “Hường Văn, tôi cũng đói bụng, làm thế nào bây giờ?”

A? Hường Văn hơi sững sốt một chút, còn chưa hiểu anh ta có ý gì thì liền bị anh ta lật người đè xuống phía dưới, một đôi môi mềm mại ấn xuống. Môi của anh ta rất mềm, đầy tình tể, cũng không buông tha bất kỳ một chỗ nào trên môi của cô, nhẹ nhàng hôn lên môi của cô, đầu lưỡi từ từ đưa vào trong miệng của cô. Anh ta từ từ hôn sâu hơn, bắt đầu cuồng nhiệt, dùng sức hôn môi của cô, trần trọc, thè đầu lưỡi tình tể ra liếm.

“Do cô làm cho tôi tỉnh thì sẽ phải cho tôi ăn no.” Âm thanh của anh ta khàn khàn, anh ta báo cho cô biết lý trí của anh ta bây giờ đã biến mất. Đầu óc của Hường Văn ông một tiếng, đã từng có một người nói những lời như vậy nói với cô, anh ta nói từng câu từng chữ, sau khi bọn họ đã tách ra thì những hình ảnh trong đầu của cô đều hiện lên, thậm chí cô còn nhớ cảm giác khi bọn họ hôn môi. Ngọt ngào, giống như là đang đứng trên một đám mây, tựa như trong mộng. Hường Văn cũng không biết mình như thế nào lại ôm người đàn ông đang hôn cô và đáp lại nụ hôn của anh ta. Trên chiếc giường rộng lớn, hai người ôm nhau thật chặt, như là muốn tìm kiếm ấm áp từ phía đối phương. Anh ta hôn cô, hai bàn tay to lớn chui vào trong áo T-shirt, vuốt ve cơ thể sáng bóng của cô, đẩy lên phía trên, cởi chiếc áo của cô ra, vóc dáng mềm mại của Hường Văn hiện ra trước mặt của anh ta. Áo lót màu đen Lace (viền tơ) hấp dẫn mà xinh đẹp, bầu ngực trắng như tuyết chỉ được che kín một nửa, nửa che nửa đẩy như vậy thì không thể nghi ngờ đây là một loại đầy mê hoặc. Hô hấp của anh ta ngày càng dồn dập, ở trên cổ của cô lưu lại từng vết hôn, cắn xé bả vai cô. Sau đó từ từ chuyển môi qua ngực của cô, hôn lên bầu ngực đầy đặn của cô. Anh ta cởi bỏ nội y của cô trong khi hai người ôm nhau, anh ta liền nhẹ nhàng cắn xé nụ hoa của cô, ngay khi tất cả mọi việc xảy ra thì Hường Văn rên rỉ một tiếng đầy quyến rũ, loại âm thanh kêu gọi này không thể nghi ngờ đối với anh ta là một loại kích lệ. Hạ thể va chạm, cọ sát có phải hay không đốt lên tia lửa của sự ham muốn? Hạ thân hôm nay của Hường Văn rất nhỏ, anh ta chỉ vào được một nửa thì không thể không ngừng lại, anh ta ảo não còn cô thì cười duyên. Anh ta dùng lực đâm mạnh một cái vào, sau đó nhanh chóng bắt đầu dùng sức ra vào, mang chuyện làm tình của hai người nhanh chóng đẩy lên thật cao. Nhiệt độ bắt đầu tăng vọt, toàn thân có cảm giác nóng gian, như muốn nhiều hơn thế, muốn đối phương nhanh hơn. Anh ta đang ở trong cỡ thể cô chạy nước rút, cô từ từ thích ứng được số đo của anh ta, mở rộng mình ra với anh ta, cho anh ta ra vào càng thông suốt hơn, đó là một khoái cảm khó có thể diễn tả thành lời, để cho bọn họ càng thêm quý trọng giây phút vui vẻ này. Anh gầm lên một tiếng, phóng ra trong cơ thể của cô. Hai người ôm lấy nhau thở hổn hển. Nụ hôn của anh ta rơi vào bụng cô, hông của cô, nhẹ nhàng liếm, đầu lưỡi liếm vòng quanh rốn của cô. Từ từ mang nụ hôn đầy dịu dàng này đi lên phía trên, một bàn tay to bao phủ lấy một bên ngực của cô, còn một bên khác đang run rẩy trong miệng của anh ta. Tối nay nhất định là một đêm không ngủ.....

Tiếng chuông cửa không kiên nhẫn vang lên, có chút đột ngột phá vỡ buổi sáng đầy yên tĩnh. Ninh Tri Nhiên bị đánh thức, mơ mơ màng màng đứng dậy, tùy tiện khoác một bộ quần áo rồi đi ra mở cửa. Cô gái đứng ngoài cửa sững sốt một chút, âm thanh có chút cà lăm: “Tiên sinh, đây là tây trang của ngài.”

Lúc này Ninh Tri Nhiên mới hoàn toàn tỉnh táo, hiển nhiên vừa rồi anh ta quên mất, đây là nhà Hường Văn, vào lúc này anh ta mặc áo rách quần manh đi ra mở cửa.

“Đặt ở trên ghế sofa đó.” Ninh Tri Nhiên trấn định lại, lôi kéo quần áo của chính mình. Trong lúc ấy, cô gái vô tình nhìn Ninh Tri Nhiên một cái thì lập tức mặt đỏ tai hồng.

“Ai vậy?” Hường Văn dựa đôi mắt nhắm ngủ từ bên trong đi ra, tóc có chút xốc xếch, áo ngủ cũng là tùy tiện mặc vào.

“Chị Hường Văn?” Cô gái kinh ngạc kêu lên một tiếng. Hường Văn nhất thời tỉnh táo lại: “Hi Lệ? Sao em lại tới đây?”

“Em không còn làm ở Phòng Vip nữa, bây giờ đang làm ở hiệu giặt ủi. Ông chủ bảo em đưa quần áo đến đây. Không ngờ là chị Hường Văn lại ở chỗ này.” Hi Lệ càng nói thì tiếng lại càng nhỏ, hiển nhiên là đang xấu hổ. Đầu óc Hường Văn có chút rối loạn, khi cô nhìn thấy quần áo xốc xếch của Ninh Tri Nhiên thì chuyện đêm qua một lần nữa hiện ra trong đầu của cô. Không để ý đến hai người kia, cô trầm mặc một hồi lâu. Hường Văn cười cười trở về phòng, chui vào trong chăn, định tiếp tục ngủ vì bây giờ cô xoay người thì rất đau nhức. Ninh Tri Nhiên thay quần áo xong thì cũng đi vào nhìn cô. Hường Văn hình như nghĩ đến điều gì đó lên đột nhiên nhồm người dậy sau đó lục tìm gì đó. Ninh Tri Nhiên không nhịn được hỏi: “Cô đang tìm gì vậy?”

“Thuốc tránh thai, tôi nhớ là lần đó anh có mua cho tôi, nhưng tôi không nhớ ra được là đang để ở đâu rồi.”

Ninh Tri Nhiên có chút không vui: “Cô tìm cái đó làm gì?”

“Đương nhiên là để uống rồi! Mặc dù chỉ có một lần, tỷ lệ không có lớn nhưng ngộ nhỡ lại trúng thì sao, vậy cũng không có tốt đi, vì lý do an toàn.” Hường Văn dừng động tác lại, có chút không hiểu sự tức giận của anh ta.

“Không phải chỉ là mang thai sao, cùng lắm thì kết hôn! Dù sao thì tôi cũng thích cô!” Anh ta hoàn toàn tức giận, cô ấy không thể chờ đợi sao, chính là vì để ngừa thai, vẻ mặt của cô như vậy, đột nhiên làm cho anh ta cảm thấy hành động của mình hôm qua thật buồn cười, giống như hai người thì không nên làm như vậy.

Hường Văn cười cười: “Tôi không cần anh phụ trách, Ninh Tri Nhiên, tôi vốn là một kỹ nữ, lên giường đối với tôi mà nói thì giống như bữa cơm bình thường, tối hôm qua anh tình tôi nguyện, vậy nên tôi coi anh như là khách hàng, không có tồn tại vấn đề trách nhiệm.”

Nụ cười của cô vẫn quyến rũ như cũ, nhưng lại hoàn toàn làm cho anh ta đau nhói, thì ra trong lòng cô không có mình, mình thật sự có chút buồn cười.

Anh ta nắm chặt hai tay, sau đó vô lực buông ra, đi lên một bước, móc thẻ tín dụng trong bóp da ra, nhét vào trong quần áo của cô: “Nếu như cô dám xem tôi là khách làm tình thì đây là phần thưởng của cô.”

Anh ta nói từng chữ một, những chữ đó không chỉ làm cho cô bị thương.

Hường Văn thuận thế ôm lấy cổ anh ta: “Bên trong có bao nhiêu tiền?”

“50 vạn.”

“Xem ra thì tôi còn rất đáng tiền a, cảm ơn. Không tiền, lần sau gặp lại.” Cô cười đầy xinh đẹp và quyến rũ, trên không mặt trắng nõn đầy vẻ giả dối.

Ninh Tri Nhiên cau mày thật chặt, còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ há miệng rồi sập cửa rồi đi.

Hường Văn đột nhiên cười ra tiếng, lấy tấm thẻ còn ở trong chăn ra bỏ vào ngăn kéo, sau đó đột nhiên phát hiện thuốc tránh thai mà cô muốn tìm đang nằm trong góc ngăn kéo. Cô rút cho mình một cốc nước, lấy thuốc bỏ vào miệng, uống một ngụm nước rồi nuốt xuống. Sau đó nước mắt liền không ngăn được chảy ra.

Nếu không phải Tiêu Tiêu gọi điện cho cô thì đảm bảo cô vẫn còn ngủ say như chết.

Vội vã tắm rửa một phen rồi chạy tới gặp Tiêu Tiêu.

C

oi như cô và Tiêu Tiêu mấy ngày không gặp, kể từ khi Tiêu Tiêu rời khỏi Phòng Vip thì đây là lần đầu tiên họ liên lạc với nhau.

Vừa thấy mặt thì Hường Văn đã thấy Tiêu Tiêu khác với trước kia, quần áo đàng hoàng, bảo thủ nhưng cũng mang theo một chút hấp dẫn, bao bọc cơ thể, hiện lên vóc dáng có lỗi có lôm của cô ấy. Tiêu Tiêu có chút mập thì lại càng thêm đầy đặn.

Hôm nay Tiêu Tiêu muốn cùng Hường Văn đi mua đồ, thật ra thì cô cũng không biết mình muốn mua cái gì, tóm lại là muốn tốn tiền, vậy thì tiền của mình không mất tội gì lại không dùng.

Hai người vào một toà nhà cao tầng, Tiêu Tiêu nói muốn đi đến cửa hàng trang sức xem một chút, Hường Văn không có ý kiến gì, giống như quá khứ. Tiêu Tiêu mua mấy món đồ làm bằng bạch kim, thiết kế đơn giản trang nhã, rất phù hợp với bộ đồ đầy quý củ mà cô ấy đang mặc.

Hết chương 27

28. Chương 28: Ruồi Bọ Không Bâu Không Có Để Trứng 6

“Thích cái gì, tôi mua cho cô.”

Hường Văn cười một cái: “Thật là rộng rãi nha, thật là tôi thích cái gì cô cũng mua cho tôi?”

Tiêu Tiêu liếc cô một cái: “Không có nói dối cô đâu, tiền này không tốn thì ngu gì không dùng, trăm hoa ai không thích!”

Hường Văn trêu ghẹo nói: “Ồ, sao cô lại không tiết kiệm cho chồng mình một chút tiền nhỉ? Người phụ nữ này thật xa xỉ nha!”

“Đây là do cô không hiểu nha, tôi mặc đẹp, mang tốt thì đây chính là giữ thể diện cho anh ta, đàn ông đều hư vinh, đều hi vọng người phụ nữ của mình là tốt nhất, để cho người khác hâm mộ. Còn nữa, tiền này tôi không tiêu chẳng lẽ lại để cho người phụ nữ khác tiêu sao?”

Ý tứ này quá không minh bạch nhưng Hường Văn lại hiểu được đạo lý ở trong đó. Đây chính là bi ai của phụ nữ bọn họ, người nào không có hoàn cảnh tốt, không có gia tài chống đỡ thì chỉ có thể dựa vào người đàn ông, lấy lòng anh ta, sau đó lấy được thứ mình muốn, còn phải luôn luôn lo lắng xem có phải người đàn ông đó chán mình hay không, cuộc sống như thế thật là mệt chết đi. Cho nên có thể tốn thì liền tốn, coi như vì cuộc sống về già của mình sau này.

“Lúc nào thì kết hôn?” Hường Văn hỏi.

“Nhanh đi, ai biết được.” Tiêu Tiêu đáp lại mà trong lòng có chút không yên. Cầm lấy đồ trang sức mà hai người mua rồi lại đi lên lầu mua một chút quần áo, Hường Văn cũng mua vài món, đều là Tiêu Tiêu mua cho, vài chục vạn quét một lần đã không còn, mà Tiêu Tiêu không hề nháy mắt một lần nào, xem ra thật lòng muốn phung phí một lần. Tiêu Tiêu là người Tứ Xuyên nên thích ăn cay, vừa vặn Hường Văn cũng thích, hai người hoàn toàn không để ý đến việc ăn mặc như thực nữ của mình mà giữa ngày hè đi ăn lẩu. Sau khi cơm nước no nê, Tiêu Tiêu mới mở miệng hỏi: “Cô và Ninh Tri Nhiên ngày hôm qua rất kịch liệt a.”

Lúc đi Hường Văn cố buộc một mảnh khăn lụa để che vết hôn ở trên cổ, nhưng không ngờ ánh mắt của Tiêu Tiêu bén nhọn như vậy, cô liền khéo khăn xuống, giữa ngày hè che như vậy rất khó chịu. Tiêu Tiêu thấy cô không nói lời nào thì lại nói: “Thích anh ta sao?”

“Không biết.”

“Đây là cách trả lời sao, thích là thích, không thích là không thích. Không biết thì xem là như thế nào a?”

Hường Văn không có lên tiếng, cúi đầu ăn cá viên trong bát. Tiêu Tiêu thấy cô như vậy thì cũng biết là trong lòng cô không thoải mái, liền mời cô một ly rượu.

“Hường Văn, thật ra thì cô cũng không cần phải sống mệt như vậy, muốn làm cái gì thì liền làm cái đấy không được sao? Không phải chỉ là một Lê Thiên Qua sao, anh ta có thể giết cô sao?”

“Nếu có thể chết được thì tôi sớm đã chết rồi.”

Tiêu Tiêu nhớ tới lúc ở Phòng Vip ngày thứ nhất, vẻ mặt Hường Văn xám như tro tàn, người khác nhìn thấy cô không có cảm xúc khi bị người khác xô đẩy, nhưng lúc cô xoay người Tiêu Tiêu lại nhìn thấy rõ ràng trong mắt cô đầy phẫn hận. Người phụ nữ này từ lúc bắt đầu đã rất kiên cường, Tiêu Tiêu cũng bởi vì điều này nên mới thích Hường Văn. Hường Văn ngẩng đầu lên cười với Tiêu Tiêu: “Tính mạng của bà nội tôi đang nằm ở trong tay anh ta, cho nên Tiêu Tiêu tôi không thể chết được, tôi phải vì bà nội của mình mà sống.”

“Lê Thiên Qua vẫn còn là một người đàn ông sao? Lại lấy việc này ra uy hiếp cô?”

Hường Văn trừng to hai mắt, để đưa xuống: “Đương nhiên là còn a, nếu anh ta là thái giám thì mỗi tháng làm sao tôi phải còn phục vụ anh ta?”

Hường Văn đi vòng qua ôm cô ấy: “Tiêu Tiêu, tôi biết cô vì muốn tốt cho tôi, nhưng dù không có bà nội thì tôi có muốn chết cũng không chết được, Lê Thiên Qua sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua cho tôi, anh ta muốn hành hạ tôi thật nhiều sau đó mới để cho tôi chết đi, nhưng bây giờ rất dễ nhận ra rằng anh ta vẫn chưa có chán ghét tôi đâu.”

“Tôi cảm thấy Ninh Tri Nhiên đối với cô không tệ, nếu như cô ở cùng với anh ta thì sẽ rất hạnh phúc.”

“Tâm của đàn ông như kim mờ đáy bể, ai biết về sau sẽ như thế nào đây? Tiêu Tiêu việc này không phải chúng ta rõ nhất sao, hơn nữa Ninh Tri Nhiên lại là con độc nhất, nhà bọn họ sẽ đồng ý sao? Đừng cho tôi chịu thêm ảm ức. Lại nói, nếu như anh ta thật tốt với tôi thì như vậy càng không thể hại anh ta.”

Tiêu Tiêu còn muốn nói gì đó nhưng điện thoại đột nhiên vang lên, Tiêu Tiêu ra hiệu chờ cô ấy một chút rồi sau đó đi ra ngoài nghe điện thoại.

Hường Văn ném mấy viên cá viên vào nồi, xong thì lập tức chìm xuống nước, chỉ trong chốc lát lại từ từ nổi lên, ùng ục ùng ục sôi trào, cá viên nổi ở phía trên. Cô dùng chiếc đũa gấp nó nhưng trơn quá không gấp được, sau cùng lại dùng một chiếc đũa xiên qua nó, cuối cùng cá viên cũng vào miệng của cô.

Xem đi, nếu người bị ném vào trong chảo dầu nấu, người khác muốn cứu người cũng khó khăn, nghĩ nếu muốn kéo người ra ngoài thì cũng chỉ còn cách làm tổn thương người, nếu như vậy thì không bằng để người ở trong nồi chịu đau khổ còn hơn, đợi đến lúc không còn chịu được nữa mà biến mất thì cũng không có việc gì mà phiền lòng nữa.

Chỉ trong chốc lát Tiêu Tiêu trở lại, mặt áy láy nói: “Hường Văn, tôi có chút chuyện cần phải đi trước nha.”

“Ừ, cô có chuyện thì trở về đi.”

“Vậy chúng ta hẹn ngày khác nha, tôi đi trước.”

Tiêu Tiêu đi rồi, Hường Văn còn ngồi ở đây một lúc lâu, mở nồi đang sôi cuộn cuộn, ùng ục ùng ục, Hường Văn chết lặng nhìn nồi nóng, một bàn đồ ăn, ăn cũng không được mấy miếng.

Nhân viên phục vụ đến, gơ bình trong tay lên: “Tiểu thư, tôi giúp cô cho thêm chút canh.”

Hường Văn cười cười với cô ấy: “Không cần đâu, tôi đi ngay bây giờ rồi.”

Lúc đi ra thì mới phát hiện sắc trời đã tối, cửa hàng lẩu ở chỗ tương đối vắng vẻ, cái hẻm nhỏ quẹo trái quẹo phải, Hường Văn đi được một lúc mới phát hiện quần áo mình mới mua đã để quên ở đó. Đoạn đường này đã làm cho chân cô đau rồi, nhưng tất cả những đồ kia đều do Tiêu Tiêu mua, bỏ đi không được, làm thế nào bây giờ, thôi đành nhắm quay lại thôi!

Ngõ nhỏ này đúng là một nghệ thuật, hai bên ngõ cửa hàng san sát nhau, vô số tiếng rao hàng đầy huyền ảo. Hường Văn đi một lúc lâu thì mới phát hiện ra, cửa hàng càng ngày càng ít, cửa hàng lẩu chẳng lẽ biến mất? Đi lâu như vậy còn không có thấy, kiến trúc ở đây cũng không có khác biệt lắm, rốt cuộc là con đường này cô đã đi qua bao giờ chưa?

Hường Văn đi nhầm đường mất nửa giờ, đây quả thực so với trò chơi mê cung trong Tiên Kiếm còn phức tạp hơn. Giày cao gót chín cm, cọ vào chân tạo ra bọc nước, mỗi chân một cái, coi như là chia đều. Hường Văn ngồi ở ven đường nghỉ ngơi một lát, hai não trái phải đánh nhau, rốt cuộc lý trí cũng chiến thắng tình cảm, những đồ kia cô không cần nữa, cho dù Tiêu Tiêu có giết cô thì cô cũng không quay lại tìm nữa.

Đi không được một lát thì cô lại dựa vào tường, đi tới đi lui cũng không có ra được, ngược lại càng đi lại càng vắng vẻ, chẳng lẽ cô xuyên qua thời không rồi?

Thời điểm Hường Văn muốn nổi giận thì đột nhiên nghe thấy tiếng súng vang lên, âm thanh đạn bắn vào trong thịt, loại âm thanh này cô đã từng nghe qua, mặc dù đã qua thật lâu nhưng cô vẫn còn nhớ rõ, đó là âm thanh của súng cách âm, thời điểm đạn bắn vào trong thịt thì chính là âm thanh này.

Hết chương 28.

29. Chương 29: Ruồi Bọ Không Bâu Không Có Để Trúng 7

Bắt đầu cô không khỏi hoảng hốt, tâm tình bất ổn, lo sợ cùng lo lắng. Đột nhiên từ hẻm nhỏ đó có một người xông tới, dọa Hường Văn giật mình, sắc trời có chút tối, đèn đường ở đây cũng không có sáng rõ, là một người đàn ông, bám chặt cánh tay của mình, Hường Văn cẩn thận nhìn, kinh ngạc nói: “Tô Tín? Tại sao lại là anh?”

Tô Tín cũng không thể ngờ được là có thể gặp được Hường Văn ở chỗ này, trên cánh tay vẫn còn chảy máu, anh ta ôm cổ Hường Văn nói nhỏ vào tai: “Giúp tôi một chút.” Sau đó liền hôn lên môi cô, hai người dựa vào tường, hôn môi đầy kịch liệt. Không lâu sau, có mấy người đi đến gần bọn họ, nhìn bọn họ chằm chằm một lúc, rồi sau đó rời đi. Môi của Tô Tín hơi run rẩy, sau khi những người kia đi, anh ta liền ngả lên trên người Hường Văn, không còn hơi sức nói: “Cảm ơn.”

Hường Văn có chút hết sức để đỡ anh ta: “Rốt cuộc anh bị làm sao vậy? Anh bị thương? Không phải anh nói anh muốn đi ra nước ngoài sao? Sao lại trở về nhanh vậy? Những người kia là ai vậy? Tại sao lại muốn đuổi theo anh? Tô Tín, rốt cuộc anh là ai?”

Tô Tín nhếch môi cười, đèn đường mờ mờ, làm cho đáng vẻ anh ta rất đẹp mắt: “Bảo bối, chờ tôi trả lời cô rõ ràng, giải thích cho cô hiểu thì tôi cũng mất máu đến chết rồi. Có thể chuyển tôi sang chỗ khác nói chuyện được không?”

Lúc này Hường Văn mới nhớ tới việc cánh tay của anh ta vẫn còn đang chảy máu, đỡ anh ta đi từ từ: “Anh kiên trì một lát, tôi đưa anh đi bệnh viện.”

“Tìm một phòng trọ đi, bệnh viện không an toàn.”

Hường Văn nghe được thì hơi sửng sốt một chút, đây là đang đóng phim sao, làm sao lại có thể nguy hiểm thành như vậy được? Chần chờ một lát Hường Văn mới

hỏi: “Anh biết đi ra khỏi nơi này như thế nào không? Tôi bị lạc đường.”

Tô Tín đột nhiên cảm thấy mình nhờ vả không đúng người, lại đặt tính mạng của mình lên người Hường Văn, nhưng Hường Văn lại nói với mình là cô ấy lạc đường, quả thật như bị sét đánh. Người nói có khéo hay không, Hường Văn đỡ Tô Tín đi lung tung trên một con đường thì lại nhìn thấy đường lớn, về mặt thân thiết kia, nếu không có Tô Tín ở đây thì Hường Văn sẽ đi lên hôn một cái. Đi không xa thì có một nhà trọ, rất không thu hút, Hường Văn không có phát hiện ra, mà người phát hiện là Tô Tín nên hai người mới đi đến. Cũng may là một nhà trọ nhỏ, cũng không phải hợp pháp, cho nên cũng không có chú ý vết thương bị đạn bắn của Tô Tín nên cũng cho họ thuê phòng, trước khi đi nói một câu: “Chớ làm dơ ga giường đó, tuy là ga giường không mới nhưng giá tiền cũng không rẻ đâu.”

Hường Văn còn không biết đó có ý gì thì thấy Tô Tín ở một bên cười nhẹ, lúc này cô mới phản ứng được, hung hăng trợn mắt nhìn Tô Tín một cái. Vào phòng Tô Tín gọi điện thoại xong thì liền nằm ở trên giường, mày nhíu chặt lại.

“Đau lắm hả?” Đột nhiên hỏi ngang một câu. Tô Tín lắc đầu một cái: “Rất thoải mái, một chút cũng không có đau, nếu không tôi cũng sẽ có thể cùng cô làm chuyện khác, cô muốn thử một chút không?”

“Đều đã bị như vậy rồi còn ba hoa, đáng đời bị trúng đạn!”

Tô Tín cười cười, vừa định đưa cánh tay lên thì động phải vết thương, đau đến nhe cả răng.

“Chớ có lộn xộn! Tô Tín rốt cuộc anh là ai? Tại sao lại bị thương?”

“Tôi không phải là người tốt, là một sắc lang, cho nên Hướng Văn, cô phải cẩn thận một chút, coi chừng một ngày nào đó tôi sẽ ăn cô.” Hướng Văn cắn một cái, Tô Tín cũng cắn một cái. Hướng Văn nhìn anh ta chăm chăm, đến cùng là anh ta có phải đang bị thương hay không, nếu không làm sao lại có tinh thần như thế này, có hơi sức cùng cô cãi vã.

Vì áo somi màu trắng nên máu đã bắt đầu loang ra, lúc đầu nhỏ như bông cúc, đến bây giờ đã to như một bông sen đỏ tươi. Tô Tín dùng sức ấn vết thương, sắc mặt ngày càng tái nhợt, Hướng Văn vẫn cùng anh ta cãi vã cuối cùng cũng nhìn thấy sắc mặt tái mét của anh ta, cũng không còn tâm tư nữa, giúp anh ta đè vết thương. Thời điểm có người gõ cửa làm Hướng Văn bị dọa giật cả mình, nhất thời kích động nên lực tay hơi mạnh, bấm ở trên vết thương của Tô Tín một cái. Nhất thời Tô Tín mắng một tiếng: “Cô rất hận tôi phải không cho nên mới muốn mưu sát tôi như vậy?”

Mặc dù Hướng Văn đầy bụng áy náy nhưng trong lời nói không hề khoan nhượng một chút nào: “Nếu tôi là hận anh thì để ném anh ra không cần quan tâm làm gì, để cho những người đó đánh cho anh bầm dập luôn!”

Tô Tín cười yét ớt nói: “Sẽ không, cô sẽ không bỏ tôi lại.”

“Nha! Anh lấy tự tin ở đâu ra vậy? Nằm mơ đi!” Hướng Văn vừa nói vừa đi ra cửa, vừa mới đi được một nửa thì quay lại hỏi anh ta: “Cửa này có thể mở không?”

Tô Tín gật đầu nói: “Là tôi tìm bác sĩ.”

Hướng Văn nửa tin nửa ngờ đi ra mở cửa, người đến là một người đàn ông trung tuổi, tóc ngắn ngủi, đeo mắt liếng gọng đen, trên cằm có chút râu ria, trong tay cầm một chiếc cặp màu đen, toàn thân một màu đen. Đây là đang đóng phim “Vô gian đạo” đi? Hướng Văn càng cảm thấy đây là mình đang nằm mơ. Người đàn ông đi vòng qua Hướng Văn, đi thẳng tới bên trong, nhíu nhíu mày nói: “Tín, cậu bị làm sao vậy?”

Tô Tín giương mắt nhìn ông ta, cười khổ một tiếng nói: “Chung Nhạc, nếu anh không tới thì tôi liền chết mất rồi. Nhanh lên một chút đi, tay của tôi đau muốn chết rồi!”

“Cho cậu đau chết luôn, tự mình hành động!” Âm thanh lạnh lùng của Chung Nhạc, nhưng trong đó có một tia quan tâm. Tô Tín liền cười hì hì nhìn anh ta: “Làm nhanh lên một chút đi.”

Chung Nhạc mở chiếc cặp ra, liếc nhìn người bên cạnh một chút, bên trong các công cụ cần đều có đầy đủ, xem ra thật là một bác sĩ. Chung Nhạc lấy một kim tiêm ra, bơm nước thuốc vào bên trong. Cái ống tiêm tinh tế, Hướng Văn nhìn thấy mà lạnh hết cả người, cô sợ nhất là bị tiêm. Tô Tín giữ tay, ý bảo người đàn ông dừng lại, sau đó quay sang Hướng Văn cười một cái: “Ngoan, xoay qua chỗ khác, đừng nhìn. Cũng che tai lại đi, nếu thực sợ thì đi ra ngoài đợi một lát đi.”

Hướng Văn nghiêng đầu sang chỗ khác, đôi tay cũng không ngừng vò quần áo. Kim tiêm ghim vào trong thịt, nhẹ nhàng đẩy, cánh tay Tô Tín bắt đầu tê dại, sau đó nguyên cả cánh tay anh ta liền hoàn toàn không có cảm giác. Xoạt xoạt, âm thanh cắt quần áo vang lên, tiếp theo là tiếng bình bình bang bang của những kim loại va vào nhau. Có lẽ do cảm giác ở trong lòng nên Hướng Văn cảm thấy giống như mình nghe thấy tiếng cắt vào da thịt, cô bịt lấy lỗ tai, không nhìn được phát run lên. Ngay sau đó cách một cái, Hướng Văn biết đây là tiếng của viên đạn khi được lấy ra. Cô cho là như vậy đã xong rồi, lúc cô quay lại không ngờ lại nhìn thấy người đó đang cầm một chiếc kim may vá, khâu lên cánh tay của Tô Tín, Hướng Văn nhìn thấy việc như vậy, thiếu chút nữa thì hôn mê. Tô Tín ngồi ở bên giường nhìn về phía này, thấy Hướng Văn như vậy thì dùng sức một cánh tay kéo Hướng Văn ngồi xuống, sau đó ôm cô vào ngực rồi cho mắt cô lại.

“Cô đã sợ mà lại còn nhìn.” Anh ta cười nhẹ ở bên tai của cô, hơi thở ấm áp thổi lên cổ của cô. Hướng Văn có chút không biết phải làm sao, vừa muốn nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy Tô Tín rên lên một tiếng: “Chung Nhạc, anh nhẹ một chút cũng không được sao?”

Chung Nhạc lạnh lùng nói: “Nếu không phải cậu không đành lòng thì sao có thể trách tôi?”

Tô Tín đuối lý liền im lặng. Chung Nhạc bắt lắc đầu, tiếp tục công việc trên tay. Tô Tín này quả thật không có bình thường, đều đã như vậy rồi mà còn không quên đùa bốn người khác, cũng không nên trách Chung Nhạc để bụng việc anh ta làm. Bốn họ biết nhau năm năm rồi, mỗi lần Tô Tín bị thương hay bị bệnh đều do Chung Nhạc chữa trị cho anh ta, lần này Tô Tín về nước, Chung Nhạc cũng cùng trở về. Không ngờ việc này còn chưa vào đầu cả thì Tô Tín đã khai trương cho anh ta. Cánh tay này, nếu viên đạn đi sâu vào chút nữa thì Tô Tín sẽ là một người tàn phế.

“Tốt lắm, chỉ cần không vận động mạnh, rượu thuốc lá cũng dùng ít đi, còn có một điều đặc biệt cần chú ý, cay cũng không thể ăn.” Chung Nhạc nhìn dáng vẻ một chút cũng không lo lắng của Tô Tín thì thở dài: “Thôi nói một trăm lần thì cậu cũng không có làm được một lần! Chết thì lại tìm đến tôi!”

Tô Tín cười ha ha: “Chết thì làm sao tìm đến anh được? Bảo mạng cho anh à?”

Chung Nhạc vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Vậy thì lúc muốn tìm chết thì đến tìm tôi! Thôi, tôi đi đây!”

Tô Tín khoát tay, cũng không có ra tiễn.

“Chờ một chút, nếu anh đi rồi thì anh ta như thế nào?” Hường Văn vội vàng gọi anh ta lại. Chung Nhạc quay đầu liếc mắt nhìn người phụ nữ này, sau đó nói: “Dĩ nhiên là cô chăm sóc anh ta rồi.”

Nói xong đầu cũng không quay lại mà đi. Hường Văn giận muốn giơ chân, vốn cho là bạn của Tô Tín tới thì cô có thể thành công trở về nhà của mình, không ngờ, lượn một vòng lại phải tự chăm sóc anh ta. Tô Tín kéo tay Hường Văn lại, giả bộ đau lòng nói: “Thế nào? Có phải cô không muốn chăm sóc tôi hay không? Vậy thì cô đi đi, để tôi ở một mình chỗ này tự sinh tự diệt, nếu tôi chết thì cô nhớ đến thăm mộ của tôi một chút là được. Không cần phải để ý đến tôi.”

Hường Văn nhìn qua anh ta nói một câu: “Được rồi, tôi chờ anh nói câu này lâu rồi, tôi đi, chính anh tự giải quyết cho tốt nha.”

Tô Tín dùng sức kéo tay cô lại, giọng gấp gáp nói: “Cô đi thật à?! Cô đi rồi thì tôi làm thế nào?”

Lời nó này giống như là Hường Văn thiếu anh ta cái gì đó, trên thực tế, hai người nhiều nhất cũng chỉ được coi là bạn bè bình thường.

“Thật ra thì cô cũng không có ý định mặc kệ tôi đúng không, cô không thể bỏ được tôi, tôi biết rất rõ mà.” Tô Tín tự tin nói. Hường Văn thật sự bội phục sự tưởng tượng của người đàn ông này, thật là phong phú nha!

“Có đói bụng không?” Hường Văn hỏi. Tô Tín phối hợp gật đầu một cái: “Đã đói bụng từ sớm rồi, cả ngày nay tôi không có ăn.”

“Ở chỗ này chờ tôi, tôi đi mua đồ ăn cho anh.”

“Tốt, tôi muốn ăn sủi cảo, ăn bánh nhân chay đó, còn có sushi nữa, món chính là bò bít tết đi, món điểm tâm là bánh ngọt của đầu bếp Pháp cũng được, tôi không thích rượu đỏ, rượu Brandy thì còn được.”

Hường Văn nghe xong muốn trợn mắt nhìn thẳng vào anh ta: “Anh tới là để hưởng thụ sao, yêu cầu nhiều thứ như vậy! Tôi mua cái gì thì anh ăn cái đó, đừng có chọn ba lấy bốn!”

Hình như Tô Tín nhớ đến cái gì đó nên đột nhiên nói: “Thôi Hường Văn, cô đừng đi, lấy điện thoại gọi một bữa đi.”

Hường Văn kinh ngạc nói: “Thế nào, anh sợ tôi lừa anh sao?”

“

Không phải vậy, tôi sợ cô đi ra ngoài rồi thì không trở lại được, việc xác định phương hướng của cô tôi không dám khen tặng. Ngộ nhỡ cô đi không trở lại thì chẳng phải tôi chết đói ở chỗ này hay sao?”

Hường Văn nhìn anh ta chăm chăm, hung hăng nhìn chăm chăm anh ta, làm sao có thể không tức giận được đây, đối với cô hoài nghi lớn như vậy, việc nhận biết phương hướng của cô kém như vậy hay sao? Tô Tín nằm ở trên giường cười cười với cô, lúc người đàn ông này cười lên thì thật là mê hoặc lãng lợ, anh ta có đôi mắt loại dài nhỏ và xếch, đôi môi mỏng, lúc cười thì trên mặt có thêm chút tà mị. Lần đầu tiên bốn họ gặp

mặt, anh ta như một tên háo sắc, khi đó anh ta đưa bờn nước mắt của cô, vừa mới bắt đầu thì trong mắt anh ta đầy vẻ khinh thường giễu cợt rất dễ hiểu. Hướng Văn đã quên mất là bắt đầu từ khi nào thì ánh mắt của anh ta nhìn cô hoàn toàn thay đổi, không còn phần khinh miệt kia nữa nhưng nhiều hơn là cái gì đó mà cô không biết. Đây là lần gặp thứ mấy? Lần thứ ba? Hình như là mới quen biết không lâu nha. Tốc độ đưa thức ăn cũng không có nhanh, Hướng Văn nhìn thấy giá như thế kia thì biết tuyệt đối đó là đồ ăn cao cấp. Tô Tín nhìn thức ăn một chút rồi lại nhìn Hướng Văn, cuối cùng đưa tay lên. Nhìn thấy một chuỗi hành động như thế thì Hướng Văn đã hiểu, anh ta chờ cô dứt cho anh ta ăn. Mặc dù Hướng Văn hết sức không vui nhưng chuyện khinh dễ bệnh nhân tàn tật thế kia thì cô làm không có được. Ăn cơm xong, Tô Tín lại đòi rửa mặt, Hướng Văn không phải là một người chuyên phục vụ người khác, cho nên ánh mắt oán giận vẫn luôn nhìn chằm chằm Tô Tín. Tay của cô cầm khăn mặt ướt, nhẹ nhàng lau qua mặt của anh ta, anh ta tròn tròn mắt, muốn nhìn rõ tay của cô, khiến cho xà bông dính vào mắt anh ta, anh ta kêu một tiếng rồi nhắm chặt mắt.

“Thế nào?” Cô gấp giọng nói. Anh ta nghiêng đầu miễn cưỡng mở mắt, cười đến chút ngây ngô: “Bọt vào trong mắt tôi rồi.”

Quả nhiên mắt anh ta đã hơi hồng hồng, Hướng Văn cầm một cái, vội vàng cầm khăn lông lau mắt cho anh ta.

“Ai cho anh tròn tròn mắt, đáng đời anh bị như vậy. Đau không?”

Dáng vẻ nghiêm túc của cô giống như bộ dáng xinh đẹp trong sáng, nhón chân nhẹ nhàng xoa nhẹ vào mắt của anh ta.

“Đau.”

“Như vậy được không?” Cô mở mắt của anh ta ra, nhẹ nhàng thổi.

Thật ra thì mắt của Tô Tín sớm đã tốt rồi, thế nhưng hương thơm của một người phụ nữ không ngừng chui vào mũi anh ta thì tại sao anh ta lại có thể làm như không thấy được đây?

Cho nên thời điểm người đàn ông muốn hôn một người phụ nữ thì thật ra không cần lý do, chỉ cần không khí đúng thì chuyện hôn môi có xảy ra cũng là chuyện bình thường.

Anh ta dùng một tay ôm cô vào ngực, cúi đầu dùng sức hôn, cái này làm cho cô gái của mình tình mê ý loạn, hiển nhiên là cô hết sức kinh ngạc, đôi tay chống trước ngực anh ta hết sức phản kháng.

Tô Tín hôn giống như một ngọn đuốc, không chỉ đốt cháy chính anh ta mà còn đốt cháy cả Hướng Văn, anh ta có bản lãnh, làm cho một người phụ nữ vốn chống cự lại mình, từ từ dụ dỗ, sau đó luân hãm vào trong ngực anh ta.

Nhưng hôm nay anh ta gặp phải Hướng Văn, người đã sớm không còn một chút ý nghĩ nào của một người phụ nữ. Môi Tô Tín nóng như lửa, nhưng môi của cô lại lạnh lẽo, nước lửa giao hoà, không dung hợp lẫn nhau thì sẽ làm tổn thương lẫn nhau. Nhưng hiển nhiên lúc này là về sau, Hướng Văn nhẹ nhàng nắm tay của anh ta một cái, vừa vặn liền bấm vào vết thương của anh ta.

Tô Tín đau muốn đánh người, mắng nhiếc, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Hướng Văn thì bộ dáng giống như không có chuyện gì xảy ra, kéo anh ta lại. Tiếp tục rửa mặt. Nhìn bộ dáng của anh ta thì không thể tắm được rồi, cho nên khi lau mặt xong thì Tô Tín liền nằm ở trên giường.

Căn phòng bố trí rất đơn giản, TV, giường, sau đó thì không còn gì nữa, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. Tiêu chuẩn giường hai người, vừa đủ cho hai người nằm nhưng mà cũng không được rộng cho lắm.

Tô Tín nằm trên đó rồi, như vậy thì cô ngủ ở chỗ nào? Hướng Văn đang dao động.

Tô Tín mở mắt ra nói: “Cô còn chưa ngủ à, đi qua đi lại làm cho tôi chóng cả mặt.”

Hướng Văn trầm nghĩ, anh cũng không có mở mắt ra đâu thì làm sao có thể chóng mặt?

“Tối đây, nhường cho cô một nửa cái giường đó.” Anh ta đứng dậy kéo tay cô. thuận thể ôm cô vào nằm xuống, vây lấy cô ở trong ngực của mình. Mùi thơm này lại chui vào mũi của anh ta, làm lý trí của anh ta không thể ổn định.

Tư thế không thoải mái nên Hương Văn khẽ giãy dụa. Tô Tín đột nhiên mở mắt: “Đừng cử động! chẳng lẽ cô không biết ở trong ngực của một người đàn ông cạo tóc thì rất dễ xảy ra chuyện hay sao?”

Hương Văn nghe thấy anh ta nói như vậy thì cảm nhận được cơ thể anh ta khác thường, hoàn toàn không dám cử động, nằm cứng ngắc trong ngực của anh ta.

Nhưng nào biết Tô Tín không thể bình thường được, hô hấp có chút gấp gáp. Anh ta cúi đầu nguyên rủa một tiếng: “Chỉ được nhìn nhưng không được ăn, mình thật đáng thương, thật không đúng lúc!”

Hương Văn vừa nghe thấy thì vui mừng ra mặt, gương mặt cô giống như trên châu tròn bóng, tay của anh ta theo gương mặt của cô trượt xuống, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh của cô, cuối cùng dừng lại ở trước ngực.

“Hương Văn, rồi sẽ có một ngày cô phải hối hận, bây giờ thì đi ngủ.”

Hương Văn cũng không còn hăng hái, cô cũng mệt chết đi được, thế nhưng tư thế này làm cho cô không thể ngủ được. Trước kia cô cũng từng ngủ với đàn ông, nhưng có rất ít người ôm cô ngủ, chính là do cô yêu cầu. Trong trí nhớ của cô thì không có một người nào ôm cô trong ngực mà mang cho cô sự ấm áp, chỉ tiếc, đời này bọn họ cũng không còn có thể ôm cô một lần nữa.

Khi tỉnh lại, cả người đau nhức, cổ có chút cứng ngắc do ngủ một tư thế quá lâu. Hương Văn cử động cổ mấy cái, đau xót muốn chết.

Một nửa giường trống không, chỉ còn lại có cô và một bộ quần áo toàn máu. Là Tô Tín, cái gì cũng có nhưng mà chỉ có Tô Tín là không có ở đây.

Hương Văn hơi thu thập một chút, rửa mặt, đang chuẩn bị trả phòng thì Tô Tín trở về, nhìn thấy cô còn có chút kinh ngạc: “Tỉnh dậy sớm vậy, sao không ngủ thêm chút nữa?”

Khi Tô Tín đi vào thì Hương Văn cũng biết, trên người anh ta có một mùi nước hoa nhàn nhạt, không phải mùi đàn ông hay dùng.

Hương Văn nhìn anh ta một chút sau đó nói: “Trên cổ áo anh có dấu son môi.”

“Ở đâu?” Tô Tín tự cúi đầu nhìn một chút, nhưng thế nào cũng không có thấy. Lúc này mới phản ứng được là mình bị lừa bỡn. Nhưng anh ta không có giận, ngược lại có chút áy náy nhìn Hương Văn: “Tôi đi gặp một khách hàng.”

“Ừ.”

“Có chút buồn bán cùng với tôi.”

“Nha.”

“Thật ra thì không có chuyện gì xảy ra, thật đó.”

“Anh nói cho tôi biết để làm gì?” Rốt cuộc thì cô cũng không có nhịn được cười.

Tô Tín nhìn vẻ mặt của cô, đột nhiên trong lòng cảm thấy có chút buồn buồn, chỉ là có trong một lát, chợt anh ta cười: “Thật ra thì cái gì cũng xảy ra.”

Hương Văn nhìn anh ta cười: “Cơ thể anh thế kia có được không?”

“Có muốn thử một chút không? Chỉ có cánh tay tôi là bị thương thôi biết không? Nửa người dưới vẫn không có vấn đề gì. Hương Văn, cô muốn thử một chút sao?”

Trên mặt anh ta xuất hiện một nụ cười, từng bước một đến gần cô, cô lại không có tránh đi, bởi vì biết đó chỉ là đùa giỡn.

“Xem ra thì cô không có sợ tôi.” Anh ta có chút thất bại dừng lại.

“Tôi không khinh dễ người tàn tật.” Hương Văn vuốt vuốt tóc, sau đó lại nói: “Nhìn dáng vẻ của anh không có việc gì rồi thì tôi đi đây. Đại ân đại đức của tôi nếu anh muốn báo thì về sau không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa là được rồi.”

“Chắc chắc, lời nói này thật muốn đả thương người khác. Xuất hiện hay không thì không phải là chuyện tôi có thể khống chế. Hường Văn, cô không cần suy nghĩ đến việc làm người tình của tôi hay sao? Ba tháng là tốt rồi, chúng ta thử một chút? Có lẽ tôi thật là người cô muốn tìm đấy?”

“Miễn, tôi không thích cũng không muốn ném thử.” Cô cười khoát tay.

Tô Tín đến gần cô, hôn lên môi cô một cái, sau đó cười nói: “Nhớ lấy cảm giác này, về sau nếu cô hoài niệm thì hãy tới tìm tôi, tôi nói lời giữ lời.”

Hường Văn nhếch môi cười, sau đó dùng lực bấm lên vết thương của anh ta một cái: “Anh cũng nhớ lấy cảm giác này, đến gần tôi là có kết quả như thế này.”

Tô Tín đau đến cắn chặt hàm răng, xem ra vết thương cần khâu lại một lần nữa. Phụ nữ quả nhiên không dễ chọc.

30. Chương 30: Đã Lâu Không Gặp Ác Ma

Mùa hạ này quá nóng làm cho người ta thấy phiền não. Mới có tám giờ rưỡi mà mặt trời giống như muốn trấu xuống, vùng da bên ngoài bị mặt trời nướng nóng hừng hực, khí nóng từ bốn phía xông tới, thời tiết như vậy thật làm cho người ta khó chịu. Cũng như bình thường, Rabbah từ nhà đi ra ngoài, đi đến khu nhà cao cấp của Lê Thiên Qua, không giống với quá khứ, trời quá nóng nực làm cho cô muốn mắng người. Rabbah ở trong lòng mắng nhỏ một chút, nếu người nào có năng lực sẽ thấy một chút một chút nóng nảy của cô! Trên thực tế vẫn có khả năng kia, không có nóng nhất, mà chỉ có càng nóng hơn. Thời tiết như vậy thì còn cách cơn mưa không xa chứ?

“Chào buổi sáng, An tiểu thư.”

“Chào buổi sáng.” Rabbah cười với người làm hoa trong vườn, nụ cười của cô trước nay vẫn khó làm cho người khác phân biệt thật giả. Nhìn Rabbah giống như một cô gái nhu nhược, nhưng trên thực tế rất nhiều sản nghiệp của Lê Thiên Qua đều là do cô đang xử lý, có lúc cô cười với người nhưng cũng không có nghĩa là cô thật lòng cười với người, có lẽ trong lòng của cô đang đánh chủ ý lên người khác, người này là một người không để cho ai có thể nhìn thấu mình, để cho người cảm thấy rất mệt mỏi. Rabbah hạ nhiệt độ của điều hoà trong phòng xuống mấy độ, đứng dưới máy điều hoà đang thổi ra từng đợt khí lạnh.

“Cô không cảm thấy lạnh sao, coi chừng cảm lạnh đây.”

“Chào buổi sáng, ông chủ.” Rabbah xoay người cười với Lê Thiên Qua nói, sau đó lại chỉnh nhiệt độ điều hoà lên cao mấy độ. Lê Thiên Qua giống như bình thường, ngồi trước bàn ăn vừa lật nhìn tờ báo, vừa uống cà phê ăn sáng. Cà phê thêm muối, một tổ hợp rất kỳ quái, đầu lưỡi bị vị đắng cùng mặn thay nhau kích thích, thứ mùi vị rất kỳ quái thậm chí làm cho người khác khó có thể nuốt xuống, thế nhưng Lê Thiên Qua lại giống như không có cảm giác, giống như là bị nghiện thuốc phiện.

“Mấy ngày trước, người theo dõi chúng ta là ai? Đã điều tra ra chưa, có thân phận như thế nào, là người của ai?” Lê Thiên Qua cũng không có ngăn đầu lên, trong lòng có chút không yên nói. Về mặt Rabbah có chút áy náy: “Đã cho người đi tìm hiểu, đáng tiếc là đến nay không có kết quả, chỉ có thể khẳng định không phải là người trong nước.”

“Hà?” Lê Thiên Qua nhíu mày: “Khi Myanmar đưa nhóm hàng kia tới đã bị chú ý sao?”

Rabbah gật đầu một cái: “Đúng vậy, ông chủ. Lần này điều tra chúng ta dường như là hướng về nhóm hàng kia.”

“Rất tốt, lần hành động này vẫn thật là nhanh a, gọi Dương Thụy Na ở bên kia theo sát một chút, chúng ta thả lỏng ra.”

“Vâng.”

Lê Thiên Qua nhúu mày nói: “Bây giờ bát quái đều thích xem tranh nói chuyện hay sao?” Trong giọng nói của anh có một tia nổi giận, ném tờ báo qua một bên, cúi đầu ăn sáng. Rabbah lấy đến xem, cả một nửa trang báo là một tấm hình, là Lê Thiên Qua cùng một người phụ nữ, rất là rõ ràng, xem ra kỹ thuật của người chụp cũng không kém. Trong hình là một người phụ nữ đang tựa vào trong ngực của Lê Thiên Qua, hai người đứng trong tiệm trang sức, tay của người phụ nữ cầm một dây chuyền kim cương. Bên cạnh hình có dòng tựa đề lớn, ngày kết hôn của hoa đán sắp đến, cùng bạn trai giàu có mua đồ trang sức kết hôn. Trong lúc này, Rabbah cảm thấy người phụ nữ này rất quen mắt, hình như gọi là Đinh Giai Đình, hiện nay vẫn tính là một minh tinh khá nổi tiếng. Rabbah nhớ rằng, người phụ nữ này là một người phát ngôn cho sản phẩm của công ty, cùng ông chủ ăn cơm mấy lần, khi đó mình cũng ở cùng một chỗ.

“Có cần cho toà soạn báo của người này cầm miệng không?”

Lê Thiên Qua cười: “Rabbah, đừng quá vô đoán, chúng ta không phải xa hội đen, mà là người làm ăn nghiêm chỉnh.”

Rabbah cũng cười theo: “Như vậy thì cảnh cáo một chút, không nên để bọn họ viết loạn như vậy.”

Lê Thiên Qua lại cầm tờ báo lên, cẩn thận nhìn: “Ánh mắt của Lê Thiên Qua tôi lại kém như vậy sao? Quà tặng kết hôn sẽ đưa cái này sao? Có phải quá coi trọng tôi hay không? Rabbah, cô nói xem, tôi keo kiệt như vậy sao?”

Rabbah nhún nhún vai: “Ông chủ tự nhiên rất rộng rãi, chẳng qua là ba năm nay tôi không được phát tiền lương.”

Lê Thiên Qua rất kinh ngạc, sau đó nói: “Rabbah, cô theo tôi đã bao lâu rồi?”

Rabbah suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Mười tám năm sáu tháng lẻ hai mươi bảy ngày.”

Anh sửng sốt một chút, sau đó lại bật cười: “Đã lâu như vậy sao, cô còn nhớ rất rõ ràng.”

“Tôi mười bốn tuổi thì vào nhà họ Lê, từ nhỏ đã đi theo ông chủ.”

“Tại sao lại nhớ rõ như vậy?”

“Trên vết sẹo thời gian này, mỗi ngày tôi lại đếm mấy lần, để nhìn xem mình đã trải qua bao nhiêu lâu.”

“Rabbah cô hối hận sao?”

“Ông chủ, người đã nói qua, là người thì không thể hối hận, như vậy là tự rước chuyện vào mình, vậy thì tôi không có làm được.”

Anh ta vỗ tay: “Rất tốt, Rabbah, cho nên tôi mới coi trọng cô như vậy. Ăn sáng chưa? Ngồi xuống ăn chung đi.”

Thật ra thì Rabbah đã ăn rồi, nhưng ông chủ muốn mời thì làm sao không đồng ý. Người giúp việc bưng một phần ăn sáng lên, cùng giống với Lê Thiên Qua, cà phê, đồ ăn sáng mỗi cái cũng chỉ có một. Rabbah nhấp một ngụm cà phê thì không khỏi cau mày, cà phê bỏ thêm muối quả nhiên thật khó nuốt.

“Rabbah, ngày mai tôi tăng lương cho cô.”

Lê Thiên Qua đột nhiên lên tiếng, Rabbah kinh ngạc, liền phun một ngụm cà phê vừa đắng vừa mặn kia ra ngoài, nhìn rất khiếm nhã. Cho tới bây giờ, Rabbah là một người rất thông thả ung dung, là một người phụ nữ nhã nhặn, đây là lần đầu tiên Lê Thiên Qua nhìn thấy cô như vậy, nhìn không được bật cười. Rabbah làm như không có chuyện gì xảy ra mà lau miệng, sau đó nói: “Ông chủ, thật ra thì tôi chỉ tùy tiện nói một chút thôi, không cần tăng thêm tiền lương cho tôi đâu.”

“Đi thôi, đến công ty, tôi có việc muốn nói.”

Xem ra thì tâm tình của ông chủ thật là tốt, hôm nay cười rất nhiều lần, chẳng lẽ gặp chuyện gì tốt sao? Tập đoàn Hoa Vũ có thể nói là một trong những công ty nổi danh trong thành phố K này, sản nghiệp của bọn họ cơ hồ có trong mọi lĩnh vực, năm năm qua, việc kinh doanh phát triển không ngừng, cơ hồ là không có một lần nào thất bại, bất luận là đầu thầu hay là đầu tư thì đến cuối cùng vẫn thành công. Có rất nhiều người kinh ngạc, vì sao công ty này có thực lực mạnh như vậy, chỉ cần bọn họ muốn hạng mục gì thì đều

thành công, quả thực là một thần thoại. Thật ra thì sau lưng đèn có nguyên nhân, cũng có một số người có thể nhận thấy, tổng giám đốc của tập đoàn Hoa Vũ có xuất thân là xã hội đen, thủ đoạn làm ăn như vậy thì chưa chắc đã sạch sẽ. Nhân viên đứng bên thang máy nhấn nút thang máy dành riêng cho tổng giám đốc của Lê Thiên Qua, Rabbah nhìn anh đi vào, còn mình thì đi vào một thang máy khác. Phòng tổng giám đốc nằm ở tầng 42, đây là một con số ưa thích của anh, đứng trên đỉnh toà nhà cao đồ sộ, đưa mắt nhìn xuống phía dưới thì tất cả mọi người giống như một cái sâu cái kiến rất nhỏ bé, đây là cảm giác mà Lê Thiên Qua rất yêu thích, chỗ cao không phải lúc nào cũng chỉ có rét lạnh mà còn có một tia khoái cảm.

“Tổng giám đốc, chào buổi sáng.” Hoàng Tử Á gõ cửa đi vào: “Đây là ngày hôm qua giám đốc muốn người của bộ phận thư ký chuẩn bị, đây là tình hình của công ty mấy năm gần đây.”

Tài liệu chiếm một phần ba bàn làm việc, mỗi bản đều thật dày, mặc dù thời gian Hoa Vũ thành lập không lâu nhưng công việc kinh doanh rất nhiều nên tài liệu dĩ nhiên là nhiều. Hoàng Tử Á làm thư ký cho Lê Thiên Qua ba năm, là một trưởng phòng thư ký của chủ tịch, cô coi như hiểu rõ tác phong làm việc của Lê Thiên Qua, nhưng giờ phút này cô cũng rất nghi ngờ, không biết ông chủ muốn những tài liệu này làm cái gì?

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Hoàng Tử Á liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, sau đó nói: “Đã hơn mười giờ rồi.”

“Được rồi, cô đi ra ngoài đi.”

Hoàng Tử Á cảm thấy không giải thích được, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Lê Thiên Qua liếc mắt nhìn đồng hồ tài liệu ở trên bàn, rồi lại nhìn đồng hồ đeo tay, càng ngày càng cảm thấy phiền não, cầm điện thoại lên, dùng sức ấn một dãy số dài. Kêu một lúc mà không có ai nhắc máy, Lê Thiên Qua phiền não ngắt máy, một lát sau tiếp tục gọi lại, cứ như thế kiên nhẫn lặp lại.

“Này? ? ? ? ?”

Sau một lúc lâu thì đầu bên kia mới vang lên một âm thanh lười biếng, hiển nhiên là chủ nhân của âm thanh này vẫn nửa tỉnh nửa mê. Lê Thiên Qua mạnh mẽ đè nén lửa giận, tay cầm điện thoại siết thật chặt đã có chút tái nhợt: “Mấy giờ rồi, sao còn chưa đi làm? !”

“Không phải bây giờ tối mới làm ư, tôi muốn ngủ một chút nữa.” Chủ nhân của âm thanh đó vẫn còn một bộ dáng chưa tỉnh ngủ, hiển nhiên thời điểm nói câu này không có chút suy nghĩ nào. Loại địa phương giống như Phòng Vip dĩ nhiên là cuộc sống về đêm, cho nên đi làm đều là gần tối, nhưng bây giờ không có giống, nơi cô đi làm là công ty của Lê Thiên Qua, bình thường thành phần tri thức có ai mấy đi làm bây giờ tối?

“Hương Văn!”

Lê Thiên Qua giận dữ quát một tiếng, hoàn toàn kêu tỉnh Hương Văn, làm cho Hương Văn giật mình ngồi dậy, nhìn đồng hồ đầu giường một cái, nhìn khoảng cách kim giờ cùng kim phút làm cho cô một lúc mới phản ứng, thì ra đã gần mười giờ rồi.

“Trong nửa tiếng nữa phải xuất hiện trước mặt tôi!” Lê Thiên Qua nói xong một câu này thị cúp điện thoại kêu bộp một cái. Liền một cơ hội nói chuyện cũng không cho Hương Văn. Nửa giờ? Làm sao có thể tới nha? Hương Văn vội vàng nhảy dựng lên, bắt đầu thay quần áo rồi rửa mặt. Mấy ngày nay mình tập trang điểm, cuối cùng cũng có một chút thành tựu, trang điểm nhả nhận một chút, mang đồ trang sức đơn giản, mang giày cao gót, vội vàng vàng đi ra cửa. Dọc theo đường đi rất thuận lợi, tất cả đèn xanh, cũng không có kẹt xe. Thế nhưng càng thuận lợi thì Hương Văn càng có cảm giác không tốt. Thời điểm đến toà nhà Hoa Vũ thì đã mười một giờ, cô đã tận lực đi thật nhanh nhưng vẫn đến muộn. Thang máy dừng lại tầng 42, Hương Văn đi ra ngoài, những người đang làm mọi công việc đều dừng lại nhìn cô, có chút khó tin, cô lại đi ra từ thang máy dành riêng cho tổng giám đốc? Hoàng Tử Á cũng chú ý tới, chậm rãi đi tới trước mặt Hương Văn, vươn tay nói: “Xin chào, tôi là trưởng phòng thư ký chủ tịch Hoàng Tử Á.”

Người này sau này sẽ là cấp trên của mình nha, Hương Văn cũng đưa tay ra, mỉm cười một cái: “Xin chào, tôi tên là Hương Văn.”

Hoàng Tử Á gật đầu một cái: “Đi theo tôi, tổng giám đốc ở bên trong.”

Hương Văn là một người nói dễ nghe thì là một người cảm tính nhưng nói khó nghe thì chính là một người vô đoán, cô đối với ấn tượng của người gặp đầu tiên rất là để ý, cho nên nếu anh không có bài xích Hoàng Tử Á thì ấn tượng của người này với cô cũng không tệ lắm, ít nhất so với người phụ nữ mạnh mẽ kia cũng khá hơn chút ít. Hoàng Tử Á nhắn điện thoại nội bộ: “Tổng giám đốc, Hương tiểu thư đã tới rồi. Vâng, tốt.”

Sau khi cúp điện thoại, Hoàng Tử Á nở nụ cười với cô: “Tổng giám đốc mời cô đi vào.”

“Cám ơn.”

Hương Văn xoay người thì cười khổ một cái, Lê Thiên Qua sẽ không nói xin mời cô vào đâu, mà theo tính cách của anh ta sẽ nói cô cút vào đây thì còn có thể. Hít sâu sau đó gõ cửa.

“Mời vào.”

Hương Văn rất kinh ngạc, Lê Thiên Qua tự nhiên lại khách khí đến như vậy? Chẳng lẽ giống như người ta nói đó là bình tĩnh trước khi nổi giận?

Do dự một chút nhưng cuối cùng cũng đi vào, mỗi lần cô nhìn thấy anh thì đều lấy trạng thái tốt nhất của mình, có lúc Hương Văn thấy mình rất buồn cười, mình quả thật thành xe bọc thép rồi, võ trang rất đầy đủ.

Đừng nói, nếu đúng về phần ngộ nhờ Lê Thiên Qua thật sự giận dữ thì Hương Văn cũng không có phương pháp mà để đối phó.

Giống như lúc ở Phòng Víp, cô cười thật quyến rũ, cười rất xinh đẹp, nhưng cười lại không có thành thật, tất nhiên là cô rất xinh đẹp, tinh xảo giống như là người trong một bức tranh, cảnh tượng huyền ảo, nói dễ hiểu thì chính là hư ảo.

“Lê Thiên Qua.” Cô gọi anh, từ trước tới nay luôn gọi cả họ lẫn tên anh ra.

“Cô cầm tài liệu ở trên bàn sửa sang lại, trước khi tan việc thì đưa cho tôi.” Đầu anh cũng không có ngẩng lên, vừa xem văn kiện vừa nói về phía cô.

Hương Văn sững sốt một chút, cảnh tượng này cô thật không có nghĩ tới, làm sao lại không có nổi giận đây? Làm sao lại có thể bình tĩnh được như vậy? Đầu óc của Lê Thiên Qua bị làm sao rồi?

“Cô có thể đi ra ngoài.”

“Nha.” Lúc này Hương Văn mới hồi hồn, ôm tài liệu đi ra, thậm chí có chút hoảng hốt.

Khi cửa phòng làm việc đóng vào, lúc này Lê Thiên Qua mới ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào cánh cửa rồi lắc đầu cười.

Hoàng Tử Á xa xa đã nhìn thấy một “Tủ hồ sơ” di động, nhất thời cô cũng hiểu rõ, tổng giám đốc muốn người của phòng thư ký sắp xếp tư liệu thì ra là muốn cho Hương Văn xem.

“Tôi cầm giúp cô.” Hoàng Tử Á chủ động nói, cầm giúp cô một phần.

“Cám ơn.” Hương Văn hơi nhú mày lại, sau đó hỏi: “Cái đó, tôi ngồi ở đây vậy?”

Nhưng lần này Hoàng Tử Á lại không có nói được, trong phòng này làm gì còn chỗ trống. Thật ra thì phòng thư ký cũng không có nhiều người, làm sao tổng giám đốc lại tìm đến một vị tiểu thư đây? Cơ hồ chính là người có thân phận không bình thường rồi, vừa đến công ty là làm thư ký tổng giám đốc, xem ra thật không đơn giản a.

Hoàng Tử Á suy nghĩ một hồi, thì những vị trí của mình ra nói: “Tạm thời cô ngồi ở chỗ này trước đi. Một lúc nữa tôi cho người kê bàn cho tôi một cái bàn khác.”

“Không cần, tôi ngồi ở bên kia được rồi, đây là vị trí của cô mà. Tôi thấy bên kia còn một cái bàn tròn, tôi liền ngồi ở đó được rồi.”

“Vậy cũng được, đợi lát nữa tôi tìm người kê một cái bàn.”

“Cám ơn.”

Hương Văn nói xong thì tự nhiên đi đến phòng nghỉ kia, một cái bàn tròn làm bằng thuỷ tinh, vừa nhìn đã biết là dùng lúc nhàn rỗi. Hương Văn đặt tài liệu xuống, nhìn về phía tài liệu cao gấp đôi mình thì bắt đầu than thở.

Đây tuyệt đối là Lê Thiên Qua muốn chinh mình, nhiều tài liệu như vậy mà muốn cô trước khi tan làm sửa sang xong, trên cái thế giới này thật tồn tại siêu nhân điện quang sao, đáp án dĩ nhiên là không, làm sao có thể, hiện tại Hương Văn chính là như vậy, làm sao mà có thể sửa sang xong đây?

Về phần kiến thức chuyên nghiệp thời đại học thì đã sớm bị cô quên mất hết rồi, hơn nữa, khi đó Lê Thiên Qua nói rất đúng, đúng là cô bỏ tiền mới vào được đại học danh tiếng, cho nên hiện tại, những tài liệu này đối với cô mà nói thì giống như bị sét đánh xuống đầu!

Những tư liệu thật dày ở trong tay cô, bây giờ cô nhìn cũng không được mà bỏ xuống cũng không xong, thật muốn ăn những thứ này cho rồi, muốn cô có chút suy nghĩ sao, thật sự rất khó.

Mọi người có thử qua cảm giác mi mắt trên dưới đánh nhau chưa? Loại cảm giác

này cực kỳ khó chịu, rõ ràng buồn ngủ muốn chết nhưng mà vẫn còn phải chịu đựng. Hương Văn hiện tại chính là như vậy, cô hận không thể tìm hai thanh chocolate đến để nâng mắt mình lên.

Chia chia hợp hợp, hợp hợp phân phân, mí mắt trên dưới cuối cùng cũng là người nhà đoàn tụ.

Giống như trở về trước đây thật lâu, giữa trưa mặt trời nóng gian, một thiếu niên mặc áo đan què, kéo tay của cô, chạy trong đồng ruộng, người bọn họ đầy mồ hôi, dưới ánh mặt chói chang, lẫn lộn trong không khí là hương thơm của đôi phương. Thiếu niên đó cười với cô, khuôn mặt xinh đẹp, lông mày nhỏ và dày.

Mạc Tịch, Mạc Tịch, anh chậm một chút, em không có theo kịp anh.

Hương Văn là một người thiếu hụt vận động. Âm thanh của thiếu niên rất thanh thúy, vang vọng ở trên không trung của cánh đồng, cô nhìn bóng lưng của anh, cũng là một niềm hạnh phúc.

Mạc Tịch, nếu như em không theo kịp bước tiến của anh thì anh sẽ cách em càng ngày càng xa sao?

Thiếu niên cười ha ha rồi từ từ quay đầu lại, mặt của anh hơi lại hơi vắn vẹo, nhưng cũng từ từ khôi phục lại bình thường, thế nhưng gương mặt thay đổi, người nọ lại biến thành Lê Thiên Qua. Anh ta phần hận nhìn cô, Hương Văn, cô có chết liên tục thì cũng không có xứng đáng.

“A!” Hương Văn kêu khê lên một tiếng, vuốt vuốt ngực không ngừng thở hổn hển, cảnh trong mơ này rất chân thực, chân thật đến nỗi làm cho cô sợ, để cho cô chán ghét, để cho cô ghe tởm. Đúng, Lê Thiên Qua vẫn làm cho cô cảm thấy rất là ghê tởm.

“Nếu cô ngủ ban ngày thì cũng thôi đi, đây lại còn la lớn tiếng như vậy? Cô thật là không hiểu lễ phép, hay là đang giả vờ giả vờ với tôi? Hương Văn, vào phòng làm việc với tôi!”

Hương Văn ngơ ngác nhìn bóng lưng của Lê Thiên Qua, nhìn trong phòng mọi người đang đề nén kinh ngạc, đầu đầy bụi đất đứng lên, bắt đầu đi theo sau lưng Lê Thiên Qua.

Lần này núi lửa có phải hay không muốn bộc phát?

Hết chương 30.

31. Chương 31: Nếu Tôi Là Chó Thì Cô Chính Là Cứt

Lúc còn rất nhỏ, Hương Văn không muốn tới ngồi ở phòng làm việc hàng ngày, cô vẫn không thích cái cảm giác bị trói buộc, cho nên ngày trước cô rất bài xích việc buồn chán. Cha của cô đã từng nghĩ tới để con gái mình đi bộ đội, vào đó mấy năm thế nào cũng được cấp đại đội trở lên, nhưng cô tình con gái của mình lại yếu ớt, hơn nữa còn rất tùy hứng. Hương tư lệnh cũng chỉ có một đứa con gái như vậy, từ nhỏ đã là một đứa bé không có mẹ, mặc dù sau này mình có tìm cho nó một người mẹ kế nhưng cũng phải là người

thân nên hai người cũng không có hoà thuận với nhau, bởi vì đủ loại nguyên nhân, cũng vì vậy liền bỏ qua ý muốn Hướng Văn dẫn thân vào con đường vinh quang. Lúc điền nguyện vọng vào đại học là do cô điền nhưng khi ấy cô bị làm phiền nhiều quá không chịu được nên nhắm mắt tung tiền xu, sau đó liền quyết định chọn Học công thương, ngành quản lý xí nghiệp chuyên nghiệp này. Cho nên hôm nay, cho dù phòng làm việc của Lê Thiên Qua có rộng rãi sáng sủa, phong cách nho nhã thì cô cũng cảm thấy bị đè nén. Lê Thiên Qua ngồi trước bàn làm việc, mặt âm trầm, đôi mắt chim ưng đầy sắc bén nhìn chằm chằm Hướng Văn, giống như muốn nhìn thấu cô, đáng tiếc người phụ nữ này trên người giống như khoác áo chống đạn, là một người tuyệt đối không ai có nhìn thấu tâm tư của cô. Không khí có chút bức người, Lê Thiên Qua không nói lời nào, Hướng Văn cũng kéo dài thời gian, dù sao thì cô cũng không muốn xem những tài liệu kia, cứ giằng co với nhau đến lúc tan việc thì cũng tốt. Lê Thiên Qua đốt một điếu thuốc lá, nhẹ nhàng hít một hơi, khói bay ra từ lỗ mũi anh, vẻ mặt cũng không có giống như đang tức giận.

“Cô thật là nhân nhả, tôi đưa hồ sơ cho cô sửa sang lại thì cô đã làm xong chưa?” Bỗng nhiên anh nói. Nụ cười nở rộ trên mặt Hướng Văn, giống như ngọn lửa như hoa Mạn Châu Sa, loài hoa nở duy nhất trên đường đi xuống hoàng tuyền. Cô chính là phong cảnh, còn anh là hoàng tuyền. Âm thanh của cô vẫn ngọt ngào như lúc ban đầu, Hướng Văn vẫn như vậy, lúc cô còn ở Phòng Vip anh đã thấy qua rất nhiều lần, hiển nhiên lúc này cô coi anh như một người khách. Cô nhẹ nhàng nói: “Anh biết rõ căn bản là tôi không có làm được, không cần phải suy nghĩ cách bởi móc đâu, anh nghĩ như thế nào thì tôi cũng vẫn như vậy thôi.”

Đây là loại người người đánh lên má trái của tôi thì tôi lại đưa má phải của mình lên để cho người đánh, Lê Thiên Qua rất là ghét, coi như cô có bộ dáng khuất phục anh nhưng trong lòng luôn có cảm giác không phải như vậy. Lê Thiên Qua dập tắt điếu thuốc, vẫy tay về phía cô: “Tới đây.”

Hướng Văn đã sớm biết rằng cô dù có đổi một ngàn chiếc áo khoác ở bên người nhưng thời điểm nào thì người đàn ông này cũng canh chừng cô, nên cô cũng như vậy, chẳng lẽ một ngày làm kỹ nữ thì cả đời đều làm kỹ nữ sao? Anh ôm chặt lấy cô, đặt cô lên bàn làm việc, cô ngẩng đầu nhìn anh, không chỉ bởi vì chiều cao mà còn có nguyên nhân là thân phận, quả thật cô cái gì cũng không còn, nghèo rớt mòng tơi rồi. Mà anh được coi là một người đàn ông hoàng kim rồi, đứng ở bên trong lòng của Hướng Văn, anh ta chỉ là một tên cận bã, không bằng Tần Thọ. Nhưng một người đàn ông nhiều tiền thì có không ít người phụ nữ muốn nhào lên người anh ta, tuy biết rõ đó là một hố lửa nhưng vẫn có người thích nhảy vào, đây chính là rác rưởi, mọi người xem tiền tài giống như là cận bã, thì đây là một cận bã rất quý giá nha. Váy cực ngắn màu bạc làm cảnh xuân ở trên đùi lộ ra nhìn không sót một tí nào, sáng như ánh trăng, bóng loáng như ngọc. Tay của anh từ từ vuốt ve trên đùi của cô, đầu ngón tay trượt đến bộ phận nhạy cảm, thân thể của cô vẫn luôn nhạy cảm, cho nên bây giờ đã có chút phản ứng, nhưng không thể trách cô giờ phút này đã có phản ứng, tất cả đều bị người đàn ông này dạy dỗ mà thôi. Trên môi của anh hiện lên một tia mỉm cười, trước sau anh vẫn khinh miệt cô, một tay vuốt ve lưng của cô, từ từ tiến đến gần khoá váy, sau đó kêu một tiếng, kéo khoá xuống, gạt chiếc váy màu bạc dồn xuống hông của cô, trên người chỉ còn lại một chiếc áo lót màu đen, đường viền hoa xinh xắn, bao quanh đôi châu ngọc sáng bóng của cô, trắng như tuyết như vậy làm sao có thể bị màu đen che dấu đây? Hai ngọn núi ngạo nghễ đứng thẳng lên, đè ép lẫn nhau, đầy thâm thúy, dẫn đến biết bao nhiêu là suy nghĩ.

“Sao cô lại ăn mặc như vậy, rõ cuộc là đến làm thư ký hay là đến còn muốn lên giường của tôi hay sao?” Ánh mắt anh nhìn cô trước sau như một, ngôn ngữ đầy khinh miệt. Hướng Văn cười đầy quyến rũ, giang đôi tay ra ôm cổ anh: “Lê Thiên Qua, tôi như thế nào đến là một tay anh an bày, cho nên không nên hỏi tôi, mà phải tự hỏi bản thân mình, anh nghĩ như thế nào. Nếu như anh mệt mỏi thì mời làm nhanh lên một chút, những tài liệu mà anh giao cho tôi, tôi còn chưa có xem đâu, nhanh làm xong rồi thì tôi trở về làm việc,”

“Công việc? Trừ việc hầu hạ đàn ông thì cô còn làm được gì đây? Nói tôi nghe một chút xem, ngược lại tôi thật muốn nghe một chút xem cô còn có bản lĩnh ở phương diện nào.” Nụ cười tràn ngập mặt của anh nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rét lạnh, ngón tay lưu luyến dưới hạ thân của cô, ma sát dọc theo mép đùi, cách một tầng ren mỏng vuốt ve chỗ nhạy cảm của cô. Hướng Văn rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn anh ta cũng đầy khinh thường: “Lê Thiên Qua, anh không cảm thấy hành động của anh bây giờ rất buồn cười sao? Giống như một con chó điên! Chó điên cũng biết quay đầu lại cắn hay sao?”

Anh không có tức giận, chỉ mỉm cười, đáy mắt ẩn giấu những thứ không có chút tình cảm nào, đó là một chút sơ sót của Hướng Văn.

“Nếu tôi là chó thì cô cũng chính là cứt.”

Cô le lưỡi một chút: “Lê Thiên Qua, anh thật ghê tởm.”

“Cô làm cho tôi ghê tởm từ lâu rồi.” Một bên anh vừa nói, một bên vừa cởi đồ của cô, ngón tay đột nhiên cắm vào. Niềm đau đớn này không hề báo trước, làm Hướng Văn đau đến run người, hạ thân kẹp chặt ngón tay của anh. Lê Thiên Qua rút hai ngón tay ra rồi lại vào bên trong làm một cuộc tìm kiếm, Hướng Văn càng kẹp chặt hơn, cắn môi, ngăn cản tiếng kêu đầy mỉa mai của mình. Anh nhếch môi, tà mị mà bá đạo, cắn tai của cô: “Nhanh như vậy liền ướt rồi?”

Môi của cô đỏ thắm nhưng lại có chút trắng bệch: “Đây không phải hy vọng của anh hay sao?”

Lê Thiên Qua không có nói gì, cởi thắt lưng của mình ra, làm lộ ra dục vọng của anh, dùng sức cắm vào giữa hai chân của cô, sau đó liền đụng đi vào. Tuy đã làm rất nhiều lần nhưng mỗi lần Hướng Văn đều cảm thấy đây đau đớn, giống như lần đầu tiên vậy, cảm giác tê liệt từ hạ thân lan ra toàn cơ thể. Cơ thể cô trần truồng, váy đã sớm bị đẩy lên hông, không chút nào có thể che lấp được cảnh xuân của cô, mái tóc quần xoả ra ở trên người, che cảnh xuân ở phía sau lưng lại, nhưng lại không che trở được tầm mắt của anh.

“Hôn tôi.” Anh đột nhiên phá vỡ im lặng. Hướng Văn ngơ ngác nhìn anh, trong trí nhớ thì đây là lần đầu tiên anh yêu cầu cô như vậy, cô cũng chưa có chủ động bao giờ, chỉ bị động chịu đựng, để cho anh thân mật cùng với cô. Cho nên giờ phút này anh muốn cô hôn anh thì cô rất ngạc nhiên. Cô chỉ làm theo, nếu không thích thì hôn môi cùng với làm tình có gì khác nhau đây? Cô đã tu luyện được, mặc dù rất chán ghét nhưng cũng có thể cùng người đàn ông này lên giường, cho dù oán hận cũng có thể dày thâm tình hôn người ta. Môi của Hướng Văn có chút lạnh lẽo, ôm chặt lấy cổ anh, ấn đôi môi của mình lên môi anh, đôi môi đầy tinh tế, nhẹ nhàng cắn xé, cái lưỡi màu hồng phác hoạ hình dáng môi của anh, cạy hàm răng ra, đi vào trong tìm kiếm, quấn chặt lấy đầu lưỡi của anh, bắt đầu một cuộc giao dịch bằng thể xác. Tư thế như thế này Hướng Văn rất không thích, chân của cô rất là mỏi, nếu cùng so sánh thì cô thấy ở trên giường thoải mái hơn một chút. Hơn nữa hôm nay cô còn chưa ăn cơm, vào lúc này thì sức lực cũng đã cạn kiệt rồi, giống như bị nghiền nát vậy, dựa vào trên người anh thở dốc. Anh đẩy cô ra, hơi chỉnh chỉnh mình lại một chút, mặc lại quần áo cho chỉnh tề.

“Cô có thể đi ra ngoài.” Anh nói nhẹ như nước chảy, giống như vừa nãy hai người chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cứ như vậy phũ phàng, không phải đã sớm dự liệu được chuyện này hay sao. Hướng Văn cũng không có kinh ngạc, cũng không oán giận người đàn ông tuyệt tình này, cô đã có thói quen như vậy. Đây mới là Lê Thiên Qua, chưa bao giờ coi cô là người, chỉ coi cô như là một món đồ chơi mà thôi. Như vậy thì cô sẽ có cơ hội bị bỏ đi, đợi đến một ngày nào đó cô bị chơi chán rồi, sau đó mặc kệ sống chết thì cũng đã được giải phóng rồi. Hướng Văn cầm khăn giấy trên bàn, lau sạch sẽ hạ thân mình một chút, sau đó nhảy xuống khỏi cái bàn, sửa sang lại quần áo của mình rồi thì cười với anh: “Rồi cuộc thì tôi cũng hiểu rõ tại sao anh lại nhiều thư ký nữ đến như vậy.”

“Có phải cô có cảm giác tôi đang cố ý gây khó khăn cho cô phải không?” Anh ta đột nhiên nói. Thân hình Hướng Văn dừng lại một chút, xoay người lại bình tĩnh nói: “Không có.”

Lê Thiên Qua cười, một tay chống đỡ lấy cằm của mình: “Tôi đúng là đang gây khó khăn cho cô đó! Trong vòng ba ngày phải sửa sang lại những tài liệu kia cho tôi, đi ra ngoài đi.”

Gương mặt ửng hồng, chỉ cần người có kinh nghiệm, hiểu một chút chuyện nam nữ thì mọi người đều có thể nhìn ra Hướng Văn vừa mới làm gì ở trong đó, những thư ký đó đây kinh ngạc nhưng cũng không dám nói gì. Hoàng Tử Á thừa dịp Hướng Văn đi vào phòng tổng giám đốc làm một chút việc thì đã cho người sắp xếp xong một cái bàn làm việc, Hướng Văn cười cười với cô ấy, sau đó ngồi xuống, vui đùa vào làm việc trong việc nghèo nàn kiến thức. Cô không thể để cho anh ta hành hạ không dậy nổi, chỉ là một sổ bằng báo cáo hay sao, có cái gì khó đâu. Cô theo như những khoảng thời gian cố định, mang các khoản buôn bán lời lỗ ghi lại một bản báo cáo là xong. Chuyện sửa sang lại tài liệu như vậy thì thật ra cũng không có chút khó khăn gì, tâm tư tinh tế một chút thì cũng có thể. Hướng Văn đang vui đùa học hành trong khó khăn thì đột nhiên cảm thấy có người đang đẩy mình. Người nọ chỉ chỉ điện thoại trên bàn nói: “Nghe điện thoại đi nha, nó kêu thật lâu rồi, điện thoại nội bộ đó.”

Lúc này Hướng Văn mới phát hiện thì ra điện thoại thật đang reo, xem ra mình đối với mấy cái tài liệu này bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

“Này.”

“Có phải cô đang ngủ thiếp đi hay không, thế nào bây giờ mới nhận điện thoại?” Âm thanh Lê Thiên Qua phát ra không biết vui hay buồn.

“Tôi đang rất bận, muốn chỉnh tài liệu xong để lập tức đưa cho anh, cho nên Lê Thiên Qua, nếu không có chuyện gì thì chờ có quấy rầy tôi.”

“Cô cho rằng tôi muốn sao nói chuyện cùng cô sao? Đừng có tự giát vàng lên mặt mình!”

“Xin hỏi còn có việc gì sao? Không có việc gì thì tôi rất bận!”

“Sao lại không có việc, tôi muốn nói với cô, muốn sắp xếp tư liệu thì cần phải dùng đầu óc.”

“Nhàm chán!” Hướng Văn cúp điện thoại một cái bộp rồi lại tiếp tục công việc trong tay. Đau lưng, cổ cũng giống như bị xe cán qua vậy, Hướng Văn đứng lên hoạt động một chút, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người đều tan làm chỉ còn lại một mình cô. Cô sửa sang lại tài liệu rồi ôm vào người đi đến gõ cửa phòng làm việc của Lê Thiên Qua.

“Mời vào.”

Hướng Văn có chút kinh ngạc, cô chính là muốn thử xem, thật không ngờ là anh vẫn còn ở đây.

“Tôi đã sửa lại xong.” Cô đứng trước bàn làm việc.

Lê Thiên Qua tắt máy vi tính, nhú mồm nhìn cô: “Tốc độ rất là nhanh, có phải vội vã làm xong để lúc tan việc lên giường của người đàn ông nào đó hay không? Cho tôi nhìn một chút.”

Hướng Văn cố nén lại cảm giác kích động muốn ném tập tài liệu vào đầu anh, đưa tài liệu cho anh xem.

Lê Thiên Qua vừa lật nhìn, vừa bĩu môi nói: “Đây chính là tài liệu cô sửa sang lại? Đánh lại la liệt số liệu của các năm, cô cho rằng đây là tài liệu mà tôi cần?” Lê Thiên Qua hất tay làm những tài liệu này bay lên mặt Hướng Văn, trang giấy bung ra bay khắp nơi.

“Đi đi, xem lại những số liệu này, sau đó viết cảm tưởng cá nhân, đánh giá xuống dưới rồi nghĩ ra một dự án có thể mang lại lợi nhuận cho công ty. Ba ngày sau giao cho tôi!”

Hướng Văn cúi người xuống, nhặt lên lại từng tờ từng tờ một những trang giấy đang tán loạn kia, những trang giấy đầy chữ, đang như đập vào mắt cô, đi theo thần kinh của cô, đi vào trong đại não, sau đó đầu cô choáng váng một chút, cũng có cảm giác như muốn nổ tung ra.

Người đàn ông này không chỉ là một cận bã mà còn là một người đàn ông không có sạch sẽ, cần phải sử lý hết tất những người đàn ông như thế này. Hướng Văn ở trong lòng không ngừng nguyên rủa, nhưng trên mặt vẫn cười rất yêu kiều: “Được, tôi sẽ làm, Lê Thiên Qua, bây giờ tôi có thể tan làm được hay chưa?”

“Cô có biết công việc của thư ký cần phải làm gì hay không? Ông chủ còn chưa có tan làm mà cô lại muốn tan làm?” Anh ta có chút đùa bỡn nhìn cô, bên môi có thoáng ý cười, thủy chung làm cho người ta không hiểu rõ chân tướng sự việc.

Hướng Văn nhú mồm: “Anh thật giống như chỉ có một người thư ký là tôi hay sao?”

Lê Thiên Qua cười hắc hắc nói: “Chẳng lẽ cô chưa từng nghe nói qua ma mới bắt nạt ma cũ hay sao? Ai nói cô là người mới, thu thập một chút rồi theo tôi đi gặp khách hàng.”

Hướng Văn muốn chửi chó má rồi, một tháng trả cho cô bao nhiêu tiền lương mà để cho cô làm nhiều việc như vậy.

Đây cũng là lần thứ hai Hướng Văn ngồi cùng xe với Lê Thiên Qua, song ký hiệu chữ M kia khiến Hướng Văn để trong lòng, hoàn toàn khinh bỉ nhìn anh mấy lần, là một cận bã như anh mà cũng có thể ngồi chiếc xe này, thật là bị sét đánh mà.

Bánh xe ngừng chuyển động, âm thanh lạnh lùng của anh ta làm cho cô lạnh đến buồn nôn, thậm chí là chán ghét, ghét một người mà đa đến tình trạng cao nhất rồi.

“Xuống xe.” Anh ra lệnh với cô.

Cô xuống xe.

“Đi vào.” Anh lại còn ra lệnh cho cô.

Cô giống như quá khứ.

Trong phòng đèn cũng không có sáng lắm, cho nên anh cũng trở nên không rõ ràng, cô ngây ngốc hỏi: “Khách hàng đâu?”

Lê Thiên Qua không để ý đến cô, cùng nhân viên phục vụ chọn đồ ăn mà cũng không có hỏi cô, làm liền một mạch xong. Nhân viên phục vụ xoay người đi ra ngoài, chỉ còn lại hai người, mắt to trừng mắt nhỏ.

Lá trà trong chén từ từ nở ra, giống như một đứa trẻ mới sinh, từ từ mà lớn lên, phút trốc tản ra, tràn đầy cả ly trà. Lê Thiên Qua bưng ly trà lên, lay động một cái, lá trà đựng đưa, phá vỡ mặt nước yên tĩnh.

Tựa như giống với bộ dáng của hai người bây giờ, thật ra thì nhìn nhau mà chẳng nói câu gì, không có chút gì có thể phá vỡ sự yên lặng này.

“Lê Thiên Qua, anh lấy tôi làm trò đùa đấy hả? Không phải anh nói đi gặp khách hàng sao?” Cô có chút giận nói.

Hoa văn trên ly trà có lộn xộn nhưng rất đẹp mắt, anh rất thích sứ thanh hoa, mở nghiêng nắp ly trà lên, nhẹ nhàng gạt một cái, chậm rãi thưởng thức cùng đáng giá, vị đắng chát ở trong ngọt ngào.

Hồi lâu anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô: “Chẳng lẽ tôi không phải là khách hàng của cô hay sao? Cùng ngủ mà cô cũng làm thì cùng ăn cô cũng vẫn còn kinh ngạc hay sao?”

Cô vừa muốn nói gì đó thì có người gõ cửa, một bàn thức ăn lục đục mang lên.

Lại là món Quảng Đông, khẩu vị của Hướng Văn hơi nhạt, thích an ngọt, mẹ ruột của cô là người phương nam, món Quảng Đông là sự lựa chọn tốt nhất, chỉ là mấy năm nay cô không còn giống như trước nữa, cho nên thành thật mà nói thì món Quảng Đông từ lâu cô đã không còn ăn nữa rồi.

Cô không muốn xếp vào đội ngũ thích ăn món Quảng Đông giống như Lê Thiên Qua, đây là một loại làm bản, cái người như vậy mà cũng thích ăn những món ăn như thế này sao, nếu như có một ngày nào đó rơi vào trong tay cô thì cô sẽ cho anh ăn thức ăn gia súc, dù thế nào đi nữa thì anh phát dục cũng rất tốt nên được thức ăn gia súc bồi bổ thì cũng tốt lắm.

“Cô cười cái gì? Lê Thiên Qua đột nhiên hỏi.

Sao tôi cười? Hướng Văn kinh ngạc, đương nhiên là có thể nha. Nghĩ đến cảnh tượng Lê Thiên Qua ăn thức ăn cho heo thì cười thôi.

Lê Thiên Qua, lúc người ta ăn cơm thì sẽ nói rất nhiều chuyện, còn hai người vốn cũng chẳng có gì để nói, cho nên rất tẻ nhạt. Cho dù Hướng Văn có đói bụng một ngày nay, đến mức ngực dán vào lưng, nhìn về phía Lê Thiên Qua thì cô cũng ăn không trôi, không có nôn ra thì cũng đã hết tình hết nghĩa rồi.

Hết chương 31

32. Chương 32: Chương 32: Mộng Xuân Kiều Diễm 1

Trong phòng làm việc không khí mát mẻ, người đến người đi, rất là bình thường. thời tiết bước vào thời gian rất nóng bức, làm cho lòng người rất phiền não, ánh mặt trời chiếu vào thủy tinh, sáng chói làm cho người ta không mở mắt ra được. Hướng Văn ngồi trước bàn làm việc, mồ hôi sớm đã ướt đầm đĩa rồi, mỗi lần có chỗ nào không hiểu thì cô đều muốn nguyên rửa ở trong lòng mấy lần. Giống như khi còn nhỏ, trường học tổ chức đi rạp chiếu phim để xem phim, rõ ràng rất buồn tẻ cùng đầy vô vị, người nhìn cũng thấy buồn ngủ nhưng mỗi lần xem xong thì thầy giáo sẽ giao cho một bài tập viết, để cho người xem viết cảm tưởng của mình. Chuyện này từ nhỏ Hướng Văn đã rất ghét, cô rất muốn viết nhưng mà không có cảm tưởng gì.

Không phải là cô không yêu tổ quốc mà chỉ khi còn rất nhỏ cô đã xem rất nhiều phim hoạt hình ở giai đoạn này, phim điện ảnh về chiến tranh, nên dĩ nhiên là không có hứng thú rồi. Có một lần cô không nộp bài tập thì thầy giáo rất không hiền lành đã gọi điện thoại, vừa vặn là cha cô nhiều năm không có nhận được điện thoại đã biết được chuyện này nên rất tức giận, dăm trối cô lại, bắt cô xem một bộ phim điện ảnh hai mươi lần rồi bắt viết bài cảm tưởng. Cô cũng rất chán ghét cùng nóng nảy, ở trong nhà làm loạn một trận. Sau cùng lại là Lâm Mạc Tịch viết cảm tưởng giúp cô, dài những hơn sáu trăm chữ. Cho nên lúc này Hường Văn thương tâm muốn chết. Nếu như là người xui xẻo thì có uống bao nhiêu nước cũng vô dụng, giữa ngày hè, bị cảm đúng là khó chịu nhất, cô mở máy điều hoà nhiệt độ hơi thấp, lúc này bị nhảy mũi liên tục, trên người lúc nóng lúc lạnh, có lúc lại lạnh run người lên, trên người nổi một tầng da gà, mọi người nói xem cuộc sống này sao mà sống được? Cô càng nghĩ thì trong lòng càng cảm thấy buồn bực, những tài liệu trong tay càng ngày càng lớn, càng rắc rối, cuối cùng chỉ muốn xé đi. Tiện tay rút mấy tờ lau mũi, bịt mũi, nước mũi luôn cứng đầu cứng cổ xuất hiện một chút. Phía bên cô đang hăng hái chiến đấu thì Ninh Tri Nhiên cũng không trải qua dễ dàng cùng bất an. Cũng bởi vì thời tiết mà anh ta thừa nhận anh ta đã vô đoán một chút, khi ra khỏi cửa nhà Hường Văn thì anh ta bắt đầu hối hận, nhưng như bị quỷ thần sai khiến, vì hai chữ tôn nghiêm cho nên cách nhiều ngày như vậy mà Ninh Tri Nhiên cũng không có đi tìm Hường Văn. Mấy ngày nay nhất định là cô rất đau khổ đi. Đi gặp cô thì có chút không tự nhiên, thế nhưng không có chịu đựng được, trong lòng như cỏ mọc tràn lan, cảm thấy có chỗ nào không có đúng, nhìn cái gì cũng không có thuận mắt. Mẹ Ninh mấy ngày này đến công ty của Ninh Tri Nhiên, trên danh nghĩa là đưa thuốc bổ nhưng trên thực tế là đi thăm dò tình hình, bà muốn có cháu bé, đang muốn đến muốn đi rồi. Nhưng nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy của con trai thì rất không đành lòng, thẳng thắn hỏi, con trai có phải đến thời kỳ mãn kinh rồi hay không? Sao lại phiền não thành bộ dạng như thế này? Lời này khiến Ninh Tri Nhiên đỏ khóc đỏ cười, thời kỳ mãn kinh, thật là không còn gì để nói với bà. Nhưng bây giờ anh ta đang phập phồng không yên, nhiều đêm mất ngủ, cùng với triệu chứng của thời kỳ mãn kinh cũng không kém nhiều lắm. Anh ta muốn thấy cô, nhưng cô sẽ gặp mình sao? Đang suy nghĩ thì đột nhiên có người gõ cửa.

“Tổng giám đốc, hôm nay hoạt động của người đại diện phát ngôn cho công ty ta đã kết thúc, rất thành công, truyền thông phản ứng rất tốt.”

Ninh Tri Nhiên gật đầu một cái, ánh mắt chợt loé lên, cười nói: “Đi ăn bài một chút, buổi tối tôi muốn cùng người phát ngôn ăn cơm.”

“Vâng, tôi sẽ đi ăn bài.”

Thư ký xoay người đi ra ngoài, Ninh Tri Nhiên liền cầm điện thoại lên, cuối cùng cũng có lý do gọi cho cô.

“Này.” Âm thanh trong điện thoại có chút khe khẽ.

“Cô bị cảm?”

Hường Văn có chút kinh ngạc, anh ta là người thứ nhất phát hiện ra mình đang bị cảm.

“Hường Văn, cô uống thuốc chưa?”

Cô cắn môi không nói lời nào. Anh ta lại tiếp tục: “Nhất định là cô chưa có ăn, bây giờ cô đang ở đâu? Tôi đi tìm cô.”

“Không cần, tôi rất khỏe, đang làm việc, anh đừng có tới.” Cô vội vã ngăn cản anh ta, nếu Lê Thiên Qua biết Ninh Tri Nhiên lại đến tìm mình thì còn không có nổi điên sao, sẽ cần người linh tinh đó, ngộ nhỡ mình bị dính vào bệnh chó điên thì làm sao a. Anh ta dừng lại một chút: “Hường Văn, thật xin lỗi, lần trước là tôi sai lầm rồi, tôi không nên làm như vậy.”

Đầu óc Hường Văn choáng váng, cũng không biết anh ta đang nói gì liên phụ hoạ: “Không có gì, còn có việc gì sao?”

“Buổi tối tôi muốn mời cô ăn cơm thôi.”

Ăn cơm, cô không có ý định đó đâu, còn rất nhiều việc còn chưa có làm xong đâu, lại còn bị cảm nữa chứ. Đầu óc cô đột nhiên loé lên ý tưởng, người lập tức tỉnh thần cao lên mấy phần: “Ninh Tri Nhiên, anh là thương nhân phải không?”

Anh ta không hiểu dụng ý của cô nhưng vẫn ừ một tiếng. Hường Văn liền thở phào nhẹ nhõm: “Buổi tối tôi mời anh ăn cơm, anh giúp tôi một chút.”

Anh ta tự nhiên là đồng ý rồi, sau đó ở trong phòng làm việc đợi đến trạng vạng tối, cơ hồ cứ năm phút lại nhìn ra ngoài một lần, vẻ mặt kia giống như một cô dâu nhỏ đợi chú rể trong đêm động phòng hoa chúc. Khi kim phút chỉ đến một ô thì anh ta lại càng vui sướng hơn một phần, một hồi lâu thì anh ta tung tăng xuống lầu, lái xe đi. Khi tới chỗ hai người hẹn trước thì còn nửa tiếng đồng hồ nữa mới đến giờ hẹn, Ninh Tri Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay, đột nhiên cười, đi đến sớm tới chỗ hẹn. Cũng không phải mới tình đầu, tại sao lại hồi hộp như thế này? Hường Văn đến chỗ hẹn với Ninh Tri Nhiên thì cũng cách toà cao ốc Hoa Vũ không bao xa, đại khái khoảng chừng mất năm phút đồng hồ thì liền nhìn thấy Ninh Tri Nhiên đậu xe ở ven đường. Anh ta nhìn thấy cô thì cũng sốt một chút, anh ta không ngờ cô mặc quần áo văn phòng cũng rất đẹp mắt. Bộ đồ công sở trắng phau, phần eo được thiết kế uốn nếp nên càng làm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn của cô, chân của cô thon dài, cho nên bất luận là mặc váy ngắn hay quần dài thì đều rất thích hợp với cô. Hường Văn thấy ánh mắt của anh ta nhìn mình, cho là đang nghi ngờ, vì vậy nói: “Tôi đang đi làm tại Hoa Vũ.”

Câu trả lời này làm cho Ninh Tri Nhiên cũng sốt một hồi lâu, hai người đứng đó có chút xấu hổ, hồi lâu Ninh Tri Nhiên mới nói: “Đi làm tại Hoa Vũ làm cái gì, tới công ty của tôi làm đi nha.”

Hường Văn cười cười: “Anh thật chuẩn bị bồi dưỡng tôi thành tiểu tam hay sao, anh muốn ăn gì, hôm nay tôi mời.”

Anh ta trêu ghẹo nói: “U, tôi không nghe lắm chứ, muốn mời tôi ăn mì hoành thánh hay sao?”

Mặt Hường Văn hơi đỏ ửng lên, cũng không biết do trời nóng lực hay là nguyên nhân do cô xấu hổ: “Tuỳ ý, anh muốn ăn gì cũng được.”

“Khó khi nào cô hào phóng như vậy, phải ăn một bữa thật ngon nha. Lên xe.”

Xe khởi động không lâu lắm thì Ninh Tri Nhiên đưa cho cô một cái cặp nhiệt độ:

“Mới mua, xem một chút xem có phát sốt hay không.”

Cái mũi của cô vốn có chút ngạt thở, nên giọng nói liền cực kỳ mềm nhũn, cực kỳ làm nũng: “Tôi không sao, chính là điều hoà thôi hơi nhiều thôi.”

“Chuyện này cũng không thể khinh thường, mùa hè mà bị cảm là không có tốt, cái này không khám dễ thành bị cảm lạnh lắm, chúng ta đi bệnh viện thôi.” Anh ta nói xong thì chuẩn bị rẽ ở khúc quanh, quay đầu lại bệnh viện, Hường Văn vội dè tay anh ta lại: “Thật không cần, tôi đói rồi, đi ăn cơm thôi.”

Ninh Tri Nhiên lắc đầu một cái, rất bất đắc dĩ, đưa cho cô một bọc thuốc: “Cũng biết cô không muốn đi bệnh viện nên tôi đã mua thuốc cho cô, một lát ăn cơm xong thì liền uống đi.”

Cô cười với anh ta, sắc mặt quả thật không tốt chút nào, ngạo đầu, dựa vào ghế có chút buồn ngủ. Nhìn bộ dáng cực kỳ mệt mỏi của cô, Ninh Tri Nhiên vốn muốn tìm một nơi dừng lại để cho cô nghỉ một lát, thế nhưng vừa mới dừng xe thì cô liền tỉnh dậy.

“Thì ra là cô không có ngủ nha.”

Hường Văn vừa mở mắt ra, vừa nhìn giá của tiệm cơm này, thế nhưng không nhịn được hô lên: “Ninh Tri Nhiên, anh muốn ăn hết tiền của tôi à?”

Chỗ ăn chơi Hường Văn hiểu rõ nhất, cũng giống như quán cơm này, trang thiết bị đầy sang trọng cùng hoa lệ thì tạm thời không nói đến, chính là bốn nhân viên tiếp khách cũng làm cho người ta sáng mắt lên, vẻ thùy mị cũng không kém với tiểu thư Châu Á bao nhiêu.

Ninh Tri Nhiên cười nhìn cô: “Nếu đã tỉnh thì chúng ta vào thôi. Khiến cho khách chờ lâu cũng không có tốt.”

Hường Văn kinh ngạc nói: “Anh còn mời ai nữa?”

Ninh Tri Nhiên cố làm vẻ thần bí nói: “Thần tượng của cô nha. Đợi lát nữa nhìn thấy cũng đừng có kích động phát khóc nha.”

Hương Văn càng thêm nghi ngờ, bây giờ thần tượng của cô là người có thể giúp cô giải quyết cái người này nha.

Cô nhân viên đi lên phía trước, vui vẻ mỉm cười nói: “Ninh tiên sinh, mời tới bên này.”

Kiến trúc trang nhã, đầy hương vị Trung Quốc, giữa đại sảnh là nhà thủy tạ*, làm cho hai mắt người ta toả sáng là các kiến trúc đình đài lầu các. Giống như dẫn người ta trở về năm trăm năm trước.

*: nhà được xây trên mặt nước.

Cô nhân viên kéo cửa phong ra, dùng tay làm dấu mời.

Ninh Tri Nhiên lôi kéo tay của Hương Văn, đưa cô vào phòng.

“Thật xin lỗi, trên đường đến tôi bị kẹt xe, đã tới chậm làm hai vị đợi lâu.”

“Ninh tổng không cần khách sao, là chúng tôi tới sớm mà thôi. Tới đây Mạc Tịch, giới thiệu một chút, đây là Tổng giám đốc Ninh.”

Cô giống như bị một chiếc bàn ủi ủi qua thì đột nhiên bị ném vào trong băng giá, mỗi mạch máu trên người đều đang run rẩy, chân của cô như bị đóng đinh trên sàn nhà, như thế nào cũng không bước được một bước. Cô trợn to hai mắt, nhưng vẫn không nhìn thấy rõ những gì đang ở trước mắt mình, suy nghĩ đã sớm ngừng chuyển động, việc cô có thể làm duy nhất là cắn chặt hàm răng, không để cho nước mắt của mình rơi xuống. Gắt gao siết chặt quả đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay, tay đứt xót ruột, cô đã chết lặng rồi.

“Giới thiệu một chút, đây là bạn của tôi, Hương Văn, dường như cũng là người hâm mộ của Lâm Mạc Tịch đấy.” Ninh Tri Nhiên nói hết lời thì nhìn về phía Hương Văn, không khỏi sửng sốt: “Cô bị làm sao vậy? Sao sắc mặt tái nhợt như vậy, thế nào lại run như vậy, rất lạnh sao? Có muốn tắt điều hoà không khí đi không?”

Một bộ phận trên cơ thể làm sao có thể đau đớn được bằng tâm hồn của cô, cô đau quá, đau đến khó thở rồi. Cô không có đất rung thân, núp ở phía sau Ninh Tri Nhiên. Dù thế nào cũng không thể ngờ được là sẽ gặp nhau như vậy, Lâm Mạc Tịch, tại sao còn để tôi gặp lại anh?

“Không phải xấu hổ đâu.” Ninh Tri Nhiên cười nói.

“U, sức quyến rũ của Mạc Tịch nhà chúng ta cũng đủ lớn đấy chứ.” Người đại diện của Lâm Mạc Tịch đứng ở một bên cười ha hả.

“Xin chào, tôi là Lâm Mạc Tịch.” Anh ta đi lên phía trước, từng bước một, có trời mới biết được, anh ta đi gian nan như thế nào, quả đấm của anh ta siết thật chặt, khổng chế sự run rẩy của chính mình, duỗi tay về phía cô.

Cô muốn tránh né, cô sợ tiếp tục như vậy nữa cô sẽ không chịu nổi nữa, vô số ngày đêm khuôn mặt này xuất hiện trong giấc mơ của cô. Cô chần chờ nhưng rốt cuộc vẫn đưa tay ra, căn bản là cô không nhìn anh ta nhiều, cô sợ, muốn rút lui, vào thời điểm tay của hai người sắp nắm lấy thì đột nhiên cô thu tay lại, nói với Ninh Tri Nhiên: “Tôi muốn đi, tôi không muốn ở lại chỗ này nữa.”

Cô chán ghét mình như vậy sao? Anh ta cho là chỉ cần hai người có thể gặp lại thì tất cả sẽ trở về như ban đầu, anh ta chỉ là của một mình cô và cô cũng chỉ là của một mình anh ta. Nhưng cô lại cực kỳ muốn tránh né anh ta, tại sao không muốn gặp lại mình. Anh ta muốn xông lên, thế nhưng tất cả những gì hiện tại anh ta có thể làm chỉ là nhún nhún.

“Thế nào?” Ninh Tri Nhiên có chút nghi ngờ.

“Anh không phải đưa tôi đi ra đâu, tôi hơi chóng mặt.” Rốt cuộc thì cô không còn bước đi nữa mà chạy đi, chỉ muốn chạy để cách xa nơi này một chút, phải cách xa anh ta càng xa càng tốt.

Cô cơ hồ là muốn chạy trốn, cô không muốn gặp anh ta, từ chối lâu như vậy, trốn tránh lâu như vậy, ký ức lúc còn trẻ quá mức tốt đẹp, nhưng hôm nay thì có ai còn dám so sánh đây?

Ninh Tri Nhiên nhíu mày thật chặt, tự nhiên anh ta không biết nguyên nhân sâu xa ở bên trong, chỉ coi là cô thật không có thoải mái nên liền xoay người đuổi theo.

Hết chương 32.

33. Chương 33: Chương 32: Mộng Xuân Kiều Diễm 1

Trong phòng làm việc không khí mát mẻ, người đến người đi, rất là bình thường. thời tiết bước vào thời gian rất nóng bức, làm cho lòng người rất phiền não, ánh mặt trời chiếu vào thủy tinh, sáng chói làm cho người ta không mở mắt ra được. Hường Văn ngồi trước bàn làm việc, mồ hôi sớm đã ướt đầm đìa rồi, mỗi lần có chỗ nào không hiểu thì cô đều muốn nguyên rửa ở trong lòng mấy lần. Giống như khi còn nhỏ, trường học tổ chức đi rạp chiếu phim để xem phim, rõ ràng rất buồn tẻ cùng đầy vô vị, người nhìn cũng thấy buồn ngủ nhưng mỗi lần xem xong thì thầy giáo sẽ giao cho một bài tập viết, để cho người xem viết cảm tưởng của mình. Chuyện này từ nhỏ Hường Văn đã rất ghét, cô rất muốn viết nhưng mà không có cảm tưởng gì. Không phải là cô không yêu tổ quốc mà chỉ khi còn rất nhỏ cô đã xem rất nhiều phim hoạt hình ở giai đoạn này, phim điện ảnh về chiến tranh, nên dĩ nhiên là không có hứng thú rồi. Có một lần cô không nộp bài tập thì thầy giáo rất không hiền lành đã gọi điện thoại, vừa vặn là cha cô nhiều năm không có nhận được điện thoại đã biết được chuyện này nên rất tức giận, dấm trối cô lại, bắt cô xem một bộ phim điện ảnh hai mươi lần rồi bắt viết bài cảm tưởng. Cô cũng rất chán ghét cùng nóng nảy, ở trong nhà làm loạn một trận. Sau cùng lại là Lâm Mạc Tịch viết cảm tưởng giúp cô, dài những hơn sáu trăm chữ. Cho nên lúc này Hường Văn thương tâm muốn chết. Nếu như là người xui xẻo thì có uống bao nhiêu nước cũng vô dụng, giữa ngày hè, bị cảm đúng là khó chịu nhất, cô mở máy điều hoà nhiệt độ hơi thấp, lúc này bị nhảy mũi liên tục, trên người lúc nóng lúc lạnh, có lúc lại lạnh run người lên, trên người nổi một tầng da gà, mọi người nói xem cuộc sống này sao mà sống được? Cô càng nghĩ thì trong lòng càng cảm thấy buồn bực, những tài liệu trong tay càng ngày càng lớn, càng rắc rối, cuối cùng chỉ muốn xé đi. Tiện tay rút mấy tờ lau mũi, bịt mũi, nước mũi luôn cứng đầu cứng cổ xuất hiện một chút. Phía bên cô đang hằng hái chiến đấu thì Ninh Tri Nhiên cũng không trải qua dễ dàng cùng bất an. Cũng bởi vì thời tiết mà anh ta thừa nhận anh ta đã vô đoán một chút, khi ra khỏi cửa nhà Hường Văn thì anh ta bắt đầu hối hận, nhưng như bị quỷ thần sai khiến, vì hai chữ tôn nghiêm cho nên cách nhiều ngày như vậy mà Ninh Tri Nhiên cũng không có đi tìm Hường Văn. Mấy ngày nay nhất định là cô rất đau khổ đi. Đi gặp cô thì có chút không tự nhiên, thế nhưng không có chịu đựng được, trong lòng như cỏ mọc tràn lan, cảm thấy có chỗ nào không có đúng, nhìn cái gì cũng không có thuận mắt. Mẹ Ninh mấy ngày này đến công ty của Ninh Tri Nhiên, trên danh nghĩa là đưa thuốc bổ nhưng trên thực tế là đi thăm dò tình hình, bà muốn có cháu bé, đang muốn đến muốn điên rồi. Nhưng nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy của con trai thì rất không đành lòng, thẳng thắn hỏi, con trai có phải đến thời kỳ mãn kinh rồi hay không? Sao lại phiền não thành bộ dạng như thế này? Lời này khiến Ninh Tri Nhiên dở khóc dở cười, thời kỳ mãn kinh, thật là không còn gì để nói với bà. Nhưng bây giờ anh ta đang phập phồng không yên, nhiều đêm mất ngủ, cùng với triệu chứng của thời kỳ mãn kinh cũng không kém nhiều lắm. Anh ta muốn thấy cô, nhưng cô sẽ gặp mình sao? Đang suy nghĩ thì đột nhiên có người gõ cửa.

“Tổng giám đốc, hôm nay hoạt động của người đại diện phát ngôn cho công ty ta đã kết thúc, rất thành công, truyền thông phản ứng rất tốt.”

Ninh Tri Nhiên gật đầu một cái, ánh mắt chợt loé lên, cười nói: “Đi an bài một chút, buổi tối tôi muốn cùng người phát ngôn an cơm.”

“Vâng, tôi sẽ đi an bài.”

Thư ký xoay người đi ra ngoài, Ninh Tri Nhiên liền cầm điện thoại lên, cuối cùng cũng có lý do gọi cho cô.

“Này.” Âm thanh trong điện thoại có chút khe khẽ.

“Cô bị cảm?”

Hường Văn có chút kinh ngạc, anh ta là người thứ nhất phát hiện ra mình đang bị cảm.

“Hường Văn, cô uống thuốc chưa?”

Cô cần mọi người không nói lời nào. Anh ta lại tiếp tục: “Nhất định là cô chưa có nã, bây giờ cô đang ở đâu? Tôi đi tìm cô.”

“Không cần, tôi rất khỏe, đang làm việc, anh đừng có tới.” Cô vội vã ngăn cản anh ta, nếu Lê Thiên Qua biết Ninh Tri Nhiên lại đến tìm mình thì còn không có nỗi điên sao, sẽ cần người linh tinh đó, ngộ nhờ mình bị dính vào bệnh chó điên thì làm sao a. Anh ta dừng lại một chút: “Hương Văn, thật xin lỗi, lần trước là tôi sai lầm rồi, tôi không nên làm như vậy.”

Đầu óc Hương Văn choáng váng, cũng không biết anh ta đang nói gì liền phụ họa: “Không có gì, còn có việc gì sao?”

“Buổi tối tôi muốn mời cô ăn cơm thôi.”

Ăn cơm, cô không có ý định đó đâu, còn rất nhiều việc còn chưa có làm xong đâu, lại còn bị cảm nữa chứ. Đầu óc cô đột nhiên loé lên ý tưởng, người lập tức tinh thần cao lên mấy phần: “Ninh Tri Nhiên, anh là thương nhân phải không?”

Anh ta không hiểu dụng ý của cô nhưng vẫn ừ một tiếng. Hương Văn liền thở phào nhẹ nhõm: “Buổi tối tôi mời anh ăn cơm, anh giúp tôi một chút.”

Anh ta tự nhiên là đồng ý rồi, sau đó ở trong phòng làm việc đợi đến trạng vạng tối, cơ hồ cứ năm phút lại nhìn ra ngoài một lần, vẻ mặt kia giống như một cô dâu nhỏ đợi chú rể trong đêm động phòng hoa chúc. Khi kim phút chỉ đến một ô thì anh ta lại càng vui sướng hơn một phần, một hồi lâu thì anh ta tung tăng xuống lầu, lái xe đi. Khi tới chỗ hai người hẹn trước thì còn nửa tiếng đồng hồ nữa mới đến giờ hẹn, Ninh Tri Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay, đột nhiên cười, đi đến sớm tới chỗ hẹn. Cũng không phải mối tình đầu, tại sao lại hồi hộp như thế này? Hương Văn đến chỗ hẹn với Ninh Tri Nhiên thì cũng cách toà cao ốc Hoa Vũ không bao xa, đại khái khoảng chừng mất năm phút đồng hồ thì liền nhìn thấy Ninh Tri Nhiên đậu xe ở ven đường. Anh ta nhìn thấy cô thì sững sốt một chút, anh ta không ngờ cô mặc quần áo văn phòng cũng rất đẹp mắt. Bộ đồ công sở trắng phau, phần eo được thiết kế uốn nếp nên càng làm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn của cô, chân của cô thon dài, cho nên bất luận là mặc váy ngắn hay quần dài thì đều rất thích hợp với cô. Hương Văn thấy ánh mắt của anh ta nhìn mình, cho là đang nghi ngờ, vì vậy nói: “Tôi đang đi làm tại Hoa Vũ.”

Câu trả lời này làm cho Ninh Tri Nhiên sững sốt một hồi lâu, hai người đứng đó có chút xấu hổ, hồi lâu Ninh Tri Nhiên mới nói: “Đi làm tại Hoa Vũ làm cái gì, tới công ty của tôi làm đi nha.”

Hương Văn cười cười: “Anh thật chuẩn bị bồi dưỡng tôi thành tiểu tam hay sao, anh muốn ăn gì, hôm nay tôi mời.”

Anh ta trêu ghẹo nói: “U, tôi không nghe lắm chứ, muốn mời tôi ăn mì hoành thánh hay sao?”

Mặt Hương Văn hơi đỏ ửng lên, cũng không biết do trời nóng lực hay là nguyên nhân do cô xấu hổ: “Tuỳ ý, anh muốn ăn gì cũng được.”

“Khó khi nào cô hào phóng như vậy, phải ăn một bữa thật ngon nha. Lên xe.”

Xe khởi động không lâu lắm thì Ninh Tri Nhiên đưa cho cô một cái cặp nhiệt độ:

“Mới mua, xem một chút xem có phát sốt hay không.”

Cái mũi của cô vốn có chút ngạt thở, nên giọng nói liền cực kỳ mềm nhũn, cực kỳ làm nũng: “Tôi không sao, chính là điều hoà thổi hơi nhiều thôi.”

“Chuyện này cũng không thể khinh thường, mùa hè mà bị cảm là không có tốt, cái này không khám dễ thành bị cảm lạnh lắm, chúng ta đi bệnh viện thôi.” Anh ta nói xong thì chuẩn bị rẽ ở khúc quanh, quay đầu lại bệnh viện, Hương Văn vội dè tay anh ta lại: “Thật không cần, tôi đói rồi, đi ăn cơm thôi.”

Ninh Tri Nhiên lắc đầu một cái, rất bất đắc dĩ, đưa cho cô một bọc thuốc: “Cũng biết cô không muốn đi bệnh viện nên tôi đã mua thuốc cho cô, một lát ăn cơm xong thì liền uống đi.”

Cô cười với anh ta, sắc mặt quả thật không tốt chút nào, ngoẹo đầu, dựa vào ghế có chút buồn ngủ. Nhìn bộ dáng cực kỳ mệt mỏi của cô, Ninh Tri Nhiên vốn muốn tìm một nơi dừng lại để cho cô nghỉ một lát, thế

nhưng vừa mới dừng xe thì cô liền tỉnh dậy.

“Thì ra là cô không có ngủ nha.”

Hương Văn vừa mở mắt ra, vừa nhìn giá của tiệm cơm này, thế nhưng không nhận được hô lên: “Ninh Tri Nhiên, anh muốn ăn hết tiền của tôi à?”

Chỗ ăn chơi Hương Văn hiểu rõ nhất, cũng giống như quán cơm này, trang thiết bị đầy sang trọng cùng hoa lệ thì tạm thời không nói đến, chính là bốn nhân viên tiếp khách cũng làm cho người ta sáng mắt lên, vẻ thủy mị cũng không kém với tiểu thư Châu Á bao nhiêu.

Ninh Tri Nhiên cười nhìn cô: “Nếu đã tỉnh thì chúng ta vào thôi. Khiến cho khách chờ lâu cũng không có tốt.”

Hương Văn kinh ngạc nói: “Anh còn mời ai nữa?”

Ninh Tri Nhiên cố làm vẻ thần bí nói: “Thần tượng của cô nha. Đợi lát nữa nhìn thấy cũng đừng có kích động phát khóc nha.”

Hương Văn càng thêm nghi ngờ, bây giờ thần tượng của cô là người có thể giúp cô giải quyết cái người này nha.

Cô nhân viên đi lên phía trước, vui vẻ mỉm cười nói: “Ninh tiên sinh, mời tới bên này.”

Kiến trúc trang nhã, đầy hương vị Trung Quốc, giữa đại sảnh là nhà thủy tạ*, làm cho hai mắt người ta toả sáng là các kiến trúc đình đài lầu các. Giống như dẫn người ta trở về năm trăm năm trước.

*: nhà được xây trên mặt nước.

Cô nhân viên kéo cửa phong ra, dùng tay làm dấu mời.

Ninh Tri Nhiên lôi kéo tay của Hương Văn, đưa cô vào phòng.

“Thật xin lỗi, trên đường đến tôi bị kẹt xe, đã tới chậm làm hai vị đợi lâu.”

“Ninh tổng không cần khách sao, là chúng tôi tới sớm mà thôi. Tới đây Mạc Tịch, giới thiệu một chút, đây là Tổng giám đốc Ninh.”

Cô giống như bị một chiếc bàn ủi ủi qua thì đột nhiên bị ném vào trong băng giá, mỗi mạch máu trên người đều đang run rẩy, chân của cô như bị đóng đinh trên sàn nhà, như thế nào cũng không bước được một bước. Cô trợn to hai mắt, nhưng vẫn không nhìn thấy rõ những gì đang ở trước mắt mình, suy nghĩ đã sớm ngừng chuyển động, việc cô có thể làm duy nhất là cắn chặt hàm răng, không để cho nước mắt của mình rơi xuống. Gắt gao siết chặt quả đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay, tay đứt xót ruột, cô đã chết lặng rồi.

“Giới thiệu một chút, đây là bạn của tôi, Hương Văn, dường như cũng là người hâm mộ của Lâm Mạc Tịch đấy.” Ninh Tri Nhiên nói hết lời thì nhìn về phía Hương Văn, không khỏi sửng sốt: “Cô bị làm sao vậy? Sao sắc mặt tái nhợt như vậy, thế nào lại run như vậy, rất lạnh sao? Có muốn tắt điều hoà không khí đi không?”

Một bộ phận trên cơ thể làm sao có thể đau đớn được bằng tâm hồn của cô, cô đau quá, đau đến khó thở rồi. Cô không có đất rung thân, núp ở phía sau Ninh Tri Nhiên. Dù thế nào cũng không thể ngờ được là sẽ gặp nhau như vậy, Lâm Mạc Tịch, tại sao còn để tôi gặp lại anh?

“Không phải xấu hổ đâu.” Ninh Tri Nhiên cười nói.

“U, sức quyến rũ của Mạc Tịch nhà chúng ta cũng đủ lớn đấy chứ.” Người đại diện của Lâm Mạc Tịch đứng ở một bên cười ha hả.

“Xin chào, tôi là Lâm Mạc Tịch.” Anh ta đi lên phía trước, từng bước một, có trời mới biết được, anh ta đi gian nan như thế nào, quả đấm của anh ta siết thật chặt, không chế sự run rẩy của chính mình, duỗi tay về phía cô.

Cô muốn tránh né, cô sợ tiếp tục như vậy nữa cô sẽ không chịu nổi nữa, vô số ngày đêm khuôn mặt này xuất hiện trong giấc mơ của cô. Cô chần chờ nhưng rốt cuộc vẫn đưa tay ra, căn bản là cô không nhìn anh

ta nhiều, cô sợ, muốn rút lui, vào thời điểm tay của hai người sắp nắm lấy thì đột nhiên cô thu tay lại, nói với Ninh Tri Nhiên: “Tôi muốn đi, tôi không muốn ở lại chỗ này nữa.”

Cô chán ghét mình như vậy sao? Anh ta cho là chỉ cần hai người có thể gặp lại thì tất cả sẽ trở về như ban đầu, anh ta chỉ là của một mình cô và cô cũng chỉ là của một mình anh ta. Nhưng cô lại cực kỳ muốn tránh né anh ta, tại sao không muốn gặp lại mình. Anh ta muốn xông lên, thế nhưng tất cả những gì hiện tại anh ta có thể làm chỉ là nhẫn nhịn.

“Thế nào?” Ninh Tri Nhiên có chút nghi ngờ.

“Anh không phải đưa tôi đi ra đâu, tôi hơi chóng mặt.” Rốt cuộc thì cô không còn bước đi nữa mà chạy đi, chỉ muốn chạy để cách xa nơi này một chút, phải cách xa anh ta càng xa càng tốt.

Cô cơ hồ là muốn chạy trốn, cô không muốn gặp anh ta, từ chối lâu như vậy, trốn tránh lâu như vậy, ký ức lúc còn trẻ quá mức tốt đẹp, nhưng hôm nay thì có ai còn dám so sánh đây?

Ninh Tri Nhiên nhủ thầm thật chặt, tự nhiên anh ta không biết nguyên nhân sâu xa ở bên trong, chỉ coi là cô thật không có thoải mái nên liền xoay người đuổi theo.

Hết chương 32.

34. Chương 34: Mộng Xuân Kiều Diễm 2

Editor: Hangbaobinh

Cô vẫn cho là mình cái gì cũng không có để ý, chuyện sống hay chết đã không còn là chuyện mà cô coi trọng từ lâu nữa rồi, cô thật cho là mình có vô số mặt nạ, có thể khoá chặt được lòng của mình, như vậy thì sẽ không có bất kỳ chuyện gì tác động được đến cô. Cô giống như một cái xác không hồn sống mấy năm nay, cô cho rằng sẽ như vậy nhưng thì ra lại không bằng một câu “xin chào, tôi là Lâm Mạc Tịch”. Ở trên thế giới này, chỉ có một người sẽ không lừa gạt cô, chỉ có một người thật tâm đối với cô, chỉ có một người là cô hoàn toàn tin tưởng, chỉ có một người như vậy, lại để cho cô yêu không thể kiềm chế được, chỉ có một người như vậy ở nơi mềm mại nhất trong lòng của cô. Người đó chính là Lâm Mạc Tịch. Chắc chắn chỉ có một người như vậy, ở trong cuộc sống của mỗi người tại một thời gian nào đó sẽ xuất hiện, sẽ lấp đầy một nửa còn lại của mỗi người, có lẽ người này không phải là người tốt nhất, nhưng vào thời điểm đó thì người này là người thích hợp nhất, vì vậy nên yêu, vì vậy nhớ mãi không quên, những nhung nhớ này không mất đi theo ngày tháng mà từ từ biến thành khắc cốt ghi tâm. Người đó chính là Lâm Mạc Tịch. Năm đó, khi anh ta rời khỏi cô, không phải là cô không có nghe qua những lời gièm pha, nói anh ta vì tiền, nói cha cô cho anh ta một số tiền để anh ta rời khỏi cô. Cô nghe qua rất nhiều lần những lời bôi nhọ anh ta, nhưng cô vẫn chung tin tưởng anh ta, dù tận mắt nhìn thấy thì cô vẫn sẽ tin tưởng tình yêu của anh ta đối với cô. Giống như cùng một dạng, mặc dù mới vừa rồi anh ta vươn tay ra để tự giới thiệu mình, giống như một người bạn vừa mới quen, nhưng cô biết, anh ta rất đau, cũng giống với sự đau đớn của cô. Cho nên lúc không thấy thì cô sẽ nhớ nhung, cho nên lúc gặp nhau thì không bằng không gặp. Hướng Văn ngồi trong góc, vùi mặt ở trên đầu gối, không có một chút hình tượng nào gào khóc. Lúc Ninh Tri Nhiên đuổi tới nơi thì Hướng Văn đang khóc vô cùng đau khổ, anh ta ngồi xổm xuống, ôm lấy cô, cơ thể Hướng Văn lại đang run rẩy. Anh ta vẫn cho rằng Hướng Văn rất kiên cường, thế nhưng vào lúc này, cả người cô gái này đang run rẩy, rốt cuộc là có chuyện gì mà có thể là cho cô trở thành như thế này? Anh ta chỉ có thể ra sức ôm lấy cô, cho cô thêm ấm áp.

“Hướng Văn, cô bị làm sao vậy?”

“Đau, tôi đau lắm, Ninh Tri Nhiên, tôi đau lắm. Tôi cho rằng mình sẽ không có đau, nhưng thì ra tôi lại đau như vậy.” Cô dựa vào trong ngực anh ta, âm thanh nghẹn ngào, có chút không liên tục. Anh ta không đành lòng, nhưng lại không biết làm như thế nào cho phải, chỉ có thể dùng thân thể của mình để sưởi ấm cho cô. Nước mắt giống như một cơn bão, đến rất mạnh mẽ, hành hạ người ta kiệt sức, Hướng Văn đã khóc rất lâu rồi, giọng nói sớm đã mất, dần dần không có tiếng động phát ra. Sau một hồi lâu Ninh Tri Nhiên mới phát

hiện, cô đã khóc đến ngất đi, sờ trán một cái, nóng đến dọa người. Ninh Tri Nhiên không tiếng động ôm lấy cô, lái xe chạy như điên về phía bệnh viện. Hường Văn, thật tốt là, để cho tôi có thể biết em vẫn còn sống. Hường Văn, thật là tốt, để cho tôi còn gặp lại được em, cho dù có đứng ở xa như vậy mà nhìn em. Hường Văn, em là ban đêm, tôi là màn đêm, em xem, chúng ta là trời sinh một đôi. Hường Văn, làm sao em lại không chịu nhìn tôi? Bây giờ em như thế nào? Hường Văn, có phải bây giờ em đã không cần tôi nữa phải không? Bên cạnh em đã có một người đàn ông xuất sắc. Nhưng còn tôi, trừ em ra thì tôi sẽ không yêu một ai nữa.

“Mạc Tịch, cậu làm sao vậy? Khóc? Cậu muốn làm cái gì?” Người đại diện vỗ vỗ bả vai Lâm Mạc Tịch. Hai người đứng sững vai nhìn xe đi xa.

“Cái này a, Ninh Tri Nhiên mời chúng ta tới mà lại cứ đi như thế, thật là.” Người đại diện oán trách. Lâm Mạc Tịch lại cười, trên gương mặt nước mắt óng ánh trong suốt, giống như kim cương loé sáng: “Tim của tôi đã tìm được về rồi. Tôi lại có thể yêu được một lần nữa rồi.”

Người đại diện bị anh ta nói mà chẳng hiểu làm sao, lôi kéo anh ta lên xe: “Đi, còn nhìn cái gì nữa, càng ngày càng không hiểu nổi cậu.”

Lâm Mạc Tịch đoạt lấy chìa khoá xe: “Anh trở về trước đi, tôi có việc.”

Dứt lời, bụi đất bay tứ tung, chiếc xe nhanh chóng chạy đi.

“Bác sĩ, mau lại đây khám cho cô ấy!”

“Đặt lên giường.” Y tá có chút không vui, nơi này dù sao cũng là bệnh viện, tóm lại, cãi nhau là không có tốt. Ninh Tri Nhiên đặt Hường Văn xuống, trên gương mặt trắng thuần vẫn còn vương những giọt nước mắt, làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng. Lúc này bác sĩ mới tới, cuốn đoán một phen, sau đó mới nói: “Không có việc gì, chính là bị cảm, lại có chút phát sốt, phải truyền nước thôi.”

Y tá tới đây ghim kim. Kim tiêm nho nhỏ tinh tế ghim vào trong da thịt của cô, ống truyền dịch chảy tí tách. Ninh Tri Nhiên vẫn nắm chặt tay của cô, lúc này, tay của hai người toàn là mồ hôi. Y tá cười một cái: “Là bạn gái phải không, nhìn anh gấp thành bộ dáng như thế kia kìa. Không có chuyện gì đâu, truyền nước xong sẽ tốt thôi.”

Ninh Tri Nhiên đã nghe được, anh ta nhìn thấy Hường Văn cau mày, khóc một hồi, vào lúc này thì lòng anh ta cũng đang rối loạn. Mặc dù Hường Văn ngủ mê man, nhưng nước mắt vẫn đang chảy suốt không có dừng lại, tuy hai mắt nhắm nghiền nhưng vẫn đang khóc. Ninh Tri Nhiên gấp gáp, dùng khăn giấy lau nước mắt cho cô, nhưng khi lau bên này xong thì bên kia lại chảy xuống. Vẻ mặt của Hường Văn rất khổ sở, hình như là đang gặp ác mộng thì phải, Ninh Tri Nhiên cố gắng đánh thức cô dậy, nhưng cô vẫn như cũ, nhắm mắt mà rơi lệ. Anh ta gấp đến độ rối loạn, nhưng cũng không có cách nào khả thi. Cần phải đi tìm bác sĩ, chứ không thể để khóc suốt như vậy được. Tất cả chuyện này Lâm Mạc Tịch đều nhìn thấy được, núp ở bên cạnh vụng trộm nhìn cô, chờ Ninh Tri Nhiên đi rồi anh ta mới xuất hiện. Ngồi ở bên cạnh giường bệnh, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay không có chuyển dịch kia của cô. Đột nhiên anh ta cười khúc khích: “Hường Văn, rốt cuộc thì anh cũng nắm được bàn tay của em rồi. Làm sao em lại gầy như vậy? Tại sao lại không thương yêu bản thân của mình? Em không biết anh sẽ đau lòng sao? Em xem em đi, đã lớn chừng này rồi mà cũng không biết chăm sóc bản thân mình cho tốt.”

Ngón tay thon dài của Lâm Mạc Tịch êm ái vuốt ve mặt của cô, đầu ngón tay ấm áp lau đi nước mắt trên khuôn mặt của cô.

“Mạc Tịch.....” Âm thanh của cô bé không thể nghe thấy, tuy nhiên nó lại làm cho anh ta rung động. Tròng mắt của Lâm Mạc Tịch xuất hiện nước mắt, thoáng một cái đã rơi xuống, từ từ lăn xuống, sau đó vỡ ra, rồi biến mất không còn một chút gì. Anh biết mà, em cũng nhớ anh... anh biết mà, em và anh nhớ nhung nhau giống như em nhớ nhung anh vậy. Anh ta cúi đầu xuống hôn vào môi của cô, nhẹ nhàng êm ái, giống như một cái lông vũ.

“Anh ở đây làm gì?” Đột nhiên có một tiếng hét to làm phá vỡ không gian tốt đẹp này. Ninh Tri Nhiên tức giận nhìn người đàn ông đang có hành động không đứng đắn đối với Hường Văn, anh ta nắm chặt cửa đấm. Chỉ cần không cẩn thận một chút thì chiến tranh sẽ bùng phát. Khi đến gần thì Ninh Tri Nhiên mới phát hiện thế nhưng trên mặt của Lâm Mạc Tịch cũng có nước mắt, anh ta mờ hồ cảm thấy Hường Văn cùng

với Lâm Mạc Tịch có quen biết, hơn nữa quan hệ cũng không có bình thường, như vậy thì việc là của mình hôm nay có phải đã sai rồi phải không? Lâm Mạc Tịch xoa xoa nhẹ khoé mắt, nhìn Ninh Tri Nhiên, bình tĩnh tự nhiên: “Ninh tổng, tôi và Hường Văn sớm đã quen biết, tuyệt đối so với việc quen biết của hai người còn sớm hơn. Mấy năm nay tôi vẫn tìm cô ấy, rốt cuộc cũng để cho tôi tìm lại được, tôi sẽ không để chúng tôi phải chia cắt nhau nữa.”

Ý tứ của Lâm Mạc Tịch rất rõ ràng, anh ta đang tuyên cáo quyền sở hữu Hường Văn đối với Ninh Tri Nhiên. Vốn anh ta không có xác định được, nhưng nghe thấy âm thanh nỉ non trong cơn mơ ngủ của cô, thì anh ta liền quyết định phải làm cho cô trở lại bên cạnh của mình, bây giờ anh ta đã có năng lực bảo vệ cho cô. Ninh Tri Nhiên chần chờ một chút, sau đó nói: “Hai người có quan hệ gì? Anh là gì của cô ấy?”

“Tôi là....”

“Anh ta là em trai của tôi!”

“Hường Văn?”

“Hường Văn!”

Ninh Tri Nhiên kinh ngạc nhưng cũng có chút vui mừng khi cô tỉnh lại. Người khiếp sợ là Lâm Mạc Tịch, như thế nào anh ta cũng không ngờ rằng cô có thể giới thiệu mình như vậy. Hường Văn ngẩng đầu nhìn, thấy túi còn một nửa chưa có truyền hết thì do dự một chút nhưng cuối cùng cũng rút kim tiêm trên mu bàn tay ra, nước thuốc chảy tí tách.

“Em làm gì vậy?” Lâm Mạc Tịch muốn đi lên ngăn cô lại nhưng đáng tiếc đã quá muộn, tức giận nhìn hành động của cô.

“Tôi không muốn truyền nữa, tôi muốn trở về.”

“Không được! Em có thể không tùy hứng như vậy được hay không? Không biết mình đang sốt cao hay sao?”

“Tôi phải đi về! Tôi không muốn ở lại chỗ này nữa!”

“Anh nói không được là không được! Hường Văn, nghe lời đi.” Âm thanh của anh ta đột nhiên mềm nhũn, giống như một ma chú giữ cô lại. Y ta một lần nữa ghim kim tiêm, cố định tốt ống chuyển dịch. Giữa bọn họ quá mức quen thuộc, thậm chí Ninh Tri Nhiên căn bản còn không được đề cập đến. Anh ta hoàn toàn không được để ý đến, mặc dù Hường Văn nói Lâm Mạc Tịch là em trai của cô, nhưng Ninh Tri Nhiên lại có một cảm giác mãnh liệt, giống như không có được, giống như bị mất đi, cứng ngắc vô lực, cảm giác thất bại tự nhiên sinh ra. Hường Văn hơi mệt một chút, cô không có tính nhẫn nại, cho nên việc truyền nước biển này đối với cô mà nói giống như bị thôi miên. Cô cố gắng đi nhanh một chút nhưng lại bị Lâm Mạc Tịch vô tình đánh vào tay: “Không được lộn xộn! An phận một chút biết không?”

“Anh dạy dỗ tôi!”

“Em không ngoan nên anh mới nói em, em cho rằng anh không có chuyện gì làm nên mới thích tìm việc mà làm sao!”

Đột nhiên Hường Văn không nói gì, loại cảm giác này quá mức quen thuộc, thật lâu trước kia, thời điểm bọn họ ở bên nhau chính là như thế này, rõ ràng là cô lớn tuổi hơn thế nhưng anh ta luôn là người giáo huấn cô. Một thời gian khá lâu, mọi người đều trầm mặc, không khí đè nén không thể thở được. Hình như chỉ nghe thấy âm thanh tí tách. Y tá tới rút kim, vốn cũng không phải bệnh nặng, nên khi truyền dịch xong thì cũng không đáng ngại, có thể trở về nhà được. Hường Văn sóng đôi cùng bọn họ đi ra, hành lang bệnh viện giống như dài ra. Cô do dự một chút, vừa muốn mở miệng nói thì Lâm Mạc Tịch liền cướp lời: “Ninh tổng, anh vất vả rồi, để tôi đưa Hường Văn về thôi.”

“Không cần, Mạc Tịch, anh đi về đi, Ninh Tri Nhiên đưa tôi về được rồi.”

“Đã bao lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau? Để anh đưa em về đi.”

Cô không thể cưỡng lại được những lời nói của Lâm Mạc Tịch, Ninh Tri Nhiên lại thất bại không thể nói xen vào giữa hai người, cuối cùng Hường Văn lên xe của Lâm Mạc Tịch. Tối ngã tư đường, một chiếc queo trái, một chiếc queo phải. Bao nhiêu chuyện xảy ra, muốn trốn mà trốn không được, không nên đến thì lại

dây dưa không dứt. Giống như một tấm lưới, siết chặt làm cho người ta thấy căng thẳng và hồi hộp. Cô không nói đi nơi nào, anh ta cũng không có vấn đề gì, vẫn lái xe, xe chạy đi không có mục đích. Anh ta lái xe với tốc độ rất nhanh, giống như bay trên đường lớn, làm cho người ta nhìn mà lo lắng, chỉ sợ không lâu sau là chiếc xe kia sẽ bay ra khỏi con đường. Trầm mặc một lúc lâu, Hương Văn nghiêng đầu nhìn ra ngoài phía cửa xe. Vội vàng không chuẩn bị một chút nào thì Lâm Mạc Tịch đột nhiên thắng xe, nếu không phải đeo dây an toàn thì chỉ sợ là hai người sẽ bay ra khỏi xe. Lâm Mạc Tịch đột nhiên cởi dây an toàn, sau đó lật người đè lên hôn thật mạnh lên môi của Hương Văn. Cô không thể tránh được, chỉ là có chút ngạc nhiên, môi của anh ta, hay là nhiệt độ, cảm giác được anh ta hôn thì cơ hồ cô đã quên mất rồi, nhưng giờ phút này cô lại nghĩ tới, thì ra loại cảm giác lại khắc sâu đến như vậy, cho dù thời gian đã trôi qua thật lâu, bị chôn vùi thì cũng sẽ không thể quên được, chỉ cần tiếp xúc một lần thì tất cả sẽ bộc phát. Bọn họ giống như điên cuồng ôm hôn nhau, anh ta ôm cô, quên hết tất cả, liều chết triển miên.

“Hương Văn, tại sao em lại nói với người khác anh là em trai của em?” Anh ta ôm cô, lực mạnh giống như muốn bóp vỡ cô ra.

“Trên thực tế thì anh chính là em trai của tôi.” Cô bình tĩnh, thậm chí là lạnh lùng trả lời.

“Anh không phải! Căn bản anh không phải là em trai của em, ngay từ lúc anh bị đuổi ra khỏi cái nhà kia thì anh đã không phải là em trai của em nữa rồi!”

“Nhưng Mạc Tịch, anh có thể phủ nhận được sao? Đó là một sự thật không thể phủ nhận, tôi chính là chị của anh.”

“Hương Văn, tại sao em lại như thế?” Anh ta hôn nhẹ lên môi cô, nhẹ giọng nỉ non. Tại sao cô lại muốn như vậy, dù không để ý luân lý đạo đức, coi như vứt bỏ tất cả thì cô cũng không thể quay đầu lại, để ở cùng một chỗ với anh ta, ngày hôm nay, bản thân mình làm sao mà có thể xứng với sự nổi tiếng của anh ta? Cho nên đẩy anh ta ra nhưng anh ta lại không có buông: “Hương Văn, em không thể như thế vậy được? Không cần cùng anh nói cái gì mà luân lý, không phải chúng ta đã nói với nhau từ trước rồi hay sao, mặc kệ như thế nào thì cũng sẽ đi cùng với nhau. Lúc này chúng ta cùng nhau rời đi thôi, đi đến một nơi khác, cùng nhau sống cuộc sống mới, dù không thể kết hôn cũng được, chúng ta hãy sống cuộc sống của chúng ta! Bây giờ đã không còn ai có thể ngăn cản chúng ta được nữa rồi, tại sao em một mực chắc chắn anh là em trai của em?”

Trên thực tế có người có thể ngăn cản được bọn họ, anh ta là Lê Thiên Qua, anh ta là ác ma, anh ta sẽ không như vậy mà bỏ qua cho mình. Cô tự trấn định bản thân, sau đó gần từng chữ: “Lâm Mạc Tịch, cho tới bây giờ tôi chưa từng yêu anh, những lời nói kia cũng chỉ là những lời nói đùa khi còn trẻ tuổi mà thôi, anh cũng không cần coi đó là thật, hiện tại chúng ta đều đã trưởng thành rồi, nên quên đi, thậm chí không nên nhớ để làm gì.”

“Em cho rằng anh sẽ tin những lời nói đó sao? Hương Văn, trên thế giới này, người hiểu rõ em nhất vĩnh viễn chính là anh. Em đang ngại cái gì đây?”

Lúc đẩy cửa xe ra thì mới phát giác được là xe đã chạy tới bờ biển rồi. Gió từ mặt biển thổi vào, thế nhưng có một chút vị mặn mặn, nước biển đánh thẳng vào bờ cát, vừa đi qua hiện nên một dấu chân thật sâu. Hương Văn đi ở phía trước, Lâm Mạc Tịch đi theo dấu chân của cô.

Ngày trước cũng giống như vậy, bọn họ tản bộ trên bờ biển, mỗi lần Hương Văn đề đi chân không, giày xách ở trên tay, khuyên như thế nào cũng không nghe, mặc kệ nước biển lạnh hay không lạnh, đề đi chân trần, cô thích loại cảm giác ngứa ngứa khi bị nước vỗ vào chân. Nhưng có một lần cô không cẩn thận bị cua kẹp vào chân, đau đến khóc oa oa mãi không thôi, anh ta dụ dỗ như thế nào cũng đều vô dụng, cuối cùng thì anh ta phải đồng ý làm bài tập cho cô một tháng thì cô không còn khóc nữa mà ngay lập tức nở nụ cười hắc hắc, lúc này Lâm Mạc Tịch mới cảm thấy là mình bị lừa, mà còn bị lừa hết tất cả tài sản của mình, hơn nữa còn bị lừa gạt bằng một thủ đoạn hết sức đơn giản.

Về sau Hương Văn không còn đi chân trần trên cát nữa. Về sau nữa thì cô chỉ còn có một mình, cho dù có đi chân không cũng không còn có người quấn cô nữa.

Cô chợt quay đầu lại cười với anh ta, chỉ lên trên mặt sóng biển nói: “Anh xem, cho dù sóng biển có lớn như thế nào thì sau cũng đều sẽ yên lặng lại, sẽ biến mất không còn tung tích.”

Anh ta cách cô ba bước chân, đột nhiên cảm thấy không hiểu rõ, nụ cười của cô luôn làm cho anh ta cảm thấy một loại bị thương không nói thành lời.

Anh ta dừng lại một chút, liếc mắt nhìn sóng biển, sau đó nói: “Nhưng sóng biển sẽ không quên mình, không quên những chuyện gì đã xảy ra, coi như thời gian đã rất xa nhưng trí nhớ vẫn còn tồn tại, cho nên Hướng Văn, em không cần nói với anh là em đã quên em, dù có tin là có quỷ thì anh cũng sẽ không tin tưởng những lời nói này của em.”

Cô cũng không còn lời nào để nói, dặt tay của anh ta đi về phía trước mấy bước, sau đó ngồi lên trên bờ cát, tựa đầu vào bờ vai của anh ta, nhắm hai mắt lại.

Một hồi lâu Hướng Văn đột nhiên mở miệng: “Mạc Tịch, anh có nghĩ tới hay không, thật ra chúng ta không phải là yêu nhau, chỉ là những chấp nhất từ thuở còn niên thiếu mà thôi. Bởi vì khi còn nhỏ, anh không có ai thương yêu cho nên anh cho rằng anh yêu tôi. Giống như khi tôi còn bé, luôn lệ thuộc vào anh, nên sai lầm coi đó là tình yêu.”

Anh ta nhìn cô, đột nhiên cười lên tiếng, chỉ là nụ cười này có chút cay đắng: “Hướng Văn, em nói cái gì cũng được, nhưng anh rất hiểu rõ chuyện của hai chúng ta. Anh đã nói rồi, nếu em không muốn kết hôn thì chúng ta cả đời chỉ sống chung với nhau mà thôi, mặc kệ cái danh nghĩa kia, được rồi, sẽ giống như em nói, chúng ta là chị em, như vậy thì em sẽ không thể rời khỏi anh. Chị.”

Một tiếng chị này giống như anh ta mang hết sức lực của mình ra mà gọi, gục đầu của mình lên vai của cô, tựa sát vào cũng là một loại ấm áp.

Giữa hè sắp trôi qua, đến thời điểm xác định thì nhiệt độ đã thấp đi, trong trí nhớ mơ hồ thì thời gian chính là tuổi tác, thiếu niên đã lớn lên, thời điểm bọn họ gặp nhau lần đầu tiên hình như cũng là giữa mùa hè, thời điểm mùa thu sắp tới.

Hướng Văn nhớ, ngày đó giống như bao ngày bình thường khác, chỉ là vào thời điểm cô đang chơi búp bê ở nhà thì không cẩn thận làm hỏng cái đầu, sau đó cha cô về nhà, trong trí nhớ của cô thì cha cô rất ít khi về nhà. Ngày đó khi cha về thì cha có dẫn theo hai người, một người phụ nữ thành thực và xinh đẹp, Hướng Văn vừa nhìn thì đã rất ghét cô ta, trong trong trí nhớ của cô thì mẹ phải là một người hiền lành, dù có tuổi nhưng vẫn rất ấm áp, thế nhưng người phụ nữ này trừ nụ cười xu nịnh ra thì Hướng Văn cũng không có nhìn thấy điều gì khác.

Cha cô ngoắc gọi cô như mọi khi, cô vô cùng không tình nguyện nhưng vẫn không dám làm trái lời của cha.

Cha cô cao lớn và rất khỏe mạnh, một thân vinh quang, khí khái anh hùng hừng hực, người ngồi xổm, tự nói với con gái của mình, Văn nhi, đây là di Vương của con.

Cho dù Hướng Văn tuổi còn nhỏ nhưng cũng hiểu cách giới thiệu này là như thế nào, như vậy từ đó về sau người phụ nữ này sẽ thay thế người mẹ đã mất của cô, trở thành nữ chủ nhân của ngôi nhà này rồi hả? Hướng Văn cố chấp không nói lời nào. Ánh mắt của cô chuyển động qua lại, chợt phát hiện sau lưng của cha cô còn có một bé trai xinh đẹp, so với cô thì còn xinh đẹp hơn.

Cha, cậu ta là ai? Hướng Văn háng hái kéo tay của cha cô.

Sau đó sắc mặt cha cô trầm xuống, người gọi Lâm Mạc Tịch tới gần, về sau cậu bé này sẽ ở trong nhà của chúng ta.

Hướng Văn không để ý đến sự thay đổi của cha mình, chỉ cảm thấy rất hứng thú với cậu bé kia, đi tới lôi kéo tay của bé trai, mỉm cười đối với cậu, em giống họ với mẹ của chị, chị tên là Hướng Văn, về sau em phải gọi chị là chị.

Lâm Mạc Tịch cũng nhếch môi cười với cô, khi đó Lâm Mạc Tịch vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người mặc váy công chúa, xinh đẹp giống như những công chúa khác.

Lúc nhỏ, bé gái luôn lớn nhanh hơn bé trai nên Hướng Văn cao hơn Lâm Mạc Tịch nửa cái đầu rồi, tự nhiên cũng cho rằng cô là chị còn cậu chính là em.

Trên thực tế thì đúng là như vậy, năm đó Hướng Văn mười hai tuổi còn Lâm Mạc Tịch mười tuổi.

Thời điểm còn nhỏ thì anh ta rất ít nói, có lẽ bởi vì Hướng Văn cũng là trẻ con, mà mẹ của cô trước đó cũng chỉ sinh có một mình cô là đứa con duy nhất, cũng sợ cô bé sẽ hư nên không cho cô chơi với những đứa trẻ khác nên sau đó, khi Lâm Mạc Tịch cũng là một đứa trẻ giống như mình xuất hiện thì cô cũng rất thích cậu, sau đó đối xử với cậu rất tốt, không có lý do gì, chỉ đơn thuần là thích cậu bé đó, muốn cậu sống thật tốt.

Mà Lâm Mạc Tịch từ nhỏ lớn lên trong khu ổ chuột, nhìn qua rất nhiều ánh mắt nóng lạnh, đột nhiên có một ánh mắt của một cô gái xinh đẹp như vậy đối tốt với anh ta thì anh ta cũng thoải mái mở rộng nội tâm với cô bé đó. Anh ta vốn sinh hoạt ở một nơi rất rách nát, một căn phòng chưa lớn bằng tám mét vuông, mỗi khi trời mưa to thì trao đảo giống như muốn ngã, bên ngoài hạt mưa to thì trong nhà sẽ là hạt mưa nhỏ.

Cho dù như vậy thì khi còn rất nhỏ, Lâm Mạc Tịch sống cùng với người bà nội đã già rất là tốt, cái gọi là tốt thì thật ra là vui mừng. Ăn trâu nuốt tro cũng là một hạnh phúc.

Nhưng đột nhiên có một ngày, có một người đàn ông mặc bộ đồ của lính đến muốn dẫn anh ta đi. Anh ta nghiêng đầu nhìn thấy bà nội gật đầu với anh ta, sau đó thu thập quần áo rồi buộc túi đồ lên người anh ta, nói cho anh ta biết, Mạc Tịch, sau khi con về nhà thì phải ngoan ngoãn, không nên nhớ đến một bà lão như bà.

Bà nội, người không đi cùng con sao?

Bà nội ở lại nơi này, không muốn đi.

Anh ta gắt gao ôm lấy bà nội, nếu người không đi thì con cũng không đi.

Bà nội lạnh lùng nói, con muốn bị liên lụy đến chết cùng với bà già này sao? Mạc Tịch, bà nội không nuôi nổi con... con cũng đã mười tuổi rồi, nên phải đi học rồi, bà nội không có tiền để cho con đi học, hiện tại thì thật tốt, có Hướng tiên sinh không có ngại, con đi cùng người ta nhanh lên một chút!

Đôi mắt của cậu thiếu niên đầy ắp nước, răng cắn thật chặt, chính là để cho mình không khóc lên. Âm thanh đó thật nghẹn ngào, bà nội, con sẽ thường xuyên về thăm người.

Xe quân khu nhanh chóng rời đi, trên con đường đất đỏ bụi bay mờ mịt, bà lão lớn

tuổi đuổi theo chiếc xe thật lâu, nhưng tốc độ của bà không thể nào đuổi kịp xe hơi, nhìn theo chiếc xe dần biến thành một điểm thật nhỏ rồi biến mất thì bà mới dừng lại.

Lâm Mạc Tịch ngồi trong xe, anh ta không dám quay đầu lại nhìn, dùng sức cắn chặt quai hàm, cố nén nước mắt.

Người phụ nữ diêm dúa loè loẹt đó rúc vào người đàn ông mặc quân trang ngồi bên cạnh, cô ta vẫn nhìn chằm chằm Lâm Mạc Tịch, đột nhiên đoạt lấy túi đồ bà nội Lâm Mạc Tịch đưa cho.

Lâm Mạc Tịch gắt gao nhìn cô ta chằm chằm, người phụ nữ đó căm tức nhìn rồi mở túi quần áo đó ra, bên trong chỉ có mấy bộ quần áo cũ rách, một đôi giày chơi bóng đã rách đầu ngón chân. Người phụ nữ đó giống như bị cái gì đó xúi quẩy dính vào người, nhanh chóng vắt sang một bên rồi mắng, còn tưởng là vật gì tốt, thì ra cũng chỉ là một tí đồ rách nát. Ném đi, mang về thì rất mất mặt.

Cô đưa cho tôi! Thiếu niên đó nói một tiếng, tuy chỉ là một âm thanh non nớt nhưng lại lộ ra một phần lạnh lẽo làm cho người phụ nữ đó sợ hãi.

Tao không đưa cho mày đó, một đứa con hoang mà còn dám nói như vậy với tao? Người phụ nữ đó nhất quyết không đưa.

Hai người giằng co, cuối cùng vẫn là người đàn ông mặc quân trang đó trừng mắt liếc người phụ nữ kia một cái, trầm giọng nói, để cho đứa bé cầm đi. Cô có thái độ như thế này với một đứa bé sao? Chẳng lẽ đối với con gái tôi cũng sẽ làm như vậy?

Người phụ nữ kia cười lạnh, thân thể mềm mại dựa vào, sẽ không a, em rất thích Hướng Văn, sẽ đối với con bé thật tốt.

Lâm Mạc Tịch ngồi yên ở một bên, dùng sức ôm lấy túi đồ bà nội đưa cho.

Thời điểm Hương Văn nhìn thấy bọc quần áo này thì có chút tò mò, muốn cùng anh ta xem một chút. Khi nhìn thấy những đồ bên trong thì cô chỉ cười rất vui vẻ với anh ta, sau đó lôi kéo anh ta đến gian phòng của mình. Ở trong phòng tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc cũng tìm thấy một đôi giày không sai biệt lắm dùng để chơi bóng màu trắng, sau đó đưa cho anh ta, chị đổi với em được không, chị thích đôi giày chơi bóng kia.

Anh hạ giọng xuống, lắc đầu nói một câu, không được, đó là bà nội em đưa cho em, em không muốn đổi. Vậy chị đưa đôi này cho em, còn đôi bà nội đưa cho em thì em đừng đi, em giữ lại, thỉnh thoảng lấy ra chúng ta cùng nhìn một chút. Đừng có làm hư.

Lâm Mạc Tịch nhếch môi cười với cô, khuôn mặt gầy tong teo, hàm răng trắng muốt, bé trai này thật sự càng nhìn càng không giống con trai một chút nào.

Hết chương 33.

35. Chương 35: Có Đi Hay Không

Editor: Hangbaobinh

Hương Văn đã mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ, những chuyện đã xảy ra kia từng cái từng cái hiện ra, đầy sống động, thậm chí sau khi tỉnh giấc, ngực còn đau đến mức không có cách nào hô hấp được. Cô nhớ, thời điểm Lâm Mạc Tịch mới rời khỏi cô, cô sống chết đều không có tin, cô sống ở trong căn phòng đi thuê đó, ngày đêm không ngủ, lúc nào cũng ngồi ở trên giường để đợi anh ta. Cô chờ anh ta ba ngày ba đêm, một giọt nước cũng không có uống, chỉ cảm thấy nước mắt đã khóc đến khô hết cả rồi, cả người mệt lả đi, cảm giác nhẹ như bông. Cho đến khi ngất xỉu thì cha cô mới mạnh mẽ mang cô về nhà. Trong phòng bệnh với bốn bức tường trắng tinh, cô đã không khóc nổi nữa rồi. Cô nhớ từng câu từng chữ mà Lâm Mạc Tịch đã nói qua, khuôn mặt tươi cười của anh ta hiện lên rõ ràng ở trong đầu cô, giống như được khắc vào vậy, cho nên cô lựa chọn tin tưởng anh ta, Mạc Tịch sẽ không vô duyên vô cớ rời khỏi cô. Cô chờ anh ta trở lại, tuy nhiên người cô chờ thì không có nhưng lại chờ được người mà cô thấy buồn nôn, Lê Thiên Qua. Sau đó bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động, tất cả không thể trở lại vị trí ban đầu nữa rồi. Hương Văn ngồi dậy, trời đã sáng hẳn, cô nằm trên ghế ngồi phía sau xe. Lâm Mạc Tịch thì đứng trên bãi cát cách đó không xa, cô đi tìm anh ta, Lâm Mạc Tịch nhanh chóng đập tắt thuốc lá . quay đầu về phía cô cười: “Chị, chị đã tỉnh rồi à.”

“Cậu bắt đầu hút thuốc lá từ bao giờ?”

“Đã lâu rồi. Chị có đói bụng không, chúng ta đi ăn cái gì đó đi.”

Giống như trước đây thật lâu, anh ta hỏi cô, đói bụng không, chúng ta đi ăn cơm, sau đó rất tự nhiên dắt tay của cô. Hương Văn sững sốt một chút, Lâm Mạc Tịch cũng sững sốt, sau đó quay đầu về phía cô cười nói: “Chị, tôi còn có thể dắt tay của chị không?”

“Đi nhanh một chút, tôi đói muốn chết rồi.”

Xe chạy băng băng trên đường cao tốc, ngày hôm qua Hương Văn không có để ý, thì ra bọn họ đã đi xa thành phố K như vậy rồi. Ở ngoại ô thị trấn nhỏ, chợ sáng có tiếng rao bán hàng, còn có mùi thơm của đồ ăn vặt, tràn đầy cả một con hẻm nhỏ.

“Ở chỗ này ăn đi, phía trước có nhà bán mỳ hoành thánh, đi ném thử một chút.” Lâm Mạc Tịch cúi người qua, giúp Hương Văn cởi dây an toàn, động tác này thật tự nhiên giống như đã làm qua nghìn lần vạn lần rồi đó.

“Ngăn người cái gì, xuống xe đi.” Lâm Mạc Tịch vuốt ve đầu của cô, lúc này Hương Văn đang ngây ngốc mới có phản ứng lại, hơi hoảng hốt đẩy cửa xe ra rồi xuống xe. Lều được dựng ở ven đường, có bốn cái bàn lớn, cửa hàng ở ngoài trời, chỉ có một người trông nom, vừa là ông chủ cũng vừa là nhân viên phục vụ, thật đúng là không phải buôn bán gì lớn. Lâm Mạc Tịch cùng Hương Văn tìm một chỗ ngồi xuống, Lâm Mạc Tịch gọi một tiếng: “Ông chủ, cho hai bát mỳ hoành thánh.”

Ông chủ là một người đàn ông trung niên, bao hoành thánh với tốc độ cực kỳ nhanh, bao đồng thời bằng hai tay, ở trong nồi nhỏ cho thêm một chút dầu vừng liền thả, hoành thánh vào trong nồi, mỳ sợi là được làm bằng tay, lực tay vừa phải, nấu trong nồi nước nóng một lát, sau đó ông chủ thả vào nồi một chút rong biển vào, không sai biệt lắm thì mới vớt lên, kêu lên một tiếng: “Mỳ hoành thánh làm xong rồi!”

Lúc này Lâm Mạc Tịch mới hiểu ra, đây là muốn tự bản thân mình đi lấy. Mỳ hoành thánh mới ra lò đương nhiên là nóng hôi hổi, tuy chỉ có năm bước đi nhưng Lâm Mạc Tịch cũng rất là phí sức, thiếu chút nữa thì lúc đang bê nước canh bị rơi ra ngoài. Để hai bát mỳ xuống thì lập tức để hai tay lên vành tài. Bát sứ trắng, trắng tinh không có bất kì một hoa văn nào, nóng hổi, bên trên nước mỳ có một chút văng dầu nổi lên, nhỏ nhỏ nhàn nhật. Lâm Mạc Tịch cầm đĩa lên, tay của anh ta từ trước tới nay rất thon dài và trắng, thời điểm cầm đĩa thì giống như anh ta đang cầm một cây bút vậy, giống như là đang viết hành thư vậy. Hường Văn nhìn thấy anh ta đã gấp mấy lần mỳ hoành thánh để vào trong bát của cô rồi thì chợt cảm thấy mình như đang vượt qua thời gian rồi, thời gian đã trôi qua thật lâu rồi. Hường Văn cũng cầm đĩa lên, ngăn cản anh ta: “Đã từ lâu tôi không còn thích mỳ hoành thánh rồi.”

Lâm Mạc Tịch cười nhạt một tiếng: “Sao chị lại gầy như vậy, ăn nhiều thịt một chút mới tốt.” Anh ta không để ý Hường Văn đang cự tuyệt, tiếp tục gấp hoành thánh trong bát của mình để vào bát của cô.

“Mạc Tịch? !” Đột nhiên có người kêu lên một tiếng, âm thanh giống như không có xác định. Lâm Mạc Tịch quay đầu lại, người mới tới mặc một chiếc quần jean bó sát người, những nếp nhăn dồn vào một chỗ, trên người mặc một chiếc áo T-shirt đơn giản, cũng coi như ăn mặc đầy sức sống thanh xuân, xem ra đáng vẻ cũng không có lớn lắm, tóc nhuộm lộn xộn, viên kim cương trên cánh mũi chiếu lấp lánh. Người này Lâm Mạc Tịch nhận ra, là một đồng nghiệp trong công ty.

“Thật sự là cậu a, Mạc Tịch, làm sao cậu lại tới nơi này?” Người kia có chút kinh ngạc. Lâm Mạc Tịch cười cười: “Tôi đây ăn đồ ăn, Bạch Sở, tại sao anh cũng tới chỗ này?”

Bạch Sở thuận thế ngồi xuống bên cạnh Lâm Mạc Tịch, ghé băng vừa vặn ngồi được hai người, Bạch Sở đặt tay lên bả vai Lâm Mạc Tịch: “Chúng ta rất lâu không có gặp nhau rồi. Nơi này rất gần studio mà chúng tôi đang quay phim, đạo diễn của chúng tôi gần đây rất thích hương vị dân dã.”

Lúc Bạch Sở ngồi xuống thì liền nhìn thấy Hường Văn ở phía đối diện, cười một tiếng đầy ý vị sâu xa. Sau đó nói với Lâm Mạc Tịch: “Mạc Tịch a, nếu buổi tối cậu muốn qua đêm ở đây thì nhớ phải đốt hương muỗi đó, nơi này muỗi nhiều như là bão tố, nhìn thấy mà đổ mồ hôi hột.”

Lâm Mạc Tịch cười lắc đầu: “Một lát nữa chúng tôi phải về rồi, hôm nay tôi có thông báo.”

“Nha! Đang có người đẹp ở đây mà còn nghĩ tới thông báo là sao?” Ánh mắt của Bạch Sở thỉnh thoảng nhìn sang bên phía Hường Văn. Hường Văn tránh né ánh mắt của anh ta, người này Hường Văn nhận ra được, cũng là một vị khách đã từng tới Phòng Vip lúc cô còn làm ở đó. Hình như cũng là ở buổi Lễ Chúc Mừng..., được tổ chức ở Phòng Vip, Bạch Sở chính là một trong những khách quý ở đó, sở dĩ Hường Văn chú ý đến người này là bởi vì người này cùng với Lâm Mạc Tịch đều là nghệ sĩ trong cùng một công ty. Mà tự nhiên Bạch Sở cũng có ấn tượng đối với Hường Văn, vì phụ nữ đối với anh ta diện mạo cùng vóc dáng thì không cần phải nói, mà nguyên nhân mà anh ta chú ý đến là anh ta chưa có ăn được cô. Bạch Sở cũng là một người có kinh nghiệm phong phú trong tình yêu nam nữ, đừng nhìn anh ta là là một mình tinh thần tượng, nhưng thật ra cuộc sống riêng tư của anh ta rất là loạn. Còn về chuyện kia luôn là một vết sẹo ở bên trong lòng của anh ta. Anh ta nhớ hình như đó là lần đầu tiên anh ta bị cự tuyệt, mà người cự tuyệt lại còn là một “tiểu thư”, cho nên bất luận là mặt mũi hay lòng tự trọng thì anh ta cũng không thể bỏ qua được. Quả thật Bạch Sở vẫn còn non nớt, năm nay anh ta mới vừa tròn hai mươi tuổi. Lâm Mạc Tịch nào biết những thứ này, chỉ cho rằng Bạch Sở đang nói đùa, cười mắng: “Anh nghiêm chỉnh một chút đi, cô ấy là chị của tôi.” Ngược lại, Lâm Mạc Tịch quay về phía Hường Văn giới thiệu: “Chị, anh ấy tên là Bạch Sở, là đồng nghiệp của tôi.”

Hường Văn cắn môi, hận không thể tìm một cái hố để mà chui vào, chuyện tình ám muội kia của cô, cô không muốn cho Lâm Mạc Tịch biết. Mặc dù cô biết chuyện này sẽ không giấu được mãi mãi nhưng cô vẫn nghĩ giấu được ngày nào hay ngày đó, chờ công việc của Lâm Mạc Tịch ở chỗ này xong. Đi là tốt rồi, nhưng lại không nghĩ tới ngày hôm nay ở đây lại gặp được người như Bạch Sở. Bạch Sở cẩn thận dò xét vẻ mặt của Hường Văn, bên môi thấp thoáng nụ cười tà mị, diêm dúa mà loè loẹt: “Mạc Tịch, đây chính là người

chị đã thất lạc nhiều năm của cậu sao? Tìm được rồi? Thế nào mà tôi cảm thấy giống với một bộ phim truyền hình nha, so với cái kịch bản đang ở trong tay tôi thì còn đặc sắc hơn.”

Có thể không đặc sắc sao, đây là một niềm vui sướng cực kỳ, có thể coi như người một nhà đã gặp lại nhau hay không? Đột nhiên Lâm Mạc Tịch phát hiện sắc mặt của Hường Văn không có đúng, liền vội vàng hỏi: “Chị không thoải mái sao? Có phải bị nhiễm lạnh rồi hay không?”

Hường Văn chỉ lo cúi đầu, lúc này nghe thấy tiếng của Lâm Mạc Tịch thì nhẹ nhàng lắc đầu, gắt gao cắn môi dưới, nắm tay nắm chặt đến mức phát ra tiếng. Tình cảnh này, Bạch Sở nhìn một cái liền hiểu, chắc chắn Lâm Mạc Tịch căn bản cũng không biết chị của mình đã từng làm gì. Bạch Sở nhẹ nhàng vươn chân, ở dưới mặt bàn len lén đá chân của Hường Văn. Hường Văn kinh ngạc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt Bạch Sở cười mà như không cười, Bạch Sở trừng hai mắt về cô, sau đó gật đầu một cái, ý bảo mình sẽ giữ kín như bưng. Lâm Mạc Tịch chỉ lo nhìn Hường Văn, lo lắng bệnh tình của cô, nên vào lúc này căn bản không có chú ý tới Bạch Sở.

“Chị, sao sắc mặt của chị lại không tốt vậy.” Đột nhiên Bạch Sở mở miệng hỏi. Hường Văn thầm mắng trong lòng, không phải là nhắm nhĩ sao, phải coi chừng trái bom hẹn giờ như người thì làm sao sắc mặt có thể tốt cho được. Bạch Sở cười trộm trong lòng, biểu hiện này của Hường Văn đúng là biểu hiện anh ta muốn nhìn thấy. Anh ta không biến sắc đưa tay mình cầm lấy tay của Hường Văn. Hường Văn hơi sửng sốt một chút nhưng lại không dám có phản ứng quá lớn, chỉ đành mặc cho anh ta cầm tay của mình. Cũng may cái bàn này là hình vuông nhưng cũng không có rộng nếu không thì tay của Bạch Sở có dài như tay vươn cũng sẽ không cầm nổi bàn tay của Hường Văn, xem ra thì thiên thời địa lợi cùng nhân hoà đều chiếm được toàn bộ rồi. Ngón tay của anh ta từ từ chuyển động trong lòng bàn tay của Hường Văn, hình như là viết chữ, Hường Văn cẩn thận cảm nhận thì mới biết, anh ta viết là tám giờ ở khách sạn Cẩm Giang. Lâm Mạc Tịch thấy sắc mặt của Hường Văn càng ngày càng tái nhợt thì cho là cô cảm thấy không thoải mái, thì nhanh chóng đi ra ngoài mua thuốc ảo não nói: “Chị, tôi không nên dẫn chị ra ngoài.”

Đúng vậy, không nên dẫn cô tới nơi này. Hường Văn âm thầm cười khổ, không tới đây thì sẽ không gặp phải tiểu ác ma Bạch Sở này.

Hường Văn kéo Lâm Mạc Tịch lại nói: “Chúng ta đi về thôi.”

“Ừ, chúng ta đi về. Chị, chị chờ tôi lấy xe rồi cùng đi về.”

Lâm Mạc Tịch vừa mới bước chân đi thì Bạch Sở ngồi xuống chỗ của cô, ôm Hường Văn rồi nhanh chóng hôn một nụ hôn xuống môi của cô, cười nói: “Nhớ trang điểm rồi mặc hấp dẫn một chút, phòng số 3037.”

Xe dừng cách đó không xa cho nên Lâm Mạc Tịch rất nhanh sẽ lái xe tới đây.

Hường Văn giống như là gặp phải quỷ, nhanh chóng chui vào xe, đóng cửa xe lại rồi không bao giờ nhìn ra ngoài một lần nào nữa.

Bạch Sở nhận ra ý tứ của người phụ nữ này, phát phát tay đối với Lâm Mạc Tịch rồi mình cũng đi, đi ăn cơm, sau đó bắt đầu làm việc, tranh thủ hôm nay làm xong sớm rồi sau đó đi gặp “chị”.

Lâm Mạc Tịch muốn đưa Hường Văn đi tới gặp bác sĩ nhưng Hường Văn kiên quyết từ chối, nhìn thời gian cũng không còn sớm lắm nên để cho Lâm Mạc Tịch đưa mình đến Hoa Vũ để đi làm.

Hoa Vũ thường là quét thẻ đi làm, nhưng Hường Văn đã đi làm muộn rồi, Lê Thiên Qua lại đặc biệt dùng dấu vân tay để phân biệt, chính là để phòng ngừa có người giúp cô quét thẻ. Hường Văn mắng thầm ở trong lòng, hôm nay cô gặp toàn những người đàn ông gì đâu không à! Quả thật đều là cực phẩm cận bã!

Cô từ vùng ngoại ô chạy về, coi như Lâm Mạc Tịch đi phi thuyền cũng không có về kịp giờ đi làm bình thường, đi trễ là việc khó tránh khỏi rồi. Chỉ là cô cũng không có sao, cùng lắm thì bị Lê Thiên Qua mắng cho một trận, cho dù anh chém cô một đao thì cô cũng có thể chịu được.

Ngồi ở trước bàn làm việc, hai mí mắt trên dưới của Hường Văn bắt đầu đánh nhau. Tối qua cơ hồ là cô không có ngủ được nhiều, thật vất vả mới ngủ được thì lại nằm mơ.

Đến lúc mí mắt của cô như muốn sụp xuống thì Lê Thiên Qua lại xuất hiện, bấm thời gian bằng đốt ngón tay thật chuẩn nha.

Dùng sức gõ mấy cái gõ trên bàn làm việc của cô, Hường Văn ngẩng đầu lên, đôi mắt mơ màng nhìn anh.

Bộ dáng Lê Thiên Qua không giận cũng không vui, cười lạnh nhạt: “Tối hôm qua lại đi làm thêm rồi hả? Bộ dáng mệt mỏi như thế này cơ mà, đến quần áo cũng không có đổi. Hường Văn, cuộc sống về đêm của cô cũng không có tồi nha.”

Hường Văn không có tâm tư cùng anh tranh cãi, lấy tài liệu ra, tiếp tục nghiên cứu để xem lên viết cảm tưởng như thế nào.

Lê Thiên Qua lại ở trên bàn cô gõ mấy cái, Hường Văn ngẩng đầu lên nhìn anh: “Có chuyện gì sao?”

“Đi pha cho tôi một ly cà phê.” Nói xong cũng xoay người đi, quyết định thật là nhanh chóng nha.

Hường Văn nghiêng đầu nhìn nơi mà Lê Thiên Qua vừa mới đứng cách đây vài phút, cách đó không xa là phòng nghỉ, lại nhìn cửa phòng làm việc của Lê Thiên Qua, không khỏi cảm khái, quả nhiên là tác phong của ông chủ nha.

Kết quả là cả một buổi sáng Hường Văn bị giày vò phải đi pha cà phê, Hường Văn cũng chỉ biết pha cà phê hoà tan, Lê Thiên Qua cũng chẳng thèm nhìn mà bắt cô mang đi đi đổ. Cuối cùng Hường Văn cũng phải đi tìm hiểu làm sao để nghiền cà phê hạt, thật vất vả mới pha xong cà phê thì nghe Lê Thiên Qua nói cho thêm chút muối vào.

Hường Văn không muốn bị mắng một lần nữa, thói quen của người này thật là biến thái.

Nhưng bắt đắc dĩ là công ty không có muối, thế là Hường Văn phải đi mua, thế nhưng đây là khu thương nghiệp, đi nữa con phố mà cũng không có thấy một cái siêu thị nào. Thật vất vả mới mua được, khi trở về thêm muối vào cà phê thì Lê Thiên Qua còn nói lạnh, tôi không muốn uống.

Được, coi như cả một buổi sáng bận rộn như vậy mà mất công không được cái gì.

Hường Văn tức giận muốn giơ chân, giận dữ đi về bàn làm việc của mình, vùi đầu vào học hành trong nghèo khó.

Sau khi tan việc mới phát hiện bụng của mình đói ừng ực, tùy tiện tìm một quán cơm, dồn sức vào ăn một bữa cho hả giận. Sau khi về đến nhà nhìn đồng hồ đeo tay một cái thì mới phát hiện đã bảy giờ rồi!

Tắm rửa xong mới nhớ đến những chữ mà Bạch Sở viết lên tay cô lúc sáng, cô ảo não, rốt cuộc có đi hay không đây?

Nếu mà đi thì Hường Văn có dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, Bạch Sở, người này tuyệt đối là một người dây dưa không bỏ. Nhưng nếu như mà không đi thì cái miệng của Bạch Sở kia nói không chừng sẽ nói ra những chuyện mà anh ta biết, anh ta chính là đang uy hiếp cô.

Giấy dựa trong chốc lát, Hường Văn cắn răng dậm chân một cái, cứ coi như là bị chó cắn đi. Tùy tiện thay một bộ quần áo liền đi về phía khách sạn Cẩm Giang.

Hết chương 35.

36. Chương 36: Tính Chì Rất Lạnh Nhạt Sao

Editdor: Hangbaobinh

Trong ấn tượng của cô, ánh sáng đèn của hành lang khách sạn từ trước tới giờ đều là tối mờ. Ngọn đèn màu cam càng tôn lên sự mập mờ của bóng tối. Thậm chí chất lượng rất tốt, đi lên cũng không có phát ra tiếng vang nào. Hường Văn đứng ở trước cửa phòng 3037, liên tục do dự cũng không có dũng khí để mà đi gõ cái cánh cửa đó. Hiện tại cùng với quá khứ không có giống nhau, hôm nay cô đã không còn là “tiểu thư” nữa rồi, lại muốn ở trong trí nhớ của Lâm Mặc Tịch giữ được một ấn tượng tốt, để cho anh ta cảm thấy cuộc sống của mình rất tốt. Nhưng hôm nay đã bị Bạch Sở nắm điểm yếu này ở trong lòng bàn tay, cô làm

sao có thể có thể giống như ngày xưa được nữa? Hướng chi, Bạch Sở, người này còn là một người bạn tốt của Lâm Mặc Tịch thì Hướng Văn càng không thể coi anh ta như một người khách hàng được. Hướng Văn do dự một lát, cửa đột nhiên mở ra, cơ hồ cái gì cũng chưa nhìn thấy rõ ràng thì Hướng Văn đột nhiên bị ôm lấy, sau đó là một đôi môi nóng bỏng áp lên môi của cô. Cọ sát với nhau một lúc lâu, Bạch Sở mới thả Hướng Văn ra, sau đó mới quay lại đóng cửa.

“Chị, làm sao bây giờ chị mới đến nha, không phải đã hẹn là tám giờ rồi sao? Chị xem một chút nha, bây giờ là tám giờ rưỡi rồi, chị đã đi muộn nửa tiếng rồi nha. Chị phải chịu trừng phạt.” Bạch Sở đưa cổ tay của mình đến trước mắt của Hướng Văn. Lời nói này có mùi vị của sự nũng nịu, trên thực tế, người đàn ông này là một quỷ linh tinh, đừng tưởng rằng tuổi của anh ta còn nhỏ, nhìn giống như thiện nam tín nữ, giống như Bạch Sở a, đã là người nhiều năm qua không còn ăn chay nữa rồi. Hướng Văn hơn anh ta năm tuổi, đây cũng coi như là hai thế hệ khác nhau đi. Cho nên tâm lý của Bạch Sở nhất thời cô không có đoán ra, đoán không ra. Phòng ngủ từ trước tới giờ đều nhìn như đơn giản hào phóng, nhưng trên thực tế thì cực kỳ mập mờ, ngọn đèn mờ nhạt, vách tường vàng nhạt, giường lớn vừa rộng rãi lại thoải mái, cả người nằm trên đó có thể làm cho giường trũng xuống. Bạch Sở cười hì hì lôi kéo Hướng Văn ngồi trên giường, sua đó thuận thế nằm ở trên đùi của cô. Ôm hông của Hướng Văn liền bắt đầu làm nũng: “Chị, đầu của tôi bị đau, chị xoa bóp cho tôi nha.”

Hướng Văn cau mày, cô gặp rất nhiều loại đàn ông, những người đàn ông biết làm nũng cô cũng đã nhìn thấy, thế nhưng đây là lần đầu tiên việc như thế này xảy ra trên người của mình, tại sao có thể làm ra những chuyện buồn nôn giống như thế này, đây coi cô như là trâu già gặm cỏ non sao? Nếu không làm theo lời anh ta thì giằng co như vậy cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, nhưng nếu làm theo lời của anh ta thì đây chính là một cái động không đáy, nếu như để cho anh ta đạt được mục đích một lần thì về sau sẽ cũng anh ta dây dưa không rõ ràng. Hướng Văn đang do dự, Bạch Sở cười một cái rồi nói: “Chị, tôi cùng Mặc Tịch là bạn tốt, chị nói xem nếu cậu ta biết chúng ta ở chung một chỗ thì sẽ rất vui vẻ nha.”

Hướng Văn cau mày, vội vàng đè huyết thái dương của anh ta lại. Ngón tay của cô có chút lạnh lẽo, đặt trên huyết thái dương của anh ta nhẹ nhàng ôn nhu, giống như ánh mặt trời chói chang lại có một cơn mưa phùn rơi xuống, làm cho người ta cảm thấy dễ chịu, nhưng lại có người ngại không có đủ, trong lòng cảm thấy ngứa ngứa. Bạch Sở đột nhiên bắt lấy tay của Hướng Văn, đặt lên trên mắt của mình, Hướng Văn bị động tác này của anh ta làm cho sợ hết hồn. Về mặt này tự nhiên làm cho Bạch Sở rất vui vẻ, cầm lấy tay cô, hôn lên trên mu bàn tay một cái, trên mu bàn tay trắng nõn của cô ngay lập tức xuất hiện một vết màu hồng. Hướng Văn vừa giận vừa hờn, tuy nhiên không có làm gì được, bị người ta bắt được nhược điểm nên cảm thấy rất khó khăn.

“Chị Hướng Văn, chị có biết hay không, Mặc Tịch bây giờ rất thuận lợi nha, là một người rất nổi tiếng thì danh tiếng rất là quan trọng, nếu thân phận của chị bị người ta biết được thì đó là một tin rất bùng nổ nha.”

“Cậu muốn thế nào?”

“Đừng nóng vội, thật ra thì người biết công việc của chị đang làm cũng không có ít nha, dù sao chị cũng là người có tiếng. Nhưng người biết chị là chị của Mặc Tịch thì đoán chừng cũng chỉ có tôi mà thôi.”

“Cho nên?”

“Chị xem. Chị là một người rất nóng nảy nha. Tôi vẫn cho rằng chị là một người luôn bình tĩnh, nhưng người như vậy đâu mất rồi, vì cái nét mặt này của chị nên có phần thưởng.” Bạch Sở ôm cổ Hướng Văn, lật người đè cô xuống, hưng hăng hôn cô. Anh ta hôn rất dùng sức, lúc hôn còn phát ra tiếng, lông mi của anh ta rất dài, cong lên, cùng với hàng lông mày hẹp và dài, đôi mắt giống như mắt của hồ ly. Hướng Văn bình tĩnh nhìn anh ta, một tia phản ứng cũng không có. Giống như tất cả mọi việc đang xảy ra không phải là xảy ra trên người của cô, không sai, cô chỉ cho rằng đây là đang bị chó cắn. Bạch Sở triền miên hôn, thật lâu cũng không được đáp lại, lúc này mới rời khỏi môi của cô, bĩu môi nói: “Chị, tính tình của lạnh nhạt sao?”

Hướng Văn thiếu chút nữa thì bị những lời nói này của anh ta làm cho ghen ghét, Bạch Sở nhếch môi cười: “Không tệ không tệ, vẫn có biểu tình nha. Người chị rất mê người đâu rồi, chị xem tôi nha, vừa mới nói trừng phạt chị nhưng một hồi thì tôi lại quên nha.”

Anh ta nằm trên người của Hướng Văn dùng sức hít một hơi: “Loại sữa tắm nào vậy? Thật là dễ ngủ. Tắm trước vẫn tốt hơn, tiết kiệm làm cho chị bây giờ không phải đi tắm lại, cũng tiết kiệm thời gian nữa.”

Hướng Văn đẩy anh ta một cái: “Bạch Sở, tôi muốn nói chuyện với cậu một chút.”

“Tôi biết rõ chị muốn nói gì, đợi lát nữa rồi nói. Tôi muốn ăn kem, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Kem? Tại sao Hướng Văn lại có một dự cảm xấu vậy? Bạch Sở tạm thời được coi là một người đàn ông làm cho cô nhút nhát nhất. Không phải ứng phó rất khó khăn, Lê Thiên Qua cô còn ứng phó được, chỉ là người này có chuyện có thể uy hiếp được người, vừa lúc làm cho người lo lắng hãi hùng, cho nên rất khó để có thể giải quyết được.

Chén thủy tinh hình bát giác, có khắc hoa, mới vừa từ trong tủ lạnh lấy ra, gặp không khí ẩm áp trong phòng làm cho quanh nó có hơi nước, lấy ra một chén kem lớn, có ba màu hồng xanh lá vàng quện vào với nhau. Bạch Sở ngồi trên giường, lại làm cho Hướng Văn nằm thẳng người ra, làm cho Hướng Văn rất khó hiểu, Bạch Sở nhíu nháu mày: “Chị tự mình cởi quần áo hay là tôi giúp chị cởi?”

Hướng Văn sững sốt một chút, chậm chạp không có động đậy. Bạch Sở cười cười: “Thôi, để tôi giúp đi, chính chị cởi thì sẽ rất xấu hổ. Tôi cởi giúp chị thì chị không được tránh đâu đấy.”

Bạch Sở nói xong liền vươn tay đến gần Hướng Văn, Hướng Văn theo bản năng tránh né. Bạch Sở nhíu mày nói: “Nói là không được tránh cơ mà, làm sao chị lại tránh đi vậy.”

“Cậu muốn làm gì?”

“Ăn kem nha, chị chưa từng nghe nói qua thân thể con người là một bữa tiệc sao? Cởi nhanh một chút, chị nhanh lên một chút.” Bạch Sở lắc lắc cánh tay của cô, Hướng Văn vừa lạnh người vừa buồn nôn. Dù sao thì khi tới đây đã ôm quyết tâm phải chết, bằng bất cứ giá nào. Hướng Văn đứng dậy, từ từ cởi bỏ quần áo của mình. Đột nhiên Bạch Sở kêu lên một tiếng sợ hãi: “Nha! Kem tan hết rồi! Thôi, để tôi giúp chị.”

Bị bắt buộc một lúc, Hướng Văn bị anh ta cởi hết quần áo trên người, nằm ở trên giường. Bạch Sở vui vẻ cầm chén thủy tinh, xúc một muỗng, nhìn chằm chằm cơ thể Hướng Văn cẩn thận xem xét: “Bắt đầu ăn từ nơi nào trước đây? Miệng?”

Kem lạnh lạnh man mát đặt ở trên môi Hướng Văn, ngay sau đó môi của Bạch Sở liền bao trùm lên môi của cô, đầu lưỡi liếm từng vòng một, từ từ ăn hết muỗng kem này. Đầu lưỡi của anh ta nóng như lửa, cùng kem lạnh ở chung một chỗ, làm cho cả người Hướng Văn run rẩy. Bạch Sở mở miệng trách: “Ăn thật là ngon hơn bình thường. Kế tiếp ăn ở chỗ nào đây? Ăn ở xương quai xanh thôi.”

Bạch Sở lại đặt một muỗng lên xương quai xanh của Hướng Văn, lại cúi đầu bắt đầu liếm láp.

“Bạch Sở, chúng ta nói chuyện một chút thôi.”

“Ừm, chị nói, tôi nghe.” Bạch Sở vừa gặm xương quai xanh của cô vừa nói.

“Mạc Tịch xác thực không biết tôi đã từng làm qua việc gì, mặc kệ cậu có tin hay không thì những việc đó không phải là ý muốn của tôi. Đúng như cậu nói, Mạc Tịch hiện tại không biết tình trạng của tôi....A.” Hướng Văn kêu khẽ một tiếng. Bạch Sở cười hắc hắc: “Quả nhiên vẫn là bộ ngực ăn ngon nhất.”

Vừa dứt lời thì anh ta lại lấy một muỗng đặt lên trên ngực trái của cô, đầu lưỡi liếm một vòng, rồi há miệng nuốt một chút, rồi nhẹ nhàng bắt đầu cắn xé nụ hoa của cô. Hướng Văn xấu hổ cụp mắt, người đàn ông này đúng là thích chơi. Cô có chút tức giận: “Rốt cuộc cậu có nghe tôi nói hay không?”

“Ừ” Anh ta mơ hồ không rõ đáp lời.

Hướng Văn cắn môi, than thở nói tiếp: “Tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi giữ kín bí mật này. Không để cho Mạc Tịch biết quá khứ của tôi.”

Rốt cuộc thì Bạch Sở cũng ăn xong, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Vậy thì tôi có được lợi ích gì?”

Hướng Văn há miệng, á khẩu không trả lời được, cắn môi, nóng nảy nhưng lại không biết làm thế nào.

Bạch Sở hôn lên mặt cô một cái: “Nhìn bộ dáng của chị này, sao nhanh muốn khóc vậy, không đùa chị nữa, chỉ cần chị tốt với tôi thì tôi sẽ giúp chị giữ bí mật này. Chị, mỗi tuần chị cùng ăn kem với tôi, chị phải đồng ý thì tôi liền giữ kín như bưng bí mật này.”

Không phải nói nghệ sĩ rất bận rộn sao, làm sao nhìn Bạch Sở lại có thể rảnh rỗi như vậy.

Vì muốn người ta gật đầu một cái, mặc dù không tình nguyện, thế nhưng đây đúng là con đường duy nhất.

Bạch Sở sớm biết cô sẽ gật đầu, anh ta đã nhìn ra, Lâm Mặc Tịch đối với Hường Văn mà nói thì chính là một cây xương sườn mềm. Đừng trách anh ta không có hiền hậu, có lúc đối với phụ nữ không có chút thương tiếc nào, cũng không thể vì thương hoa tiếc ngọc mà không thể được ăn a? Mặc dù uy hiếp người ta là một thủ đoạn rất hèn hạ, nhưng lại rất có hiệu quả.

Bạch Sở lấy điện thoại di động ra, sau đó nằm bên cạnh người của Hường Văn:

“Chị cười lên một chút a.”

“Cậu muốn làm gì?”

“Đương nhiên là chụp ảnh nha, tránh để cho về sau chị không có thừa nhận. Chị chống chế nói, ai cùng ăn kem với người.” Anh ta cười hắc hắc, nhìn về mặt như ngây thơ nhưng lại lộ ra vẻ tà mị, viên kim cương ở bên mũi anh ta toả sáng lấp lánh.

Nếu như vậy mà Hường Văn cũng có thể cười được thì thật sự đã tu luyện thành tiên rồi.

Bạch Sở cùng Hường Văn chụp chung một kiểu, sau đó chụp một mình Hường

Văn.

Thân thể giống như bạch ngọc, ở trong ống kính giống như toả ra ánh hào quang, Bạch Sở chụp mấy tấm. Chu môi một cái nói: “Làm sao lại đều không có cười a, như vậy nhìn không có tốt, cười một cái, chụp vài bức ảnh thật đẹp đi.”

Hường Văn nhìn chằm chằm anh ta, á khẩu không trả lời được.

Bạch Sở cong môi, làm ra vẻ đáng thương: “Vậy thì chúng ta liền kéo dài một chút, cho đến khi chị cười lên thì mới thôi, tôi ở bên cạnh nhìn.”

Hường Văn bất đắc dĩ, ngoắc ngoắc khoé môi.

Bạch Sở cau mày: “Chị muốn làm qua loa sao.”

Hường Văn hít một hơi thật sâu, nhìn vào màn hình nở nụ cười, không thể nói là ngọt ngào nhưng mà cũng động lòng người.

Bạch Sở lại ở trên môi của cô hôn một cái: “Ngoan, cười thêm một cái nữa, vừa rồi chị cười đẹp quá tôi quên chụp rồi.”

Hường Văn âm thầm thề, về sau kiên quyết không bao giờ cùng giao thiệp với đàn ông nhỏ tuổi hơn mình! Quá khó chơi, nhất định là giống cao da chó, nếu bị dính lên người thì khi lột xuống nhất định sẽ lột một lớp da.

Phải lặp lại mấy chục lần thì Bạch Sở mới tha cho cô. Dựa vào đầu giường nhìn Hường Văn từ từ mặc quần áo.

Chuyện này bị người ta nhìn chằm chằm thì cảm thấy hết sức khó chịu, Hường Văn cảm thấy mình giống như một diễn viên ở dưới ánh sáng, đang có một máy quay phim quay cô, còn là đang quay loại phim con heo. Vậy thì làm sao có thể tốt cho được đây?

Bạch Sở nhếch môi cười, đột nhiên nhào qua Hường Văn hung hăng hôn môi Hường Văn, một đôi tay trắng muốt đang từ từ thăm dò vào quần áo của cô, vuốt ve thân thể sáng bóng của cô.

Ngón tay của anh ta từ từ di chuyển trên thân thể của cô, vuốt ve qua từng tấc da, nhẹ nhàng, rỉ tai nói với Hường Văn: “Xem ra tính tình của chị thật sự rất là lạnh nhạt đấy. Chị, không nên quên mỗi tuần đều phải tới tìm tôi đó, ở tại căn phòng này, tôi chờ chị.”

Hương Văn chỉ cho là không có nghe thấy, tùy tiền ứng phó một chút, cô chỉ muốn Lâm Mạc Tịch nhanh một chút rời khỏi thành phố này.

Hết chương 36.

37. Chương 37: Ba Người Đàn Ông Gặp Nhau Cùng Một Chỗ

Liên tiếp mấy ngày không có ngủ ngon, hai đôi mắt thâm quầng, nếu để những người phụ nữ hay thức đêm mà nói thì chắc sẽ hận chết Hương Văn mất. Ngày đó vừa đi làm, Lê Thiên Qua nhìn Hương Văn rồi nói một câu, cô đeo kính mát làm gì? Hương Văn nghe được thiếu chút nữa thì hộc máu, đôi mắt thâm quầng kia có khoa trương như vậy sao? Nhưng người ta là ông chủ, mà Hương Văn không muốn nói lý với Lê Thiên Qua, vì vậy trầm mặc nhưng không phải là cam chịu. Đầu óc choáng váng mờ mịt, đầu giống như muốn nứt ra vậy, đây là hạn chót của Lê Thiên Qua rồi, nếu hôm nay mà không viết nhận xét của mình xong, không đưa ra được một phương án thì Lê Thiên Qua nhất định nổi đoá. Hương Văn rút cho mình một ly cà phê đen đặc, cô khốn đốn cực kỳ, di chứng của cảm mạo vẫn còn làm phiền cô, thỉnh thoảng còn bị nhảy mũi mấy cái. Ngồi trước máy vi tính, vô tri vô giác gõ bàn phím, viết mấy chữ, lại xoá toàn bộ đi, xem ra thì cô không có hợp với lao động trí óc. Cô đang buồn rầu thì điện thoại đột nhiên vang lên. Thì ra là Tri Nhiên gọi tới, Hương Văn giống như mở cờ trong bụng, cứu tinh tới rồi.

“Ninh Tri Nhiên!”

Ninh Tri Nhiên ở đầu điện thoại bên này sưng sốt một chút, trước kia thời điểm Hương Văn nhận điện thoại của anh ta thì giọng nói đều kinh ngạc, lần này thế nào lại rất vui vẻ? Anh ta hắng giọng nói: “Hết cảm chưa? Có tiếp tục uống thuốc hay không?”

Hương Văn tùy tiện ứng phó: “Ừ, tốt lắm tốt lắm, thuốc anh đưa cho tôi tất cả tôi đều uống hết.”

Ninh Tri Nhiên thở dài nói: “Hương Văn thật giỏi nha, bây giờ cô có thể nói dối không nháy mắt rồi. Vuốt ngực trái của mình rồi nói lại một lần nữa xem, cô có uống thuốc không? Hết bị cảm chưa?”

Hương Văn cười hắc hắc: “Ninh Tri Nhiên, anh là thám tử sao, hôm nay về tôi sẽ uống liền.”

Giọng mũi đặc như thế này, Ninh Tri Nhiên cũng không phải là người ngốc, thế nào mà lại không biết được. xem ra cùng cô cợt nhả thật là không được rồi, Ninh Tri Nhiên nhỏ giọng nói: “Cô đừng có cười, ngộ nhỡ bệnh cảm mạo trở lên nặng hơn thì sao, đoán chừng tiếp theo tôi phải đi chăm sóc cô, bây giờ tôi đang tính toán cho chính mình cho nên cô mau trở về uống thuốc đi.”

Hương Văn bĩu môi: “Anh nguyên rửa tôi sao, tôi rất khoẻ đó. Lại nói nếu tôi thật sự ngã bệnh thì cũng không cần làm phiền lão gia ngài phí tâm.”

“Thế nào, em trai cô trở lại thì liền vứt tôi sang một bên hay sao?” Những lời này mười phần có mùi vị dấm chua, anh ta cũng không có biết mình bị làm sao, vốn muốn sớm gọi điện thoại cho cô nhưng vừa nghĩ tới ngày đó cô khóc thành dạng đó, đó cũng là lần đầu tiên anh ta thấy Hương Văn khóc như vậy, hơn nữa còn vì người đàn ông khác, chính trong lòng mình làm sao có thể can bằng được? tuy nói là em trai của cô, nhưng anh ta vẫn hết sức ghen tỵ, đến chính anh ta còn cảm thấy không thể giải thích được. Hương Văn lại không nói, đây là một tật xấu lớn nhất của cô, là một cái xương sườn mềm của cô, anh ta đối với cô như thế nào cũng không có sao, chỉ là nếu nói về Lâm Mạc Tịch thì có thể làm cô phát điên, giống như gà mẹ bảo vệ gà con vậy, cho nên nếu mang Lâm Mạc Tịch ra uy hiếp cô thì đó là một việc rất chính xác. Cô trầm mặc như vậy khiến cho Ninh Tri Nhiên không biết làm thế nào, anh ta đã phát hiện ra là tuyệt đối không thể ở trước mặt Hương Văn nhắc tới Lâm Mạc Tịch, hại chị em người này dường như đã từng có quan hệ, xem ra chuyện mình giới thiệu hai người họ với nhau là một quyết định rất ngu xuẩn. Ninh Tri Nhiên hắng giọng nói: “Hương Văn, tối thứ sáu cô có thời gian không? Tôi muốn tham gia một bữa tiệc tối, thiếu một người bạn gái, cô cần phải giúp đỡ tôi trong lúc này nha.”

Hương Văn đang có chuyện muốn Ninh Tri Nhiên giúp đỡ cho nên đồng ý rất vui vẻ, không phải chỉ là một tiệc rượu thôi a, như thế nào cô cũng ứng phó được. Ninh Tri Nhiên vừa nghe thấy cô đồng ý sảng khoái như vậy thì khẳng định là sẽ có chuyện gì đó. Quả nhiên Hương Văn mở miệng nói: “Ninh Tri Nhiên, anh phải giúp đỡ tôi nha. Ông chủ của tôi cho tôi xem một đồng tài liệu của công ty, rồi bắt tôi viết ý kiến của mình và còn phải đề ra một phương hướng phát triển cho công ty.”

Cô nói vô cùng uất ức, chỉ kém khóc lên thôi, mới thoát nghe thật sự cho rằng giống như sắp gặp Chu Bái Bì. Trên thực tế, Lê Thiên Qua này là một ông chủ lòng dạ hiểm độc, so với Chu Bái Bì cũng không kém bao nhiêu. Ninh Tri Nhiên rất buồn cười: “Hương Văn, cô gặp phải ông chủ như thế nào vậy, lần đầu nghe thấy cho thư ký xem tài liệu cùng viết suy nghĩ của mình đó. Trước kia chưa từng nghe qua tổng giám đốc của Hoa Vũ biến thái như vậy, Hương Văn, đây là cô gặp phải năm hạn rồi nha.”

Đối với việc Hương Văn vì sao lại có thể trở mình như vậy, từ một cô gái quán ba biến thành thư ký của ông chủ của Hoa Vũ, điểm này Ninh Tri Nhiên rất tò mò, thế nhưng chuyện đã qua, hỏi lại không có tốt, cái toà mò này vẫn nên để ở trong bụng đi. Thái độ của Lê Thiên Qua luôn trước sau như một, độ tàn nhẫn thì lại càng nhiều hơn một phần. Hương Văn nhìn đồng hồ, than thở nói: “Ninh Tri Nhiên, anh nhanh lên một chút giúp tôi đi, nói cho tôi biết viết như thế nào.”

Ninh Tri Nhiên suy nghĩ một chút nói: “Cô đã viết qua luận văn lần nào chưa? Cái này cùng với việc viết luận văn trong đại học cũng không khác nhau là bao. Cô lên trên web tìm một chút rồi tải về, tìm giống như công ty của cô, tìm ra luận văn, cô lấy mỗi một cái lấy từ một địa chỉ khác nhau rồi sửa lại thành cái của mình, tìm nhiều nơi một chút rồi chép lại, đoán chừng ông chủ của cô cũng sẽ không có nhìn ra đâu. Làm cho nhiều một chút, làm cho ông chủ cô hài lòng là được rồi. Đoán chừng chính là ông chủ của cô là cố ý gây khó khăn cho cô nên cũng sẽ không có nhìn kỹ đâu.”

Hương Văn nhin không được đưa ngón tay cái lên rồi nói: “Phân tích thật có đạo lý, vậy tôi đi cố gắng đây.”

“Tối mai sáu giờ tôi đón cô, nhớ uống thuốc đó!” Ninh Tri Nhiên liên tục dặn dò, cũng có cảm giác mình giống như một bà mẹ. Dựa theo biện pháp của Ninh Tri Nhiên dạy, không tới hai giờ đồng hồ, Hương Văn viết ra một bài nhận xét của mình với năm vạn chữ, một bài viết phong phú hơn mười tờ giấy, in rồi ông thành tập, lại đưa đến văn phòng làm việc của Lê Thiên Qua. Lê Thiên Qua nhìn bài viết nhận xét trong tay, lại nhìn Hương Văn một cái, tùy tiện lật mấy tờ, sau đó đặt lên bàn.

“Được rồi, đi ra ngoài đi.”

Qua rồi? Chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Trong lòng Hương Văn nhảy cẫng lên hoan hô, xoay người rời đi.

“Hương Văn.” Lê Thiên Qua đột nhiên mở miệng. Hương Văn quay đầu lại nhìn anh: “Còn có việc gì sao?”

Lê Thiên Qua châm một điếu thuốc, chậm rãi hít một hơi, sau đó nói: “Hương Văn, về sau nếu cô có sao chép luận văn của người khác thì nhớ xóa tên của tác giả đi. Cô sao chép rất được, tìm rất nhiều luận văn để cùng sao chép, cô phải xóa tên của tác giả đi, thay vào đó là tên của mình thì tôi sẽ không có biết là cô sao chép. Hương Văn, cô nói cho tôi biết xem, rốt cuộc là cô giải việc gì?”

Thất bại trong gang tấc, sao mình lại quên xóa tên của tác giả đi chứ? Thật là đầu heo, đầu heo! Hương Văn hối hận, không ngừng dùng sức gõ vào đầu của mình xem một chút, xem bên trong đang suy nghĩ cái gì. Lê Thiên Qua không khỏi cười một tiếng: “Áo nào, Hương Văn, về sau làm việc phải có đầu óc, chớ có coi tôi như một người đàn ông bình thường mà lừa gạt. Được rồi, tôi cũng sẽ không làm khó dễ cô nữa, tránh cho cô nói tôi hà khắc, không cần bài cảm nhận của cô viết. Làm một bản dự án. Thứ tư giao cho tôi.”

Cái này gọi là không làm khó dễ? Bảo cô viết một bản dự án, như vậy phòng kế hoạch của anh để làm cái gì? Tất cả đều nghỉ việc sao? Hay là đi nông trường chơi rồi? Hương Văn cố gắng trấn định lại, tức giận cùng anh, không đáng gì, cần bản là anh ta không có xứng. Hương Văn cười vui vẻ nhìn anh: “Còn có việc gì sao?”

Lê Thiên Qua khoát tay, ý bảo cô có thể ra ngoài. Hương Văn mới xoay người bước đi vài ba bước thì Lê Thiên Qua lại nói: “Hương Văn, cô tới đây.”

Người này thật không phải là một người nhất quán, Hương Văn có chút tức giận bưng bưng đi tới, trên mặt vẫn không có một tia tức giận nào. Lê Thiên Qua tiện tay ném một cái thiệp mời: “Tối mai có một tiệc

rượu, cô cũng tôi tham gia.”

“Tại sao lại muốn tôi đi?”

“Cô có hiểu hay không cái việc gọi là thư ký? Không cần phải nói nhiều! Tối mai sáu giờ, tới nhà trọ tìm tôi. Được rồi, đi ra ngoài đi!” Lê Thiên Qua nói xong thì lại tiếp tục công việc trong tay của mình, nhìn cũng chưa từng nhìn Hướng Văn một cái.

Anh cũng không chỉ có một mình tôi là thư ký! Hướng Văn giận dữ đóng cửa lại rồi đi ra ngoài, đi lấy một ly nước lọc cho mình, càng nghĩ càng giận, liên tục uống mấy ly nước mà vẫn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Tối mai sáu giờ? Hướng Văn đột nhiên nhớ tới, tối mai sáu giờ a, tôi đi đón cô, nhớ uống thuốc đó. Ngày mai! Không phải mình đã đồng ý với Ninh Tri Nhiên rồi sao? Xong rồi, lần này thì xong rồi, từ chối bên nào đây.

Từ chối Lê Thiên Qua? Anh còn không ăn mình sao? Cái vị dây dưa này không có ý nghĩa a.

Như vậy chỉ có thể thực xin lỗi Ninh Tri Nhiên rồi.

Hướng Văn thấp thỏm một lát, rồi lại bấm điện thoại gọi cho Ninh Tri Nhiên.

“Cái đó, Ninh Tri Nhiên, anh đang làm gì vậy?”

“Cô tìm tôi có việc gì sao? Có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

Nha! Ninh Tri Nhiên biết coi báo sao, làm sao lại cái gì cũng biết vậy.

Thật ra thì không phải Ninh Tri Nhiên có học qua coi bói, chỉ là đây là lần đầu tiên Hướng Văn gọi điện cho anh ta, hơn nữa điều này đã nói lên đây là một việc vô cùng quan trọng, hiển nhiên là điều này làm cho cô rất khó nói ra.

“Cái đó, Ninh Tri Nhiên, tối mai tôi có chuyện không thể đi cùng với anh được rồi.”

“Ừ, được rồi.” Anh ta tận lực bình tĩnh, mát mát thì vẫn phải có, mình thật vất vả mới mở miệng nói được một lần, tại sao lại bị từ chối đây?

Có thói quen sống về đêm, đột nhiên thay đổi thời gian làm việc và nghỉ ngơi khác với bình thường, Hướng Văn còn thật sự không có quen lắm, chịu không nổi. Thật vất vả mới đến thứ bảy, cô đương nhiên là lựa chọn ngủ nướng rồi.

Chiều ngày hôm nay, bốn giờ đồng hồ báo thức kêu, hơn nữa không phải một cái một cái đồng hồ báo thức, cô đi làm một tuần nay, nên cô đã đi mua năm cái đồng hồ báo thức cho mình, cơ hồ là mỗi lần tan sở là đều đi mua một cái đồng hồ báo thức, một cái đồng hồ báo thức không thể gọi được cô dậy, tất cả chuẩn bị xong xuôi thì cô mới mơ màng màng đi.

Cô vốn cho là mình có thể ngủ thật lâu, vào lúc mặt trời lên cao thì cô liền tỉnh dậy, sau đó mạnh mẽ nhắm mắt lại, chờ đồng hồ báo thức vang lên. Cô thử mấy lần, nhưng tỉnh dậy vẫn là tỉnh dậy, vậy thì liền dứt khoát rời giường.

Đẩy cửa sổ ra, không khí trong lành phả vào mặt cô, gió mùa hè nhẹ nhàng, thoải mái nhưng vẫn có chút nóng. Việc quét dọn căn phòng này giống như cô đã quên rồi, phòng này là cô thuê người quét dọn theo giờ, không sai biệt lắm thì một tuần một lần. Hiện tại mình đã tỉnh ngủ, nhà này thật sự là nhìn không có nổi rồi, Hướng Văn liền làm ra một quyết định mà đến chính mình cũng phải kinh ngạc, chính là dọn dẹp căn phòng này.

Tiếng máy hút bụi vang lên, từ phòng ngủ đến phòng khách, Hướng Văn khom người, mới chỉ quét dọn được một nửa mà đã cảm thấy cả người mệt mỏi rồi, giặt rửa cũng đã mệt mỏi như vậy chứ còn nói gì đến việc lau chùi. Được rồi được rồi, mình không nên làm thêm công việc này nữa.

Bất đắc dĩ gọi điện thoại.

Vừa mới qua năm giờ một chút, Hương Văn đã mặc xong quần áo đi ra cửa, nhà trọ của Lê Thiên Qua cách nơi này rất xa, nếu như không đi sớm một chút mà đi trễ thì Lê Thiên Qua lại cửa đúng lúc bắt được bím tóc, luôn để người khác mượn có bắt bẻ mình là không có tốt.

Bởi vì là tiệc rượu nên Hương Văn ăn mặc lịch sự một chút. Đầm dạ hội trễ ngực màu đen, tóc được búi ở sau gáy, nhìn xấu xí nhưng lại rất lịch sự cùng xinh đẹp, ví da được đeo trên cánh tay. Vóc dáng cô cao gầy, có lồi có lõm, bộ quần áo này lại rất thích hợp với cô, cần cổ trắng ngần, cánh tay mảnh khảnh, chân cô đi đôi giày cao gót cao chín cm, lại càng tôn thêm đôi chân thon dài.

Thời điểm vừa đến trước khu nhà của Lê Thiên Qua thì vừa đúng sáu giờ, thang máy mở của một tiếng. Hương Văn đến cửa cởi giày ra, cô định đi đôi dép trước mặt mình ra thì đột nhiên nhớ tới, đây là địa bàn của Lê Thiên Qua, vì vậy nên cô đi chân trần vào.

Hết chương 37.

38. Chương 38: Tiệc Rượu Mập Mờ

Editor: Hangbaobinh

Cửa sổ sát đất sáng bóng không nhiễm một hạt bụi, trong suốt, nhưng người ta lại không thấy rõ bóng đêm phía ngoài, vào buổi tối khi ánh sáng bên ngoài sáng hơn trong phòng, thì trước mắt chính là một mảnh mờ mịt. Hương Văn đi vài bước, ngồi trên ghế salon, nơi này vẫn không thay đổi một chút nào, Lê Thiên Qua là loại người ngăn nắp, có trật tự, nhà trọ này dù mấy năm không tới, cũng vẫn như cũ, hướng chỉ bây giờ còn chưa tới một tháng. Lê Thiên Qua coi đây như là nhớ tình bạn cũ sao? Cô đang suy nghĩ, Lê Thiên Qua liền đi ra từ trong phòng, bộ âu phục đơn giản hào phóng, tóc chải ngay ngắn, trên người của anh tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng, người đàn ông này nhìn thật là hấp dẫn, là điển hình của hình tượng mỹ nam mang phong cách cổ điển, sống mũi cao thẳng đôi môi đầy đặn. Bộ âu phục trên người của anh phải là hàng giá trị xa xỉ, được đặt làm thủ công, nút áo trên ống tay áo tỏa sáng lấp lánh, may vừa người làm nổi bật lên vóc dáng cân đối của anh. Người đàn ông này thật sự giống như Tần Thọ(1). Lê Thiên Qua thấy cô, không khỏi cau mày: “Không thấy dép ở cửa sao? Sao cô lại đi chân không vào đây?”

Hương Văn sững sốt thật lâu, Lê Thiên Qua có phải uống lộn thuốc hay không ? Cô nhớ rõ, lần trước bởi vì cô mang đôi dép đi vào, bị anh mắng to một trận, lúc này mới một tháng, sao lại thay đổi rồi?

“Cô nhìn tôi làm gì?”

“Không có, không có gì.”

Hương Văn chậm rì rì đi mang dép, vừa mới chuẩn bị quay lại, Lê Thiên Qua đã đi tới nơi đổi giày ở trước cửa: “Chúng ta đi thôi.”

Hương Văn bất đắc dĩ lại phải thay đổi dép, người này, nếu đã muốn đi, còn nói cô đổi dép làm gì? Có phải thấy cô quá nhàn nhã không. Xe hơi màu đen ký hiệu MM, rộng rãi thoải mái, nghe nói ngay cả chỗ ngồi trên xe cũng được làm bằng da rất hiếm thấy và quý báu, nhà tư bản quả nhiên là nhà tư bản. Nếu Lê Thiên Qua còn ở xã hội xưa, nhất định là đối tượng bị phê phán. Gáy chợt cảm thấy lạnh lạnh, Hương Văn sợ hết hồn, với vừa rồi cô đang tưởng tượng ra cảnh Lê Thiên Qua ở xã hội cũ, nên không hề phát giác ra hành động của Lê Thiên Qua.

“Đừng cử động.” Lê Thiên Qua có chút không vui, giữ chặt bả vai Hương Văn, tiếp tục đeo dây chuyền cho cô. Kim cương sáng chói, trên sợi dây chuyền được khảm rất nhiều viên kim cương nhỏ vây xung quanh viên ngọc màu lam giống như sao vây quanh mặt trăng, thiết kế đơn giản, lại không mất đi sự lộng lẫy. Cổ của Hương Văn mảnh khảnh nhưng lại trắng không, lúc này phối hợp với sợi dây chuyền này, bất luận là màu da của cô, hay bộ đồ dạ hội, thì cũng cực kỳ hài hòa. Lê Thiên Qua nhìn chằm chằm một lát, sau đó nhàn nhã, thậm chí có chút lười biếng dựa vào ghế xe: “Đây là thù lao tối nay của cô. Hôm nay là ngày mười lăm rồi.”

Hương Văn hiểu được, thì ra cô không phải kỹ nữ, nhưng phải cùng anh lên giường, cô giống như đồ chơi của nhiều đàn ông khác, hoàn toàn trở thành đồ chơi của anh. Thật ra thì không phải cô vẫn luôn là đồ chơi của anh sao, anh vui mừng thì cô cũng tốt được một chút, nếu không vui, thì chà đạp cô, hành hạ cô, đó là điều hết sức bình thường. Hương Văn không từ chối, cười nhạt: “Cảm ơn.”

Tiệc rượu được tổ chức tại khách sạn sang trọng và rực rỡ nhất thành phố, bất luận là sự phô trương hay là khách mời, đều có thể nhìn ra, chủ nhân của tiệc rượu này nhất định là một nhân vật có thân phận. Hương Văn khoả cẳng tay của Lê Thiên Qua, tiếng giày cao gót gõ trên nền đá cẩm thạch rất có tiết tấu.

“Lê tổng, chào mừng, trong lúc bận rộn như thế còn có thể tới tham gia, thật sự làm cho chúng tôi cảm thấy rất vinh hạnh.” Nhân viên tiếp đãi ở cửa khách khứa nói. Lê Thiên Qua mỉm cười nói: “Nghị viên thật vất vả mới trở về nước, dù thế nào tôi cũng phải tới gặp một chút mới phải.”

“Lê tiên sinh đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa.” Áo đuôi tôm màu đen, chiếc nơ tinh xảo, sợi tóc bay bay, nhìn thế nào cũng không xốc xếch, trên môi anh ta mỉm cười như có như không, giày da cao cấp, từng tiếng một gõ vang trên mặt đất, chậm rãi đi tới. Hương Văn không khỏi sửng sốt, người này cô nhận ra, đó là Tô Tín. Lê Thiên Qua cũng cười với anh ta, hai người bắt tay, Lê Thiên Qua nói: “Chắc đây là nghị viện rồi.”

Tô Tín gật đầu mỉm cười: “Tôi tên là Tô Tín, danh tiếng của Lê tiên sinh, tôi ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay mới được gặp. Mời vào bên trong.”

Lê Thiên Qua gật đầu mỉm cười, hai người ở ngoài mặt thì khách khí, nhưng trên thực tế cuộc như thế nào, tâm tư của những người này rất sâu kín, ai có thể đoán được đây. Tô Tín mở trường hai mắt nhìn về phía Hương Văn, sau đó xoay người tránh đi. Hương Văn mơ hồ cảm thấy, hôm nay rất không bình thường, trong lòng lo sợ bất an. Loại tiệc rượu tương tự thế này, Hương Văn đã từng tham ra, ngày trước cha cô cũng mang cô tham gia qua một ít hoạt động, khi đó là buổi chiều tối, cha mang cô tham gia tiệc rượu với mục đích quá rõ ràng, trên thực tế loại tiệc này của giới thượng lưu chỉ có hai mục đích, đầu tiên là lui tới làm ăn, thứ hai chính là xem mắt. Lê Thiên Qua đưa cô đến chỗ các vị khách mới đến, nói chuyện với nhau mấy câu, mời rượu là việc khó tránh khỏi. Cô chỉ cần duy trì mỉm cười, thực chất cũng không phải làm cái gì.

“Còn đứng đó làm gì?” Bỗng nhiên lỗ tai bị Lê Thiên Qua cắn, tiếp xúc ở khoảng cách gần, trên người anh có mùi hương chanh thơm nhàn nhạt bay đến. Hương Văn sửng sốt, chợt lắc đầu nói: “Không có gì.”

Giờ phút này vẻ mặt của Lê Thiên Qua rất nham hiểm: “Hương Văn, có phải trong lòng cô đang tính toán, tối hôm nay lại quyến rũ ai đó hay không? Tô Tín cũng không tệ, không phải cô và anh ta cũng có một chút quan hệ, hôm nay cô nắm chặt hoàn cảnh này, nắm anh ta trong tay.”

Hương Văn nở một nụ cười xinh đẹp với anh: “Cảm ơn ý tốt của anh.”

Lê Thiên Qua nhìn chằm chằm cô, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Cô thật sự coi mình như là đồ vật sao? Hương Văn, làm sao cô có thể thấp hèn như vậy?”

Hương Văn còn mỉm cười thản nhiên, túm sợi tóc: “Đây chẳng phải là hy vọng của anh hay sao?”

Ánh mắt của Lê Thiên Qua xoay một vòng rồi hạ xuống, chợt nhếch môi cười. Hương Văn còn đang kinh ngạc nhìn Lê Thiên Qua có phải anh ở nơi nào học lật lọng rồi hay không, đột nhiên cô cảm thấy trên eo của mình bị nắm chặt, rồi bị Lê Thiên Qua gắt gao ôm vào trong ngực, sau đó hơi thở xen lẫn mùi thuốc lá cùng với hương chanh thơm mát phả vào mặt, môi bị anh hung hăng hôn lấy. Nụ hôn dịu dàng lại xen lẫn vào một chút bá đạo, từ trước tới nay nụ hôn của Lê Thiên Qua là một loại phát tiết, hôm nay nụ hôn này lại có quá nhiều điểm khác biệt, anh thế nhưng cũng có một chút dịu dàng, tinh tế sâu sắc, gấn bó như răng với môi, lửa nóng trên môi của anh ở trên môi của cô trần trọc, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng cắn xé, thỉnh thoảng dẫu lưỡi **. Hai bàn tay to lớn ở trên người cô di chuyển, hận không thể hét cô vào trong ngực. Lúc đầu Hương Văn còn giãy dụa, nơi này dù sao cũng là nơi công cộng, mặc dù vị trí của bọn họ tương đối vắng vẻ, nhưng dù sao lúc này cũng có ánh đèn, bị người khác phát hiện cũng không tốt. Cô càng giãy dụa, Lê Thiên Qua lại ôm càng chặt, về sau Hương Văn cũng dứt khoát không động đậy, mặc anh hôn, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, coi như là bị chó cắn đi.

Vậy mà trong nháy mắt, toàn bộ hình ảnh này lại đập vào mắt của một người, anh

ta nhìn chăm chăm bóng dáng quen thuộc kia, anh ta mê luyến tấm lưng đó, cô gái ấy là người anh ta thật lòng muốn cùng trải qua hạnh phúc. Anh ta cười trào phúng, không phải đã sớm biết cô là người như thế sao, cũng chưa từng hứa hẹn điều gì, thì cần gì phải để ý. Hường Văn, thì ra đây chính là lý do trước đây cô từ chối tôi.

“Ninh tổng, thật là trùng hợp, ở chỗ này lại gặp được.”

Ninh Tri Nhiên cười chào hỏi với người mới tới, xoay người vừa đi vừa nói chuyện cùng người này. Bữa tiệc linh đình, trình diễn tráng lệ, người ở nơi này có tốt như vẻ bề ngoài của họ hay không? Hường Văn lại mất hồn, Lê Thiên Qua lạnh lùng đẩy cô ra, cô lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống. Về mặt đứng dừng của cô, càng khiến Lê Thiên Qua chán ghét đến cực điểm.

“Tôi đi toilet một chút.”

Lê Thiên Qua không nói, chỉ liếc cô một cái.

Hường Văn coi như anh đáp ứng, cách xác định phương hướng của cô không tốt, nên cô phải hỏi mấy nhân viên tạp vụ mới biết được vị trí chính xác của phòng rửa tay. Vừa muốn đẩy cửa đi vào, đột nhiên có người kéo tay của cô, ngay sau đó che miệng, và kéo cô vào một gian phòng khác.

“Umh umh umh? ? ? ? ?”

Cô kêu lên, người che miệng cô lại cúi đầu nở nụ cười lên tiếng: “Nhớ tôi không?” Anh ta ôm sau lưng cô, rồi đặt cằm ở trên vai cô, vẻ mặt lưỡi biếng, đè tất cả sức nặng của chính mình lên người của cô, hơi thở ấm áp thổi ở trên cổ của cô.

“Tô Tín anh lại giả trò quỷ gì?!” Anh ta vừa buông tay ra, Hường Văn liền chất vấn, mặc dù bị anh ta ôm không thấy được mặt, nhưng chỉ bằng âm thanh cùng giọng nói, Hường Văn cũng biết người này là Tô Tín.

Tô Tín không trả lời cô..., mà cúi đầu hôn vào cổ cô, hôn tới hôn lui, cắn xé vành tai của cô.

Hường Văn ở trong lòng anh ta lo lắng giằng giằng, muốn thoát khỏi hoàn cảnh này.

Tô Tín thở dài nói: “Hường Văn, tôi không phải đã dặn cô, ở trong lòng tôi không nên tùy tiện lộn xộn sao? Cô như vậy, tôi sẽ không kiềm chế được.”

“Vậy anh hãy mau buông tôi ra.” Hường Văn có phần tức giận, tuy cô đã không còn sạch sẽ, thế nhưng cũng không thích cảm giác bị người khác tùy ý đùa bỡn, cô vẫn có một ít tự trọng.

Những lời này quả nhiên có hiệu quả hơn một ít, Tô Tín dần buông tay, nhưng vẫn chưa buông ra hết, như vậy còn chưa đủ để Hường Văn thoát khỏi anh ta, Tô Tín lập tức giữ chặt thân thể cô, xoay cô lại rồi ôm vào trong ngực, ngay sau đó đôi môi liền hôn lên môi cô.

Sức lực của anh ta cực lớn, Hường Văn cảm giác hô hấp hơi khó khăn, đôi tay chống đỡ ở trước ngực của Tô Tín, cố gắng kéo dài khoảng cách của hai người, nhưng Tô Tín ôm cô rất chặt, nếu không phải người cô mềm dẻo, đoán chừng lúc này eo của cô cũng đã gãy.

Tô Tín dở trò, tính ăn cô sạch sành sanh, một cái tay đã linh hoạt chui vào quần áo của cô để thăm dò, ngón tay ở trên lưng cô vuốt nhẹ, nhẹ nhàng vuốt một cái dọc theo áo lót, miếng kim loại xinh xắn tinh tế bị ánh đèn chiếu vào càng trở nên rực rỡ.

Trên môi Tô Tín dâng lên một ý cười, dần dần buông cô ra, cười nói: “Hường Văn cô luôn khiến tôi phải làm ra những việc mà chính mình cũng cảm thấy khó tin, cô thật là có ma lực.”

Hường Văn nhìn chăm chăm anh ta, Tô Tín lại bật cười nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, coi chừng lần này tôi ăn cô thật đấy.”

Hường Văn cười lạnh nói: “Anh là nhân vật chính của ngày hôm nay, sao không ở đây chào hỏi khách, lại ra đây làm cái gì?”

“Đương nhiên là chờ cô rồi, muốn gặp cô một lần, cô xem tôi nghĩ về cô rất nhiều.”

“Anh giữ lại lời của mình đi gạt quỷ, hoặc là đi lừa gạt mấy cô gái không hiểu sự đời đi, còn đối với tôi thì không dùng được đâu.”

Tô Tín nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã đến lúc rồi, vì vậy nói: “Cô cần phải trở về đi, nếu không Lê Thiên Qua sẽ nổi giận, tôi thật sự nhìn không ra, Lê Thiên Qua vẫn thật để ý đến cô.”

Để ý, là nghĩ phương pháp để nhục nhã hành hạ cô mà thôi.

Hương Văn lạnh lùng nói: “Tạm biệt.”

Tô Tín đưa mắt nhìn cô rời đi, nhét một ống nghe tinh xảo vào trong lỗ tai. Hơi điều chỉnh lại âm thanh, liền nghe được chữ bới bên trong một hồi: “Tô Tín, về sau anh không nên xuất hiện trước mặt của tôi, đi tìm chết, tất cả đều đi tìm chết đi!”

Tô Tín lắc đầu cười, xem ra Hương Văn càng ngày càng không muốn gặp mình.

Hết chương 38

39. Chương 39: Là Ngoài Ý Muốn Hay Là Trong Dự Liệu

Editor: Hangbaobinh

Hương Văn đứng ở trước gương, mở túi xách ra, vội vã trang điểm lại. Sau đó trở về tiệc rượu ở đại sảnh, cô bị Tô Tín dây dưa một lúc lâu ở nơi đó, lúc trở về chắc chắn Lê Thiên Qua lại nói lời ra tiếng vào. Cô đột nhiên phát giác, tính tình Lê Thiên Qua giống như đã thay đổi, trước đây anh đều bỏ cô ở phòng nghỉ hạng A, cho dù là thời điểm gặp nhau, hai người cũng không nói chuyện với nhau, làm xong thì rời đi, nhưng bây giờ, Lê Thiên Qua giống như luôn thích tìm hiểu cô. Hình như chính cô cũng thay đổi, vậy mà cũng cùng anh cãi vã tranh hơn thua, cứ như vậy ngày qua ngày, oán hận của cô càng sâu tận xương tủy, làm sao có thể dễ dàng phai mờ đây. “Kéo dài hơi tàn.” Hương Văn đột nhiên nhớ đến bốn chữ này, dường như nó rất thích hợp với cô. Cười khổ một cái, trở về bên cạnh Lê Thiên Qua. Lê Thiên Qua nâng ly uống rượu cùng với vài người, cười nói vui vẻ.

“Sao bây giờ cô mới trở về?” Lê Thiên Qua ngoài mặt thì hiền hòa, thậm chí còn có một chút quan tâm lo lắng, trong mắt người khác, dĩ nhiên là tình nồng ý mật, nhưng Hương Văn biết, người đàn ông này vốn là khẩu phật tâm xà, tác phong thì không bằng Tần Thọ(1). Mấy người nói chuyện cùng Lê Thiên Qua thấy thế, cũng không tiện làm phiền, rồi rút tạm biệt đi nơi khác. Trên tiệc rượu ánh đèn đột nhiên mờ đi, ở trung tâm sân khấu đèn chiếu bao phủ, MC cầm micro đứng ở trên sân khấu: “Cảm ơn các vị khách quý trong lúc bận rộn đã tới tham gia tiệc rượu này, xin một tràng vỗ tay cho Tổng nghị viện đàm phán hòa bình.”

Tô Tín đỡ một ông cụ nhìn qua khoảng hơn sáu mươi tuổi đi lên sân khấu, ông cụ tiếp nhận micro, cười hiền lành một tiếng, dùng giọng nói đậm chất nước ngoài nói tiếng Trung: “Tôi đã thật lâu không đến thành phố K, ngày hôm qua khi máy bay hạ cánh, thấy sự thay đổi này tôi thật ngạc nhiên. Thành phố K phát triển rất nhanh. Miếng thịt béo bở này, con tôi cũng muốn đến tranh đua. Đây là con trai của tôi, Tô Tín, mới từ nước ngoài trở về, mở một công ty điện tử, các vị ngồi đây đều là nhân tài trong giới thương nhân, hi vọng mọi người chăm sóc nhiều hơn. Tôi liền cậy mình nhiều tuổi, giới thiệu một chút.”

Tiếp đó, Tô Tín nói cái gì Hương Văn không để ý, đơn giản chỉ là lời nói khách sáo. Cô chỉ thắc mắc ở chỗ, tại sao cha họ Tổng con thì lại họ Tô? Đột nhiên có một cánh tay quơ quơ trước mặt Hương Văn, lúc này Hương Văn mới hồi hồn, nhìn chằm chằm Lê Thiên Qua. Lê Thiên Qua không khỏi nhíu chặt chân mày: “Xem bộ dáng cô như vậy chắc là không biết. Tô Tín không phải con trai ruột của Tổng nghị viện, như thế nào, có phải cảm thấy mình đặc ý quá sớm hay không, chọn sai người?”

Hương Văn cười một tiếng: “Đúng hay sai, cũng không liên quan đến anh, chẳng lẽ Lê Thiên Qua lại là loại người nhiều chuyện như vậy sao, để ý nhiều thế.”

Lê Thiên Qua cũng cười nói: “Tôi là người quản lý trật tự của thành phố, nếu là người hay sự việc ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố, tôi đều phải xen vào.”

Ăn no không có việc gì làm! Hường Văn mắng ở trong lòng, ngoài mặt cũng không để ý tới anh. Dạ vũ bắt đầu không lâu lắm, điệu Valse du dương, vang vọng trong không gian của đại sảnh, nghe mà thoải mái lòng người.

“Hường tiểu thư, có thể mời cô nhảy một điệu hay không?”

Hường Văn đang giằng co cùng Lê Thiên Qua thì đột nhiên có người nói. Lê Thiên Qua nhìn thấy người tới, rất tự nhiên ôm hông của Hường Văn: “Ninh tổng, thật ngại quá, đây là bạn nhảy của tôi.”

Hường Văn nhìn thấy Ninh Tri Nhiên thì cực kỳ áy náy, cô không ngờ Ninh Tri

Nhiên lại muốn mời cô tham dự tiệc rượu này. Cho nên nếu như lúc này không giằng co cùng Lê Thiên Qua thì cô sẽ đồng ý khiêu vũ cùng Ninh Tri Nhiên. Nét mặt cô không đổi lập tức rời khỏi lồng ngực Lê Thiên Qua, Ninh Tri Nhiên cười cười đưa tay về phía Hường Văn, Hường Văn khoác tay mình lên tay của anh ta. Ninh Tri Nhiên ngược lại cười với Lê Thiên Qua nói: “Lê tổng, mượn bạn nhảy của ngài một chút.”

“Xin cứ tự nhiên.” Lê Thiên Qua cười nói. Ninh Tri Nhiên mang theo Hường Văn tiến mấy bước liền tới sàn nhảy, cùng mọi người xoay tròn chung một chỗ, dừng lại ở một góc, bị đám người đang vui vẻ che khuất. Hường Văn tự đuối lý, cúi đầu không dám nhìn anh ta. Ánh mắt của Ninh Tri Nhiên nhìn chằm chằm cô, trên tay dùng lực ôm cô chặt hết sức.

“Thật xin lỗi.” Cô mở miệng nói.

“Cô có lỗi gì với tôi hay sao?” Ninh Tri Nhiên nhếch miệng cười, có ý tứ khinh miệt, anh ta tới gần lỗ tai Hường Văn nói: “Hường Văn, cô làm cho tôi rất thất vọng. Nếu như cô cần một công việc, tôi có thể cho cô. Coi như cô không cần công việc, tôi có thể nuôi cô, tôi cũng có tiền, cô nhất định cứ phải lên giường cùng với Lê Thiên Qua hay sao?”

Hường Văn gắt gao nhìn anh ta, rồi cắn môi của mình, cô cho là anh ta không giống với những người khác, thì ra đều như vậy. Bỗng nhiên Hường Văn nở nụ cười, ôm cổ anh ta: “Từ ngày anh biết tôi, anh cũng biết rõ tôi làm nghề gì. Sao bây giờ lại kinh ngạc? Đối với tôi mà nói việc lên giường cũng giống như đi nhà vệ sinh mà thôi, tất cả đều không sao, anh cần gì phải kích động như thế này. Ninh Tri Nhiên, tôi chính là một người phụ nữ như thế, tôi ham hư vinh, tôi sa đoạ, nếu như ngày nào đó anh thiếu một người bạn lên giường thì có thể tới tìm tôi, vì là khách cũ nên giảm hai mươi phần trăm.”

Hường Văn nói xong thì buông lỏng tay, xoay người muốn đi, Ninh Tri Nhiên liền vội vàng kéo cô lại: “Hường Văn, thật xin lỗi, tôi nói sai rồi. Hường Văn cô đừng như vậy.”

“Buông tôi ra, Ninh Tri Nhiên anh đừng có giả vờ vô lại, có rất nhiều người nhìn đấy!”

“Tôi không buông.” Ninh Tri Nhiên ôm hông của cô.

“Chuyện của tôi với Lê Thiên Qua không phải vài ba lời là nói rõ ràng được. Ninh Tri Nhiên, anh nhanh buông ra!” Hường Văn có chút nóng nảy, cô mơ hồ cảm nhận được Lê Thiên Qua có thể nhìn thấy, theo cá tính của anh nhất định sẽ tìm Ninh Tri Nhiên gây sự. Hình như Ninh Tri Nhiên cũng cảm thấy Hường Văn đang lo lắng, vừa muốn buông tay thì trong đại sảnh liền hỗn loạn. Ngay sau đó vài tiếng súng vang lên liên tiếp, tiếng kêu sợ hãi của phụ nữ xen lẫn tình cảnh hỗn loạn, chạy trốn tứ phía, lo lắng hoảng sợ. Hường Văn ngơ ngác nhìn một màn này, thật lâu trước đây, cô cũng như thế này, ở trong góc, nghe tiếng súng, nhìn từng người một trong nhà mình ngã xuống, máu chảy thành sông. Ninh Tri Nhiên kéo Hường Văn đang ngẩn ngơ, chỉ nghĩ là cô bị sợ làm cho choáng váng. Từ cửa hông ra bên ngoài, trên hành lang không một bóng người, Ninh Tri Nhiên kéo cô chạy trốn thật nhanh. Hường Văn đột nhiên dừng lại, Ninh Tri Nhiên quay đầu lại nhìn cô: “Thế nào?”

“Rabbah.”

Ninh Tri Nhiên vừa định quay đầu lại thì sau lưng bị một người đánh một phát, ngã xúi trên mặt đất.

“Hường Văn tiểu thư, ông chủ cho tôi tới đón cô.”

Hường Văn nhìn Ninh Tri Nhiên ngất đi: “Anh ta thì làm thế nào?”

“Hường Văn tiểu thư, ông chủ chỉ nói tôi tới đón một mình cô.”

Hương Văn còn muốn nói gì đó thì bị Rabbah cưỡng ép mang đi. Đừng nhìn Rabbah có dáng vẻ gầy yếu, trên thực tế là một cao thủ Karatedo, nếu không làm sao có thể ở bên cạnh Lê Thiên Qua lăn lộn được. Họ vừa mới tới cửa thang máy, Lê Thiên Qua liền từ bên kia chạy tới, nhìn dáng dấp, chắc anh mới từ tiệc rượu chạy ra ngoài.

“Ông chủ.” Rabbah gật đầu. Lê Thiên Qua cũng gật đầu một cái nói: “Phần tử khủng bố tập kích, xem ra là đang giúp chúng ta. Đi thôi nhanh lên.”

Rabbah sững sốt một chút rồi chỉ vào Hương Văn: “Ông chủ, Hương Văn tiểu thư cũng đi cùng chúng ta sao?”

“Sao lại không?”

Rabbah lắc đầu cười: “Dĩ nhiên là được.” Sau đó bấm thang máy. Có thể nói không được sao, điều này rất dễ hiểu, để Hương Văn ở lại nơi hỗn loạn như vậy, khẳng định cô không được an toàn, nếu để cho cô đi, lỡ như lát nữa xảy ra chuyện gì thì không xong. Rabbah nhìn ông chủ của mình một chút, phụ nữ đôi khi rất quan trọng.

Đến phòng 2027, Rabbah gõ cửa, sau đó nói một câu không liên quan gì đến nhau thì người bên trong liền mở cửa.

“Lê lão đệ, đã lâu không gặp.”

“Ngô nại đan, lâu rồi không gặp.”

Hương Văn sững sốt một lúc, nghe tên thì tuyệt đối là người Myanmar, cha của Hương Văn cũng có một người bạn là người Myanmar, Ngô không phải là một họ mà là một loại xưng hô, lại có nghĩa là mặt trời, còn chữ đan có ý là 10000. Tại sao Lê Thiên Qua lại ở chỗ này gặp mặt mấy người Myanmar? Ngô nại đan nhìn Hương Văn một cái, mặc dù giống nhau nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lê Thiên Qua quay lại nói với Hương Văn: “Vào trong phòng nghỉ ngơi đi, chờ lát nữa tôi gọi cô ra.”

Đây chính là có ý muốn cô tránh đi, Hương Văn cảm thấy giữa bọn họ nhất định là có vấn đề. Mặc dù hiểu kỳ, nhưng người ta đã lên tiếng đuổi thì cô cũng không thể ở lại, Hương Văn không thể làm gì khác là đi vào căn phòng kia.

Rabbah gõ cửa, mang vào cho cô một ly nước trái cây, sau khi Hương Văn uống xong, bỗng nhiên cô cảm thấy đầu óc choáng váng, ngay sau đó liền ngủ mê man.

Ngô nại đan cũng không cùng Lê Thiên Qua chào hỏi liền nói thẳng: “Số hàng ở biên giới kia, lúc nào thì anh mới cho tôi nhập cảnh?”

Lê Thiên Qua cười cười, nhưng cũng không nén được tức giận: “Gấp cái gì, không phải đã để cho anh đến đây rồi sao, kiểm hàng trước đã.”

Ngô nại đan đưa mắt ra hiệu, thủ hạ của hắn lập tức lấy ra một túi bột màu trắng giao cho Rabbah.

Sau khi Rabbah kiểm tra túi bột đó xong, thì gật đầu với Lê thiên Qua một cái.

Ngô nại đan cười nói: “Như thế nào, so với trước đây thì càng tinh khiết hơn.”

Lê Thiên Qua nhàn nhã châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng hít một hơi: “Ngô nại đan, loại sản phẩm mới như thế nào?”

Mặt Ngô nại đan hớn hở: “Lê lão đệ, tôi thật sự bội phục anh, cái loại hoa hoàng kim này quả thật quá tuyệt! Đoán chừng nếu nghiên cứu chế tạo thành công thì lợi nhuận sẽ tăng lên gấp hai mươi lần so với số tiền chúng ta kiếm được từ trước tới nay.”

“Anh ở bên kia nên cẩn thận một chút, gần đây hình như có người để mắt tới chúng ta.”

“Tôi biết rồi.”

“Số hàng này có thể bắt đầu tiêu thụ ra bên ngoài được rồi, giao cho Rabbah.”

“Tốt, yên tâm đi.”

“Vậy tôi đi trước.”

Lê Thiên Qua đứng dậy, hai người bắt tay nhau một cái. Lê Thiên Qua nhìn Rabbah một cái, Rabbah lập tức hiểu ý, đi vào căn phòng kia, lấy ra một cái bình nhỏ, quơ quơ trước mũi Hường Văn, Hường Văn liền từ từ tỉnh lại.

Hường Văn không khỏi thở dài, nếu như vậy còn mang mình đi theo làm gì?

Ngô nại đan tiễn Lê Thiên Qua ra đến cửa, rồi nói chào tạm biệt.

Thang máy chậm rãi đi xuống, Lê Thiên Qua nhìn Rabbah một cái, sau đó nói: “Đi đường cẩn thận.”

Rabbah cười nói: “Cảm ơn ông chủ nhắc nhở.”

Máy bộ đàm vang lên tiếng rẹt rẹt, Tô Tín lấy tai nghe xuống, quay sang nói vào bộ đàm: “Có thể cho người trong đại sảnh rút lui được rồi, đã kết thúc. Sau khi rút lui nhớ báo cho cảnh sát, làm cho giống như thật một chút.”

Tô Tín dựa vào ghế, vuốt sống mũi, Lê Thiên Qua thật không phải là người đơn giản, xem ra lần này mình đặt đúng cửa rồi.

Thời điểm Lê Thiên Qua cùng Hường Văn trở về đại sảnh của tiệc rượu, bọn cướp vẫn còn nổ súng, bọn họ cầm súng hướng về phía mọi người vẫn đang run sợ. Lê Thiên Qua kéo Hường Văn tìm một góc ngồi xổm xuống, tay anh vẫn nắm chặt tay của cô.

Nhóm cướp lấy một ít tài sản sau đó thì rút lui. Không bao lâu sau thì tiếng xe cảnh sát vang lên.

Lê Thiên Qua cười lạnh một tiếng, tới thật là đúng lúc.

Cảnh sát đi ngang qua sân khấu, gắng hỏi một lúc, Tô Tín chủ động đi theo lấy khẩu cung, dù sao anh ta cũng là chủ của buổi tiệc.

Thấy mọi chuyện đều bình thường, lúc này Lê Thiên Qua mới cùng Hường Văn rời đi.

Đến khi thoải mái ngồi trong xe, thế nhưng anh vẫn không nhận ra được là từ khi bắt đầu tới giờ anh vẫn luôn cầm tay cô. Hường Văn biết rõ sự thật, thậm chí còn có chút run run, cô không phải sợ chết, chỉ nhớ tới những gì đã từng trải qua.

Hết chương 39.

40. Chương 40: Tôi Chết Cô Cũng Đừng Hy Vọng Còn Sống 1

Chương 40: Tôi chết cô cũng đừng hy vọng còn sống 1

Editor: Hangbaobinh

Lúc chúng tôi ăn cơm luôn có một quy định, tự mình chọn một món ăn, để vào trong miệng nhai kỹ rồi nuốt vào bụng. Hiện tại Hường Văn cảm thấy mình giống một bàn thức ăn, mặc dù không phải khẩu vị yêu thích của Lê Thiên Qua nhưng cũng có thể tạm chấp nhận được. Hường Văn nằm ở trên giường, chờ anh hôn, vuốt ve, cuối cùng hoà tan vào trong người anh. Sau khi làm xong những việc này, Lê Thiên Qua ngủ say, cô lại đứng dậy đi vào phòng tắm, đứng ở phía dưới vòi sen, cố gắng cọ rửa sạch sẽ thân thể của mình. Cuộc sống như thế này bao giờ mới có thể kết thúc? Hường Văn chỉ có thể chờ Lê Thiên Qua chơi chán rồi sau đó không nhìn cô đến một cái, như vậy cũng như được giải thoát rồi. Cô mặc quần áo tử tế, sau đó nhẹ nhàng thu dọn đồ đạc, vừa mới chuẩn bị rời khỏi thì Lê Thiên Qua liền hỏi một câu: “Cô định đi đâu?”

“Nha!” Hường Văn bị giật mình làm rơi túi xách ở trên tay của mình xuống, đúng lúc rơi vào mu bàn chân của cô. Bộ khung kim loại của cái túi mặc dù không nặng nhưng lúc rơi vào vẫn làm cho cô có đau một chút. Hường Văn có một chút lúng túng, cười cười với Lê Thiên Qua: “Anh còn chưa có ngủ à.”

Lê Thiên Qua nhăn mày, dựa nửa người lên trên cửa, cái chân trượt xuống đến bên dưới hông lộ ra nửa người trên cường tráng: “Tôi bị cô đánh thức. Cô đây là muốn đi đâu?”

“Tôi muốn đi về.” Hướng Văn bình tĩnh nói.

“Trở về?” Lê Thiên Qua có chút ngạc nhiên: “Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Mặc kệ là mấy giờ, tôi cũng đều phải rời khỏi đây hay sao? Chính anh nói là tôi không được ngủ lại nơi này hay sao.”

Đúng là lúc trước anh từng nói như vậy, Lê Thiên Qua suy nghĩ một chút sau đó nói: “Vậy cô đợi một chút.”

Hướng Văn sững sờ đứng im tại chỗ, Lê Thiên Qua đứng dậy đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát truyền đến tiếng nước chảy róc rách. Một lúc lâu sau, Lê Thiên Qua ra ngoài, mái tóc đen bóng có chút lộn xộn vẫn còn một ít nước ở bên trên. Bỏ khăn tắm ở trên người ra, đổi một bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái.

“Đi thôi.”

“Cái gì?” Hướng Văn có chút không dám tin. Một tay Lê Thiên Qua cầm lấy chìa khoá xe ở trên bàn, một tay kéo Hướng Văn đi ra khỏi giày ở trước cửa. Cho đến khi hai người đã ngồi ở trên xe, Hướng Văn mới kịp phản ứng, Lê Thiên Qua có ý muốn đưa cô về nhà. Giống như là bị sét đánh, Hướng Văn tuyệt đối không nghĩ đến, thế nhưng Lê Thiên Qua lại đưa cô về nhà. Lê Thiên Qua trầm mặc không nói lời nào, Hướng Văn cũng không biết mình nên nói gì với anh, cũng trầm mặc không nói, trầm mặc cùng trầm mặc ở chung một chỗ thì lại càng trở lên yên tĩnh. Vì là nửa đêm nên trên đường xe cũng không nhiều, cả quãng đường đi thông suốt, khi đến chung cư mà Hướng Văn ở, cô mở cửa xe ra rồi xuống xe, ai biết rằng Lê Thiên Qua cũng xuống xe rồi, nhấc chìa khoá xe một cái, khoá cửa xe lại.

“Đi thôi, đi lên tầng.”

“À?!” Hướng Văn kinh ngạc. Lê Thiên Qua cũng không đợi cô trả lời, liền kéo cô lên tầng. Đây là lần đầu tiên Lê Thiên Qua đến nhà Hướng Văn, khó có thể tránh khỏi làm cho người khác có cảm giác không thể tin được. Hướng Văn đứng trước cửa tìm chìa khoá, đổ tất cả đồ đạc trong túi xách ra ngoài, điện thoại di động mỹ phẩm cái gì đó tất cả đều ở đây, duy chỉ cái chìa khoá thì lại không thấy.

“Có phải cô quên mang theo hay không?” Rốt cuộc Lê Thiên Qua cũng thiếu kiên nhẫn hỏi cô.

“Tôi nhớ là tôi có mang theo.”

Hướng Văn có chút ảo não, làm sao lại không thấy đây?

“Cô chắc là cô có mang theo?”

“Ừ, tôi xác định.”

“Vậy cô đứng ở đây từ từ tìm đi, tôi đi trước.” Lê Thiên Qua nói xong, từ trong túi lấy ra một chùm chìa khoá, tìm một chiếc, cắm vào khoá cửa, khoá cửa nhẹ nhàng chuyển động, sau đó tách một tiếng, cửa mở ra. Hướng Văn giương mắt nhìn một loạt động tác của Lê Thiên Qua, cho đến khi anh vào trong nhà cô mới có phản ứng, nổi giận dùng dùng đi vào, dùng sức đóng cửa lại: “Lê Thiên Qua, tại sao anh có chìa khoá lại không chịu mở cửa?! Lại đứng nhìn tôi phải tìm cực khổ như vậy?”

Hướng Văn dừng một chút, không đúng, tại sao lại có thể chất vấn như thế, vì vậy cô lại nói: “Làm sao anh có được chìa khoá nhà tôi?!”

Lê Thiên Qua từ trên ghế sofa lấy lên một chùm chìa khoá, quơ quơ ở trước mặt Hướng Văn: “Không phải cô xác định là cô mang theo sao, tại sao nó lại ở trên ghế sofa?”

Lê Thiên Qua ngồi nghiêng người trên ghế sofa, có chút buồn cười nhìn chằm chằm Hướng Văn, chậm rãi mở miệng nói: “Đây chỉ là căn phòng cô đi thuê mà thôi.”

Hướng Văn có chút nghi ngờ: “Anh có ý gì?”

“Phòng này là của tôi, tôi chính là chủ cho cô thuê căn phòng này.”

“Lê Thiên Qua! Anh thật là quá đáng! Thu tiền thuê phòng của tôi đắt như vậy!” Hường Văn nói xong thì thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi của mình, sao hôm nay cô toàn nói bậy không à.

Lê Thiên Qua nhìn thấy bộ dáng ảo não không thôi của cô, không nhịn được bật cười.

Nụ cười này của anh hoàn toàn chọc giận Hường Văn, cô luông miêng nói: “Mời anh rời khỏi nhà tôi.”

“Tôi nửa đêm đưa cô về, vừa mới đến cửa thì cô lại đuổi tôi về? Hường Văn, cô thật là không có tình người!” Lê Thiên Qua nói xong trực tiếp đi vào phòng ngủ, anh hơi mệt một chút, cho nên khi đầu vừa chạm vào gối thì liền ngủ mất.

Nhưng Hường Văn thì ngủ không nổi, cô ngồi co ro trên ghế sofa. Trong phòng khách không có mở đèn, có ánh trăng chiếu vào, chiếu sáng cả một mảng, trên bàn trà nhỏ có một đĩa trái cây, bị ánh trăng chiếu vào như được dát lên một một tầng ánh sáng, quả táo đỏ tươi, quả anh đào đỏ tươi, quả vải đỏ tươi, tất cả đều là đỏ tươi, thật giống như trước đây không lâu, cô có một thân thể tốt, có tài sản, có một tương lai tốt đẹp nhưng lại bị một cuộc đổ máu nhuộm đỏ, đỏ tươi đỏ tươi thậm chí có chút tím bầm, chính vì cuộc đổ máu đó mà cô mất đi tất cả.

Trên dao gọt trái cây có chút ánh sáng, nó sắc bén và bén nhọn, Hường Văn không có suy nghĩ gì mà cầm nó ở trên tay. Lê Thiên Qua, nếu không phải là anh tôi sẽ không phát điên. Nếu không phải là anh có lẽ tôi bây giờ đang ở cùng với Lâm Mặc Tịch.

Cô có thể nào không hận, cô đã từng nghĩ tới coi như mình muôn đời muôn kiếp không thể trở lại thì cũng muốn giết anh. Đúng cô muốn anh chết, muốn anh chết không được tử tế. Cô đã chịu đựng đủ rồi, bị người ta đùa giỡn một hồi lâu như vậy. Nếu cô không thể lấy cái chết để được giải thoát thì Lê Thiên Qua, anh đi chết đi!

Hường Văn chấp tay sau lưng, con dao trên tay cô hiện lên một ánh sáng rét lạnh lạ thường.

Trong giấc mơ Lê Thiên Qua nhẹ nhàng cau mày, vào thời điểm anh ngủ thì thích ôm chặt, ôm thật chặt, đó là bởi vì thiếu hụt cảm giác an toàn. Thời điểm Hường Văn ngủ cũng như vậy, có lúc cô mở tất cả các đèn, làm cho căn phòng sáng rực rỡ cô mới ngủ được, phần lớn luôn luôn là ác mộng, nếu khóc khi lúc tỉnh thì cũng chỉ là một phen hoảng sợ. Nhưng cũng có lúc ở trong giấc mơ, cô há to miệng nhưng cũng không phát ra được một âm tiết nào, cô nghĩ đến cầu cứu nhưng không ai để ý đến cô. Cô khóc đến tâm tê phế liệt nhưng mà vẫn chưa tỉnh lại được, vẫn là ở trong giấc mơ một mực khóc. Đợi đến khi tỉnh lại mới phát hiện cổ họng mình bị đau rát, mắt cũng bị sưng không thể nhìn thấy gì.

Đó là một loại cảm giác hít thở không thông, đè nén người khác làm cho người ta không thể sống.

Chỉ cần anh chết thì tất cả sẽ kết thúc. Hường Văn đột nhiên bật cười, đưa tay có con dao lên thật cao hướng về phía Lê Thiên Qua hung hăng hạ xuống.

41. Chương 41: Tôi Chết Cô Cũng Đừng Hy Vọng Còn Sống 2

Editor: Hangbaobinh

Nếu tất cả tâm nguyện đều hoàn thành, như vậy đều chỉ cần dựa vào ý niệm còn sống thì người người đều tu luyện thành tiên hết cả rồi. Lê Thiên Qua có kinh nghiệm từ nhỏ, anh đối với mọi người xung quanh mình đều rất cảnh giác, cho nên khi Hường Văn tới gần thì anh cũng đã tỉnh, anh nghĩ, muốn nhìn một chút xem cô muốn làm gì. Đến thời điểm Hường Văn đưa con dao lên, anh liền kinh ngạc, thế nhưng tất cả đều hợp tình hợp lý, cô nên hận mình không phải sao, giống như lúc ban đầu mình hận cô đến mất cả lý trí. Lê Thiên Qua bắt lấy cổ tay của Hường Văn, gắt gao nắm lấy, Hường Văn gương mặt nhìn anh: “Anh không có ngủ sao?”

Đột nhiên Lê Thiên Qua bật cười: “Hường Văn, cô là ngu xuẩn thật hay là đang cùng tôi giả ngu vậy? Đây là lần thứ hai cô muốn giết tôi. Ba năm trước đây cô không giết được tôi, hiện tại, cô cũng không có giết

được tôi, Hường Văn, nếu tôi chết thì cô cũng đừng nghĩ sống! Nói cho tôi biết, tại sao đột nhiên lại có ý tưởng ngu xuẩn này?”

Anh nói một câu ba năm trước đây, khiến Hường Văn hoàn toàn sụp đổ, trong đêm tối, vô số ác mộng liên tục kéo tới, tràn đầy trời đất, ép cô không còn cách nào hô hấp được, ba năm trước đây, trong căn phòng đầy u ám đó, anh đã vô tình đoạt đi tất cả của mình. Hường Văn vĩnh viễn không thể nào quên được, cảm giác anh đã giày xéo mình lúc đó như thế nào. Cô luôn vẫn muốn giết anh, bọn họ mỗi một tháng gặp một lần vào giữa tháng, cô đã từng vô số lần muốn giết anh, thậm chí cô vẫn luôn để một con dao trong túi xách của mình. Cô không có ra tay chỉ vì đang muốn tìm một cơ hội thích hợp, ở trong căn hộ của anh, cô không có cơ hội, mặc dù trong đó chỉ có hai người bọn họ nhưng cô biết Lê Thiên Qua chắc chắn sẽ không buông lỏng cảnh giác, dù không có đề phòng mình nhưng anh có rất nhiều kẻ thù. Hôm nay có lẽ là cơ hội tốt nhất cho cô, cho nên cô mới bất chấp tất cả, đại não căn bản không dùng để suy nghĩ, tự thử nghiệm thực tế một lần. Kết quả dĩ nhiên là cô thất bại, không phải là cô coi thường Lê Thiên Qua, càng không phải cô đánh giá cao bản thân mình, căn bản là cô phát điên, không dùng đến não mà suy nghĩ chỉ muốn báo thù, Lê Thiên Qua nhìn cô chằm chằm, trong con ngươi lộ rõ vẻ khinh bỉ, Hường Văn cũng nhìn anh chằm chằm, hàm răng cắn chặt.

“Lê Thiên Qua, tôi muốn giết anh, cho dù tôi vạn kiếp bất phục thì tôi cũng anh chết không được tử tề! Anh đáng chết, anh đáng chết!” Hường Văn tức giận, giống như một ngọn lửa, thù hận đã đốt cháy tất cả lý trí của cô, cô giương nanh múa vuốt giùng giàng, muốn mang con dao đâm vào cơ thể của anh. Anh liền kiềm chế cô, nhìn cô giống như một con chó điên đang cắn loạn.

“Hường Văn, cô điên rồi sao? !”

“Tôi muốn giết chết anh, tôi muốn giết chết anh! Lê Thiên Qua, anh đi chết đi!”

“Cô cho rằng cô có thể giết chết tôi được sao? !”

“Cho dù tôi có chết thì cũng muốn kéo theo anh làm đệm lưng!”

“Hường Văn! Cô là ngu xuẩn sao? ! Nếu cô có bản lĩnh thì đâm tôi một dao đi! Cô đâm đi! Đâm đi!”

Lê Thiên Qua từng bước từng bước ép sát, chính anh ép cô bước vào bước đường cùng, Hường Văn sớm muộn đã mất hết lý trí, anh buông lỏng tay đang kiềm chế cô, Hường Văn không chút do dự đâm anh một dao. Máu đỏ tươi chảy xuống chuôi dao, Lê Thiên Qua cầm cao dao, rút con dao ra khỏi người mình, máu tươi bắn tung toé lên mặt Hường Văn. Lại là ầm ập, máu của Lê Thiên Qua thể mà cũng nóng! Lê Thiên Qua đột nhiên cười, yếu ớt nhìn Hường Văn, nắm tay Hường Văn, đặt con dao lên tay của cô, dùng sức cầm tay của cô: “Hường Văn, thì ra cô thật có thể ra tay. Tôi sẽ cho cô một cơ hội, muốn giết tôi thì không nên đâm vào bụng, mà phải đâm vào nơi này, đâm vào trái tim của tôi, cô đâm đi! Làm sao cô lại không đâm? !”

“Lê Thiên Qua, anh không cần ép tôi!” Hường Văn hô to, tay của cô bắt đầu phát run, những giọt máu đang chảy kia lại ầm ập, Lê Thiên Qua không phải máu lạnh sao? Hường Văn liều mạng lắc đầu, không dám nhìn những giọt máu đỏ tươi đang chảy kia. Một tiếng vang thật lớn, của bị người ta mở ra, ngay sau đó có tới bốn, năm cảnh sát tới: “Bỏ dao xuống!”

Lê Thiên Qua giống như không có nghe thấy, đỡ Hường Văn đang xụi lơ, nắm lấy tay của cô, đưa mũi dao lại gần mình: “Làm sao cô lại không có đâm? Cô đâm tôi một dao chết đi! Hường Văn! Cô giết tôi! Cô giết tôi... tôi sẽ để cho tất cả của cô chôn theo, bao gồm bà nội của cô cùng với Lâm Mạc Tịch!”

“Cái người này điên rồi! Anh điên rồi! Anh điên rồi!” Hường Văn khóc lên một tiếng, ngồi bệt xuống sàn nhà. Lê Thiên Qua ôm bụng của mình, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, anh muốn cười, người điên đâu chỉ có một mình tôi.

“Gọi xe cứu thương mau lên! Mau bắt cô gái này lại!” Một vị cảnh sát chỉ huy. Một cảnh sát đến bắt Hường Văn, cô sớm đã suy sụp, không hề có năng lực chống cự, nước mắt bắt đầu chảy ra. Lê Thiên Qua mắt lạnh nhìn, mặc kệ cho cảnh sát đưa Hường Văn đi.

“Tiên sinh, anh kiên trì một lát, xe cứu thương lập tức sẽ tới ngay.”

Lê Thiên Qua không có lên tiếng, dựa người vào tường, nhìn chằm chằm hướng mà Hường Văn rời đi. Hành xóm nhìn thấy cả người Hường Văn toàn máu bị cảnh sát mang ra ngoài thì đáng về sợ hết hồn. Là hàng xóm nghe được trong nhà Hường Văn có âm thanh, hình như là đang nói cái gì đó giết người ..., cô ấy sợ ngây người, cho nên báo cảnh sát, cho dù thế nào cũng sẽ không thể ngờ, người bị bắt lại là Hường Văn. Dọc theo đường đi xe cảnh sát thối còi, Hường Văn ngồi trong xe, đôi tay bị còng tay khoá lại, cô ngơ ngác không nói một lời, chỉ nhìn máu tươi trên tay. Trong phòng thẩm vấn, ánh sáng của bóng đèn chiếu vào mặt Hường Văn, sáng rõ làm cho mắt người ta mở không được. Cảnh sát ngồi đối diện sắc mặt không tốt, cau mày nhìn cô. Những người có giọng điệu khiêm tốn hầu như là những người mới được điều đến đây, hôm nay là ngày đầu tiên anh ta trực đêm, không ngờ lại gặp phải việc như thế này, anh ta càng nhìn càng thấy cô gái ngồi trước mặt mình rất quen mắt, rốt cuộc cũng không có nhịn được mở miệng hỏi: “Cô gái, có phải chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào hay không?”

Cảnh sát trung niên bên cạnh lay nhẹ thủ hạ đang khiêm tốn của mình, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Người thanh niên đang khiêm tốn cũng hiểu ra được, vào thời điểm này mình hỏi như vậy rất dễ dàng làm cho người khác hiểu lầm, anh ta hắng giọng nói: “Cô gái, cô tên là gì?”

“Hường Văn.”

“Hường tiểu thư, cô nói xem sự việc xảy ra như thế nào để chúng tôi có thể giúp cho cô.”

Hường Văn không có lên tiếng, cô không muốn nói, nói thì có thể như thế nào chứ? Trước kia không phải là cô chưa từng báo cảnh sát, nhưng chẳng có tác dụng gì, nếu Lê Thiên Qua thật sự muốn chính chết mình thì cho dù có là Ngọc Hoàng đại đế cũng không có cứu được cô.

“Cô gái, cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra! Người trẻ tuổi bây giờ trong đầu không biết nghĩ cái gì? Nói nhẹ một chút thì là cố ý gây thương tích, còn nếu nói lớn chuyện ra thì là giết người không thành! Cô có biết là xử bao nhiêu năm không? !” Cảnh sát trung niên nén không được tức giận, ông ta ghét nhất là phạm nhân tỏ ra kiêu ngạo, đều là cây trong nhà mình có tiền, nghĩ chỉ việc bỏ tiền ra là xong. Thật ra thì không phải Hường Văn cao ngạo nên mới không nói chuyện, chỉ là cô không biết nói làm sao, hơn nữa thì có nói cũng vô ích, sẽ có ai tin tưởng cô sao? Không có ai. Hai cảnh sát thay nhau hỏi cả đêm cũng không có kết quả gì, bất luận là hỏi như thế nào thì Hường Văn cũng không có trả lời một câu nào, sau đó bọn họ mệt mỏi, cùng tức giận, trước hết giam giữ cô lại. Hường Văn cho là có lẽ như vậy là kết thúc, lúc cảnh sát đi vào, cô còn cầm dao hướng về phía ngực của Lê Thiên Qua, chứng cứ cô làm người khác bị thương rất xác thực. Quả nhiên không bao lâu liền định án, sau đó cô bị tạm giam trong sở cảnh sát, chờ đợi tòa án xét xử. Thay bộ quần áo dính máu trên người ra, quần áo nhà tù được may rất thô, mặc lên người cũng không có thoải mái, tất cả đồ đạc của cô hầu hết bị lấy đi, chỉ để lại cho một một ít đồ dùng trong ngục. Tình huống của cô tương đối đặc biệt, cho nên bị giam trong một phòng riêng biệt. Ở cửa sổ rộng bốn thước vuông, lan can sắt chia bầu trời bên ngoài thành từng ô từng ô. Hường Văn đang nhìn bầu trời thì đột nhiên có cảnh ngục tới gõ cửa.

“Luật sư của cô đến rồi!”

Hường Văn sững sốt một chút, là ai tìm luật sư cho cô? Chẳng lẽ là Mạc Tịch biết rồi? Tự nhiên cô không dám đi, nhưng cảnh ngục lại đang thúc giục, Hường Văn không đi không được. Cửa sắt từ từ mở ra, rắc rắc, cuối cùng thì cảnh ngục đưa cô vào một căn phòng, sau đó đóng cửa lại.

“Hường Văn!”

Cô sững sốt một chút, sau đó cười ra tiếng: “Ninh Tri Nhiên, thì ra là Ninh Tri Nhiên.”

Chỉ cần không phải là Lâm Mạc Tịch thì cho dù là ai cũng đều tốt.

Ninh Tri Nhiên ôm cô vào lòng, rõ ràng cảm giác được cô gầy đi rất nhiều. Anh ta không ngờ là Hường Văn còn có thể cười được, nếu cô dựa ở trong ngực của mình khóc lớn một trận thì có lẽ còn may, nhưng cô lại cười, nụ cười đó lại có chút ý vị thê lương ở bên trong, thêm vào đó là sự tuyệt vọng của cô.

“Sao anh lại tới đây?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Ninh Tri Nhiên nở một nụ cười có lúm đồng tiền với cô, ngắt cái mũi của cô: “Tôi tới để dẫn cô đi ra.”

“Có thể không?” Lê Thiên Qua sẽ để mặc cho mình đi ra ngoài sao?

“Wey wey wey! Hường Văn, cô không cần khinh thường tôi như vậy có được hay không? Tôi không vô dụng đến nỗi như vậy đâu. Mặc kệ là sử dụng phương pháp gì thì tôi đều muốn dẫn cô rời đi lúc này.”

Hường Văn tránh thoát khỏi anh ta, liên tiếp lui về phía sau: “Tôi không muốn, tôi không muốn đi ra ngoài.”

Ninh Tri Nhiên có chút khóc không ra nước mắt: “Trong đầu cô đang suy nghĩ cái gì vậy, vào thời điểm này còn bướng bỉnh được sao!”

“Ninh Tri Nhiên, tôi không muốn thiếu anh, tôi không còn đứng dậy nổi nữa rồi!”

“Coi như tôi nợ cô có được hay không, đi theo tôi. Nghe lời, đừng tùy hứng như vậy.”

Hường Văn cúi đầu, gắt gao cắn môi của mình.

Không lâu sau, cảnh ngục cùng một người đàn ông trung niên đi tới.

Cảnh ngục cười với Ninh Tri Nhiên một cái: “Ninh tiên sinh, trong thời gian bảo lãnh, Hường tiểu thư không được rời khỏi thành phố, mong mọi người phối hợp.”

Ninh Tri Nhiên gật đầu một cái: “Tôi biết rồi, cảm ơn cô trong thời gian này đã giúp tôi chăm sóc Hường Văn.”

“Đừng khách khí. Hường tiểu thư mới cô đi bên này lấy lại đồ của chính mình.”

Hường Văn ngẩng đầu nhìn Ninh Tri Nhiên, chân vẫn không có nhúc nhích một chút nào.

“Thế nào?” Ninh Tri Nhiên hỏi cô.

Hường Văn lắc đầu một cái: “Những thứ đó tôi không có muốn.”

“Vậy thì không cần lấy.” Ninh Tri Nhiên cởi tây trang của mình xuống, khoác lên trên người cô: “Mặc cái này của tôi thôi.”

Cảnh ngục vừa định mở miệng ngăn lại, Ninh Tri Nhiên liền cười với cô ấy một cái: “Bộ quần áo này tôi có thể mua không? Để cho Hường Văn mặc đi.”

Cảnh ngục bị anh ta hỏi làm cho á khẩu không thể trả lời được, hồi lâu mới cà lăm nói: “Nhưng..., có thể.”

“Cảm ơn.”

Cửa sắt được mở ra, Hường Văn đứng dưới ánh nắng mặt trời, hít một hơi thật sâu. Ninh Tri Nhiên nhìn gò má của cô, lẳng lặng cười.

“Hường Văn, cùng tôi về nhà.”

“Về nhà?” Hường Văn kinh ngạc một chút.

Ninh Tri Nhiên rất tự nhiên dắt tay của cô đi: “Lên xe rồi cô sẽ biết.”

Chương 41.

42. Chương 42: Bảo Vệ Hạnh Phúc

Editor: Hangbaobinh

Nhiệt độ trong xe thích hợp, ghế ngồi được làm bằng da thật có độ mềm mại thích hợp, còn có bờ vai của Ninh Tri Nhiên cũng thích hợp, cho nên Hường Văn ngủ thiếp đi rất nhanh. Trong những ngày này cơ hồ là cô chưa từng chớp mắt một lần nào, mỗi lần nhắm mắt lại thì trong đầu của cô lại hiện lên những chuyện đã xảy ra cách đây rất lâu, người nhà của cô từng người từng người một ngã xuống trước mặt cô, sau đó không gian lại thay đổi, đó là cảnh cô cầm dao đâm Lê Thiên Qua, những hình ảnh này không ngừng đan xen xuất hiện trong đầu của cô, làm cho cô không cách nào nhắm mắt được. Khi biết được người cho mình

cảm giác an toàn, vào thời điểm cảm thấy an toàn thì sẽ rất dễ dàng đi vào giấc ngủ, bởi vì đã cởi bỏ tất cả đề phòng xuống. Ninh Tri Nhiên nhìn thấy cô ngủ say, bên môi không kìm nén được hiện lên ý cười. Anh ta gõ một cái vào ghế ngồi ngay trước mắt: “Lão Trương, nếu lần này thật sự phải ra toà thì chúng ta có được bao nhiêu phần thắng?”

Lão Trương là một quản lý cấp cao trong xí nghiệp Ninh thị, đồng thời cũng một luật sư nổi tiếng trong giới, nếu ông ấy đồng ý nhận vụ án thì không có chuyện thua kiện được. Cho nên Ninh Tri Nhiên rất tin tưởng ông ấy, nếu như ông ấy nói có thể thắng thì khẳng định có thể thắng. Nhưng ngược lại, kết quả này anh ta lại không giám nghĩ tới. Lão Trương chần chờ một chút, sau đó nói: “Chứng cứ rất xác thực, chỉ có thể tranh thủ thôi. Điều khiến tôi kinh ngạc nhất là người bị hại lại không có khởi tố, nếu chỉ có cảnh sát khởi tố thì không đủ, cho nên vụ án này vẫn có phần thắng.”

“Làm ơn, tôi muốn nhất định phải thắng, mặc kệ phải trả giá như thế nào.”

Lúc gần tới nơi, Ninh Tri Nhiên muốn gọi cô tỉnh dậy, nhưng khi nhìn thấy cô ngủ quá say sưa, như thế nào cũng nhân tâm nên ôm cô vào nhà. Lúc Hường Văn ngủ thích co cả cơ thể lại, thì ra cơ thể phụ nữ mềm mại như vậy, có thể co lại rất nhỏ. Ninh Tri Nhiên ngồi ở bên nhìn cô một lát, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, lấy một cái khăn bông đi vào, cẩn thận nắm lấy tay của cô, nhẹ nhàng lau chùi, vân trên lòng bàn tay của cô có chút xóc xếch, ngón tay thon dài, móng tay được sửa cẩn thận, một đôi tay trắng trẻo sạch sẽ. Sau khi lau tay, anh ta lại lau mặt cho cô, giống như vậy, lau rất cẩn thận. Thật ra thì đây là lần đầu tiên Ninh Tri Nhiên chăm sóc cho người khác, khi đầu ngón tay của anh ta chạm nhẹ vào mặt của cô, mam mát lạnh lạnh, lại mang thêm một cảm giác tê liệt. Ninh Tri Nhiên một mình cười khúc khích, nếu như có thể lúc nào cũng được nhìn thấy cô, vì cô làm những việc nhỏ nhặt như thế này thì tốt biết bao. Hường Văn đang ngủ thì cảm giác được có người chạm vào mình, cô nhú mày, nhưng cũng không có tỉnh dậy, mà lật người tiếp tục ngủ tiếp. Đợi đến khi cô tỉnh ngủ, mở mắt, nhìn trang trí bốn phía, sưng sốt một hồi lâu, mới nhớ ra nơi này là nhà của Ninh Tri Nhiên, căn phòng này chính là phòng lần trước cô đã từng ngủ. Ngắm nhìn bốn phía, rèm cửa cùng ga giường hình như mới được đổi, mở cửa tủ ra, bên trong treo rất nhiều loại quần áo, Hường Văn chọn một bộ đồ ngủ được làm bằng tơ tằm, sau đó đi vào phòng tắm. Người cô sắp sửa bị mốc lên rồi, cái bộ quần áo trong trại giam kia bị cô ném vào thùng giặt, nhưng lại một lần nữa cầm lên, cảm thấy chỉ vứt một lần thì vẫn cảm thấy không đủ. Tắm xong, cô cầm bộ quần áo tù nhân ra ngoài. Ra đến bên ngoài, cô ngửi thấy một mùi thơm, mùi thơm đó thật sự làm cho cô đói bụng, đi theo mùi thơm ra ngoài thì nhìn thấy Ninh Tri Nhiên đeo tạp dề, trong tay là một cái xẻng lật. Dáng vẻ nhìn có chút tức cười, nhưng nó lại làm cho người ta có cảm giác thật ấm áp. Ninh Tri Nhiên nghe thấy đằng sau có tiếng vang, khi quay người lại thì thấy Hường Văn, cười cười nói: “Rốt cuộc thì cô cũng đã tỉnh?”

Hường Văn sưng sờ: “Tôi ngủ rất lâu sao?”

Ninh Tri Nhiên gật đầu một cái: “Không nhiều lắm, mới có ba ngày thôi. Đói bụng không, chờ một chút là được ăn cơm rồi.”

Ba ngày? Chẳng trách được mình cảm thấy ngực dán vào lưng rồi, bụng thì giống như đang đánh trống. Vội vàng đến tủ lạnh lấy hai hộp sữa bò để uống, lúc này thì mới thấy cảm giác khá hơn một chút. Trên bàn cơm có một đĩa măng xào hoa huệ tây, măng xào thì bị teo lại, còn hoa huệ tây đã không còn hình dáng ban đầu nữa, bề ngoài thật không ra hình dáng gì, Hường Văn khinh bỉ nhìn chằm chằm đĩa thức ăn, sau đó vươn tay ra muốn lấy một chút ném thử.

“Không được ăn vụng!” Ninh Tri Nhiên từ trong bếp lộ ra nửa người trên, trong tay cầm cái xẻng quơ quơ, bộ dáng như thể nhìn rất buồn cười. Hường Văn chủ môi:

“Người nào ăn vụng chứ?”

“Nha! Cô còn không thừa nhận? Cô vươn tay ra, trên tay vẫn còn dính nước nha!”

“Anh có thiên lý nhãn nha!”

Ninh Tri Nhiên từ trong bếp đi ra ngoài, trên người có nhàn nhạt mùi thuốc lá, cùng với mùi nước hoa, trên người còn có cả mùi của khói lửa lúc ở trong bếp trộn lẫn vào, anh ta nắm lấy tay của Hường Văn, giờ lên

nhìn chăm chăm ngón trỏ cùng ngón cái: “Cô nhìn một chút xem, tôi nói vẫn còn chút nước từ đồ ăn a! Cô còn nói mình không có ăn vụng hay không?”

Hương Văn đuối lý, nhưng vệt chết còn cứng mồm: “Món ăn anh làm khó ăn thế này, hiếm mới có người ăn vụng!”

“Ai nha! Ăn vụng còn chê là ăn không ngon? Hương Văn không nên như vậy nha! Cô không có ăn vụng thì làm sao mà biết ăn không có ngon? Cái người này còn nói không có ăn vụng nữa.”

“Tôi chỉ ném thử một chút thôi!”

“Vậy thì cô chờ một chút nữa rồi ném, đồ ăn xong ngay đây.”

Hương Văn dùng sức hít hít mũi, sua đó mờ mịt nói: “Ninh Tri Nhiên, anh có ngửi thấy mùi gì không? Có mùi khét đó.”

Ninh Tri Nhiên như vỡ lẽ ra, dậm dậm chân: “Cá của tôi! Đều là tại cô!”

Anh ta chạy nhanh như khói vào trong bếp, trong nồi khói đang bốc lên, vội vàng tắt bếp, cầm đồ nhấc nồi lên, nhấc nồi đặt vào trong bồn nước, vẩy vòi nước, xoạt một tiếng. Phòng bếp trở thành một mớ hỗn độn, anh ta cũng lười dọn dẹp, buồn bực cởi tạp dề xuống, quay trở lại phòng ăn. Hương Văn cố nén cười nhìn anh ta:

“Thế nào? Món ăn của tôi đâu? Lúc nào thì được ăn cơm vậy?”

Ninh Tri Nhiên nhìn cô một cái: “Thay quần áo, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

“Không đi, anh lừa tôi à, làm lâu như vậy, cuối cùng lại đi ra ngoài ăn.”

“Cô không đi phải không? Vậy cũng được, tôi đi một mình.” Ninh Tri Nhiên nói xong thì xoay người rời đi. Hương Văn vội vàng kéo anh ta lại: “Vậy thôi, một mình anh ăn cơm cũng buồn, để tôi đi với anh.”

Ninh Tri Nhiên nín cười nói: “Không cần, tôi ăn một mình quen rồi, không làm phiền cô đâu.”

“Ninh Tri Nhiên!”

Ninh Tri Nhiên cười ha ha, cười lộ cả hàm răng: “Nhanh đi thay quần áo đi.”

Hương Văn xoay người đi vài bước thì lại quay lại: “Ninh Tri Nhiên, anh có cái bật lửa nào không?”

Ninh Tri Nhiên lấy từ trong túi ra đưa cho cô, anh ta cũng không hỏi cô làm gì, vậy nên tự nhiên Hương Văn cũng không nói. Hương Văn đi vào phòng, đi thẳng tới phòng tắm, châm lửa đốt bộ quần áo tù nhân. Mùi khét xông vào mũi, Hương Văn vội che mũi lại lảng lảng nhìn bộ quần áo cháy thành tro bụi. Vào thời điểm bộ quần áo cháy gần hết, đột nhiên nước chảy xuống như xối xả, phun cả vào người Hương Văn, cô bị giật mình hoảng sợ hét lên một tiếng. Ninh Tri Nhiên nghe được tiếng của cô, không chút do dự chạy vào. Hương Văn bị nước bắn vào ướt sũng cả người, cả người ướt đầm, áo ngủ dính chặt lên người cô, làm lộ cả dáng người của cô ra. Ninh Tri Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lại nhìn xuống bộ quần áo đang chưa cháy hết nằm ở trên nền nhà thì không nhịn được bật cười ra tiếng.

Hương Văn căm tức nhìn anh ta: “Ninh Tri Nhiên, anh còn cười được sao! Tự nhiên lại lấp thiết bị dập tắt lửa ở trong phòng tắm! Tại sao anh không nói với tôi, anh thật là quá đáng? !”

Loại thiết kế này thật ra rất bình thường, Ninh Tri Nhiên chính là muốn ngăn chặn những trường hợp như thế này, trừ phòng bếp, hầu hết tất cả các phòng đều lắp thiết bị chống cháy, chỉ cần có khói hơi nhiều hơn một chút thì sẽ tự động phun nước để dập lửa. Anh ta cũng không có nghĩ đến việc Hương Văn mượn bật lửa của mình là để làm việc này, nếu anh ta biết như vậy thì anh ta sẽ đưa cô ra ngoài sân để đốt.

“Anh còn dám cười! Anh lại còn cười? Anh muốn cười sao!” Hương Văn hất nước lên người Ninh Tri Nhiên, lại cảm thấy không đủ liền dứt khoát mở nước nóng lạnh, vẩy vòi hoa sen phun nước về phía Ninh Tri Nhiên.

“Cô làm thật à, tôi sẽ không cười nữa, tôi thật sự sẽ không cười cô nữa.” Ninh Tri Nhiên một bên trốn tránh cô, một bên muốn lấy lại vòi hoa sen trên tay của cô.

Hương Văn đương nhiên sẽ không để cho anh ta được như ý muốn, nhưng sức lực lại không chống được sức của anh ta, hơn nữa cô còn mấy ngày chưa có ăn cơm nên càng không có sức lực phản kháng rất là ít. Ninh Tri Nhiên ôm cô vào lòng, nhanh chóng lấy vôi hoa sen trong tay của cô, thật vất vả mới lấy được, vừa mới muốn phun lại lên người cô thì phía sau đột nhiên có âm thanh phát ra.

“Có chuyện gì đang xảy ra vậy? Đang tắm uyên ương sao?”

Ninh Tri Nhiên cùng Hương Văn đều ngăn cả người, vừa rồi bọn họ tranh giành với nhau có chút mạnh mẽ cho nên cũng không có chú ý đến việc có người đi vào.

Ninh Tri Nhiên xoay đầu lại cười nói: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Ninh phu nhân lấy một cái ghế ngồi ở cửa, từ trong túi sách lấy ra một túi hạt dưa, một bên cầm thán một bên nói: “Đừng quan tâm đến mẹ, hai đứa cứ chơi tiếp đi, mẹ ngồi một bên nhìn là được rồi.”

Hương Văn vội vàng đẩy Ninh Tri Nhiên ra một chút, lúc này anh ta mới nhớ tới là mình vẫn còn đang ôm Hương Văn đó, hai người giống như là bị điện giật, cách nhau ra thật xa.

Làm cho Ninh phu nhân không khỏi buồn cười: “Làm gì vậy, mẹ cũng chưa có nói cái gì, chẳng lẽ mẹ quấy rầy hai đứa sao? Vậy thì mẹ đi đây.”

Ninh Tri Nhiên rất hiểu tính cách của mẹ mình, bà chính là muốn anh ta mở miệng giữa bà ở lại, nhưng hôm nay anh ta không có phối hợp với mẹ của mình đâu, vì thế nói: “Vậy thì con không có tiền đâu, mẹ đi thông thả.”

Ninh phu nhân trừng mắt nhìn Ninh Tri Nhiên, hôm nay, bà không có nghĩ tới việc con trai không cho ba chút mặt mũi, vừa muốn mở miệng dạy dỗ thì Hương Văn đột nhiên lên tiếng nói: “Bác gái, bác đừng có đi, không phải giống như bác nghĩ đâu, bác đừng hiểu lầm.”

Ninh phu nhân cười cười nói: “Nếu đã giữ mẹ lại vậy thì mẹ không đi nữa.”

“Mẹ, hay là mẹ đi đi.”

Ninh phu nhân nghe xong lời này thì tức giận liền kéo tới, nếu không phải đang có người ở đây thì bà đã kéo lấy lỗ tai của con trai mình rồi, nhưng lúc này chỉ có thể tức giận nói: “Con, cái tên tiểu tử thú! Con dám bảo mẹ đi đi? Mẹ còn chưa có tìm con tính sổ đâu! Tại sao lại chạy ra khỏi bệnh viện rồi tới đây? Đi nhiều ngày như vậy mà cũng không có về lại bệnh viện, con không biết tình hình sức khỏe của mình hay sao?”

“Anh bị bệnh sao?” Hương Văn kinh ngạc nói.

Ninh Tri Nhiên cười cười với cô: “Không có việc gì, chỉ là cảm thấy không có thoải mái thôi.”

Ninh phu nhân thiếu chút nữa thì tức chết, người cần phải phẫu thuật ghép da mà lại chỉ nói là cảm thấy không thoải mái, nó là một đứa con trai, không biết trong đầu có thiếu mất một sợi dây nào hay không? Xem ra năm đó phải để ông nội của nó đưa nó vào quân đội một thời gian! Lúc đó đều do mình, đúng là lòng dạ đàn bà mà.

“Con trai, nếu không phải mẹ muốn tới tìm con thì con không định làm phẫu thuật nữa phải không?”

“Mẹ! Con đi mấy ngày rồi sẽ về mà!” Ninh Tri Nhiên không có một chút vui mừng nào cả, anh ta không muốn làm cho Hương Văn biết mình bị bệnh, không muốn dùng tới việc này để ràng buộc cô cái gì cả.

“Không phải anh nói chỉ cảm thấy không thoải mái hay sao? Làm phẫu thuật? Ninh Tri Nhiên, rốt cuộc thì anh bị làm sao?”

“Thật không có việc gì mà, mẹ tôi chỉ thích làm ngạt nhiên một chút thôi.”

Ninh phu nhân hít một hơi thật sâu, lại tiếp tục hít một hơi tiếp, không thể tức giận, dù sao thì mình cũng là một phu nhân, tức giận chỉ là việc mà người đàn bà chanh chua mới làm, bà cố gắng bình tĩnh lại nữa nhận nói: “Con trai, cùng mẹ trở lại bệnh viện. Còn vị tiểu thư này, cô cũng cùng chúng tôi tới bệnh viện, có chuyện gì thì tới bệnh viện lại nói tiếp, cũng thuận tiện kiểm tra cơ thể một chút, tại sao hai đứa lại huyền não đến tận cả phòng tắm vậy? Trong phòng ngủ không tốt sao? Ai! Người tuổi trẻ bây giờ thật là.”

Ninh Tri Nhiên lắc đầu cười khổ, rất dễ để có thể nhận ra là mẹ của anh ta đã hiểu lầm rồi, xem ra lại có chuyện rắc rối rồi.

Hết chương 42.

43. Chương 43: Mang Thai?

Editor: Hangbaobinh

Chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất, câu nói như vậy một chút cũng không có sai. Mẹ Ninh tìm Ninh Tri Nhiên ba ngày nay rồi, bà tìm gần như là khắp K thị này rồi, những người thường xuyên chơi bởi cùng với con trai, một người bà cũng không có bỏ qua cho một ai, đi đến từng nhà một để tìm, nhưng mà không có tìm được. Bà không có nghĩ tới, con trai của bà lại có thể đi về nhà của nó, hôm nay bà đi xem thử một chút, vậy mà có thể tìm được con trai. Hơn nữa, con trai lại ở chung với một người phụ nữ, tình cảnh kia, ước chừng làm cho bà sống sót mấy phút, quá là ướm ắt rồi, tưởng chừng như là Ngư Lang Chúc Nữ, đúng là rất đẹp đôi. Ninh Tri Nhiên là do mình sinh, dĩ nhiên là bà cảm thấy, con trai của mình là người trên trời dưới đất chỉ có một. Trên thực tế dáng dấp của Ninh Tri Nhiên cũng rất đẹp trai, lại là một người có văn hóa, và rất lịch sự. Mà cô gái con trai đang ôm trong ngực kia, cũng là một người rất xinh đẹp, cái mông tròn trịa, vừa nhìn là biết có thể sinh con, không cần thận lại là ba năm hai đứa đấy. Nhìn bộ dáng của con trai, chắc cũng rất thương yêu cô gái kia, nếu trước kia thì đằng gái còn phải nói điều kiện, bây giờ bà làm chủ, cũng không có quan tâm đến việc môn đăng hộ đối gì đó, định ngày ra, sau đó con trai nhanh chóng làm phẫu thuật. Bà càng nghĩ càng cảm thấy thông suốt cùng sáng khoái. Mẹ Ninh là một người phụ nữ rất cởi mở, bản thân bà là người có xuất thân từ một gia đình nghèo, ba của Ninh Tri Nhiên thích bà, chính là cảm thấy ở cùng với bà rất vui vẻ, mỗi ngày đều cười hi hi ha ha. Khi đó sự nghiệp của ba Ninh Tri Nhiên mới khởi sắc, ông cụ nhà họ Ninh cũng là một người rất cởi mở, một người đã trải qua bao nhiêu thăng trầm cuộc sống, quan niệm về môn đăng hộ đối sớm đã không còn, nhìn điều kiện nhà gái cũng không tệ, nên hai nhà liền kết thông gia. Ba Ninh Tri Nhiên kể là từ khi cưới mẹ anh ta về thì việc làm ăn phát triển không ngừng, bà quả thật là một người mang đến tài vận của ông. Cho nên vào lúc này, tự nhiên là bà không có phản đối con trai tự do yêu đương, chỉ cần con trai thích, thân thể trong sạch thì bà cũng có thể tiếp nhận. Không sai biệt lắm, ba ngày nay Hương Văn chưa từng ăn một chút đồ ăn nào, vừa rồi lại uống hai hộp sữa bò cho nên lúc này ở trên xe, ngửi thấy mùi xăng, thời gian lâu một chút nên cảm thấy buồn nôn, nôn ọe mấy cái. Ninh Tri Nhiên vội vàng vỗ lưng cho cô: “Không sao chứ.”

Mẹ Ninh nghe thấy những lời đó, liền lập tức xoay người lại, kinh ngạc nói: “Cái gì mà không có việc gì! Nhất định là mang thai đó, mấy tháng rồi? Mấy đứa nhìn lại mình một chút đi, chuyện lớn như vậy, làm sao lại gạt người lớn vậy, nếu không phải hôm nay mẹ tới thì mấy đứa còn tính lừa gạt bao lâu nữa? Đợi đến bốn năm tháng thì sẽ không mặc được áo cưới nữa đâu!”

Hương Văn cùng Ninh Tri Nhiên trợn mắt há mồm, mắt Ninh Tri Nhiên như có như không nhìn lướt qua bụng cô, Hương Văn thể nhưng cũng sờ sờ bụng của mình. Ánh mắt của hai người một lần nữa gặp nhau, cuối cùng không nhịn được bật cười một tiếng. Ninh Tri Nhiên càng thêm dở khóc dở cười: “Mẹ, cô ấy say xe, như thế nào mà trong mắt mẹ lại trở thành mang thai vậy.”

Mẹ Ninh nào có để ý đến phản ứng của anh ta, đôi mắt hận không thể nhìn xuyên qua Hương Văn, nhìn thẳng nhìn chằm chằm vào bụng của cô. Hương Văn bị bà nhìn mà cảm thấy sợ hãi trong lòng, có chút không được tự nhiên, nghiêng đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Ninh Tri Nhiên thấy thế, liền tranh thủ xoay người về phía mẹ của mình: “Mẹ, người không cần suy nghĩ lung tung. Căn bản là không có chuyện gì cả!”

“Có hay không thì con biết rõ hơn mẹ chứ? Mẹ nghi ngờ thời điểm con chính là như vậy! Mắt của mẹ anh nhìn không sai được đâu, nhất định là mang thai.” Mẹ Ninh nói rất son sắt, giống như trong tay bà không phải đang cầm ví da, mà là đang cầm hồ sơ bệnh án của bệnh viện. Ninh Tri Nhiên lắc đầu thở dài, quay đầu nói với Hương Văn: “Đừng nghe mẹ tôi nói bậy.”

Hương Văn nở nụ cười, trong dạ dày đột nhiên cồn cào, sắc mặt cũng vàng khè. Mẹ Ninh thấy bộ dáng như vậy thì càng thêm đau lòng: “Một lát nữa nói chị Giang hầm cách thủy canh gà đưa đến bệnh viện, cơ thể bây giờ cũng không phải là của một người, nên bồi bổ thật tốt, nhìn con gầy như vậy.”

“Vậy thì đưa nhiều đồ ăn một chút.”

Mẹ Ninh mỉm cười: “Còn biết đau lòng người ta nữa, mang thai là một chuyện rất cực khổ đó.”

Ninh Tri Nhiên một chút cũng không có để ý: “Chuyện này! Chúng con còn chưa có ăn cơm nữa, lúc ấy mẹ tới, chúng con chuẩn bị đi ăn cơm!”

Sau khi đến bệnh viện, Ninh Tri Nhiên liền bị đưa về phòng bệnh, quy củ thay quần áo bệnh nhân, nằm ở trên giường. không lâu lắm thì dì giúp việc của nhà họ Ninh đưa cơm tới, bốn mẹt một canh, Ninh Tri Nhiên vừa nhìn không khỏi cau mày, đều là món ăn bồi bổ thân thể cho con gái, xem ra là mẹ Ninh hoàn toàn xem nhẹ mình rồi đối với những món ăn này, Hương Văn không có biết nhưng Ninh Tri Nhiên lại biết rất rõ, từ nhỏ anh ta được mẹ bồi bổ, anh bảo mẹ Ninh trọng nữ khinh nam! Ăn cơm xong, mấy bác sĩ vội vàng đến để kiểm tra tình trạng thân thể của Ninh Tri Nhiên, đi đầu tiên của nhóm bác sĩ là viện trưởng của bệnh viện, họ Lưu, cũng là bạn của cha Ninh Tri Nhiên, đối xử với Ninh Tri Nhiên cũng như đối xử với con trai của mình, dĩ nhiên là dạy dỗ cũng không chút lưu tình nào. Viện trưởng Lưu là người Thiên Tân, tuy đã tới thành phố K đã vài chục năm rồi, nhưng lúc nói chuyện vẫn mang theo chút khẩu âm của Thiên Tân. Ông kiểm tra cho Ninh Tri Nhiên sau cùng: “Chú nói này Nhiên Nhiên, cháu đang làm cái gì vậy? Ai cho cháu lên ra khỏi bệnh viện vậy? Được lắm, cơ thể của cháu rất tốt sao? Cháu không cần nói với chú bệnh của cháu là bệnh nhỏ! Nếu tên tiểu tử cháu không nghe lời nữa, chú sẽ để cho y tá tiêm vào mông cháu một cái đó!”

Khi còn bé Ninh Tri Nhiên sợ nhất là tiêm, nhất là tiêm vào mông, có một lần anh ta bị cảm, mẹ Ninh dẫn anh ta đi khám bệnh, đúng lúc là thời gian trực của một y tá thực tập, đâm kim tiêm như là đang phi tiêu vậy, bây giờ Ninh Tri Nhiên nghĩ lại, còn cảm thấy y tá đó có phải là vận động viên của đội tuyển quốc gia đã về hưu hay không, bởi vì khi cô ta ghim một kim thì chuẩn không thể chuẩn hơn được nữa. Từ đó về sau anh ta đã sợ bị tiêm, sống chết cũng không chịu tiêm nữa. Về sau nói như có lúc anh ta không nghe lời, người nhà lại lấy chuyện tiêm chích để uy hiếp anh ta. Nhưng chuyện như vậy đã là chuyện lúc còn bé có được hay không, hiện tại anh ta cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, những người này nhắc đến chuyện này làm gì? Lại còn ngay trước mặt Hương Văn nữa chứ! Ninh Tri Nhiên cảm thấy mặt mình nóng bừng, cau mày nói: “Chú Lưu, trí nhớ của chú thật là tốt.”

Viện trưởng Lưu cười hắc hắc: “Thế nào, cảm thấy mắt mặt sao! Vậy thì được rồi, về sau mà lên ra ngoài nữa thì tiểu tử cháu chờ được đăng lên báo đi!”

Viện trưởng Lưu kiểm tra một lượt cũng thấy không có bị làm sao, trước khi đi còn dặn dò nói: “Ba hôm sau là làm phẫu thuật, lần này phẫu thuật không có gì lớn, yên tâm đi. Gan đã sớm chuẩn bị xong. Tên tiểu tử cháu rất tốt số đó, có bao nhiêu người đợi mà không có được, lại bị cháu lấy được! Ngoan ngoan mà chờ giải phẫu đi! Chỉ cần đổi gan là tốt rồi!”

Ninh Tri Nhiên cười cười, đưa mắt nhìn ông chú này rồi đi. Hương Văn ngồi ở bên cạnh giường bệnh, nhìn anh ta chăm chăm. Thật ra thì sắc mặt của anh ta rất kém, nhưng tại sao mình lại không phát hiện ra được là anh ta không có thoải mái vậy?

“Ninh Tri Nhiên, bệnh của anh là như thế nào vậy?” Đột nhiên cô hỏi.

“Nếu tôi nói là không biết thì cô có tin không?”

Hương Văn gật đầu: “Dù sao tôi cũng không có hiểu, anh nói cái gì thì là cái đó.”

Ninh Tri Nhiên cười cười, cô thật đúng là có thể chấp nhận được

“Cái đó, sẽ phẫu thuật thành công thôi. Bệnh của anh sẽ nhanh khỏi thôi.”

Đáy mắt của Ninh Tri Nhiên xuất hiện một nụ cười, có chút u oán nói: “Hương Văn, cô bắt đầu quan tâm tôi rồi, rốt cuộc thì cô cũng bắt đầu quan tâm tôi rồi!”

Mẹ Ninh tiễn viện trưởng ra ngoài xong, vào lúc này vừa mở cửa thì nghe thấy con trai gọi tên Hường Vãn, đột nhiên bà nhớ tới, lần trước bà gọi điện thoại cho con trai, người ở chung với con trai chính là Hường Vãn. Không ngờ thật đúng là hai người này có mối âm! Mẹ Ninh rất kích động kéo tay Hường Vãn: “Tiểu Vãn! Thân thể như thế nào? Có khó chịu chỗ nào hay không? Chúng ta đi kiểm tra một chút đi!”

Ninh Tri Nhiên thiếu chút nữa thì ngất đi, tiểu Vãn? Gọi đúng là thân thiết thật, giống như là quen biết với nhau vài chục năm rồi.

Hường Vãn cũng sốt một chút, hình như là trừ bà nội ra thì đã thật lâu rồi không có ai thân thiết với cô như vậy rồi, mấy năm nay những người cô đã từng tiếp xúc qua đều là những người vì sắc đẹp, nên mới để ý tới cô. Nhưng nếu mẹ Ninh biết cô đã từng làm “Tiểu thư” thì còn có thể quan tâm tới cô như vậy nữa không? Đáp án khẳng định dĩ nhiên là tuyệt đối sẽ không.

Coi như cô là một người thanh cao, coi như cô là một không quan tâm đến miệng nói thể gian, không quan tâm đến những lời nói đáng sợ kia, nhưng khi ở bên cạnh con trai của bà có một người phụ nữ như vậy thì không phải bà nhất định sẽ tìm cách đuổi người phụ nữ đó đi hay sao. Điểm này Hường Vãn đã quá rõ ràng, chuyện đã làm, coi như cô có quên thì người khác cũng đều sẽ nhớ, dơ bẩn chính là dơ bẩn, không thể nào có thể tẩy sạch được.

Mẹ Ninh thấy bộ dáng ngu ngơ của cô, cho là thân thể cô không có thoải mái, vội vàng chỉ trích con trai của mình: “Đều là tại con, sao lại không biết đau lòng cho con bé vậy? Nhìn xem con bé gầy như thế nào đây này, ai u, nhìn thấy mà cũng đau lòng. Nhanh đi làm kiểm tra sức khỏe đi, cẩn thận dưỡng thật tốt mới được.”

Mẹ Ninh lôi kéo Hường Vãn đi ra ngoài, đi tới cửa thấy con trai của mình còn nằm trên giường, không khỏi tức giận nói: “Làm sao con còn nằm ở đó? Cùng đi theo đi!”

Ninh Tri Nhiên cũng sốt: “Mẹ, hai người đến khoa phụ sản, con đi làm gì?”

“Đứa bé không phải của con hay sao! Làm sao con lại không biết phụ trách như vậy hả! Mẹ dạy con như thế nào? Đi nhanh qua đây!”

Ninh Tri Nhiên nói không lại, không thể làm gì khác hơn là đi theo, anh ta mặc quần áo bệnh nhân, đi tới khoa phụ sản, thật là đúng có điểm buồn cười. Có đến vài y tá tới đây nói: “Có phải anh đi lạc đường hay không, đây là khoa phụ sản, anh nói cho tôi biết phòng bệnh của anh là ở đâu, tôi sẽ dẫn anh đi.”

Mắt của Ninh Tri Nhiên trắng dã, liên tiếp giải thích, mình là đi cùng người khác tới đây.

Mẹ Ninh nhìn con trai mình đầy quần bách thì liên tiếp bật cười. Hường Vãn cũng cảm thấy buồn cười, nhưng ngại mặt mũi của Ninh Tri Nhiên, nên vẫn nhịn được.

Người đến khoa phụ sản để khám thai cũng không tính là nhiều, cho nên đợi không bao lâu liền tới lượt của Hường Vãn.

Ninh Tri Nhiên lại ngồi ở một bên chờ, không bao lâu thì Hường Vãn từ trong phòng khám đi ra, mở hồ sơ bệnh án đưa cho bác sĩ.

“Bác sĩ, đứa bé này nôn ọe rất là nhiều, bác sĩ nói cho con trai tôi một chút, bình thường phải chú ý những cái gì.”

Bác sĩ đang múa bút thành văn, nghe được lời nói của mẹ Ninh thì cũng sốt một chút, ngẩng đầu lên nói: “Ai nói với bác là nôn ọe rồi hả?”

“Cái gì? Chẳng lẽ không có đúng? Rõ ràng là hôm nay nôn mửa rất nhiều mà!”

“Bao tử của cô ấy không có tốt, cho nên mới nôn ọe.”

“Cái gì!” Mẹ Ninh đầy kích động đứng dậy, “Ý của bác sĩ là không có mang thai sao? ! Làm sao có thể! Có phải nên làm kiểm tra lại một lần nữa không?”

Bác sĩ bị những lời nói của bà làm cho không giải thích được: “Nôn ọe qua một thời gian nữa là tốt rồi, hiện tại mới mang thai có hai tuần lễ, chỉ cần chú ý nhiều là được!”

“Không thể nào!” Hường Văn vẫn luôn im lặng, đột nhiên hô to lên một tiếng.

Bên này mẹ Ninh mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra chính mình suy đoán không có sai, quả nhiên là mang thai, lúc này tâm tư của bà còn chưa có ổn định thì Hường Văn lại hô ta lên một tiếng không thể nào, làm cho bà không khỏi sửng sốt: “Tiểu Văn, đứa bé này, đừng nói những lời ngu ngốc như vậy.”

Hường Văn lôi kéo bác sĩ gấp gấp nói: “Có phải là đã khám nhầm rồi hay không? Làm sao tôi có thể mang thai được, tuyệt đối không có khả năng! Tôi vẫn uống thuốc tránh thai mà, làm sao có thể mang thai đây?”

Bác sĩ không chút hoang nói: “Cô gái này, bây giờ y học rất phát triển, cô thật sự mang thai, nếu không thì hai tuần nữa cô đến kiểm tra lại một lần nữa.”

Hường Văn như bị sét đánh, lảo đảo nói: “Không thể nào, làm sao có thể chứ? Làm sao tôi có thể mang thai chứ?”

Hết chương 43.

44. Chương 44: Có Thể Chạm Tay Tới Hạnh Phúc, Nhưng Cô Lại Không Muốn

Edit: Hangbaobinh -

Chuyện như vậy bác sĩ cũng đã thấy nhiều rồi, cũng quen rồi, người trẻ tuổi bây giờ, đều như vậy, ham chơi, hơn nữa là cái gì cũng chơi, đến mức có đứa bé rồi mà vẫn chưa tin. Ninh Tri Nhiên thế nào cũng không thể ngờ, Hường Văn thật sự mang thai, cũng giống như Hường Văn, anh ta cũng không có tin, nhưng so với Hường Văn thì anh ta tỉnh táo hơn, anh ta chỉ kinh hãi một lát, sau đó lại trở về bình thường. Đưa tay ôm Hường Văn vào trong ngực, xoay người rời đi. Mẹ Ninh còn chưa hiểu sự việc này là như thế nào, mặc dù hiểu kỳ, nhưng chuyện này để cho con trai mình xử lý đi bản thân chỉ cần đợi kết quả là được rồi. Đầu óc Hường Văn trống rỗng, không ngừng quanh quẩn câu nói cô đã mang thai của bác sĩ. Mỗi lần lên giường cùng với người đàn ông kia, cô đều rất chú ý đến việc bảo hộ, làm sao có thể mang thai đây? Có mấy lần sai lầm, nhưng cô cũng có uống thuốc tránh thai mà, chuyện này rốt cuộc là như thế nào. Trong đầu cô nhanh chóng tính toán, hai tuần lễ trước, cô và Lê Thiên Qua từng có một lần, nhưng người như Lê Thiên Qua, làm sao có thể để cô mang thai con của anh, sau khi làm xong, anh đã cho mình uống thuốc tránh thai mà. Đầu óc của cô bị hỏng rồi, ngơ ngác đi theo Ninh Tri Nhiên, một câu cũng không nói ra được. Sau giữa trưa ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, có cái bóng nhàn nhạt trên kính cửa sổ, chiếu lên trên mặt đất, nghiêng nghiêng, cũng có chút vụn vụn. Hường Văn ngồi dưới ánh mặt trời, lại cảm thấy lạnh lẽo khác thường, cô muốn ngồi thẳng người, nhưng lại không có một chút sức lực nào cả. Ninh Tri Nhiên ngồi đối diện nhìn cô, cũng trầm mặc với cô. Rốt cuộc thì anh ta cũng không phải là thánh nhân, một chuyện như vậy đột ngột xảy ra, lại còn là lần đầu anh ta gặp phải, ứng phó không kịp cũng không khó tránh khỏi. Anh ta suy nghĩ thật lâu, một cái nhàn mặt một nụ cười của cô đều hiện lên trong ký ức của anh ta, anh ta biết mình đã rơi vào bẫy của cô, có cố gắng chống cự cũng là vô nghĩa, cô gái này có rất nhiều khuyết điểm, cô gái này cũng không có cái gì nổi bật, nhưng cô gái này lại thật sự làm cho anh ta động lòng. Có đôi khi, vì người đã đến đúng thời điểm, cho nên ta đã yêu, cho nên tất cả của ta thì đều là của người. Có đôi khi, nụ cười của người, đã khắc sâu vào trong lòng của ta rồi, cho nên ta tới đây, cho nên ta yêu. Có đôi khi tình yêu chỉ là một dấu chấm hỏi. Chính anh ta cũng không giải thích được vì sao yêu cô, cho nên cũng không ngăn cản được những việc làm anh ta làm cho cô. Ninh Tri Nhiên dang hai cánh tay ra, ôm cô vào lòng, “Hường Văn.” Anh ta gọi cô. Hường Văn ngẩng đầu nhìn anh ta, sau đó nói: “Ninh Tri Nhiên, đứa bé này tuyệt đối không phải là của anh, cho nên anh không cần phải suy nghĩ nhiều.”

Ninh Tri Nhiên chợt hiểu ra liền cười, đưa tay vén tóc ở thái dương của cô một chút, chậm rãi nói: “Hường Văn, chúng ta kết hôn đi.”

Hường Văn khó có thể tin nhìn anh ta, gần từng chữ một: “Tôi nói đứa bé này tuyệt đối không phải là của anh! Ninh Tri Nhiên, anh có nghe rõ không!”

Anh ta vẫn mỉm cười như cũ, dịu dàng nhẹ nhàng nói: “Tôi nói, chúng ta kết hôn đi. Hường Văn, tôi sẽ là chỗ dựa tốt nhất của em, tôi sẽ cho em một cuộc sống hạnh phúc, tôi sẽ bảo vệ em suốt cuộc đời, cho nên, Hường Văn em gả cho tôi đi.”

Đột nhiên Hường Văn hiển ra thì liền cười, không thể đè nén được, sau đó vành mắt đỏ ửng lên: “Ninh Tri Nhiên, thứ tôi có thể cho anh, chỉ có thể là cơ thể này. Tôi là một người phụ nữ dơ bẩn, căn bản là không có xứng với anh, Ninh Tri Nhiên, căn bản là chúng ta không có thích hợp. Anh rất tốt, nhưng tôi không có tốt.”

Anh ta vốn tưởng rằng, ít nhất thì cô cũng sẽ xem xét một chút, ít nhất thì cũng cho mình một cơ hội, nhưng anh ta không thể nghĩ tới, cô không có một chút do dự nào mà đã cự tuyệt mình, quả đấm của anh nắm càng ngày càng chặt, khớp xương kêu lên răng rắc, cuối cùng thì cũng vô lực mà buông ra, anh ta cười với cô, hôn lên mi tâm của cô: “Hường Văn, tôi sẽ đợi em, đợi đến khi em mệt mỏi, muốn có người để có nơi dựa vào, thời điểm em quay đầu lại nhìn, thì tôi sẽ vẫn luôn ở đây.”

Ngực của anh ta thật ấm áp, tuy nhiên nó không thể làm cho Hường Văn cảm thấy ấm áp, cô sớm đã bị tảng băng lạnh lẽo cả ngàn năm đè lên, nếu đã đối với tương lai không còn hy vọng, vậy hạnh phúc sau này thì có nghĩa gì? Cô rời khỏi ngực của anh ta, cuối cùng thì vẫn nhìn về phía anh ta mà mỉm cười, không nói tiếp. Ninh Tri Nhiên, nếu như có thể, hi vọng đời này, anh không cần gặp lại tôi. Màn đêm bắt đầu buông xuống, trời không còn ánh sáng, ban đêm của mùa thu, lạnh lẽo có thể làm cho người ta chết lặng. Hường Văn đi ở trên đường, cả người đều lạnh lẽo, loại lạnh lẽo này còn truyền vào cả trong người cô, lạnh tới từng tế bào từng mạch máu, máu đều như sắp bị đông cứng lại rồi, cô ngồi trên ghế dài ở ven đường, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên nở nụ cười, hiện tại là buổi tối, sau đó là đến ban đêm. Mộ Tịch, anh còn nhớ rõ không? Người đi ngang qua đường chỉ liếc nhìn cô một cái, không nói một vài câu quan tâm nào, yên lặng tránh ra. Đột nhiên ánh sáng trước mắt bị chặn lại, Hường Văn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của anh ta, nhưng cũng không thể nhìn rõ được người tới là ai. Loại Thiếu Khiêm đi tuần tra qua nơi này, nhìn thấy Hường Văn như vậy nhện không được đi đến xem một chút, anh ta cảm giác, trong đôi mắt của cô gái này có quá nhiều ý nghĩ mà người khác nhìn không có hiểu, trông cô giống như có vô vàn bi thương, giống như nó có như thế nào cũng không làm sao cả.

“Hường tiểu thư, cô làm sao vậy?” Anh ta không nhịn được mở miệng hỏi. Hường Văn ngơ ngác nhìn anh ta cười, có chút do dự nói: “Anh có thể cho tôi một đồng tiền xu được không?”

Loại Thiếu Khiêm thấy không sai biệt lắm, bắt đầu tìm tiền xu trên người mình, lục tung tất cả các túi cũng không tìm được một đồng tiền xu nào cả, anh ta có chút áy náy nói: “Cô cứ ngồi ở chỗ này đừng có đi đâu đó, tôi sẽ trở lại ngay.”

Loại Thiếu Khiêm tìm thật lâu, mới tìm được một siêu thị, mua một bao thuốc, cố ý muốn ông chủ trả tiền thừa cho mình bằng tiền xu, lúc anh ta trở về, thấy Hường Văn còn ngồi ở chỗ đó, ngay cả tư thế cũng không có thay đổi. Loại Thiếu Khiêm đưa tiền xu cho cô, Hường Văn nhận lấy tiền xu, mỉm cười với anh ta: “Cảm ơn.”

Cô đứng lên, bởi vì ngồi lâu, chân sớm đã không còn theo ý muốn của cô rồi, lúc đứng lên thiếu chút nữa thì ngã xuống, may còn có Loại Thiếu Khiêm đỡ cô.

“Cô làm sao vậy? Nhà cô ở đâu vậy, tôi đưa cô trở về.”

Hường Văn lắc đầu một cái: “Cảm ơn, không cần, một đồng tiền này, tôi sẽ trả lại cho anh.”

Hường Văn lao đảo đi về phía trước, đi tới chỗ điện thoại công cộng cách đó không xa, bỏ một đồng tiền xu vào, sau đó nhấn một dãy số đã khắc sâu vào trong đầu của cô. Điện thoại reo lên thật lâu không có người nghe, nhưng cô cũng không có từ bỏ, gọi một lần lại một lần. Rốt cuộc đầu bên kia của điện thoại cũng vang lên một âm thanh lưỡi biếng, rất dễ nhận ra là do vừa mới bị đánh thức: “Này, là ai đó.”

Hường Văn siết chặt điện thoại, che miệng, một câu cũng không nói lên lời. Lâm Mộ Tịch vừa mới xong một thông báo, làm việc liên tục hai mươi mấy giờ, lúc này vừa mới kết thúc, trở về nhà trọ để ngủ, không ngờ lại bị đánh thức, đầu điện thoại bên kia còn không có lên tiếng nữa. Anh ta hỏi lại mấy lần, nhưng đối phương cũng không có trả lời, đột nhiên anh ta tỉnh ngộ, vội vàng nói: “Hường Văn? Làm em sao?”

Hương Văn dùng sức cắn môi, cố nén để cho mình không khóc ra tiếng. cô chỉ muốn nghe thấy giọng nói của anh ta, chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh ta, cô đã cảm thấy, cái thế giới này vẫn còn thứ đáng để cô lưu luyến. Lâm Mộ Tịch nóng nảy, liên tiếp hỏi từng câu một: “Hương Văn, em nói chuyện đi, em đang ở đâu? Thế nào? Xảy ra chuyện gì sao? Em nói chuyện đi chứ!”

Cô vẫn như cũ không nói ra một chữ nào, chỉ có thể càng dùng thêm sức che miệng của mình lại. Nước mắt của cô rơi xuống, nhỏ lên tay của cô, làm nóng một mảng. Đột nhiên có bàn tay cướp ống nghe trên tay của cô, nói vào bên trong một câu: “Thật xin lỗi gọi nhầm rồi.” Sau đó lập tức cúp máy. Hương Văn ngồi chồm hổm trên mặt đất, khóc đến mức không để đề nén lại được. Rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa thôi, nhưng cô lại không có dũng khí, cho dù nói với anh ta một câu, cô cũng đều không dám.

“Đi với tôi.”

Hương Văn ngẩng đầu lên nhìn thấy anh ta, trước mắt đã trở nên mơ hồ hết rồi, mơ hồ nhìn rõ được người tới, cô nhếch môi cười, nước mắt từng giọt từng giọt một rơi xuống: “Tô Tín, anh có thể cho tôi mượn một đồng tiền xu không?”

Tô Tín ôm ngang cô lên, nói từng câu từng chữ: “Đi theo tôi!”

Vừa vặn anh ta đang ở gần đây, không ngờ Loại Thiếu Khiêm gọi điện thoại cho anh ta, nói nhìn thấy Hương Văn, lúc này anh ta mới chạy tới. Thế nhưng lại nhìn thấy bộ dạng khổ sở cầm ống nghe điện thoại của Hương Văn, anh ta không đành lòng, không thể làm như không nhìn thấy, vì vậy anh ta mới đoạt lấy điện thoại, nói một câu nói như vậy.

Tô Tín tùy tiện tìm một khách sạn, đưa Hương Văn đi vào, nhìn cơ thể cô co ro nằm trên giường, nước mắt vẫn còn đang chảy xuống, đáng vẻ giống như không thể tìm lại được.

Không ngờ việc này lại có thể gây tổn thương như vậy.

Anh ta hối hận, mình làm như vậy đến cùng có đúng hay không? Cô chỉ là một cô gái có số phận khổ cực, mình lại lợi dụng cô để hoàn thành nhiệm vụ, rốt cuộc là đúng hay sai?

Anh ta biết tất cả sự việc đã từng xảy ra, anh ta nhận được nhiệm vụ điều tra Lê Thiên Qua sau việc kia, cũng đã từng điều tra qua Hương Văn. Mặc dù tất cả tư liệu của cô, đã bị Lê Thiên Qua xóa sạch, nhưng anh ta đã thông qua hàng trăm con đường, cũng tìm hiểu được, quá khứ của Hương Văn, chuyện tình cảm của cô và Lâm Mộ Tịch, cùng với ân oán của cô và Lê Thiên Qua.

Một cô gái hận không thể tự tử được, một cô gái thời khắc nào cũng nghĩ đến việc muốn giết mình, mà Lê Thiên Qua lại có thể giữ lại ở bên người, có thể chứng minh, khẳng định rằng cô gái này đối với anh không giống với bình thường. Cho nên anh ta quyết ra tay từ phía Hương Văn, ngược lại có thể điều tra được toàn bộ sự việc của Lê Thiên Qua.

Nhưng hôm nay anh ta thực sự hối hận, coi như không lợi dụng Hương Văn, thì mình cũng có thể hoàn thành được nhiệm vụ này vậy.

“Hương Văn, thật xin lỗi. Cô cứ phát tiết hết tất cả đi, có tôi ở cùng, không có việc gì đâu.”

Hương Văn đột nhiên dừng việc khóc thút thít lại: “Tôi rất khỏe, anh có thể giúp tôi một việc được hay không?”

“Cái gì?”

“Cho tôi mượn ít tiền, bây giờ trên người tôi không có tiền, tôi muốn đi thăm bà nội của tôi.”

“Ở nơi nào, tôi lái xe đưa cô đi.”

Cô liên tục lắc đầu: “Đừng! Ngàn vạn lần không được! Anh cứ cho tôi mượn ít tiền, tôi tự thuê xe đi là được rồi. Làm ơn, cho tôi mượn năm trăm đồng.”

Tô Tín cũng không có kiên trì nữa, từ trong bóp da lấy tiền đưa cho cô, Hương Văn nói cảm ơn, sau đó rửa mặt, nhìn cũng không nhìn anh ta một cái thì đi luôn.

Trạm xe đường xa vào lúc này sớm đã không còn xe nữa rồi, Hường Văn cũng không biết, mấy giờ có xe, đang ngồi trong phòng đợi, đợi một chút. Trên ghế dài cũng có hai ba người, đều là người đi làm xa. Cô nhìn vé xe trong tay những người đó, mới chợt nhớ ra là phải đi mua vé xe.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi ô tô đường dài, trong đầu trống rỗng, thế nào cũng không nhớ nổi nên làm cái gì. Chuyến xe sớm nhất cũng là sáu giờ sáng mai mới có, Hường Văn mua vé xe, hỏi rõ ràng, sau đó lại trở về phòng chờ ngồi đợi.

Người bên cạnh, cũng lục tục lên xe, cũng chỉ còn lại cô đang ngồi chờ, trời dần dần sáng, rốt cuộc cũng đợi đến sáu giờ, tìm đến chỗ ngồi của mình, ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật ra thì cũng không có cái gì đẹp mắt đơn giản là lúc mọi người bắt đầu khởi hành, xe đồ đi qua đi lại. Những hình ảnh đơn giản như vậy, cô lại nhìn một lúc thật lâu. Trong lúc giật mình nhớ lại, trước đây thật lâu, khi đó cô còn trẻ, lúc đó đi theo Lâm Mộ Tịch cũng vẫn còn trẻ, hai người ngồi trên xe lửa cả đêm, sau đó đi đến một cái trấn nhỏ, bắt đầu cuộc sống. Bây giờ nhớ lại, lúc đó hẳn là thời gian mình hạnh phúc nhất đi!

Hết chương 44.

45. Chương 45

Editor: Lô Vĩ Vi Vi

Beta: Cà Rốt Hồng, Thảo My

Lê Thiên Qua, người như anh thích hợp nhất chính là đoạn tử tuyệt tôn.

“Cạch” một tiếng, cửa xe hơi đóng lại, chậm rãi khởi động. Tài xế quay xe ra, sau đó lái ra khỏi bến xe. Bởi vì là sáng sớm, trên đường cũng không kẹt xe, ước chừng khoảng nửa tiếng, đã ra khỏi nội thành, lên đường cao tốc, tốc độ xe liên nhanh đến gần gấp đôi. Hường Văn dựa vào ghế xe, cô ngồi ở chỗ gần cửa sổ, bởi vì buổi sáng ít người, cho nên trên xe rất nhiều chỗ trống, bên cạnh Hường Văn không có người, cho nên cô tựa đầu dựa vào ghế bên cạnh, góc độ vừa vặn, giống như rất lâu trước kia, lúc cô ngồi xe, dựa vào bả vai Lâm Mộ Tịch. Hường Văn nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật, yên tĩnh hiếm thấy, nhìn một chút vậy mà mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng cứ thế ngủ thiếp đi. Chất lượng giấc ngủ của cô vẫn không được tốt, gặp ác mộng suốt cả đoạn đường. Đột nhiên xe thắng gấp, Hường Văn không hề phòng bị, đầu “bịch” một cái, liền cộng vào chỗ ngồi trước mặt. Cô còn chưa kịp kêu đau, đã thấy có mấy người lên xe. Người dẫn đầu cô biết, ăn mặc nhìn như đoàn trang hiền thực, trên thực tế chính là nữ cường nhân.

“Cô Hường, ông chủ mời cô trở về.” An Mạn khách khí mở miệng. Hường Văn vô thức liền nhích vào phía trong, liên tục lắc đầu: “Tôi còn có chuyện.”

“Ông chủ sai tôi tới mời cô về, cô Hường không nên làm khó tôi.”

Hường Văn cảm thấy buồn cười, đây rõ ràng là làm khó cô, hiện tại người cô không muốn gặp nhất, chính là Lê Thiên Qua, đời này cô cũng không muốn nhìn thấy người này. Cô hơi trầm ngâm một lát nói: “Nếu tôi không đi thì sao?”

An Mạn mỉm cười nói: “Ông chủ nói rồi, không chừa thủ đoạn nào.”

Từ trước đến nay anh ta vẫn luôn biến thái không phải sao, ngược lại Hường Văn muốn nhìn xem xem, rốt cuộc anh ta còn có thể làm gì, rốt cuộc còn muốn bức mình đến mức nào. Dù sao đã là đường cùng, không quan tâm sa đọa một chút nữa. An Mạn nhìn thấu tâm tư của cô, gật đầu cười nói: “Cô Hường, chẳng lẽ không quan tâm bà nội của cô sao? Hoặc là ngay cả Lâm Mộ Tịch, cũng đã không quan tâm nữa?”

Đòn cảnh cáo cũng chỉ là như thế thôi nhỉ, Hường Văn siết chặt tay, nhìn khuôn mặt tươi cười của An Mạn, đột nhiên bước một bước dài xông lên, tát một cái. An Mạn có thể đi theo Lê Thiên Qua, đương nhiên thân

thủ cũng không kém, vậy mà cô ta cũng không có tránh né, nhận lấy cái tát này của Hường Văn, sau đó chỉnh sửa đầu tóc rối bời một chút: “Cô Hường có thể đi được chưa?”

Cửa lớn màu đen, chạm trổ trên mỗi góc lan can đều khác nhau, kiểu chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, Hường Văn nhìn không hiểu, một kiệt tác nghệ thuật như vậy, ở trong mắt của Hường Văn, thấy thế nào cũng cảm thấy không khác gì cửa trại tạm giam. Xe đi vào bên trong, khoảng chừng năm phút đồng hồ mới tới cửa chính biệt thự. Ra hiệu Hường Văn đi vào, sau đó An Mạn xoay người đi, cửa bị đóng lại trong nháy mắt, lòng Hường Văn vốn đang thấp thỏm, thế nhưng lại bình tĩnh lại, tẻ nhạt, cũng chỉ là chết thôi. Cô thần nhiên đi vào. Giá sách làm bằng gỗ, chiếm trọn một mặt tường, thử nghĩ kỹ, hình như trong phòng còn có mùi của sách. Thư phòng được thiết kế theo phong cách Duplex trang nhã, sàn nhà bằng gỗ, đập lên lặng yên không một tiếng động. Bên trái tường, treo mấy bức tranh sơn thủy, ba Hường Văn rất thích quốc họa, cho nên cô xem cũng hiểu sơ sơ, vừa nhìn liền biết, những thứ này đều xuất từ tay danh gia. Chính giữa để một bình phong, vẽ đường thôn quê ẩn nơi xa, ý cảnh hiện ra giữa biển tuyết bay bay hoàn mỹ giống như thật. Phía sau bình phong, có một tủ sách, trên bàn bày sách bút, mực, giấy, nghiên, chột nhìn, thật đúng là làm cho người ta có một cảm giác xuyên qua thời không, xuyên đến cổ đại, một thư hương thế gia. Trước khi chuyển mắt nhìn cái khác, cô liền thấy Lê Thiên Qua, anh ta tùy ý mặc bộ quần áo ở nhà, ngồi ở trước bàn đọc sách, đang lật một quyển sách, Hường Văn đi vào thì thấy, không ngờ là “Sử ký”, xem chính là trang ghi chép về Hạng Vũ kia: “Trời hại ta, ta vượt qua sông làm gì! Vả chăng Tịch này cùng tám ngàn con em Giang Đông vượt Trường Giang đi về hướng tây, nay không còn lấy một người trở về! Dù cho các bậc cha anh ở Giang Đông thương ta, cho ta làm vương, ta cũng còn mặt mũi nào mà gặp họ nữa. Dù họ không nói, Tịch này há chẳng thẹn trong lòng sao?” Lê Thiên Qua giống như là mới phát hiện ra Hường Văn, gấp sách lại, mỉm cười với cô một cái: “Em đã đến rồi, ngồi đi.”

Hường Văn không khỏi kinh ngạc, nhưng vẫn ngồi ở trên ghế sa lon bên cạnh. Lê Thiên Qua đứng lên, từ trên bàn cầm lấy một quyển tập tranh, đi tới, ngồi ở bên người cô, đưa tập tranh tới trước mặt cô: “Em nhìn xem bên trong có thích gì hay không, thích thì mua lại.”

Hường Văn không động đậy, lẳng lặng nhìn anh: “Lê Thiên Qua anh có ý gì?”

Lê Thiên Qua thấy cô không động, liền chủ động lật trang cho cô xem, chỉ vào một biệt thự ven biển nói: “Cái này cũng không tệ lắm, hoàn cảnh thanh tịch đẹp dễ một chút.” Anh lại lật mấy tờ, hai mắt tỏa sáng: “Cái này cũng rất được, không khí trên núi không tệ.”

“Lê Thiên Qua, rốt cuộc anh có ý gì?” Hường Văn vứt bỏ tập tranh, căm tức nhìn anh. Không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần Hường Văn vừa thấy Lê Thiên Qua, là bắt đầu phát hỏa, cũng không có cách nào xem nhẹ bình tĩnh hòa nhã như trước kia. Trên mặt Lê Thiên Qua vẫn là nụ cười nhẹ nhàng, ẩn vào bụng mình, từ từ cúi người xuống, nhặt tập tranh, sau đó đưa tới trước mặt Hường Văn: “Em tùy tiện xem một chút là được rồi, thích căn hộ nào, thì chúng ta mua căn hộ đó.”

“Lê Thiên Qua cuối cùng anh muốn làm cái gì?!” Hường Văn hoàn toàn tức giận, nếu Lê Thiên Qua mắng cô, ngược lại cô biết ứng phó như thế nào, nhưng hiện tại anh ta không đánh cũng không mắng, khiến Hường Văn hận đến sôi gan.

“Mua phòng ở, nơi này không khí quá đê nén, không thích hợp với em, tôi biết em không thích nơi này. Khu nhà ở kia của tôi, ở nội thành, quá ồn, cũng không thích hợp với em, cho nên muốn thương lượng với em một chút, chúng ta mua căn hộ.” Lúc anh ta nói lời này, trên mặt vẫn luôn mỉm cười, giống như người đối mặt với anh ta không phải là Hường Văn, không phải là người có thù không đội trời chung với anh ta, không phải là người tự tay anh ta phá hủy. Loại cảm giác này, giống như cảnh tượng một đôi tình nhân sắp kết hôn, ở chung một chỗ bàn bạc tương lai. Nhưng Hường Văn còn có tương lai sao? Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ tới, càng không nghĩ tới, tương lai của mình có quan hệ với Lê Thiên Qua. Mà bây giờ Lê Thiên Qua đã bắt đầu ảo tưởng nếu như anh ta bỏ xuống tất cả, cùng lúc cô có thể quên tất cả, như vậy có phải bọn họ có thể cùng xây dựng gia đình không?

“Lê Thiên Qua, tôi là tôi, anh là anh, vĩnh viễn sẽ không có từ chúng ta xuất hiện!” Cô nói toạc ra. Lê Thiên Qua lại không tức giận, mà tiếp tục nhìn cô mỉm cười: “Như vậy thì chọn căn hộ ven biển đi, thiết kế này cũng rất hợp lý, khoảng cách giữa phòng trẻ con và phòng ngủ chính rất gần, dễ dàng chăm sóc bảo bảo.”

Hương Văn nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cũng chỉ có chết lặng, thì ra anh ta đã biết, thì ra anh ta đã biết nhanh như vậy. Trong bụng của cô, sinh mệnh đó vẫn chỉ là tế bào, chỉ vì tế bào đó, anh ta liền chuyển biến nhiều sao như vậy? Đột nhiên Hương Văn cười, Lê Thiên Qua, anh có thể xỉ nhục tôi, nhưng anh không thể coi tôi là kẻ ngu.

“Lê Thiên Qua, thế nào anh đồng ý làm ba hờ sao?”

Anh ta sửng sốt một chút, lập tức nói: “Em có ý gì?”

Hương Văn khẽ cười nói: “Anh thiếu não sao? Nghe không hiểu tôi nói sao, đứa bé này không phải của anh!”

Thế nhưng Lê Thiên Qua lại cười theo: “Hương Văn, vậy em có thể nói cho tôi biết, tự em có thể sanh con sao?”

“Lê Thiên Qua, sự thật chứng minh, không có anh tôi cũng có thể. Người như anh, thích hợp nhất là đoạn tử tuyệt tôn, bởi vì anh hoàn toàn không phải là người!”

“Rất đáng tiếc, tôi đã có con, mặc dù mẹ đứa bé này không được tốt lắm.”

“Lê Thiên Qua tôi nói rồi, đây không phải là con của anh!”

“Như vậy em nói cho tôi biết, đứa bé trong bụng em là của ai?”

Hương Văn á khẩu không trả lời được, cô có thể nói ai, theo tính của Lê Thiên Qua, bất luận cô nói ai, bất luận đến cùng có thật hay không, Lê Thiên Qua cũng sẽ gây bất lợi với người đó, trình độ phát rồ của anh ta, làm người ta sợ.

Lê Thiên Qua nhú mày: “Sao không nói được nữa à? Hương Văn, tháng này, em chỉ lên giường với tôi, chẳng lẽ bây giờ em đạt đến trình độ cao, không cần cùng đàn ông ** liền mang thai?”

“Thuốc tránh thai? Em còn muốn uống không?” Anh ta đứng lên, từ trong ngăn kéo bàn lấy ra một bình thuốc màu trắng, đổ ra mấy viên thuốc màu sắc rực rỡ đặt ở trên tay Hương Văn: “Màu hồng là vị dâu tây, màu vàng là chuối tiêu, em muốn uống loại nào?”

“Anh có ý gì?”

“Thật ra thì không phải em rất rõ sao? Hương Văn, đừng giả ngốc với tôi! Đây là kẹo hoa quả!”

Mặc dù từng nghi ngờ, nhưng giờ phút này nghe chính miệng anh ta nói ra, Hương Văn vẫn khiếp sợ không nói ra lời, sửng sờ nhìn anh ta hồi lâu, sau đó oa một tiếng khóc lên.

Lắm bầm mắng: “Lê Thiên Qua anh là tên khốn kiếp, anh không phải là người, vậy mà anh dám dùng cái này hại tôi! Rốt cuộc anh muốn thế nào, tôi đã luân lạc tới trình độ này, Lê Thiên Qua, sao anh không chịu bỏ qua cho tôi? Tôi hận anh, anh biết rõ tôi hận anh, mà anh cũng hận tôi như vậy, tại sao còn muốn như vậy? Đứa bé này vốn không thể giữ, nó không nên xuất hiện, Lê Thiên Qua, tại sao anh muốn bức ép tôi?”

Lê Thiên Qua đứng ở trước mặt cô, ngăn ánh sáng trước mắt, hay là sự hiện hữu của anh ta, chính là tượng trưng cho bóng tối. Anh ta từ từ ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve gương mặt của cô: “Rất tốt, rất cuộc khóc trước mặt tôi. Rất tốt, lần này, không phải là vì người khác, mà là khóc vì chúng ta. Hương Văn, thu nước mắt lại, chuyện không tốt cho thai nhi, tôi không cho phép em làm.”

Hương Văn nhìn anh ta chăm chăm, tầm mắt hoàn toàn mơ hồ, nước mắt lách tách lăn xuống.

Lê Thiên Qua cúi người hôn trán của cô: “Tôi biết em không thích thành phố này, trước tiên ở nơi này vài ngày, chờ phòng ven biển chuẩn bị xong, chúng ta liền dời qua. Hiện tại an tâm dưỡng thai, không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Cô cắn răng nghiêng lợi, nói từng chữ: “Lê Thiên Qua, tôi hận anh, lần trước tôi nên một dao giết chết anh!”

Lê Thiên Qua đưa tay vuốt ve vết thương trên bụng mình, vết thương của anh khép lại rất chậm, mấy ngày trước còn từng vỡ ra một lần, đây đã là lần thứ hai anh khâu vết thương rồi. Vết thương rất sâu, cách gan chỉ có nửa phân, đây có tính là mạng anh lớn không?

Anh cười: “Hương Văn, về sau em có rất nhiều cơ hội giết tôi, điều kiện tiên quyết là em phải ở lại bên cạnh tôi, lấy lòng tôi, để cho tôi buông lỏng cảnh giác với em.”

46. Chương 46

Editor: Lô Vĩ Vi Vi

Beta: Cà Rốt Hồng, Thảo My

Có tính là độc chiếm hay không?

Cái gì mới là thực tế? Để cho người ta không thể làm gì chính là thực tế, để cho người ta ứng phó không kịp cũng là thực tế, để cho người ta không có chỗ có thể trốn chính là thực tế. Hiện tại Hương Văn cảm thấy mình giống như sắp nghẹt thở, cô muốn phản kháng, muốn phá vỡ tất cả, nhưng đừng một tiếng bị dán nhãn, đây chính là thực tế, sau đó cô không thể làm gì, tất cả đều yếu ớt vô lực. Hiện tại cô coi như là bị độc chiếm sao? Bị Lê Thiên Qua bắt giam giống như một phạm nhân, dù là giết người, người bị định tội, tốt nhất thì cho một đao set một cái chấm dứt, giảm bớt đau khổ. Nhưng cô đây được coi như là phạm nhân sao? Tất cả đồ ăn mặc của cô, đều là tốt nhất, Lê Thiên Qua chưa bao giờ tiếc tiền, từ trước đến giờ là kim chủ lớn, nhưng mỗi một bước đi của cô, sau lưng đều có người đi theo, hơn nữa cô cũng không thể ra khỏi căn biệt thự này. Nơi xa nhất cô đã từng đi qua, chính là lúc cô đi tới cánh cổng kia, cô đứng ở trước lan can sắt, đưa tay từ lan can vươn ra, cô hận không thể chui đầu ra, hít thở không khí bên ngoài lan can, tuy nói trên tính chất đều là không khí, nhưng trong cảm nhận của cô, thì hoàn toàn khác nhau, bây giờ không khí cô hít thở, mang theo mùi vị của Lê Thiên Qua, cho nên cô thấy đè nén.

“Đang suy nghĩ gì?” Cô đang xuất thần, đột nhiên có người ôm cô từ phía sau, hơi thở ấm áp phun ở gáy cô. Hương Văn không quan tâm, Lê Thiên Qua cũng mặc cô, gần đây anh đối với cô, coi như là nhân nhượng, trên căn bản, cô không muốn, anh cũng không bức bách. Mấy ngày nay, mỗi ngày anh đều đi trong phòng của cô, chỉ là ngồi một lát, sau đó rời khỏi. Giấc ngủ của cô rất nông, hơi có một chút tiếng động, cô sẽ tỉnh lại. Có đến vài lần, cô ngủ thiếp đi, Lê Thiên Qua trở về, sẽ vào gian phòng của cô, ôm cô ngủ. Lê Thiên Qua vừa đụng đến cô, cô liền tỉnh, sau đó không nói câu nào, chỉ nhìn anh chăm chăm. Lê Thiên Qua cười, hôn môi của cô, sau đó thức thối sẽ tự mình về phòng đi ngủ. Anh đi, Hương Văn thấy bình tĩnh lại, tuy nhiên không ngủ được. Vào lúc này đột nhiên Lê Thiên Qua trở lại, nhìn thấy dáng vẻ này của cô, trong lòng khó tránh khỏi xúc động, vì vậy giọng nói hòa hoãn nói:

“Rất bức bối sao? Ngày mai tôi dẫn em ra ngoài đi dạo.”

Hương Văn lắc đầu: “Không cần, tôi không muốn đi ra ngoài với anh.”

Lê Thiên Qua ngẩn ra, lùi lại một bước nói: “Vậy tôi không đi, tự em đi ra ngoài đi dạo cũng tốt, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, thả lỏng một chút. Nếu không em đi mua đồ, mua đồ rồi về.”

Hương Văn nghiêng đầu nhìn anh: “Tôi có thể tự mình đi sao? Anh sẽ không cho người đi theo tôi? Thật có thể để cho tôi tự đi sao?”

Lê Thiên Qua nhún mày: “Hương Văn đừng bướng bỉnh.”

Cái này mà coi là bướng bỉnh? Ngay cả tự do cơ bản nhất cũng không có, cô vẫn không thể có một chút cảm xúc sao? Hương Văn thở dài: “Thôi, tôi không đi đâu cả, ở chỗ này thôi.”

“Vẫn nên ra ngoài đi dạo thì tốt hơn, đối với đứa bé cũng tốt.”

Nghe được hai chữ đứa bé, lòng của cô giống như là bị kim châm, cô tức giận nhìn anh ta chăm chăm, xảy ra nhiều chuyện như vậy, tại sao anh ta có thể như không có chuyện gì xảy ra nói đứa bé với mình? Lê Thiên Qua không nhìn cô phẫn nộ, ôm ngang cô lên, đi về phía gian phòng, anh đặt cô ở trước bàn trang điểm, căn dặn hai người giúp việc thay quần áo cho cô. Hai người này là người giúp việc Lê Thiên Qua tự mình chọn lựa, một người tên là Chu Châu, một người tên là Thái Thanh, bản lĩnh không bình thường,

hiếu được nhìn mặt mà nói chuyện. Cho nên ở trong phòng này, Hường Văn chỉ nói chuyện với Lê Thiên Qua. Có lẽ Lê Thiên Qua đã dặn dò, không cho nói chuyện với Hường Văn. Cô trang điểm, anh an vị ở trên giường chờ cô, cái này giống như lần đầu tiên anh đợi cô, lại cười. Anh hơi mệt chút, ba ngày trước đi Mỹ xử lý một vài việc, vừa xử lý xong liền chạy về suốt đêm, hiện tại máy bay vừa hạ cánh. Biết có một người đang chờ mình, thì ra là cũng là một niềm hạnh phúc. Anh theo bản năng lấy ra điều thuốc, cho mình chút tinh thần. Nhưng anh mới vừa móc ra, bật lửa còn chưa bật, đã nhìn thấy trong gương Hường Văn khẽ cau mày. Chỉ một động tác nhỏ lơ đãng như vậy của Hường Văn, Lê Thiên Qua liền để điều thuốc xuống, ném cả hộp vào trong thùng rác. Chu Châu và Thái Thanh thay quần áo cho Hường Văn, Lê Thiên Qua cũng ở một bên nhìn, anh không cần kiêng dè gì. Quần áo là Lê Thiên Qua chọn, hiện tại đồ cô dùng tất cả đều là Lê Thiên Qua tự mình chọn. Váy viền tơ màu trắng, bông bênh, có chút cảm giác là trang phục dành cho con nít. Sau khi Hường Văn mặc vào, trong quyền rũ mang theo chút xinh đẹp đáng yêu, trông rất đẹp mắt. Lê Thiên Qua khoát tay, Chu Châu và Thái Thanh liền đi ra ngoài, chỉ còn lại hai người bọn họ. Lê Thiên Qua đứng dậy, mở tủ quần áo ra, lục lọi một lát, lấy ra một đôi giày mềm màu đen lạnh, ngồi xổm người xuống thay cho cô.

“Trong khoảng thời gian này không nên mang giày cao gót, đối với con không tốt.”

Lại là đứa bé, Hường Văn cố hết sức muốn nhẫn nhịn, thuận theo anh ta, nhưng anh ta lại lần lượt lấy đứa bé ra để kích thích cô, để cho cô biết rõ, bây giờ cô vẫn còn có thể sống đứng trước mặt tôi, cũng là bởi vì trong bụng cô có một đứa bé. Nếu anh ta hận con của mình, tùy tiện tìm phụ nữ làm ngựa giống là được! Lê Thiên Qua thấy cô lại không vui, liền không nói chuyện này nữa, ngược lại nói: “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi, Hoa Uy gọi điện thoại đến nói là có đợt style Milan mới về, chúng ta đi xem một chút.”

Hường Văn không lên tiếng, bây giờ đối với anh ta, cô hơn nửa là trầm mặc. Hai người ngồi ở ghế sau, Hường Văn nghiêng đầu đi, nhìn phong cảnh bên ngoài, thật sự rất lâu rồi cô không đi ra ngoài, rõ ràng chỉ hơn mười ngày, nhưng cô lại cảm thấy giống như là qua mấy thế kỷ. Lê Thiên Qua nhìn gò má cô, cô lại không nhìn anh, anh cũng không sao cả, thuận thế liền nằm ở trên đùi của cô, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát. Chẳng đường ước chừng bốn mươi phút, đã đến bách hóa Hoa Uy. Hoa Uy cũng là sản nghiệp trên danh nghĩa của Lê Thiên Qua, là trung tâm thương mại kiểu lớn ở thành phố K. Ông chủ tới, đương nhiên các công nhân viên bận rộn thành một đoàn, quản lý trung tâm càng thêm hấp ta hấp tấp. Hường Văn bị một đám người vây quanh, trong lòng khó tránh khỏi phiền não, cô cau mày, không nói một lời nhìn Lê Thiên Qua. Sắc mặt Lê Thiên Qua hơi trầm xuống, nói với quản lý trung tâm thương mại: “Bảo tất cả mọi người giải tán, nên làm cái gì thì làm cái đó đi!”

Quản lý vừa nghe tổng giám đốc lên tiếng, không biết mình chộc ông chủ không vui khi nào, chẳng lẽ hiện tại nịnh hót đã không dùng được nữa? Một nhóm người phần phật tản đi, chỉ còn lại Lê Thiên Qua và Hường Văn, sau lưng còn có hai tùy tùng của Lê Thiên Qua. Mới đi mấy bước, Hường Văn quay đầu lại nói với Lê Thiên Qua: “Tôi có thể tự đi dạo một chút không? Tôi nhìn thấy anh liền ghé tồm, còn tâm tình gì đi dạo phố mua đồ nữa?”

Lê Thiên Qua mỉm cười nhìn cô, đưa tay vén tóc cô, trong mắt có một chút cưng chiều, hôn môi cô một cái, sau đó nói: “Cẩn thận chút, tôi ở đây chờ em.”

“Ừ.” Hường Văn khẽ lên tiếng, xoay người đi. Mặc dù là chủ nhật, nhưng chỗ như Hoa Uy này, không phải người bình thường có thể tiêu phí, cho nên cũng không có nhiều người. Hường Văn một mình đi dạo lung tung chẳng có mục đích, không phải cô không nghĩ tới cứ như vậy chạy trốn, nhưng chỉ là suy nghĩ thoáng qua mà thôi, cô biết mặc dù Lê Thiên Qua không đi theo, nhưng ở nơi cô không nhìn thấy, nhất định có người giám thị từng cử động của mình. Làm việc phí công, sẽ chỉ làm tình cảnh của cô càng thêm quần bách, chỉ sợ về sau cô sẽ không còn có cơ hội. Đi tới đi lui, Hường Văn cảm thấy mệt mỏi, ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn TV cách đó không xa, lúc này, chính là giờ phát tin tức giải trí buổi trưa. Thật ra cô cũng không phải đang xem ti vi, chỉ là muốn dùng vật gì đó, hấp dẫn tầm mắt của mình, sau đó để cho cô ngẩn người.

“Nổi tiếng từ phim thần tượng thanh xuân, đại minh tinh Bạch Sở, bị tai nạn xe, sau khi được bác sĩ cấp cứu, hiện tại đã không còn nguy hiểm tánh mạng, chỉ là đáng tiếc, về sau giới phim ảnh, thiếu đi một vị mỹ thiếu niên.”

Hường Văn nghe thấy trên TV nói đến Bạch Sở, đột nhiên đi tới, cẩn thận nhìn chăm chăm màn hình. Đúng lúc hình ảnh thay đổi chiếu đến cảnh tượng cả người Bạch Sở quần băng gạc, nằm ở bệnh viện. Phía dưới

màn hình có một hàng chữ nhỏ, thần tượng Bạch Sở, bất hạnh hủy dung, ánh sao chỉ có thể là hôm qua.

Cô sưng sốt một chút, nhớ tới người thiếu niên kia, thật sự là cô ghét anh ta, thế nhưng chuyện xảy ra quá mức đột ngột, khiến cô ngáy ra một lát.

“Hương Văn!” Một giọng nói vừa kinh ngạc vừa hưng phấn vang lên ở phía sau cô, sau đó giống như một quả boom, khiến lòng phổi Hương Văn hỗn loạn bể tan tành.

Cô cố gắng bình tĩnh xoay người, mỉm cười với anh: “Mộ Tịch, thật là trùng hợp.”

Lâm Mộ Tịch đi từ từ đến chỗ cô, mặc dù khoảng cách chỉ có mấy bước, thế nhưng anh lại cảm thấy mỗi một bước đều khó khăn. Cô gầy, dường như gió vừa thổi sẽ bay mất. Từ lần chia tay trước, bọn họ đã không gặp nhau một tháng. Anh đi tìm cô, nhưng làm thế nào cũng không tìm thấy. Anh gấp đến độ sắp nổi điên, anh sợ, cô sẽ giống như mấy năm trước, cứ như vậy mà biến mất.

Mỗi lần anh bước một bước, cô không thể không lùi về phía sau một bước, giữ vững khoảng cách nhất định với anh.

Anh muốn cứ như vậy xông tới ôm lấy cô. Nhưng cô đang lùi lại, ở trên đời này, người hiểu cô rõ nhất, vĩnh viễn đều là Lâm Mộ Tịch, cô xa cách mình nhất định là có cái gì đó cố kỵ. Cho nên anh dừng lại, cách cô không tới ba mét.

“Hương Văn, em có khỏe không?” Anh khó khăn cắn từng chữ, thật lâu mới hỏi ra một câu này.

Hương Văn theo bản năng vén sợi tóc rơi ra trên trán, ánh mắt nhìn sang nơi khác: “Ừ, tôi rất khỏe. Anh có khỏe không?”

Anh có khỏe không? Hình như mấy năm nay chưa từng tốt, anh từng hối hận, từng thống hận, lại gặp lại lần nữa, anh không muốn buông tay, nhưng cô lại buông tay, cứ như vậy đi, anh tôn trọng cô, chờ đợi cô trở về đây, sau đó như cũ sẽ nghĩ đến giao hẹn tốt đẹp ngày trước, tìm một trấn nhỏ, sống cuộc sống bình thường cả đời.

Lâm Mộ Tịch cười khổ: “Anh cũng rất tốt.”

“À, vậy thì tốt, anh phải sống rất tốt rất tốt mới được.”

Không có em, anh còn sống tốt được không? Lâm Mộ Tịch không nói, nhìn cô luống cuống, đột nhiên cảm thấy, trái tim đã sớm bể tan tành thành tro bụi kia, quặn đau, sau đó lại bể tan tành lần nữa.

“Hương Văn, gặp bạn sao? Giới thiệu cho chúng tôi một chút đi.” Lê Thiên Qua mỉm cười đi tới, ôm eo của Hương Văn, ôm rất thân mật.

Hương Văn kinh hoảng nhìn Lê Thiên Qua, vậy mà Lê Thiên Qua chỉ mỉm cười, cánh tay ôm cô càng thêm dùng sức.

Đột nhiên Lâm Mộ Tịch hiểu, hình như người đàn ông này chính là nguyên nhân Hương Văn cách xa mình. Anh nắm thật chặt quả đấm, cắn chặt hàm răng.

Đương nhiên Hương Văn biết ý của Lê Thiên Qua, cũng tốt, cũng tốt. Vì vậy cô ôm lại Lê Thiên Qua, ngọt ngào cười một tiếng, đẹp đến rung động lòng người.

“Đây là Lâm Mộ Tịch, em trai em.”

Lê Thiên Qua nhàn nhạt liếc anh một cái, sau đó mỉm cười nói: “Xin chào, tôi là Lê Thiên Qua.”

47. Chương 47

Editor: Cà Rốt Hồng

Beta: Lô Vi Vi Vi, Thảo My

Tuyệt xử bất phùng sinh (*)

(*) Đường cùng không gặp được đường sống.

Lê Thiên Qua? Ba chữ này nổi tiếng ở thành phố K. Dĩ nhiên Lâm Mộ Tịch biết, anh không biết là, làm sao Hường Văn ở cùng một chỗ với anh ta? Anh nhìn Hường Văn, muốn tìm một đáp án. Vậy mà Hường Văn hoàn toàn không thấy sự hiện hữu của anh, thân mật rúc vào trong ngực một người đàn ông khác. Nhưng anh có thể nói cái gì? Hường Văn đã sớm không phải là của anh nữa, anh phải lấy lập trường gì đi ngăn cản đây?

“Nếu gặp được, như vậy thì cùng nhau ăn cơm thôi.” Lê Thiên Qua chột mở miệng nói.

“Đầu em có chút choáng váng, em không muốn đi.”

Lê Thiên Qua nhú mày một cái, nhéo lỗ mũi Hường Văn nói: “Hường Văn, đừng bướng bỉnh.”

Đây tuyệt đối là anh ta cố ý, anh ta đang ép mình, Hường Văn cố gắng ẩn nhẫn, sau đó cười nhạt một tiếng: “Đi ăn cơm.”

Nơi đến chính là một quán ăn riêng, ăn chính là món ăn Quảng Đông mà Hường Văn thích nhất. Gần đây Hường Văn vốn không có khẩu vị gì, vào lúc này càng thêm ức nghẹn khó chịu trong lòng, giống như nhai sáp.

“Hường Văn em ăn nhiều một chút, xem em gầy quá, người ta nhìn thấy, còn tưởng rằng anh ngược đãi em đấy.” Lê Thiên Qua vừa nói, vừa gấp thức ăn cho Hường Văn.

“Đủ rồi, anh cũng ăn nhiều một chút.” Hường Văn cười với anh. Đương nhiên cô hiểu dụng ý của Lê Thiên Qua, nếu diễn trò, như vậy thì phải giống như thật một chút. Lâm Mộ Tịch ngồi đối diện với bọn họ, giờ đưa lên, lại chậm chạp không hạ đũa, một đôi mắt phượng nhìn chằm chằm bọn họ cũng chưa từng xoay chuyển. Hường Văn ngẩng đầu, vừa vặn đối mặt với ánh mắt của Lâm Mộ Tịch, hai người nhìn nhau chỉ một giây, Hường Văn liền ép mình quay đầu đi, ánh mắt thâm thúy như vậy, nếu cô nhìn nữa, khẳng định sẽ rơi vào. Ở dưới mặt bàn Lê Thiên Qua nắm chặt tay của cô, như muốn bóp vỡ tay cô ra. Nhưng trên mặt vẫn cười khanh khách: “Hình như anh Lâm là ca sĩ nhỉ, tại sao tới thành phố K định cư thế?”

“Nơi này có người đáng giá để tôi tưởng niệm, thay vì xa xôi nhớ nhung, không bằng ở lại, có thể nhìn thấy cô ấy một chút cũng tốt.” Lúc anh ta nói lời này, ánh mắt vẫn nhìn về phía Hường Văn, đương nhiên Lê Thiên Qua hiểu ý của anh ta, tay nắm lấy tay Hường Văn, càng thêm dùng sức. Hường Văn đau đến nhú chặt chân mày, cũng không dám rên một tiếng. Bởi vì hiểu quá rõ, chỉ một chi tiết của cô, anh cũng có thể chú ý tới, liền vội vàng hỏi: “Hường Văn, em làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?”

“Em không có không thoải mái, đúng không Hường Văn.”

Hường Văn gật đầu một cái, gấp một miếng Phất Nhảy Tường, từ từ nhai nuốt. Rốt cuộc Lâm Mộ Tịch thiếu kiên nhẫn, anh ta cảm thấy, Hường Văn cũng không vui vẻ: “Ngài Lê, xin hỏi ngài và Hường Văn có quan hệ như thế nào?”

Lê Thiên Qua để đũa xuống, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Hường Văn, sau đó nói: “Hường Văn là chị của anh, tại sao anh cứ luôn thích gọi thẳng tên húy của cô ấy vậy?”

Anh nói cười như làn gió, nhưng từng chữ mang lực sát thương, đánh thép chạm đến ranh giới cuối cùng của Lâm Mộ Tịch. Lâm Mộ Tịch siết chặt nắm tay, nhẹ giọng nói: “Ngài Lê và chị tôi có quan hệ như thế nào?”

Lê Thiên Qua cười cười, xoay qua ôm Hường Văn vào trong ngực: “Anh cho là thế nào?”

“Ngài Lê, Hường... Chị tôi chị ấy rất tốt, rất hiền lành, chị ấy có lúc không nói lời nào, thích ngẩn người, lúc chị ấy ngẩn người, thật ra thì không nghĩ gì hết, chị ấy rất thích như vậy. Có lúc, chị ấy thích đùa dai, không ảnh hưởng toàn cục. Nếu như chị ấy tức lên, ngài chỉ cần dỗ sơ qua thì sẽ tốt. Tôi hi vọng ngài có thể quý trọng chị ấy.”

“Món này ăn ngon thật.” Hường Văn vui đầu, chiến đấu hăng say trong đồ ăn.

“Ăn từ từ.”

“Đúng vậy, ăn từ từ.” Lê Thiên Qua múc một chén canh cho Hường Văn, “Uống chút canh đi.”

Hường Văn hé miệng, dùng sức cắn thìa. Lê Thiên Qua cười nói với Hường Văn: “Em xem em trai em quan tâm em nhiều chưa kìa. Hường Văn em nói xem, chúng ta kết hôn có cần mời anh Lâm đây làm phù rể hay không nhỉ? Anh Lâm đồng ý không?”

“Các người, muốn kết hôn?”

“Giọng nói của anh Lâm, hình như rất kinh ngạc, chúc phúc cho chúng tôi đi, còn có đứa con chưa ra đời của chúng tôi nữa.”

“Em, mang thai?” Anh ta gần như không thể nói nên lời, ngơ ngác nhìn cô, tầm mắt của anh ta trượt xuống bụng của cô. Hường Văn gắt gao cắn môi, không dám ngẩng đầu, cũng không thốt nên lời. Lê Thiên Qua ôm chặt cô, anh biết Lâm Mộ Tịch là xương sườn mềm của cô. Lê Thiên Qua xoay đầu của cô qua: “Làm sao vậy? Xấu hổ sao? Nói ra, anh muốn em chính miệng nói.”

Hường Văn chợt đứng lên: “Em không thoải mái, em muốn về, các người từ từ ăn!”

Trừ chạy trốn, cô còn có thể làm sao, coi như là làm đà điểu một lần. Lê Thiên Qua cũng không ngăn cản, anh biết Hường Văn không trốn thoát lòng bàn tay của mình, cho nên không đuổi theo. Lâm Mộ Tịch đã không có sức lực đuổi theo, cô đã có chốn để về, mình còn có lý do gì đuổi theo? Dù sao chẳng nữa, rời đi trước, cũng là mình.

“Ngài Lê, hi vọng ngài đối xử với chị ấy thật tốt.”

Lê Thiên Qua quay đầu lại nhìn anh ta một cái, cũng không trả lời. Lâm Mộ Tịch tôi nên cười anh ngây thơ, hay cười anh ngu xuẩn? Hường Văn đi ra từ bên trong, thì có hộ vệ đuổi theo, mở cửa xe cho cô. Một mình cô ngồi ở trong xe, yên tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, cho đến khi Lê Thiên Qua mở cửa xe đi vào, cô mới có phản ứng. Lê Thiên Qua cười nói: “Xem ra Lâm Mộ Tịch rất hiểu rõ em, em thật đúng là thích gần gũi người.”

Cô không trả lời, ngược lại nói: “Chúng ta trở về thôi.”

“Không vội, đi dạo tiệm áo cưới trước.”

Hường Văn kinh ngạc nhìn anh ta, Lê Thiên Qua ôm cô vào lòng: “Có muốn một hôn lễ long trọng chưa từng có hay không?”

“Anh có ý gì?”

“Kết hôn với tôi.”

“Lê Thiên Qua!”

Lê Thiên Qua chợt cười: “Phản ứng này của em, giống như đúc phản ứng vừa rồi của Lâm Mộ Tịch! Thật ra thì vừa rồi em đau khổ muốn chết đúng không. Có phải em rất muốn khóc hay không?”

“Lười để ý đến anh!” Hường Văn giãy khỏi ngực của anh, xoay qua tiếp tục nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ. Lê Thiên Qua xoay cơ thể của cô qua, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình: “Không phải là em lười để ý đến tôi, em sợ tôi nhắc tới Lâm Mộ Tịch. Hường Văn, thật ra em rất rõ ràng, em và anh ta, không hề có một chút xíu khả năng, cho nên thừa dịp hiện tại chặt đứt ý nghĩ của anh ta. Em hãy thành thật sống ở bên cạnh tôi! Không cần có suy nghĩ gì khác!”

Anh nói rất đúng, cô mệt mỏi, không muốn tranh luận với anh cái gì nữa.

“Tuần sau, chúng ta dọn nhà, nơi này em không thích, thì chúng ta vĩnh viễn không trở về nữa. Hôn lễ, sau khi chúng ta dọn nhà thì cử hành. Bây giờ cái em phải làm, chính là an tâm dưỡng thai. Những thứ khác, tôi sẽ sắp xếp.”

Hường Văn lạnh nhạt nhìn anh ta, một lúc lâu mới nói: “Lê Thiên Qua, anh điên rồi!”

Anh ta không phủ nhận, chỉ mỉm cười hôn môi của cô, làm sao chỉ có một mình anh ta điên cuồng, toàn thể giới đều đang điên cuồng. Đương nhiên bọn họ không đi tiệm áo cưới. Hường Văn thật sự mệt mỏi, Lê Thiên Qua nhìn thần sắc cô không tốt, liền hẹn bác sĩ để làm kiểm tra. Về phần hôn lễ, dĩ nhiên là không

cần Hướng Văn quan tâm, cho dù cô ấy như thế nào cũng không sao cả. Cũng chỉ kiểm tra theo thông lệ, bác sĩ gần như là ba ngày sẽ tới một lần, mỗi lần đáng vẻ đều rất cẩn thận, đây cũng là điều khiến Hướng Văn tò mò. Chỉ có điều cô cũng không hỏi, đứa bé này, từ trước đến giờ cô đều không muốn. Hình như mấy ngày nay Lê Thiên Qua rất nhàn rỗi, cơ bản đều ở nhà cùng với cô, có lúc anh ta nói liên miên một vài lời, cô giống như không nghe thấy, tính tình Lê Thiên Qua cũng càng ngày càng tốt, không có chút tức giận nào, rất nhiều lần không ngại phiền toái nói chuyện với cô.

Có lúc Hướng Văn giận trừng mắt nhìn anh ta, Lê Thiên Qua liền cười, dừng lại không nói nữa, để lại một mình cô耿耿 người.

Cả biệt thự đều lót thảm thật dày, khoa trương đến nỗi ngay cả trong vườn hoa cũng lót, cả tòa nhà, gần như không có bất kỳ góc cạnh nào, các biện pháp đề phòng Lê Thiên Qua làm rất tốt, cô gần như không có khả năng sanh non.

Lê Thiên Qua đối với cô càng tốt, càng nhân nhượng, thì trong lòng cô càng hốt hoảng, cô cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra, loại an nhàn này, không chân thật lắm.

Áo cưới đối với phụ nữ mà nói, hẳn cũng được coi là một loại đồ vật thiêng liêng.

Lê Thiên Qua từng nói, sẽ cho cô một hôn lễ long trọng, đương nhiên áo cưới cũng là độc nhất vô nhị.

Cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày, cô mặc lên áo cưới, sẽ có liên quan tới ác ma Lê Thiên Qua này. Bởi vì Lê Thiên Qua bần thủ, dẫn đến cái áo cưới trắng noãn này, cũng làm cho người ta nôn mửa.

“Rất đẹp.” Anh ôm lấy cô từ phía sau lưng, nhìn bóng hình xinh đẹp trong gương kia.

Hướng Văn chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, sau đó giãy ra khỏi ngực của anh, xoay người thay áo cưới ra.

“Không hài lòng sao? Vậy chúng ta đổi nhà thiết kế, chế tạo gấp một cái khác, còn ba ngày nữa, hẳn còn kịp.”

“Không cần, không cần phiền phức như vậy.”

“Buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Tôi không đói bụng.”

“Không ăn cơm không được, tôi bảo đầu bếp sắp xếp, em phải bồi bổ thân thể cho thật tốt.”

Hướng Văn cắn môi, kéo tay áo của anh ta, thật lâu sau mới nói: “Lê Thiên Qua, tôi có thể gặp bà nội của tôi hay không?”

Lê Thiên Qua sững sốt một chút, bỗng cười nói: “Được, chờ sau này có cơ hội, tôi dẫn em đi gặp bà ấy.”

“Tại sao là sau này? Tại sao nói có cơ hội mới đi?”

Lê Thiên Qua ôm lấy cô, dịu dàng nói: “Em nghĩ quá nhiều. Không phải bây giờ chúng ta phải chuẩn bị hôn lễ sao, chờ qua hết thời gian bận rộn này, tôi sẽ dẫn em đi. Hướng Văn đừng bướng bỉnh.”

Hướng Văn không lên tiếng, ngẩng đầu mỉm cười với anh.

Cô biết, mỗi khi anh nói, Hướng Văn đừng bướng bỉnh, như vậy chính là chịu đựng cực hạn của anh, để cô thấy được phải thu lại.

Cô cười như vậy, dĩ nhiên làm cho anh nhìn ngây ngẩn, không kiềm được muốn hôn môi cô.

Mái tóc dài của cô xõa ra, tản ra ở trên ra giường màu trắng, tạo thành một vẻ đẹp đối lập rõ rệt, anh tỉ mỉ hôn môi của cô, đầu lưỡi thăm dò. Tay của cô vuốt ve lưng, dùng sức hôn trả lại. Anh kinh ngạc, mặc cho cô mê hoặc, triền miên dây dưa.

Anh từng lần kêu tên của cô, hết sức dịu dàng: “Hướng Văn, tin tưởng tôi một lần, tôi sẽ cho em hạnh phúc. Tôi sẽ không tổn thương em nữa, cũng sẽ không để cho bất cứ kẻ nào tổn thương em.”

Nụ cười của cô đẹp dễ giống như một đóa hoa Mạn Châu Sa, nở rộ ở trên đường hoàng tuyền, giờ phút này đối với anh, nụ cười của cô là một loại mị hoặc, có lẽ cũng bởi vì một nụ cười kia, anh mới quyết định trầm luân.

Đêm khuya, anh đã ngủ say, Hường Văn lại tỉnh, khoác quần áo xuống giường, lục lọi tìm điện thoại trong túi của anh. Sau đó trốn vào trong toilet.

Điện thoại vang lên tiếng bí bọ, chờ đợi người nhận nghe. Thật lâu sau bên kia truyền tới một giọng nói chần chừ: “Ông Lê tìm tôi có việc?”

“Là tôi.”

Tô Tín kinh ngạc nói: “Hường Văn? Tại sao là cô?”

“Tô Tín giúp tôi. Tôi muốn biết tình hình hiện tại của bà nội tôi, tôi chỉ có mười phút, anh lập tức trả lời điện thoại cho tôi, tôi biết anh nhất định có biện pháp, làm ơn.”

Mười phút sau, điện thoại di động vang lên títtít, là một tin nhắn, người gửi là Tô Tín, trên tin nhắn chỉ có hai chữ.

Hường Văn nhắm hai mắt lại, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. Không phải đã sớm đoán được rồi sao.

Tuần táng!

Cái loại cảm giác muốn khóc nhưng phải cố gắng kìm nén, khóc nhưng không dám khóc thành tiếng, mày chưa từng thử qua sao? Cho dù cắn nát quai hàm, cũng không nhận được những giọt nước mắt kia. Cô nhìn chăm chăm hai chữ trên màn hình điện thoại di động kia, hận không thể nhìn xuyên qua màn hình, kìm nén bi thương, tại sao hết lần này tới lần khác lại là hai chữ này? Tại sao không thể nói là bình an? Sức khỏe bà nội vẫn luôn rất khỏe mạnh, tại sao lại gặp phải chuyện không may? Cô không dám ở trong toilet ngây ngô quá lâu, vội vàng rửa mặt, con mắt đỏ ngầu, cố nén nước mắt, đi ra ngoài. Thận trọng trả điện thoại của Lê Thiên Qua về, sau đó lên giường nằm xuống. Lê Thiên Qua ngủ rất sâu, lật người ôm cô vào trong ngực, lật lại ngủ tiếp. Ngày hôm sau thức dậy, mắt của Hường Văn sưng lên giống như hạt đào. Lê Thiên Qua khó tránh khỏi đau lòng, dùng khăn lông xoa mắt cho cô: “Sao mắt đang tốt lại sưng thành thế này?”

Hường Văn lạnh nhạt nói: “Ngủ không ngon.”

Anh ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt cô: “Là tôi làm ồn em?”

Cô lắc đầu một cái: “Chỉ là không quen bị người khác ôm.”

Lê Thiên Qua xoay qua ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô, lười biếng: “Vậy sau này em cần phải quen đi, tôi thích ôm em ngủ.”

Hường Văn cười cười với anh ta, nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ cố gắng.”

Lê Thiên Qua cũng cười với cô, thân mật ôm hôn. Gần đây cô thay đổi giống như biến thành một người khác, trở nên... trở nên thật biết điều. Anh không thích thay đổi của cô, nhưng cô vui vẻ. Khám thai như cũ, sau đó Chu Châu và Thái Thanh tới thay quần áo trang điểm cho cô, hôm nay là ngày bọn họ rời khỏi thành phố K, phòng ốc ven biển đã sửa xong rồi, chỉ chờ bọn họ vào ở. Hôn lễ cũng sắp cử hành bên bờ biển, anh đã sắp xếp xong xuôi tất cả mọi việc rồi. Hường Văn mặc cho bọn họ định đoạt, dĩ nhiên là theo tiêu chuẩn ăn mặc Lê Thiên Qua thích. Nửa tiếng sau, Lê Thiên Qua đứng giờ xuất hiện ở trước mặt cô, sau đó hai người lên xe. Bọn họ không mang theo thứ gì, bên kia đã sớm chuẩn bị xong. Cuối cùng Hường Văn liếc mắt nhìn ngôi biệt thự này, sau đó xoay người, như không có chuyện gì xảy ra nhìn ngoài cửa sổ.

“Nếu em ở bờ biển ngán, chúng ta lại trở về.” Anh ôm cô, cô liền thuận thế tựa vào trong ngực của anh, có chút nũng nịu: “Tôi không bao giờ muốn trở về nữa.”

Lê Thiên Qua cười khanh khách, ngắt cái mũi của cô: “Được, chúng ta không về nữa, em muốn đi đâu, tôi sẽ đi với em tới đó.”

Hường Văn quay về phía anh ta cười cười, cũng không nói gì. Tôi muốn đi, nơi không có anh, có thể không? Lê Thiên Qua suy nghĩ một chút lại nói: “Hường Văn, em nói đặt cho con tên gì thì tốt nhỉ.”

Hương Văn tựa vào bờ vai của anh, rúc vào trong ngực của anh, chậm rãi nói: “Lê Thiên Qua, tôi muốn hỏi anh mấy vấn đề.”

Anh ta sững sốt một chút, chợt khôi phục bình thường: “Được, em hỏi đi.”

“Chuyện Bạch Sở, có phải anh làm hay không?”

Lê Thiên Qua chau mày cười nói: “Em cho rằng tôi nhầm chán như vậy sao?”

Hương Văn gật đầu một cái, Lê Thiên Qua nhìn cô, lắc đầu cười cười: “Thông minh, là tôi làm.”

“Cảm ơn.”

Anh nắm cằm của cô: “Hương Văn, ngoại trừ tôi ra ai cũng không thể uy hiếp em. Cho nên Bạch Sở, trừng phạt đúng tội.”

Hương Văn lại nói: “Còn một vấn đề, có phải bà nội tôi đã qua đời rồi hay không?”

Lê Thiên Qua cả kinh, nhíu chặt chân mày: “Ai nói cho em biết?”

Hương Văn cười xuy một tiếng: “Đó chính là sự thật. Chuyện khi nào? Lê Thiên Qua, tôi hi vọng anh thẳng thắn với tôi một lần. Nói cho tôi biết, chuyện khi nào?”

“Một ngày trước khi tôi sai An Mạn tới tìm em.”

Thật sự khéo như vậy? Ngày đó mình kiểm tra ra có thai, thì bà nội đã qua đời? Bà nội, bà cũng không muốn đứa bé trong bụng này của con nhỉ!

“Hương Văn, không phải tôi cố ý gạt em, tôi chỉ lo lắng cho em. Người chết không thể sống lại, bà nội tuổi cũng đã lớn, hãy nghĩ thoáng một chút, chúng ta còn có con, còn có hi vọng.” Anh ôm chặt cô, như là tiếp thêm sức lực cho cô. Hương Văn cười với anh, nụ cười này có chút tái nhợt, hồi lâu sau cô nhẹ giọng nói: “Lê Thiên Qua, tôi có thể xuống xe xem một chút không? Nhìn thành phố K lần cuối cùng, sau đó vĩnh viễn sẽ không trở lại.”

Lê Thiên Qua gật đầu một cái, tài xế ngừng xe ở ven đường, đường cao tốc quanh co lẫn quán, giống như một sợi tơ.

“Tôi muốn ở một mình một lát, anh ở trên xe chờ tôi được không?”

Lê Thiên Qua do dự một chút, vẫn gật đầu một cái, cởi áo khoác của mình xuống phủ thêm cho cô: “Coi chừng nhiễm lạnh.”

“Cảm ơn.”

Phịch một tiếng đóng cửa xe, Hương Văn một mình đi về phía trước vài bước, đi tới chỗ khúc quanh ngừng lại, đứng lẳng lặng, giang hai cánh tay, hít sâu không khí trong lành. Cô mỉm cười với Lê Thiên Qua, nụ cười không giống bất kỳ lần nào trong quá khứ, nụ cười của cô giờ phút này, không có một chút tình cảm, không có gì lạ, giống như không phải là đang cười, nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác đẹp không nói nên lời, về mặt của cô giờ phút này, ngược lại càng giống là đang nói lời từ biệt. Hương Văn hé miệng, quay về phía xe hô to: “Lê Thiên Qua, tôi hận anh!”

Lê Thiên Qua mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, anh ta cuống quýt xuống xe, “Hương Văn! Đừng đứng ở giữa đường!”

Ngay tại lúc anh ta xuống xe chạy tới không được mấy bước, tiếng vọng của câu nói kia của anh ta vẫn còn quanh quẩn ở trên không trung, một chiếc xe tải đi tới, lúc quẹo cua, hoàn toàn không có nhìn thấy có người, khi anh ta nhìn thấy có người, đã sớm không còn kịp nữa rồi. Ầm một tiếng, một bóng dáng mảnh mai, liền bay ra ngoài. Trên không trung vẽ ra một đường vòng cung, sau đó bịch một tiếng, giống như lá cây bị thổi bay, người nhìn thấy giống như bay bổng, trên thực tế máu đã chảy thành sông. Lê Thiên Qua sững sờ đứng nguyên tại chỗ, hai chân giống như chân của người khác, rõ ràng anh muốn đến bên cạnh cô, ôm cô, ở cùng với cô, thế nhưng hai chân một chút cũng không nhấc lên nổi. Cô mấp máy môi, máu tươi liền ồ ạt chảy ra, nhuộm đỏ chiếc váy trắng noãn trên người cô. Cô cố gắng tìm kiếm bóng dáng của anh ta, sau đó cười với anh ta. Nụ cười như vậy, cả đời anh ta không thể quên được, loại giải thoát sau khi trải

qua tuyệt vọng, loại cười nhạo khinh miệt đó, thậm chí trong nụ cười của cô, còn mang theo một chút xúu thương hại, cô đang thương hại anh ta. Tài xế của Lê Thiên Qua bị một màn trước mắt này sợ ngây người, ai có thể nghĩ tới, người mới vừa rồi còn cùng ông chủ anh em em, chỉ trong nháy mắt, bị xe tông. Anh ta vội vàng xuống xe, chạy đến bên cạnh ông chủ mình, nhẹ nhàng gọi một tiếng, Lê Thiên Qua không có một chút phản ứng, chỉ ngây người nhìn dòng máu của Hướng Văn từng chút từng chút chảy xuống, rất nhanh nhuộm đỏ một vùng lớn trên đất. Tài xế luống cuống, đây là lần đầu tiên anh ta thấy đáng sợ vậy của ông chủ, một đôi mắt trống rỗng giống như không có linh hồn.

“Ông chủ, cô Hướng còn có thể cứu, gọi điện thoại cấp cứu đi!”

Lời này làm thức tỉnh Lê Thiên Qua, anh gần như là bò đến bên cạnh Hướng Văn, ôm lấy thân thể ấm áp của cô, bắt lực kêu: “Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng với!”

Anh hoảng loạn, trong đầu một mảnh trống không, chỉ có một chút đỏ tươi, sau đó từng chút từng chút khuếch tán ra, tiếp đó biến thành đáng sợ cô nằm ở trong vùng máu. Anh ôm chặt cô, một lần lại một lần gọi tên cô, nhưng mí mắt của cô chưa từng nhúc nhích một lần. Lê Thiên Qua bế Hướng Văn lên xe, sau đó đi vòng qua buồng lái, tự mình lái xe. Xe của anh lái thật nhanh, vèo một cái biến mất trong tầm mắt của người đứng đó. Anh bế cô chạy băng băng, tay của Hướng Văn rũ xuống, máu theo đầu ngón tay của cô, từng giọt từng giọt chảy xuống. Thật vất vả đặt cô ở trên giường, thế nhưng anh lại không dám buông tay cô ra, anh sợ chỉ buông ra một cái, thì vĩnh viễn sẽ không thể bắt lại được. Đèn phòng phẫu thuật sáng lên, đỏ hơn ánh mặt trời một chút, sáng hơn máu một chút. Hướng Văn, đây là em dùng cái chết để trả thù tôi sao? Đây là em đang nói cho tôi biết, cho dù chết, em cũng muốn rời khỏi tôi sao? Đây là em đang dùng cái chết để làm cho tôi hối hận có đúng hay không? Hướng Văn, tại sao em ngốc như vậy? Em cứ muốn thoát khỏi tôi như vậy? Dịu dàng trước kia của em, thì ra cũng là vì giờ khắc này, Hướng Văn, em thật là độc ác.

Em thật sự không cần cái gì, cho rằng đi như vậy thì xong hết mọi chuyện sao? Hướng Văn, nếu em hận tôi, tại sao không sống, chỉ cần em còn sống, thì em có hy vọng giết chết tôi rồi, tại sao em không chọn báo thù, mà lựa chọn phục thù chứ? Hướng Văn, em thật khờ!

Lúc An Mạn nghe nói, cũng sửng sốt một lát, đương nhiên cô cũng không có nghĩ tới, Hướng Văn sẽ dùng loại phương thức này kết thúc tất cả. Cô càng không có nghĩ tới chính là, ông chủ của mình vậy mà giống như kẻ điên, hoàn toàn mất đi lý trí. Khi cô chạy tới bệnh viện, Lê Thiên Qua đang ngồi ở trên ghế, tóc ngắn lại tầm mắt của anh ta, An Mạn đi tới, vỗ vỗ bờ vai của anh ta, thế nhưng Lê Thiên Qua không phản ứng chút nào.

An Mạn thở dài, tùy tiện nói: “Ông chủ đừng quá lo lắng, tôi đã liên lạc mấy chuyên gia, đều là đẳng cấp thế giới, rất nhanh sẽ đến, cô Hướng không có việc gì.”

Lê Thiên Qua nhìn phòng phẫu thuật một cái, đột nhiên cười lạnh: “Hướng Văn, tốt nhất em nên cầu nguyện em không chết, nếu không tôi tuyệt đối sẽ làm cho em trả giá thật lớn!”

“Tài xế gây tai nạn kia xử trí như thế nào?”

“Đâm chết! Đâm mười lần, đâm chết hẳn!”

An Mạn sửng sốt một chút, bỗng khôi phục bình thường: “Được, tôi lập tức xử lý.”

Một tiếng sau, mấy chuyên gia nước ngoài, ngồi máy bay trực thăng đến, ngựa không ngừng vó đi cấp cứu Hướng Văn.

Lê Thiên Qua cũng đổi đồ vô khuẩn, đi theo vào, anh muốn nhìn tận mắt.

“Nếu cô ấy chết, tất cả các người đều phải chôn theo!”

Đương nhiên mấy bác sĩ ngoại quốc không nghe hiểu anh nói gì, nhưng những trợ thủ kia của họ, đương nhiên nghe hiểu ý của anh, đều không khỏi đổ mồ hôi lạnh, người này quá đáng sợ.

“Huyết áp 80, 60, vẫn còn đang giảm xuống!”

“Chuẩn bị huyết tương, bệnh nhân xuất huyết quá nhiều!”

“Bác sĩ, tim của bệnh nhân ngừng đập!”

“Chuẩn bị kích điện!”

“Bác sĩ, vẫn chưa được!”

“Tăng thêm!”

Cả phòng cấp cứu rối loạn, chỉ có Lê Thiên Qua trước sau vẫn đứng lẳng lẳng ở bên người Hướng Văn, cầm lấy tay cô.

Một bác sĩ Nhật Bản dùng tiếng Trung không lưu loát tuyên bố kết quả cấp cứu của bọn họ, chỉ một câu nói, nhưng giống như khắc sâu ở trong đầu của anh ta, xua đi không được.

“Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, bệnh nhân không có chút ý thức muốn sống nào.”

Không có ý thức muốn sống? Hướng Văn, em cứ bỏ qua như vậy sao? Em cứ muốn chết như vậy? Em cho rằng em chết, thì tất cả chuyện này đều sẽ kết thúc sao? Em có thể hận tôi, nhưng đứa bé, cũng không phải là của em sao? Tại sao em nhẫn tâm, đó là người thân duy nhất trên cõi đời này của em, tại sao em nhẫn tâm thế!

Lê Thiên Qua cúi người xuống, gần từng chữ ở bên tai Hướng Văn: “Hướng Văn, tôi sẽ làm cho Lâm Mộ Tịch chôn theo em. Tôi sẽ làm cho anh ta chết rất thảm!”

“Bác sĩ! Bệnh nhân khôi phục nhịp tim! Huyết áp tăng lên rồi! Quả thực là kỳ tích!”

Cuối cùng Lê Thiên Qua cầm tay cô một chút, sau đó đi ra khỏi phòng cấp cứu.

“An Mạn, cho người đi tìm Lâm Mộ Tịch đến.”

An Mạn thoáng kinh ngạc, ngay sau đó hiểu ra: “Tôi biết nên làm như thế nào rồi.”

Lê Thiên Qua gạt đầu một cái, cởi đồ vô khuẩn ra, màu máu đỏ thẫm thấm vào áo của anh ta, hơn nữa có khuynh hướng khuếch tán ra. Lê Thiên Qua vén quần áo lên, không thể khỏi cười nói: “An Mạn sắp xếp một chút, khâu vết thương cho tôi.”

An Mạn nhìn ông chủ mình, tại sao lại nói nhẹ nhàng như vậy, cũng chỉ là một vết dao nhỏ, vậy mà hơn một tháng cũng chưa tốt lên, mấy lần sắp tốt lên nhiều thì vết thương lại vỡ ra, đều là vì người phụ nữ kia.

Trên đời này người hiểu rõ Lê Thiên Qua nhất, có lẽ là An Mạn, cô hiểu rõ Lê Thiên Qua làm tất cả đều là vì sao, cô thấy anh biến thành đáng vẻ như hôm nay, cô chỉ có thể trợ giúp anh.

48. Chương 48

Editor: Cà Rốt Hồng

Beta: Lô Vi Vi Vi, Thảo Mỹ

Cõi đời này thật sự có tình yêu địa lão thiên hoang (*) ...

(*) Địa lão thiên hoang : Dùng để hình dung một thời gian lâu dài đằng đằng, cũng hình dung chuyện cực kỳ cảm động hoặc thay đổi triều đại. Người rơi vào tình yêu cuồng nhiệt mà lại bị thương tới cực điểm cũng hay dùng từ này.

Kiệt sức, hình như cũng chỉ như thế. Cơ thể bị kim châm xuyên qua đau đớn, anh cảm thấy rõ ràng, là anh không cho bác sĩ chích thuốc tê, anh muốn thanh tỉnh cảm nhận đau đớn này, anh đau đến đầu đầy mồ hôi, cắn chặt hàm răng. Chỉ là khâu vết thương đã đau như vậy, như vậy Hướng Văn, mới vừa rồi bị đục, sẽ đau bao nhiêu? Bác sĩ cho anh thuốc, sau đó dùng băng vải quấn phần eo của anh lại. Lê Thiên Qua cười khổ một cái: “Có cần thiết khoa trương như vậy không? Chỉ là vết dao dài mấy tấc.”

Bác sĩ vẫn rất kiên kỳ anh, thận trọng nói: “Ông Lê vẫn nên chú ý một chút, lần này vết thương cũng không thể vỡ nữa, phải chú ý, đừng để nhiễm trùng mới tốt.”

“Cám ơn.” Lê Thiên Qua nói xong, thay quần áo sạch An Mạn mang tới, bộ lúc đầu kia của anh đã bị máu của Hường Văn nhuộm đỏ. Cho đến khi Lê Thiên Qua đi ra ngoài, bác sĩ vẫn còn đang khiếp sợ, vừa rồi vậy mà anh nói cảm ơn với mình, bác sĩ nhìn thấy Lê Thiên Qua ở phòng phẫu thuật nổi đóa, một người hung ác như vậy, thế mà lại nói cảm ơn mình. Đèn phòng cấp cứu đã tắt, Hường Văn được đẩy ra ngoài, từ đầu đến cuối Lâm Mộ Tịch vẫn nắm tay của cô, vẫn đi cùng với cô vào phòng chăm sóc đặc biệt. Lê Thiên Qua đứng xa xa nhìn, anh nhìn thấy dáng vẻ hận mình không thể chết đi kia của Lâm Mộ Tịch, bỗng muốn cười, Lâm Mộ Tịch, anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì có thể làm cho cô ấy yêu anh như vậy? An Mạn và chuyên gia An Mạn mời tới nói chuyện với nhau mấy câu, An Mạn lại giới thiệu một vị bác sĩ Trung Quốc trong đám bọn họ cho Lê Thiên Qua nói: “Ông Lê, phẫu thuật rất thành công, hiện tại chỉ chờ cô Hường tỉnh lại. Chỉ cần vượt qua giai đoạn nguy hiểm, thì không sao rồi.”

“Có di chứng gì không?”

“Vẫn còn cần từ từ khôi phục, xương chân phải gãy nát, khôi phục tốt, về sau đi đường sẽ không có vấn đề.”

“Vậy thì tốt. Các người vất vả rồi.” Lê Thiên Qua xoay người sang chỗ khác, sờ trên dưới túi quần của mình. An Mạn đưa một điều thuốc cho anh ta, sau đó tự anh ta châm lên. Lê Thiên Qua dùng sức hút vài hơi, hồi lâu mới nói: “An Mạn, con của tôi, có phải không còn hay không?”

An Mạn nắm tay của anh, vậy mà tay của anh không có một chút nhiệt độ, tay của anh lại đang phát run.

“Ông chủ, ngài còn trẻ, cô Hường cũng còn trẻ, sau này các vị sẽ có rất nhiều con.”

Thật sự không còn? Mới chỉ có hơn một tháng, ngay cả là con trai hay con gái anh cũng không biết, cứ như vậy không còn? Lê Thiên Qua hít sâu một hơi, lại cười cười, không phải đã sớm biết rồi sao, làm sao cô ấy có thể sẽ sanh con cho mình.

“Ông chủ.” An Mạn gọi một tiếng. Lê Thiên Qua khoát tay một cái: “Tôi rất tốt. An Mạn tôi hỏi cô, tôi phải làm thế nào, mới có thể giữ một người phụ nữ không yêu tôi ở bên người? Tôi nên làm như thế nào, mới có thể làm cho một người phụ nữ hận tôi tận xương, yêu tôi?”

An Mạn á khẩu không trả lời được, cô phải trả lời thế nào, đổi vị trí suy xét, nếu như cô là Hường Văn, cô có thể trả lời anh ta, bất kể bởi vì nguyên nhân gì, làm cho một người phụ nữ phải lâm vào tuyệt cảnh không thể không chết, như vậy đời này cô ấy không thể nào yêu lại anh được, bất kể anh bỏ ra bao nhiêu. Lê Thiên Qua cười yếu ớt: “Bị tôi làm khó rồi hả? Thật ra thì tôi cũng đang suy nghĩ, chuyện cho tới bây giờ, tôi và cô ấy, còn có khả năng không. An Mạn, không nói gạt cô, tôi hối hận. Lúc đầu tôi nên giết cô ấy, như vậy hiện tại tôi sẽ không có nhiều cố kỵ như vậy. Nói cho cùng, An Mạn tôi không tỉnh táo bằng cô. Nếu không thể làm cho cô ấy yêu tôi, cho dù là một giấy đồng hồ cũng không được, như vậy thì để cho cô ấy lấy hận tôi làm lý do sống tiếp đi.”

“Ông chủ!”

“Mấy ngày nay, không nên đi quấy rầy bọn họ, để Lâm Mộ Tịch ở cùng với Hường Văn thật tốt. An Mạn, súng đạn bên Mĩ kia, cũng đến lúc cô đi xem một chút rồi. Về phần chuyện Hoàng Kim Hoa, giao cho Dương Thụy đi.”

An Mạn gạt đầu một cái, dìu Lê Thiên Qua vào phòng bệnh nghỉ ngơi. Phòng bệnh của Lê Thiên Qua ở bên cạnh Hường Văn, anh vốn không nghiêm trọng đến mức phải ở phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng lúc chọn phòng bệnh, anh liếc mắt một cái nhìn trúng gian phòng này, lý do vẫn còn rất gượng ép, gian phòng bệnh này trang hoàng không tệ. Lúc ấy An Mạn nghe xong quả thật muốn cười, thế nhưng ngại vì mặt mũi ông chủ, cô không thể cười. Lúc đi ngang qua cửa phòng bệnh, bước chân của Lê Thiên Qua không khỏi dừng lại, cách cửa kính nhìn hai người bên trong. Cả người Hường Văn cắm đầu ông dẫn, bao bọc giống như xác ướp, cô nằm ở nơi đó không nhúc nhích, dụng cụ bên cạnh cho thấy cô còn sống. Lâm Mộ Tịch ngồi ở trước giường bệnh, nhẹ nhàng nắm tay của cô, lặng lẽ mỉm cười.

“Hường Văn, cho dù em biến thành hình dáng gì, anh đều ở bên cạnh em. Chỉ cần em tỉnh lại, tất cả đều sẽ vẫn như trước kia, chúng ta vẫn là chúng ta. Hường Văn, em hãy ngủ một giấc thật ngon, anh ở chỗ này.” Anh ta cúi người hôn mặt mày, gò má cô. Lâm Mộ Tịch cảm thấy đôi tay mình nắm kia, hình như bỗng nhúc nhích, anh ta cẩn thận nhìn chằm chằm Hường Văn, mắt của cô cũng động đậy. Lông mi thật dài, tạo nên một vòng bóng mờ ở trên mí mắt, con mắt cô lưu chuyển, sau đó chậm rãi mở ra. Cô nhất định là nằm

mơ, cô nhếch môi cười ngây ngô với anh ta, cô hé miệng, hơi động trên chup dưỡng khí một màn, cô nhẹ nhàng lên tiếng: “Mộ Tịch.”

Lê Thiên Qua xa xa nhìn Hường Văn, nhìn bọn họ vui sướng giống như chết đi sống lại, nhìn Hường Văn mỉm cười với anh ta, đó là đôi ngọ mình chưa bao giờ từng có. Lê Thiên Qua tự giấu cười cười: “An Mạn chúng ta đi thôi.”

Một cái xoay người, dứt khoát bỏ đi, thậm chí ngay cả dừng khí ngoài đầu nhìn lại anh cũng không có. Đột nhiên ánh mắt Hường Văn chuyển hướng nhìn về phía cửa, nhìn chăm chăm cánh cửa kính kia, cô nhìn một lúc lâu. Lâm Mộ Tịch thấy cô tỉnh, vội vàng gọi bác sĩ tới đây, bác sĩ kiểm tra qua một lần, rồi vui mừng gật đầu: “Cô Hường quả thực là sinh mạng kỳ tích. Đã không còn nguy hiểm, từ từ hồi phục nhé!”

“Cám ơn, cám ơn bác sĩ.” Lâm Mộ Tịch vui vẻ giơ chân, cười tươi như hoa, đây là một tin tức tốt nhất mà anh ta nghe được. Chỉ cần Hường Văn không sao, anh ta thế nào cũng được. Coi như bọn họ chỉ có mấy ngày chung sống, cho dù là chỉ có mấy phút, anh ta biết cô bình an, như vậy thì tất cả đều đủ rồi. Tiễn bác sĩ đi xong, Lâm Mộ Tịch vội vàng trở lại bên cạnh Hường Văn, cầm tay cô, mỉm cười nhìn cô.

“Đang nằm mơ? Hay là em đã chết?” Giọng nói của cô rất yếu ớt, nhưng Lâm Mộ Tịch vẫn nghe được rõ ràng. Mở chup dưỡng khí của cô ra, hôn một cái ở trên môi của cô: “Có cảm giác không?”

Hường Văn cười với anh ta, có chút cố hết sức nói: “Mơ thật chân thật.”

Lâm Mộ Tịch mỉm cười, há miệng cắn xuống môi của cô. Hường Văn kêu lên một tiếng: “Đau.”

“Bây giờ biết không phải nằm mơ chứ?”

“Ừ.” Cô nhẹ giọng lên tiếng, mí mắt càng ngày càng nặng, trầm trầm chìm vào giấc ngủ. Liên tiếp một tuần lễ, trên cơ bản cô đều ngủ, thời gian tỉnh dậy rất ít, có lúc tỉnh lại, không nói được mấy câu, cô lại ngủ. Tinh thần của cô càng ngày càng tốt hơn, sau khi chuyển tới phòng bệnh thường, cô đã tốt lên hẳn, chẳng qua là vẫn không thể xuống giường, không thể vận động, mỗi ngày nằm ở trên giường, buồn bực ở trong phòng bệnh. Cô nằm ở trên giường lâm bầm, bực bội phát hoảng. Lâm Mộ Tịch lắc đầu cười, tiếp tục gọt táo. Hường Văn thấy chiều nay đối với anh ta không hề có tác dụng, không lâm bầm nữa, bắt đầu giả vờ kêu rên, ui da ui da. Lâm Mộ Tịch vẫn không để ý đến cô, cắt quả táo thành từng miếng nhỏ, đưa một miếng đến bên miệng cô. Hường Văn trừng mắt liếc anh ta một cái, xoay đầu sang nơi khác, tiếp tục ui da ui da kêu lên. Y tá nghe tiếng vội vàng đi vào, dò hỏi: “Cô Hường khó chịu chỗ nào? Tôi đi gọi bác sĩ.” Người ở bệnh viện này đều cực kỳ để ý tới Hường Văn, bởi vì bọn họ đã từng chứng kiến bộ dạng nổi đóa của Lê Thiên Qua, tự biết không đắc tội nổi, cho nên rất ưu đãi Hường Văn. Lâm Mộ Tịch vội vàng gọi cô ấy lại: “Không cần, y tá, cô ấy chỉ giả bộ thôi.”

“Ồ! Lâm Mộ Tịch, tại sao anh nói em giả bộ hả?” Cô chính là không thể cử động, nếu chân của cô tốt, đoán chừng vào lúc này có thể đứng lên quyết đấu với Lâm Mộ Tịch. Lâm Mộ Tịch thấy bộ dạng này của cô, không khỏi cười nói: “Em xem dáng vẻ hung ác này của em xem, tràn đầy sức lực! Được rồi, ngoan, ăn táo.”

“Em không ăn!”

“Ăn nhiều trái cây tốt cho xương cốt của em, nghe lời, ăn một chút.” Anh ta dùng mọi cách dụ dỗ, Hường Văn vẫn không ăn. Lâm Mộ Tịch nhìn cô, có chút bất đắc dĩ nói: “Vậy em muốn thế nào mới ăn hả? Trừ đi ra ngoài, chuyện khác đều có thể.”

Hường Văn vốn thấy mình thành công, có chút hưng phấn nho nhỏ, ai ngờ nghe nửa câu sau của anh ta xong, cô hoàn toàn muốn quần áo với Lâm Mộ Tịch một trận.

“Anh nói giống như chưa nói vậy!” Cô chính là muốn đi ra ngoài, cô bực bội nổi mồm rồi, nhưng cô mới vừa phẫu thuật, lại không thể gặp gió, mấy ngày nay cô hơi chuyển biến tốt một chút, luôn năn nỉ Lâm Mộ Tịch mang cô đi ra ngoài, tiếc rằng tất cả mọi cách thỉnh cầu đều không có kết quả, uy hiếp dụ dỗ, người ta đều không gật đầu. Lâm Mộ Tịch thở dài một cái, xem ra chỉ thể có dùng biện pháp cuối cùng.

“Em thật sự không ăn?” Anh ta hỏi cô, trong mắt thoáng qua một chút giảo hoạt. Hường Văn mơ hồ cảm thấy, anh ta có âm mưu, nhưng chết vẫn không buông, nhất định không ăn.

Lâm Mộ Tịch nhếch khóe môi, mỉm cười một cái, sau đó nhanh chóng cúi người, dùng môi của mình, bao lấy môi của cô, linh hoạt cạy hàm răng của cô ra, tìm cái lưỡi phấn nộn của cô, quần quýt, chơi đùa qua lại. Mới đầu chỉ là nhu tình mật ý **, sau đó anh ta cảm thấy chưa đã ghiền, bắt đầu ở trong miệng của cô công thành đoạt đất, cô lùi một bước, anh ta liền tiến một bước, hung hăng dây dưa. Hướng Văn cảm thấy đầu óc choáng váng, cũng sắp thở không ra. Vậy mà Lâm Mộ Tịch vẫn không chịu buông tha cho cô, cười như tên trộm, tiếp tục chiếm lấy ngọt ngào trong miệng cô.

Y tá nhỏ nhìn thấy cảnh tượng này sửng sốt, một hồi lâu sau không thể nhúc nhích, cái này cũng quá không coi ai ra gì rồi, hoàn toàn xem mình không tồn tại, y tá nhỏ then thùng đổ mặt, nhưng không đành lòng rời đi, điều này thật sự quá duy mỹ, sườn mặt của bọn họ được bao phủ dưới ánh mặt trời, tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt, điềm tĩnh tốt đẹp.

Hướng Văn bị anh ta hôn thất điên bát đảo, không kiềm chế được liền ôm lấy cổ của anh ta, đáp lại nụ hôn của anh ta. Lâm Mộ Tịch cười cười, Hướng Văn nghe anh ta cười, thò tay bấm một cái ở trên người anh ta. Lâm Mộ Tịch cứ tiếp tục ** môi của cô, càng thêm dùng sức hơn lúc này. Ai bảo vừa rồi anh ta cho cô táo, cô không ăn, nếu cô không ăn, như vậy thì không thể làm gì khác hơn là anh ta tới ăn.

Hướng Văn hối hận cũng không kịp rồi, cô bỗng phát hiện Lâm Mộ Tịch biến thành phúc hắc rồi, hơn nữa không phải phúc hắc bình thường, tuyệt đối là nhân vật giết người trong nháy mắt.

Mặc dù trước đây Hướng Văn đã cảm thấy Lâm Mộ Tịch không phải là một người tốt, rất có tiềm chất sắc phôi (*). Khi đó Lâm Mộ Tịch thoát nhìn rất văn nhã lịch sự, có một lần Hướng Văn lên lớp ngủ thiếp đi, vậy mà lúc tỉnh lại lại phát hiện cuộc thi đấu bơi lội cuối tuần, trong lớp lại chọn cô tham gia. Cố tình cô là một con vịt lên cạn, hết cách rồi, buộc lòng phải đi tìm Lâm Mộ Tịch, để cho anh ta dạy mình. Ai bảo Lâm Mộ Tịch là một tên tiểu biến thái, bình thường không cần luyện tập gì, vậy mà lúc thi đấu cũng có thể lấy được thứ hạng, Hướng Văn đối với điểm này vẫn luôn rất kinh ngạc, cũng rất khinh bỉ.

(*) Chỉ người có thói lưu manh, háo sắc, không làm việc đàng hoàng.

Lúc Hướng Văn đi tìm Lâm Mộ Tịch, Lâm Mộ Tịch đang nằm nghiêng trên giường đọc sách ở trong phòng. Từ trước đến nay cô vào phòng của anh luôn không gõ cửa, cho tới khi Lâm Mộ Tịch phát hiện Hướng Văn, đã không kịp nữa rồi.

Hướng Văn đoạt lấy sách trong tay Lâm Mộ Tịch, tùy tiện lật hai trang, mặt đỏ giống như quả táo, giống như ôn dịch ném ra: “Lâm Mộ Tịch! Cậu thể mà không lo học, xem loại tạp chí này! Lại còn để cho tôi nhìn thấy!”

Lâm Mộ Tịch chống nửa người lên, cười nhìn cô: “Ai cho cậu xem?”

“Đây là cậu phạm quy! Cậu mới bấy lớn vậy mà xem cái này! Đây trong đầu chứa suy nghĩ gì?”

Lâm Mộ Tịch cảm thấy buồn cười, xem manga chính là phạm quy.

“Là cậu nghĩ bấy!”

Hướng Văn lại liếc quyển sách kia một cái, phía trên một nam một nữ đang ** ôm hôn, rõ ràng chính là phạm quy, cậu ta lại còn nói mình nghĩ bấy?

“Lâm Mộ Tịch! Tôi muốn tố cáo cậu!”

Lâm Mộ Tịch đứng lên, chậm rãi nói: “Hướng Văn có phải cậu có chuyện muốn tôi giúp hay không?”

“Hử?” Hướng Văn kinh ngạc, làm sao cậu ta biết?

Lâm Mộ Tịch cười, lộ ra hàm răng trắng nõn: “Mỗi lần cậu dùng dáng vẻ trưởng bối để dạy bảo tôi, nhất định là có chuyện muốn giúp đỡ, nói một chút coi, lần này là cái gì.”

Hướng Văn đỏ mặt, giọng nói cực kỳ nhỏ: “Chuyện bơi lội đó.”

“Cái gì?” Lần này đến phiên Lâm Mộ Tịch kinh ngạc, bình thường Hướng Văn ghét nhất là bơi lội, cho nên Lâm Mộ Tịch rất ít để cho Hướng Văn nhìn thấy mình bơi lội, không ngờ, hôm nay cô ấy vậy mà chủ động nói tới bơi lội.

“Không nghe thấy sao, bảo cậu dạy tôi bơi lội!” Cô tức giận nhìn cậu ta, nhưng thật ra là xấu hổ nhiều hơn. Cô sợ Lâm Mộ Tịch cười nhạo cô.

Lâm Mộ Tịch gạt đầu một cái, kéo cô đi, Hướng Văn kinh ngạc nói: “Đi đâu vậy?”

“Đi mua đồ bơi á!”

Hướng Văn tròn to hai mắt nhìn cậu ta, trong đầu hiện lên bộ dạng mình mặc đồ bơi, không khỏi tức giận nói: “Lâm Mộ Tịch cậu háo sắc!”

Lâm Mộ Tịch vừa không biết làm sao vừa buồn cười: “Vậy cậu trở về phòng mặc áo khoác lông đi. Bơi lội không mặc đồ bơi, thì mặc cái gì? Hướng Văn cậu lại nghĩ vậy!”

Cô nghĩ vậy sao? Trên thực tế không có, Lâm Mộ Tịch chính là một tên háo sắc.

Cậu ta chọn đồ bơi cho cô, cho dù là loại bảo thủ kia, vẫn làm nổi bậc dáng người có lồi có lõm của cô. Trong hồ bơi, cũng chỉ có hai người bọn họ. Hướng Văn vây quanh tấm khăn, dè dặt dùng đầu ngón chân thử thử nước, ngay lập tức cảm thấy cả người rợn tóc gáy.

Không biết Lâm Mộ Tịch xuất hiện từ chỗ nào, đứng ở phía sau cô, vỗ nhẹ cô một cái, Hướng Văn sợ tới mức trọng tâm không vững, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn, cô vội vã ôm lấy eo của Lâm Mộ Tịch, nhờ vậy mới không có té xuống.

Vậy mà, Lâm Mộ Tịch cười cười nói: “Hướng Văn, cậu thật sự muốn học bơi lội sao?”

Hướng Văn ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, sợ cậu ta cười nhạo mình, dùng sức gạt đầu một cái.

Đáy mắt Lâm Mộ Tịch thoáng qua vẻ giảo hoạt, đột nhiên đẩy mạnh Hướng Văn vào trong hồ bơi, bọt nước văng khắp nơi.

Hướng Văn ở trong hồ đập nước lung tung, mắng Lâm Mộ Tịch: “Cậu tên khốn kiếp này!”

Lâm Mộ Tịch cũng nhảy xuống theo, lấy tay nâng cô lên: “Không xuống nước làm sao có thể học? Bây giờ học nín thở.”

“Cái gì?” Hướng Văn còn chưa phản ứng kịp ý tứ của cậu ta, liền bị Lâm Mộ Tịch hôn lên đôi môi, sau đó chìm vào trong nước. Cô cảm thấy sắp hít thở không thông, sống dựa vào hơi thở trong miệng của Lâm Mộ Tịch vượt qua, tham lam không muốn xa rời.

49. Chương 49: Không Có Chị Em Nào Lại Hôn Môi

Editor: Hàn Ánh Nguyệt

Beta: Melodysoyoni

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Lâm Mộ Tịch phát hiện người phụ nữ mình đang hôn môi vậy mà lại đang ngăn người, không khỏi cảm thấy có chút thất bại. Hướng Văn bị anh đột nhiên hôn làm cho hoảng sợ, kéo mình trở lại từ trong suy tư, không suy nghĩ nữa. Cô cười cười với Lâm Mộ Tịch, sau đó nói: “Đói bụng.”

Lâm Mộ Tịch nhú nhú mày, cười xấu xa nhìn cô, kinh ngạc nói: “Vừa rồi còn chưa ăn no?”

“Hà?” Anh nói một câu làm đầu óc Hướng Văn mờ mịt. Lâm Mộ Tịch sờ sờ đầu cô, sau đó nói một câu, khiến cho Hướng Văn nghĩ mà muốn học máu: “Chỉ số thông minh còn cần phải mở mang thêm.”

Cái gì gọi là bắt nạt nhân sĩ tàn tật? Hiện tại Lâm Mộ Tịch chính là như vậy, anh bắt nạt Hướng Văn không thể xuống giường, không thể phản kháng, cho nên lúc chiếm tiện nghi, anh không nường tay một chút nào. Mà Hướng Văn chợt rõ ràng, làm người phải phúc hậu, lúc nhỏ cô bắt nạt Lâm Mộ Tịch không ít lần, bây giờ còn chưa được mười năm, phong thủy đã thay phiên luân chuyển, hiện tại Lâm Mộ Tịch đã làm tiểu nhân đắc chí rồi. Lâm Mộ Tịch cười hì hì nhìn cô, dịu dàng nói: “Được rồi đừng náo loạn nữa, em ngoan

ngoan nằm xuống đi, còn đang truyền dịch đó. Trước em hãy nằm một lát, anh đi mua cơm mang đến cho em ăn.”

Hương Văn gật gật đầu, nghĩ một chút rồi nói: “Em muốn ăn xương sườn, không phải kho tàu, không phải chua ngọt.”

“Vậy em muốn ăn loại nào?”

Hương Văn sững sốt một chút, há miệng thở dốc, cắn môi, cuối cùng chỉ cười cười: “Anh mua loại nào cũng được.”

“Anh mua cái gì em cũng phải ăn có biết không, không được kén cá chọn canh.”

Hương Văn liên tục gật đầu, muốn nở một nụ cười tươi chào đón, thế nhưng lại giật mình phát hiện mình cười không nổi nữa. Lâm Mộ Tịch dặn dò y tá một tiếng mới rời đi, đi được vài bước chợt dừng lại, đường đi bị cản trở. Tổn thương lần này của Lê Thiên Qua đã hoàn toàn được chăm sóc tốt, ngày hôm qua anh ta đã xuất viện, hôm nay xử lý xong một ít công việc ở công ty, bớt chút thời gian đến xem. Lâm Mộ Tịch thấy là Lê Thiên Qua, sững sốt một chút, chợt mở miệng chào hỏi: “Lê tiên sinh.”

Lê Thiên Qua gật gật đầu, nhìn nhìn Lâm Mộ Tịch nói: “Anh muốn đi mua cơm cho Hương Văn ăn phải không?”

“Đúng vậy, Hương Văn nói muốn ăn xương sườn.” Có lẽ chính Lâm Mộ Tịch cũng chưa từng chú ý đến, mỗi một lần lúc anh nhắc đến Hương Văn, khuôn mặt luôn luôn mỉm cười, đáng vẻ anh như được tắm gió xuân, ở trong mắt Lê Thiên Qua liền biến thành gai nhọn. Lê Thiên Qua giật mình trong chốc lát, lúc này mới nói: “Không cần đi nữa, cái này cho anh, đưa vào cho Hương Văn ăn đi.” Lê Thiên Qua nhận lấy hộp giữ ấm từ trong tay nhân viên ở phía sau, sau đó đưa vào trong tay Lâm Mộ Tịch.

“Cảm ơn.” Lâm Mộ Tịch vừa cầm lấy vừa nói. Lê Thiên Qua nghĩ một chút lại nói: “Anh chờ một lát rồi hãy đi vào, đừng nói cho Hương Văn đây là tôi đưa cho anh, nếu thế thì cô ấy sẽ không ăn, ở bên cô ấy nhiều một chút, anh còn có thời gian mười ngày.”

Lâm Mộ Tịch gật gật đầu: “Tôi biết.”

“Biết là tốt, đừng có quên, chuyện anh đã đồng ý với tôi.” Lê Thiên Qua nói xong, xoay người rời đi. Lâm Mộ Tịch nhìn bóng lưng anh, bỗng nhiên lên tiếng gọi anh: “Lê Thiên Qua, anh cực kỳ yêu cô ấy đúng không?”

Anh xoay người lại nhìn Lâm Mộ Tịch, bên môi thoáng qua nụ cười chế giễu: “Cô ấy yêu anh.”

“Nếu như anh thật sự yêu cô ấy, hãy quý trọng lấy.”

Bỗng Lê Thiên Qua cảm thấy đây là truyện cười hay nhất mà mình từng nghe được: “Tất nhiên tôi sẽ quý trọng cô ấy, chỉ là những chuyện này không phải là anh có thể quản được.”

Sắc mặt Lâm Mộ Tịch ảm đạm xuống, tự nhiên mở miệng nói: “Tôi và cô ấy chỉ có thể làm chị em mà thôi.”

Những lời này của anh hoàn toàn làm Lê Thiên Qua tức giận, nắm lấy cổ áo của Lâm Mộ Tịch: “Lâm Mộ Tịch tôi nói cho anh biết, đừng có lấy tình chị em ra lừa tôi, không có đôi chị em hay anh em nào sẽ hôn môi cả!”

Lâm Mộ Tịch không phản kháng, bình tĩnh nói: “Thì ra là anh đã nhìn thấy.”

Lê Thiên Qua giận dữ nói: “Lâm Mộ Tịch, đừng có giả trò trước mặt tôi, hiện tại là vì Hương Văn tôi mới khách khí với anh, nếu như anh thật sự khiến tôi phát bực, chớ có mà trách tôi, tôi sẽ bóp chết anh cũng đơn giản như bóp chết một con kiến!”

Lâm Mộ Tịch lấy cổ áo mình ra khỏi tay anh, hơi chỉnh sửa quần áo lại một chút, sau đó nói: “Lê tiên sinh, mặc kệ anh có tin tưởng hay không, tôi và Hương Văn chỉ có thể là chị em mà thôi. Thôi, tôi cũng không muốn giải thích cái gì, tôi sẽ tuân thủ lời hứa, sau mười ngày sẽ rời khỏi cô ấy, sau này sẽ không xuất hiện nữa, cũng mong anh nhất định phải quý trọng cô, che chở cho cô ấy.”

“Hi vọng anh nói được thì làm được, tôi không thích người lật lọng, Lâm Mộ Tịch đừng cho tôi có cơ hội gây bất lợi cho anh.” Lê Thiên Qua nói xong, xoay người rời đi. Lâm Mộ Tịch có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, chỉ có mười ngày nữa sao? Một tháng trước, khi anh nghe nói Hường Văn bị tai nạn, anh chạy đến bệnh viện, đã có người ngăn anh lại, không cho anh đi gặp cô. Anh bị người mang đến một phòng bệnh, Lê Thiên Qua nửa nằm ở trên giường bệnh. Anh đã từng gặp qua Lê Thiên Qua, là người đàn ông lần trước đi cùng Hường Văn. Lâm Mộ Tịch muốn vào chất vấn anh ta, vì sao Hường Văn lại xảy ra tai nạn xe, anh vừa mới bước tới một bước, lập tức có người ấn anh trên mặt đất. Lê Thiên Qua khoát tay áo, người kiểm chế Lâm Mộ Tịch liền lui ra. Lâm Mộ Tịch phẫn nộ nhìn anh: “Rốt cuộc Hường Văn thế nào rồi? Không phải anh nói sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy sao? Vì sao cô ấy còn xảy ra tai nạn xe cộ?!”

Lê Thiên Qua đánh giá anh rất lâu, rồi mới nói: “Lâm Mộ Tịch, rốt cuộc thì anh có chỗ nào tốt?”

“Anh có ý gì?” Lâm Mộ Tịch bị anh hỏi làm cho sững sờ.

“Hường Văn nhất định sẽ thành vợ của tôi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy cả đời, tôi có thể cho cô ấy cuộc sống tốt nhất. Nhưng chỉ vì anh tồn tại, cô ấy vẫn còn do dự, Lâm Mộ Tịch, hiện tại anh là chứng ngại vật của cô ấy. Chuyện xưa của các người, tôi không muốn truy cứu lại, trong lòng anh rất rõ ràng, anh và cô ấy là hoàn toàn không có khả năng, cho dù anh không cần nhìn ánh mắt của người thường, thế nhưng luôn có người quan tâm, cái tội danh loạn luân này, anh muốn để cho Hường Văn mang trên lưng cả đời sao? Anh là một minh tinh, càng chú trọng thanh danh không phải sao, nếu anh thân bại danh liệt thì anh lấy cái gì làm cho Hường Văn hạnh phúc? Chỉ cần anh đồng ý rời khỏi cô ấy, vĩnh viễn đừng đến quấy rầy đến cuộc sống của cô ấy, vậy thì toàn bộ mọi chuyện được giải quyết dễ dàng rồi!”

Lâm Mộ Tịch cả giận nói: “Lê Thiên Qua, anh uy hiếp tôi.”

Lê Thiên Qua cười cười nói: “Theo anh nghĩ thì như thế nào, tôi chỉ trần thuật lại sự thật cho anh thôi. Hiện tại chỉ là cho anh lựa chọn một cái, hoặc là rời khỏi cô ấy để cho cô ấy đi tìm hạnh phúc thuộc về mình hay là vẫn cứ trôi buộc tình cảm của cô ấy, để cho cô ấy quanh quẩn mãi trong quá khứ. Thật ra không phải anh đã tính toán sẽ buông tay sao, Lâm Mộ Tịch, thật ra anh rõ ràng hơn bất kỳ ai khác. Hôm nay chỉ là để cho anh tỏ thái độ mà thôi.”

Sau khi anh suy nghĩ thật lâu, hai nắm đấm siết chặt ken két, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, rốt cuộc vẫn muốn buông tay, anh gằn từng chữ nói: “Có thể cho tôi thời gian bốn mươi ngày không? Đã thật lâu tôi không đón sinh nhật với cô ấy rồi.”

Lê Thiên Qua gật gật đầu: “Nhớ kỹ anh chỉ có bốn mươi ngày, đừng làm ra chuyện gì để tất cả mọi người không vui. Sau bốn mươi ngày, trả lại Hường Văn cho tôi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy.”

“Tôi dựa vào cái gì để tin tưởng anh?”

“Bởi vì, tôi có năng lực để chăm sóc cho cô ấy tốt hơn anh.”

Lâm Mộ Tịch đứng trong hành lang bệnh viện, nhìn bóng lưng Lê Thiên Qua rời đi, nhớ tới ước định giữa bọn họ, hộp giữ ấm trong tay bị anh nắm chặt. Thì ra đã nhiều năm như vậy, vẫn là như cũ, Hường Văn, anh vẫn không thể bảo vệ em, chỉ có thể hoàn toàn buông tay, là sai lầm của anh, vẫn luôn nhớ lại quá khứ. Là ai đã nói, người cuối cùng vẫn không thể sống mãi trong quá khứ, bây giờ anh mới phát hiện, hoàn toàn là sai. Em đã sớm không phải là Hường Văn của quá khứ, mà anh cũng đã sớm không còn là người thiếu niên trong trí nhớ kia, anh ta nói rất đúng, chúng ta đã trở thành quá khứ, hiện giờ, em là em, mà anh không biết mình là ai. Lâm Mộ Tịch hít sâu một cái, đẩy cửa phòng bệnh ra, vừa cười vừa đi đến bên người Hường Văn.

“Chắc em đói đến điên rồi nhỉ?”

“Không có, chỉ là đói xẹp bụng thôi. Mua cái gì cho em đó?”

Lâm Mộ Tịch nhéo nhéo cái mũi của cô, cưng chiều nói: “Em là quỷ chết đói chuyển thế, con mèo tham ăn, mèo tham ăn nhất!” Anh vừa nói vừa mở hộp giữ ấm ra.

Xương sườn óng vàng rực rỡ, lớn nhỏ vừa vặn, xếp ngay ngắn trong hộp giữ ấm, phía trên rắc muối tiêu, hương vị xông vào mũi.

Hương Văn nhanh chóng gấp một miếng, dùng sức ngửi ngửi, mỉm cười với Lâm Mộ Tịch nói: “Thật là thơm, làm sao mà anh biết em muốn ăn cái này hả? Mấy ngày nay ăn cơm bệnh viện em ăn đến ngấy, đã nghĩ muốn ăn cái này!”

Lâm Mộ Tịch kinh ngạc một lát, chợt cười nói: “Em thích là tốt rồi.”

Hương Văn cười với anh, sau đó mở to miệng cắn một ngụm, thơm ngon ngon miệng, cô nhắm nuốt vài cái, sau đó nuốt xuống, vẻ mặt chợt ảm đạm xuống, bỏ toàn bộ xương sườn vào trong hộp giữ ấm, để sang một bên.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Lâm Mộ Tịch vội vàng hỏi.

Hương Văn lắc lắc đầu: “Không có gì, đột nhiên em không đói bụng nữa, Mộ Tịch, về sau đừng bỏ muối tiêu vào xương sườn cho em ăn, hiện tại em không cần bổ huyết đâu.”

“Vậy anh lại đi mua cho em cái khác để ăn nhé.”

“Em thật sự không còn khẩu vị rồi.”

“Ăn chút cháo, uống cháo vào, đưa em ra ngoài đi dạo.”

“Thật sự? Người nói dối bị chó cắn!”

Lâm Mộ Tịch nở nụ cười, nhéo cái mũi của cô: “Đứa ngốc! Rất nhanh anh sẽ trở lại.”

Hương Văn gật đầu, nhìn theo anh đi ra ngoài.

Xương sườn óng vàng rực rỡ, lại giống như một thanh kiếm chọc mắt Hương Văn đau đớn, rốt cục thì anh ta vẫn không buông tha cho mình. Lê Thiên Qua, tôi đã không có con của anh nữa, vì sao vẫn còn làm xương sườn muối tiêu cho tôi ăn? Sau khi cô tỉnh lại, một chữ cũng không nói với Lê Thiên Qua, cô cho rằng, toàn bộ mọi chuyện sẽ qua đi như vậy, chỉ cần mình trở thành một con đà điểu, cùng Lâm Mộ Tịch trôi qua trong gian phòng bệnh nho nhỏ này, chỉ cần cô không ra, chỉ cần Lâm Mộ Tịch không rời khỏi, như thế thì các cô có thể ở chung một chỗ.

Cô luôn tận lực xem nhẹ một người, xem nhẹ cái người mất trí Lê Thiên Qua kia. Anh ta vẫn không hề xuất hiện, yên bình đã lâu khiến cho cô gần như quên mất, khiến cho cô gần như cho rằng có thể cứ như vậy đến già. Thì ra toàn bộ điều này chỉ là một giấc mộng, cô vẫn không thể tỉnh lại trong ác mộng, bây giờ chỉ là ở trong cơn ác mộng mà lại là một giấc mộng ngọt ngào, mộng đẹp hồi tỉnh, vậy mà cơn ác mộng vẫn đi theo.

Lần này Lâm Mộ Tịch mua cháo cực kỳ loãng cho cô uống, ăn xong, anh bế Hương Văn lên trên xe lăn, giúp cô đi dạo trong hoa viên.

Sau giữa trưa cuối mùa thu, mặt trời lười biếng, có gió thổi qua, nhẹ nhàng phất qua tấm thảm của Hương Văn, có một chút cảm giác mát mát, mùa đông đã không còn xa rồi.

Bọn họ đi không xa, ở trong hoa viên đi loanh quanh, do vì là cuối mùa thu, trong hoa viên xơ xác, gần như không có gì hay để xem, thế mà Hương Văn không muốn trở về.

“Lạnh không?” Anh cúi người hỏi cô.

“Không lạnh.” Hương Văn vội vàng lắc đầu, cười ngây ngô với anh: “Mộ Tịch, dẫn em sang bên kia nhìn xem đi.”

Lâm Mộ Tịch vượt lên đến trước mặt cô, ngồi xổm người xuống: “Em có biết bây giờ em có thân phận gì không? Là người bệnh đó, em nên trở về nghỉ ngơi đi, gió thổi lạnh hơn cảm mạo thì làm sao được? Nghe lời.”

“Ở lại một lát nữa đi, không khí trong phòng bệnh không trong lành.”

“Trở về chúng ta mở cửa sổ ra.”

“Lâm Mộ Tịch, anh thật đúng là có thể đối phó em!”

Lâm Mộ Tịch cười cười: “Đi thôi!”

Xe lăn lăn đều tiến lên, rồi cuộc biến mất trong tầm nhìn, dừng ở bên cạnh bồn hoa mấy bước màu đen **, đóng cửa kính xe lại.

“Đi thôi.”

Tài xế theo dặn của ông chủ, khởi động xe, theo cửa chính đi ra ngoài.

50. Chương 50

Editor: Renni - diendan

Beta: QR2

Sinh nhật em là “ngày giỗ” của chúng ta.

Lúc Hướng Văn và Lâm Mạc Tịch ở cùng một chỗ, cô luôn có cách để chèn ép cậu, mặc kệ trong tình huống nào, bất kể có chuyện gì xảy ra. Cái gọi là sự thật chính là dù đã qua nhiều năm như vậy nhưng vẫn không thay đổi. Hướng Văn bây giờ vẫn còn có thể dùng thân phận trưởng bối để áp bức Lâm Mạc Tịch, nô dịch Lâm Mạc Tịch. Chuyện đó bắt đầu từ khi nào? Hình như là từ lúc Lâm Mạc Tịch đến nhà Hướng Văn, Hướng Văn nói với cậu, chị là chị của em, từ đó về sau Lâm Mạc Tịch đã bị áp bức rồi. Có một năm mùa đông, ở quê của Hướng Văn có một trận tuyết lớn, tuyết rơi trắng xóa, trong một đêm đã che phủ cả thành phố. Lúc đó đúng vào dịp cuối năm, người làm trong nhà đều đã nghỉ phép để về nhà cả rồi. Tuyết rơi dày chừng một mét, cửa chính không mở ra được, khó khăn lắm mới có thể đẩy ra được một khe hở, đủ để một người đi qua, lâu lắm rồi Hướng Văn chưa thấy trận tuyết lớn như vậy, lập tức vô cùng hưng phấn, muốn ra ngoài chơi cho đã nhưng tuyết quá dày, cô nửa bước khó đi. Ở trong nhà lại không có người lớn, Hướng Văn tìm một bộ dụng cụ quét tuyết, đưa cho Lâm Mạc Tịch. Lâm Mạc Tịch bé nhỏ ngây thơ nhìn Hướng Văn: “Chị ơi, chị cho em cái này để làm gì?”

Hướng Văn xoa đầu Lâm Mạc Tịch, cười khà khà đáp: “Mạc Tịch có muốn cao lên không? Bây giờ em chỉ thấp như vậy thôi nha.” Hướng Văn nói xong thì so từ đầu Lâm Mạc Tịch qua, cậu chỉ cao tới cằm cô. Lâm Mạc Tịch gật đầu, Hướng Văn cười càng lúc càng gian xảo: “Vậy em quét tuyết đi, quét tuyết có thể làm em cao hơn đó!”

“Có thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi, chị có lừa em bao giờ chưa?” Hướng Văn chân thành thề thốt, vỗ ngực đảm bảo. Hồi đó Lâm Mạc Tịch còn nhỏ, chuyện gì cũng nghe lời Hướng Văn nên cũng không suy nghĩ nhiều, vui vẻ nhận lấy dụng cụ, vui vẻ ra sân quét tuyết. Cậu còn thường quỳn quay đầu cười với Hướng Văn: “Chị ơi, chị tốt với em quá!”

Hướng Văn cũng cười, có em trai thật tốt. Lâm Mạc Tịch nói gì nghe nấy, cứ thế kiên trì suốt bảy tám năm, lúc Hướng Văn mười bảy tuổi, Lâm Mạc Tịch mười lăm tuổi, vị trí của họ đã đổi ngược cho nhau. Chỉ có điều phần lớn thời gian, Lâm Mạc Tịch vẫn nhường nhịn Hướng Văn. Nhưng một số ít chuyện không nhân nhượng kia cũng khiến cho Hướng Văn phải vò đầu bứt tai. Hồi đó, Hướng Văn cực kỳ thích chơi game, mới đầu cô chỉ chơi game offline, cốt truyện vô cùng đã ghiền, giống như xem phim trên tivi, chỗ khác trên tivi chính là cô như người lạc vào một thế giới kỳ lạ, say mê cũng là chuyện rất bình thường. Sau đó cô lại chơi Võng Du (game online), không còn chơi một mình nữa, trong game còn có rất nhiều người chơi khác, giao lưu với người ta, chém giết lẫn nhau, đây là điều mà game offline không có được, Hướng Văn đương nhiên càng say mê. Đa phần những game Hướng Văn chơi, Lâm Mạc Tịch đều đã chơi qua, mà tất nhiên còn chơi hay hơn cả Hướng Văn. Hướng Văn thuộc loại người giàu tình cảm nhưng không phải là người có chỉ số thông minh cao, những nhiệm vụ hơi phức tạp, cô làm không được, sau đó sẽ đi năn nỉ Lâm Mạc Tịch, Lâm Mạc Tịch đành bắt buộc đi tạo cho mình một tài khoản, tổ đội để kéo Hướng Vũ đi. Từ đó, cô ở phòng cô, Lâm Mạc Tịch ở phòng cậu, hai người cùng chơi game. Lúc Hướng Văn cấp 30, Lâm Mạc Tịch cấp 20. Khi Lâm Mạc Tịch cấp 30, Hướng Văn vẫn cấp 30. Đến khi Lâm Mạc Tịch hơn 90 cấp, Hướng Văn không nhìn được nữa, cô dùng dùng nỗi giận qua phòng Lâm Mạc Tịch, rút dây mạng của cậu.

“Em đó, nửa tháng tới không được chơi game, học hành không lo, ngày nào cũng chỉ biết chơi! Chờ em thi xong mới được chơi nữa!” Hường Văn nói ra những lời đầy chính nghĩa, trong lòng lại âm thầm tính toán, Lâm Mạc Tịch biết rõ, chẳng qua cô chỉ muốn dành đoạn thời gian này để thăng cấp, lấy lại mặt mũi. Lâm Mạc Tịch biết hết nhưng cũng không vạch trần cô. Mỗi ngày sau khi tan học, hai người sẽ ở trong phòng Hường Văn, Hường Văn chơi game, Lâm Mạc Tịch đọc sách. Có thể nói Lâm Mạc Tịch rất có định lực, Hường Văn bên này chém giết kịch liệt, ngay cả liếc sang cậu cũng chưa từng liếc một cái. Hường Văn đi giết BOSS, mạng nhỏ xém chút cũng mất luôn, nếu không phải trang bị của cô tốt, có đủ được phẩm, hồi máu kịp thời, đoán chừng chắc chắn sẽ tử trận. Bộ trang bị của cô có thể xem là cao cấp nhất, do Lâm Mạc Tịch chế tạo cho cô, đại đa số được phẩm cũng là do Lâm Mạc Tịch luyện cho. Khi cô tự mình hoàn thành một nhiệm vụ săn BOSS, Hường Văn vui vẻ reo hò, túm lấy cánh tay Lâm Mạc Tịch, chỉ vào màn hình, cho cậu xem. Lâm Mạc Tịch nhìn lướt qua màn hình, nhìn bảng số liệu, nói ra một câu tức chết người không đền mạng: “Không tệ, tốt lắm, nửa tiếng giết xong một con BOSS, chơi tầm tám, mười năm nữa, tốc độ và kỹ năng giết Boss của chị cũng sẽ luyện thành thôi.”

Hường Văn mặt đen sì nhìn cậu, hận không thể cắn chết cậu. Thầy giáo hồi trung học đáng ghét nhất ở chỗ, thích cho học sinh làm bài tập, không cần biết bạn có làm nổi hay không, cứ phát trước đã, chỉ cần có bán, trường của Hường Văn đều phát ra. Bài tập thật dày chồng chất thành núi, bài tập của Hường Văn toàn là bài mới, lúc thầy giáo phát xuống, xé đáp án đi, sau đó nói với học sinh, trong một tuần phải làm xong rồi nộp. Lâm Mạc Tịch vĩnh viễn không thể từ chối lúc Hường Văn nước mắt lưng tròng nhìn cậu, bất kể cô đưa ra yêu cầu gì, Lâm Mạc Tịch nhất định sẽ đồng ý. Cho nên, Lâm Mạc Tịch đáng thương dù vẫn còn là học sinh cấp hai nhưng lại làm bài của học sinh cấp ba, may mà năng lực linh ngộ của cậu tốt, mò mẫm cũng có thể làm được. Mỗi khi Lâm Mạc Tịch làm được một bài toán khó, Hường Văn sẽ cảm thấy không phục, vỗ mạnh vào đầu cậu: “Đầu óc của em cấu tạo ra sao vậy? Sao cái gì em cũng biết thế? Muốn chết à, có để người ta sống nữa hay không?”

Trên cơ bản, Lâm Mạc Tịch nhìn qua sách giáo khoa một lần, lại làm thêm vài bài tập thì đã hiểu rồi. Lâm Mạc Tịch cười như không cười, Hường Văn bị vẻ mặt này của cậu chọc giận, cô không tin cái gì cũng không thắng được cậu.

“Em về phòng đi, login, chúng ta PK (*).”

(*) PK là Player Killer/ Player Killing. Chỉ những người hoặc những hành động đi “giết” người khác. Từ này không được dùng trong trường hợp tự vệ. Chế độ đấu PK cho phép người chơi thi đấu với đối thủ. Có nhiều lựa chọn thi đấu. Tất cả các nhân vật tham gia vào trận PK đều có người điều khiển.

Lâm Mạc Tịch điềm tĩnh đặt cây bút trên tay xuống, thản nhiên nói: “Em thắng thì được gì?”

“Sau này chị sẽ làm bài tập cho em!”

Lâm Mạc Tịch sững sốt, chợt cười nói: “Thôi, đừng đấu, thật vô nghĩa.”

Để cô làm bài tập cho cậu, để bị mắng à? Thầy sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.

“Em đang công khai xem thường chị!” Hường Văn tức giận giậm chân, chợt lại ra vẻ đau thương: “Chị cần một đứa em trai như em để làm gì chứ?”

Lâm Mạc Tịch thở dài, Hường Văn đã hoàn toàn bị phim truyền hình đầu độc, cái trò một khóc hai nháo này cũng không tệ, thừa lúc Hường Văn còn chưa thất cổ, Lâm Mạc Tịch nhanh chóng đồng ý. Về phòng bật máy tính lên, cắm dây mạng, sau đó đăng nhập game. Khung chat của Hường Văn đột nhiên nhảy ra một tin tức, bạn tốt của bạn tặng bạn một bộ Lưu Vân Chiến Giáp, mời bạn nhận lấy. Lúc này, đương nhiên Hường Văn không thể nhận, cô bấm từ chối. Không tới vài giây sau, một tin tức khác lại được gửi tới, bạn tốt của bạn tặng bạn Thiên Huyền Ngọc Cẩm, mời bạn nhận lấy. Hường Văn tất nhiên lại bấm từ chối. Trong game, Hường Văn chọn một nhân vật hết sức vô dụng, nhạc sư, ngoại trừ y phục đẹp và chiêu thức hoa lệ khi đánh nhau ra, gần như chẳng có ưu điểm gì, sức chiến đấu thấp, lực phòng sự cũng thấp, nên dù cô có mua trang bị tốt nhất, cũng vẫn sẽ thua võ sĩ, thuật sĩ cùng cấp một đoạn.

Lúc đó PK, Lâm Mạc Tịch gửi trang bị cao cấp nhất sang, có ý gì thì không cần phải xác minh lại nữa rồi. Sau khi Hường Văn bấm từ chối lần thứ ba, cuối cùng cô cũng nổi bão, trực tiếp lao sang phòng Lâm Mạc Tịch, giận dữ nói: “Em có bệnh à? Rốt cuộc có đánh hay không đây?”

Lâm Mạc Tịch hét cách: “Được rồi, là chị muốn đánh đó.”

Tự rước lấy nhục chính là câu dùng để hình dung Hướng Văn, không thể chuẩn hơn nữa, bắt đầu PK chưa tới hai phút, cô đã anh dũng hy sinh rồi. Hướng Văn nhìn hàng chữ trên màn hình: “Đại hiệp, thất bại là mẹ của thành công, xin hãy tiếp tục cố gắng.”

Nhanh vậy sao? Còn chưa tới hai phút, cô đã bị giết? Có thể Lâm Mạc Tịch hơi hối hận, cảm thấy mình giết cô quá nhanh, cậu gửi một tin tức cho Hướng Văn: “Hay chúng ta đấu lại lần nữa? Lần này em sẽ không dùng tiên thú.” Hướng Văn nhìn chằm chằm màn hình, thiếu chút nữa là tức điên, nhanh chóng trả lời: “Em dứt khoát không dùng vũ khí luôn đi.” Ai mà ngờ được Lâm Mạc Tịch thật sự vứt vũ khí, nhân vật trong game đang ngồi dưới đất. Lần này, Hướng Văn thật sự nổi giận rồi, cô tắt máy tính, vọt sang phòng Lâm Mạc Tịch, không đợi Lâm Mạc Tịch kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, cô đã cắn lên mũi Lâm Mạc Tịch. Không đánh lại cậu trong game, trong hiện thực chẳng lẽ không đánh được cậu sao? Ngoài cửa sổ, bóng đêm đã bắt đầu bao phủ, Hướng Văn ngồi trên xe lăn, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, ngẩn ngơ nhớ về ngày xưa, ánh mắt cô nhìn ra bên ngoài, nhưng cả người lẫn suy nghĩ đều đã trở về ngày trước. Lâm Mạc Tịch ôm cô từ sau lưng: “Sao chị lại ngẩn người vậy?”

Cái ôm của cậu khiến Hướng Văn giật mình, cô chợt khôi phục lại bình thường: “Không có gì, nhớ hồi lúc chơi game thôi.”

Lâm Mạc Tịch cười, ôm cô từ trên xe lăn xuống, đặt ngang lên giường, vén kỹ góc chăn. Sau đó mới chậm rãi nói: “Trước kia chị thật xấu tính.”

Hướng Văn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Mạc Tịch, chúng ta PK lần nữa đi! Lần này chị nhất định sẽ không thua.”

Lâm Mạc Tịch lắc đầu cười: “Các sever của game Mộng Hồi đều đóng cả rồi, bây giờ không chơi được nữa, coi như chị thắng em rồi có được không? Ngoan ngoan nằm đi, em đi lấy khăn lông lau người cho chị.”

Thì ra đã đóng cả rồi, thì ra thật sự không thể quay về được nữa. Lâm Mạc Tịch rời khỏi toilet, nhìn Hướng Văn lại ngẩn người, cũng không quá để ý, cậu dùng khăn lau người cho cô, bây giờ cô không thể tắm rửa, mỗi ngày đều là Lâm Mạc Tịch dùng khăn lông lau người cho cô, bây giờ cái gì cô cũng để cậu làm, loại cảm giác này làm cho Hướng Văn không biết phải làm sao, cô muốn dựa vào cậu nhưng cậu lại không đủ để cô dựa vào. Chân Hướng Văn khôi phục rất tốt, cô vẫn tích cực tập vật lý trị liệu, bây giờ có thể chống gậy đi. Lúc bác sĩ kiểm tra cho Hướng Văn, điện thoại của Lâm Mạc Tịch đột nhiên reo lên. Cậu nhú mào, Hướng Văn chú ý thấy, nhẹ giọng nói: “Nếu em có việc thì đi làm đi. Trở về sớm một chút là được, chị chờ em mang đồ ăn ngon về.”

Lâm Mạc Tịch cúi người hôn lên trán cô một cái: “Là công ty gọi tới, có chút việc, em đi xử lý một lát, em sẽ trở lại nhanh thôi.”

Cậu đi rất xa khỏi phòng bệnh, lấy điện thoại ra gọi lại: “Có chuyện gì sao?”

Nếu trái tim người đại diện của Lâm Mạc Tịch không tốt khăng định đã ngắt xỉu, cậu mất tích hơn một tháng, lâu lắm mới mở máy, mình gọi tới thì cậu cúp máy, gọi nữa thì cậu hỏi mình có chuyện gì sao? Người đại diện tận lực giữ cho mình bình tĩnh hòa nhã, dù sao Lâm Mạc Tịch cũng là cây rặng tiền của công ty: “Mạc Tịch à, dạo này cậu đi đâu vậy?”

“Không phải tôi đã nhắn tin cho anh, nói là tôi muốn nghỉ đông sao?”

Cậu còn dám nói như vậy? Người đại diện kiềm chế lửa giận, chỉ một tin nhắn, biến mất hơn một tháng. Tuy có oán giận nhưng vẫn phải cho cậu mặt mũi: “Mạc Tịch à, cậu đi du lịch đến mặt trăng hay sao? Chị Hằng Nga có khỏe không? Thỏ Ngọc có khỏe không?”

“Ừm, Ngô Cương cũng khỏe lắm.”

“Lão đại, cậu còn có tâm trạng nói đùa à? Cậu lập tức trở về công ty đi! Album tuyên truyền mới phải lập tức triển khai!”

“Được, mai tôi sẽ về.”

Anh không nghe nhầm chứ? Anh vốn chỉ nói đùa mà thôi, chỉ cần Lâm Mạc Tịch không chịu, anh sẽ đập tới, nào ngờ Lâm Mạc Tịch lại dứt khoát đồng ý như vậy! Cúp điện thoại, cậu lại gọi thêm một cuộc nữa sau đó trực tiếp tháo pin ra. Không lâu sau, nhà ăn đưa cơm tới, là món Pháp.

“Cải thiện sinh hoạt cho chị à?” Hường Văn nhìn những món ăn này, đôi mắt thiếu chút nữa đã tỏa ra lục quang, sự thèm ăn của cô đã bị kiềm chế lâu lắm rồi. Lâm Mạc Tịch cười, đỡ cô ngồi lên. Nhân viên nhà ăn bày tất cả món ăn lên bàn, sau đó mở hộp bánh ngọt ra, cắm nến lên, đặt ngay giữa bàn. Hường Văn kinh ngạc nhìn Lâm Mạc Tịch, chỉ vào mũi mình hỏi: “Hôm nay là sinh nhật chị sao?”

“Ước nguyện sau đó thổi nến đi!”

“Có quà không?”

“Em không chuẩn bị.”

“Keo kiệt!”

Hường Văn bĩu môi, một hơi thổi tắt nến.

“Hơi thở lớn quá nhỉ, phần thưởng cho chị nè!” Lâm Mạc Tịch như làm ảo thuật lấy ra một cái hộp gấm màu vàng, bên trong có chiếc lược cắm thạch, nhỏ cỡ lòng bàn tay, trên đó có hoa văn tinh tế rất đẹp mắt.

Hường Văn yêu thích không nỡ buông tay, cười nói: “Em lấy đâu ra bảo bối này vậy? Là triều Tống à?”

Lâm Mạc Tịch lắc đầu: “Triều Đường.”

“Ồ! Đúng là bảo bối! Chị không nỡ dùng đâu!”

“Em còn chưa nói xong mà, là hàng giả.”

Hường Văn cẩn thận nhìn qua một lần, không khỏi cười nói: “Em sợ chị sẽ làm mất cây lược này à? Còn khắc tên của chị lên. Nhưng mà chữ triện của em viết cũng không tệ, đáng khen!”

Lâm Mạc Tịch đưa mặt tới gần: “Có thể khen thưởng rồi.”

Hường Văn giơ tay lên, vỗ vào mặt cậu một cái: “Đừng có được đằng chân lân đằng đầu!”

Lâm Mạc Tịch ôm eo cô, cười ha ha đáp: “Đó là bốn phần của em mà!”

Cái lược này là do một người thợ thủ công làm ra, màu xanh ngọc trong suốt, Hường Văn càng nhìn càng thích.

“Ồ? Tại sao trên đây không có tên của em?”

“Ăn bánh ngọt đi, em muốn ăn mút quả.”

“Muốn ăn, đợi chị!” Hường Văn trả cây lược vào hộp, cầm dao cắt hai miếng bánh ngọt.

Lâm Mạc Tịch cầm bánh ngọt, trở tay, “bóp” một tiếng, úp bánh ngọt lên mặt Hường Văn.

Hường Văn mở to hai mắt nhìn cậu, thẹn quá hóa giận: “Em ăn hiếp người tàn tật!”

“Không phải chị nói thân tàn nhưng ý chí kiên định sao?”

“Lâm Mạc Tịch! Em cho chị đánh một cái nhanh lên! Nếu không chị sẽ không để em yên!”

“Xem chị không để yên cho em như thế nào!”

Món công phu ăn vạ này Lâm Mạc Tịch đương nhiên không phải đối thủ của Hường Văn. Cho nên cậu vẫn bị Hường Văn úp một miếng bánh ngọt lên mặt. Dùng khăn mặt lau lung tung trên mặt một lần, Hường Văn rất đói, vội đầu vào ăn.

Lâm Mạc Tịch ngồi một bên nhìn, im lặng mỉm cười.

“Ăn từ từ thôi, làm như em ngược đãi chị không bằng.”

“Em đã ngược đãi chị rồi!”

“Sau này chị phải hạnh phúc, chị nhất định phải hạnh phúc đó!”

“Điều này còn cần cậu nói à? Chị muốn hạnh phúc!”

“Sau này chị phải tự chăm sóc bản thân, đừng có làm việc thiếu suy nghĩ.”

“Sao em lại không ăn?”

“Em thích nhìn chị ăn.”

“Em có khuynh hướng bị cuồng ngược à? Vậy em nhìn đi.”

“Hương Văn.”

“Sao?”

“Không có gì, chỉ là muốn gọi tên chị thôi.”

Hương Văn nhếch môi cười ngây ngô với cậu, khuôn mặt đầy bơ, thật mất hình tượng. Cô chơi đến mệt, lúc Lâm Mạc Tịch lau mặt cho cô, cô đã ngủ thiếp đi. Lâm Mạc Tịch nhìn cô, cười: “Đồ ngốc, thật là ngốc quá.”

Cậu hôn môi cô lần cuối, đứng dậy mở cửa bước ra ngoài. Người chờ ngoài cửa gật đầu với cậu, xem như chào hỏi.

Lâm Mạc Tịch cố nén mong muốn quay đầu lại nhìn cô, bước tới bên cạnh đàn ông kia, cười nhẹ nói: “Lê tiên sinh, hi vọng anh sẽ tuân thủ lời hứa, đối xử tốt với chị ấy.”

“Tôi sẽ mời cậu đến uống rượu mừng.”

“Cảm ơn.” Cậu đi vài bước, đột nhiên lại dừng chân, lắc đầu bật cười rồi lại tiếp tục bước đi, biến mất ở phía cuối hành lang thật dài của bệnh viện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-lam-am-giuong-cua-tong-giam-doc>